

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Naber Cath?...
Cath...
Cath?

RAINBOW ROWELL

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI ELEANOR & PARK'IN YAZARINDAN

PEGASUS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

"Kesinlikle büyüleyici."

Kirkus Reviews

"Rowell, son derece popülerleşmiş hayran kurgusu evrenini ve on sekiz yaşındaki bir kızın aklından geçenleri başarıyla aktarıyor."

Entertainment Weekly

"Eğlenceli ve duygusal bir on sekiz yaş hikâyesi, aynı zamanda da genç bir yazarın kendi sesini arayışı... Dokunaklı ve son derece gerçekçi."

Publishers Weekly

"Bu kitapta büyü yalnızca örneklerle yapılmıyor; Rowell'in karmaşık, canlı, sorunlu ve mükemmel ilişkiler kaleme alma konusundaki inanılmaz yeteneği sayesinde yazı, büyüye dönüşüyor."

Booklist

"Etkileyici bir on sekiz yaş romanı... Gerçekçi bir yaklaşımla ele alınmış karmaşık konularla dolu; zahmetsiz ve kusursuz anlatım da bu temaları ustaca birbirine bağlamış."

School Library Journal

FaNGIRL

Pegasus Yayınları: 1328

Gençlik: 241

FANGIRL

Rainbow Rowell

Özgün Adı: FANGIRL

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Sibel Yıldız

Düzeltili: Çiçek Eriş

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2016 - Ciltli

ISBN: 978-605-343-882-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Rainbow Rowell, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

RAINBOW ROWELL

FaNGIRL

İngilizceden çeviren:
Müge Kocaman Özçelik

PEGASUS YAYINLARI

Her zaman fazladan bir ışın kılıcı bulunduran Jennifer için

(1)

SONBAHAR YARIYILI, 2011

Simon Snow Serisi

Ailenizin ansiklopedisi Encyclovia'dan alınmıştır.

*Bu yazı çocuk kitabı serisiyle ilgilidir Aradığınız şey farklıysa
Simon Snow başlıklarının listelendiği sayfaya bakınız.*

Simon Snow, dilbilimci Gemma T. Leslie tarafından kaleme alınmış yedi kitaplık bir fantastik seridir. Seri, Lancashire'lı bir yetim olan ve Watford Sihirbazlık Okulu'na kabul edilen 11 yaşındaki Simon Snow'un hikâyesini anlatmaktadır. Simon büyüdüğünde *Sihirbazlar* isimli bir gruba katılır. Bu grup büyü dünyasını yok etmek isteyen canavar Sinsi Humdrum'a savaş açmıştır.

Seri, 2001'de *Simon Snow* ve *Sihirbaz'ın Vârisi* isimli ilk kitabı basıldıktan sonra 53 farklı dile çevrilmiş ve 380 milyondan fazla satılmıştır.

Leslie, serinin kitaplarında şiddet öğelerine başvurmak ve kimi zaman bencil ve aksi olan bir kahraman yaratmakla eleştirilmektedir. Serinin dördüncü kitabı *Simon Snow ve Dört Peri*'deki şeytan çıkarma ayini, 2008 yılında Amerikalı Hristiyan gruplar tarafından boykot edilmiştir. Her şeye rağmen bu seri modern klasikler arasındaki yerini almış ve Simon 2010'da *Time* dergisi tarafından "çocuk edebiyatında Huckleberry Finn'den sonra gelen en muhteşem karakter" ilan edilmiştir.

Seri 1 Mayıs 2012'de yayımlanacak olan sekizinci kitapla tamamlanacaktır.

Bugüne dek yayınlanan kitaplar

Simon Snow ve Sihirbaz'ın Vârisi, 2001

Simon Snow ve İkinci İblis, 2003

Simon Snow ve Üçüncü Kapı, 2004

Simon Snow ve Dört Peri, 2007

Simon Snow ve Beş Kılıç, 2008

Simon Snow ve Altı Beyaz Tavşan, 2009

Simon Snow ve Yedinci Meşe Ağacı, 2010

Simon Snow ve Sekizinci Dans, 1 Mayıs 2012'de yayımlanacaktır.

BİR

Odasında bir çocuk vardı.

Cath önce kapıdaki numaraya, sonra oda numarasının yazılı olduğu elindeki kâğıda baktı.

Pound Yurdu, 913.

Şu an 913 numaralı odanın önünde olduğu kesindi ama belki Pound Yurdu'nda değildi. Bu yurtların hepsi birbirine benzerdi, tıpkı yaşlılar için tasarlanmış çok katlı sosyal konutlar gibi. Belki de Cath, babası kalan kolileri yukarı çıkarmadan önce ona yetişse iyi olurdu.

Odadaki çocuk sırtarak Cath'e elini uzattı. "Sen Cather olmalısın," dedi.

"Cath," dedi Cath içinde telaşlı bir kıpırtı hissederek. Çocuğun elini görmezden geldi. (Zaten koli taşırken onunla nasıl tokalaşabilirdi?)

Ortada bir yanlışlık olmalıydı. Pound'un karma bir yurt olduğunu biliyordu. *Peki karma oda diye bir şey mi var?*

Çocuk onun elindeki koliyi alıp boş yatağa yerleştirdi. Odanın karşı tarafındaki diğer yatağın üzeri daha şimdiden giysi ve kolilerle doluydu.

"Aşağıda başka eşyan var mı?" diye sordu çocuk. "Biz odaya az önce yerleştik. Sanırım şimdi gidip hamburger yiyeceğiz. Sen de ister misin? Pear'e uğrama fırsatın oldu mu? Yumruğun büyüklüğünde hamburger yapıyorlar." Çocuk, Cath'in kolunu kaldırdı. Cath yutkundu. "Elini yumruk yap."

Cath elini yumruk yaptı.

"Hamburgerleri senin yumruğundan *daha büyük*," dedi çocuk. Sonra Cath'in kolunu bırakıp onun dışarıya koyduğu sırt çantasını aldı. "Taşınacak başka kolin var mı? Herhalde vardır. Aç mısın?"

Uzun boylu, zayıf ve bronz tenli çocuğun koyu sarı saçları az önce kafasından dar bir bere çıkarmışçasına dağınıktı. Cath tekrar oda numarasının yazılı olduğu kâğıda baktı. Yoksa *Reagan* bu çocuk muydu?

"Reagan!" dedi çocuk aynı anda neşeyle. "Bak, oda arkadaşın geldi."

Odaya girip Cath'in yanından geçen kız dönüp sakın bakışlarla ona baktı. Kızın kestane rengi, dümdüz saçları vardı ve dudaklarının arasında yanmayan bir sigara duruyordu. Çocuk sigarayı alıp kendi dudaklarının arasına yerleştirdi. "Reagan, Cather. Cather, Reagan," dedi.

"Cath," diye düzeltti Cath.

Reagan başıyla onaylayıp çantasından bir sigara daha çıkardı. "Ben şu tarafa yerleştim," dedi başıyla odanın sağ tarafındaki kolileri işaret ederek. "Ama fark etmez. Feng shui gibi takıntıların varsa bütün ıvrık zıvrığını diğer tarafa taşıyabilirsin." Sonra çocuğa döndü. "Hazır mısın?"

Çocuk Cath'e baktı. "Sen de geliyor musun?"

Cath başını iki yana salladı.

Reagan'la çocuk dışarı çıkıp kapıyı arkalarından kapadıklarında Cath belli ki kendisine ait olan —şu an feng shui'den çok daha önemli sorunları vardı— çarşafsız yatağa oturup başını beton duvara yasladı.

Biraz sakinleşmeye ihtiyacı vardı. Gözlerini karartan, boğazında ikinci bir nabız gibi atan endişesini bastırıp ait olduğu yere, midesine göndermek istiyor, en azından orada başa çıkılabilecek bir yumru halini alacağını düşünüyordu.

Babası ve Wren her an gelebilirdi ve Cath kendini zor tuttuğunu bilmelerini istemiyordu. O kendini kaybederse babası da kaybederdi. Ve *ikisinden biri* kendini kaybedecek olursa Wren bunu, onun kampüsteki ilk gününü berbat etmek için bilerek yaptıklarını ima ederdi. Onun yepyeni, güzel macerasını.

Wren Cath'e sürekli, *ileride bana bunun için teşekkür edeceksin*, deyip duruyordu.

Bunu ona ilk kez hazıranda söylemişti.

Cath o dönemde çoktan üniversite yurdu için başvuruda bulunmuş ve elbette oda arkadaşı olarak bir an bile düşünmeden Wren'in ismini

yazmıştı. İki on sekiz yıldır aynı odayı paylaşıyordu. Şimdi neden bundan vazgeçsinlerdi ki?

Ama Wren, “İkimiz *on sekiz yıldır* aynı odayı paylaşıyoruz,” diyerek itiraz etmişti. Yüzünde şu sinir bozucu Olgun Kardeş ifadesiyle Cath’ın yatağının başucunda oturuyordu.

Cath eliyle ikisinin paylaştığı odayı, üst üste yığılmış kitapları ve çoğu zaman hangisinin kime ait olduğunu umursamadan giysilerini tıktıkları gömme dolabın üzerindeki Simon Snow posterlerini işaret ederek, “Bugüne dek hiç sorun yaşamadık,” demişti.

Yatağın ayakucunda oturuyor, Sulugözlü Kardeş ifadesine bürünmemeye çalışıyordu.

“Artık üniversitedeyiz,” demişti Wren ısrarla. “Üniversitede okumanın tüm olayı yeni insanlarla tanışmaktır.”

“Bir ikiye sahip olmanın tüm olayı da,” demişti Cath, “bu tür şeyler için endişelenmeye gerek duymamaktır. Tamponlarını çalan, salata sosu gibi kokan ve sen uyurken cep telefonuyla gizlice fotoğraflarını çeken tuhaf yabancılar için...”

Wren iç geçirmişti. “Sen neden bahsediyorsun? Bir insan neden salata sosu gibi koksun ki?”

“Daha doğrusu sirke gibi,” demişti Cath. “Liseye veda turunda tanıştığımız o kızın odasının nasıl da İtalyan sosu gibi koktuğunu hatırlamıyor musun?”

“Hayır.”

“Eh, berbat bir kokuydu.”

Wren bıkkın bir ifadeyle ellerini yüzüne götürerek, “Üniversiteden bahsediyoruz,” demişti. “Bunun bizim için bir *macera* olması gerekir.”

Cath onun yanına gidip kız kardeşinin ellerini yüzünden çekmiş, “Zaten öyle,” demişti. “Orada nelerle karşılaşacağımızı düşünmek bile yeterince korkutucu.

“Yeni insanlarla tanışmalıyız,” diye tekrarlamıştı Wren.

“Benim yeni insanlara ihtiyacım yok.”

“Böyle konuşman onlara fazlasıyla ihtiyacın olduğu anlamına geliyor...” Wren Cath’ın ellerini tutup sıkırmıştı. “Düşünsene, Cath. Üniversitede de sürekli bir arada olursak insanlar bize aynı kişiymişiz gibi davranırlar. Onlar bizi birbirimizden ayırt edene dek dört yılı çoktan geride bırakmış oluruz.”

“İnsanların yapması gereken tek şey bize biraz dikkatli bakmak.” Cath bu sözlerle birlikte Wren’in dudağının hemen altındaki yara izine dokunmuştu (Kızak kazası. O zamanlar dokuz yaşındaydılar ve bindikleri kızak ağaca çarptığında Wren ön tarafta oturuyordu. Arkada oturan Cath ise karların üzerine düşmüştü.)

“Bu konuda haklı olduğumu biliyorsun,” demişti Wren.

Cath başını iki yana sallamıştı. “Hayır, bilmiyorum.”

“Cath...”

“Ne olur beni bunu tek başıma yapmaya zorlama.”

“Sen hiçbir zaman tek başına olmayacaksın,” demişti Wren bir kez daha iç geçirerek. “Bir ikize sahip olmanın tüm olayı budur.”

Babaları içi ayakkabı ve kitap dolu çamaşır sepetini Cath’in yatağına bırakıp Pound Yurdu’nun 913 numaralı odasına bakınarak, “Gerçekten güzel bir oda,” dedi.

Olanca gerginliğiyle kapının önünde duran Cath, “Hiç de güzel değil, baba,” dedi. “Bir hastane odasına benziyor ama ondan daha küçük. Üstelik içeride televizyon da yok.”

“Penceresi kampüse bakıyor,” dedi babası.

Wren pencereye giderek, “Benim odamdan sadece otopark görünüyor,” dedi.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Cath.

“Google Earth’ten baktım.”

Wren üniversite macerasına atılmak için sabırsızlanıyordu. Aynı odada kalacağı *Courtney*’le haftalardır telefonda sohbet ediyordu. Courtney de Omaha’lıydı. İkisi önceden buluşup odaları için gerekli eşyaları birlikte satın almışlardı. Cath de onlarla gitmiş ve odalarına poster seçip aynı masa lambalarından satın aldıklarında suratını asmamak için kendini zor tutmuştu.

Babası pencerenin önünden ayrılıp Cath’in yanına geldi. Kolunu onun omuzuna atarak, “Her şey güzel olacak,” dedi.

Cath başını salladı. “Biliyorum.”

“Pekâlâ,” dedi babası ellerini çırparak. “Şimdiki durağımız Schramm Yurdu. Sonra bir pizzacıya gideceğiz ve ben bomboş kalan, hüzünlü yuvama döneceğim.”

"Pizzacı falan yok," dedi Wren. "Üzgünüm, baba. Courtney'le bu gece birinci sınıflar için düzenlenecek barbekü partisine katılacağız." Cath'e baktı. "Cath de gitse iyi olur."

"Pizzacı falan var," dedi Cath isyankâr bir tavrıyla.

Babası gülümsedi. "Kız kardeşin haklı, Cath. Sen de o partiye gitmelisin. Yeni insanlarla tanışmalısın."

"Önümüzdeki dokuz ay boyunca yapacağım tek şey yeni insanlarla tanışmak olacak. Bugün pizza yemek istiyorum."

Wren gözlerini devirdi.

"Pekâlâ," dedi babaları, Cath'in omzuna vurarak. "Bir sonraki du-rağımız Schramm Yurdu. Hanımlar?" Odanın kapısını açtı.

Cath yerinden kıpırdamadı. "Beni, Wren'i odasına bıraktıktan sonra alabilirsin," dedi kız kardeşine bakarak. "Eşyalarımı yerleştirmeye başlamak istiyorum."

Wren herhangi bir itirazda bulunmadan koridora çıktı. "Yarın görüşürüz," dedi Cath'e dönme zahmetine bile girmeden.

"Elbette," dedi Cath.

Eşyalarını yerleştirmek ona iyi gelmişti. Yatağına çarşaf sermek ve fazlasıyla pahalı yeni ders kitaplarını çalışma masasının üstündeki raflara koymak.

Babası onu almaya geldiğinde birlikte yürüyerek Valentino's'a gittiler. Yolda gördükleri herkes Cath'in yaşlarındaydı. Bu biraz ürperticiydi.

"Burada neden herkes sarışın?" diye sordu Cath. "Ve neden herkes beyaz tenli?"

Babası güldü. "Sen Nebraska'nın beyaz nüfusu en az olan mahallesinde yaşamaya alıştın da ondan."

Güney Omaha'daki evleri bir Meksika mahallesindeydi. Yaşadıkları sokakta tek beyaz aileydiler.

"Ah, Tanrım," dedi Cath, "burada hiç seyyar tako büfesi yok mu?"

"Sanırım bir Chipotle gördüm..."

Cath sızlandı.

"Haydi ama," dedi babası. "Sen Chipotle seversin."

"Sorun bu değil."

Valentino's'a ulaştıklarında içerisi tıklım tıklım öğrenci doluydu. Birkaçı oraya Cath gibi ailesiyle gelmişti ama bunların sayısı bir elin

parmaklarını geçmezdi. "Sanki bir bilimkurgu filmindeyim," dedi Cath. "Yeryüzünde hiç küçük çocuk ya da otuz yaş üstü insan kalmamış... Bütün yaşlılar nereye gitti?"

Babası bir dilim pizzayı havaya kaldırdı. "Soylent Green!".

Cath güldü.

"Aslında ben de yaşlı sayılmam," dedi babası sol elinin iki parmağıyla tabağında tempo tutarak. "Kırk bir yaşımdayım. Benim yaşımdaki iş arkadaşlarımla çoğu daha yeni çocuk sahibi oluyor."

"Bizi bir an önce büyütmeyle iyi etmişsin," dedi Cath. "Artık eve istediğin her kızı atabilirsin."

"Beni..." dedi babası bakışlarını önündeki tabağa çevirerek. "Beni sadece kendi kızlarım ilgilendiriyor."

"Ah. Baba. Saçmalama."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Kız kardeşinle aradaki sorun ne? İlk kez kavga ediyorsunuz..."

Cath çift peynirli, pastırmalı pizzasından bir ısırık alarak, "Kavga falan *etmedik*," dedi. "Ah, Tanrım." Ağzındaki lokmayı tabağına tükürdü.

"Ne oldu, pizzandan gözkapığı falan mı çıktı yoksa?"

"Hayır. Turşu çıktı. Sorun değil. Sadece pizzamda turşu bulmayı beklemiyordum."

"Kavga etmiş gibi *görünüyorsunuz*," dedi babası.

Cath omuzlarını silktilti. Wren'le ikisi bırakın kavga etmek bir yana, düzgün konuşmuyorlardı bile. "Sadece Wren... daha özgür yaşamak istiyor."

"Mantıklı bir istek gibi *görünüyor*," dedi babası.

Elbette öyle, diye düşündü Cath, Wren mantıklı davranmakta ustadır. Ama konuyu kapamayı tercih etti. Babasının şu an bu konuda endişe duymasını istemiyordu. Onun masada tempo tutmasını göz önüne alarak zaten epeyce gergin olduğunu söyleyebilirdi. Yeterince uzun süre normal bir baba gibi davranmıştı.

"Yorgun musun?" diye sordu Cath.

Babası özür dilercesine gülümsedikten sonra elini kucağına koydu. "Yorucu bir gündü. Yorucu ve zor bir gündü. Yani elbette öyle olaca-

1 1973 yılında çevrilmiş bir bilimkurgu filmi. Filmde insanları kıyma yapmaları üzerine bir sahne var. Yazar ona gönderme yapıyor. (ç.n.)

ğını tahmin etmişim.” Tek kaşını kaldırarak Cath’e baktı. “Aynı gün ikinizi birden yurda yerleştirdim. *Vay canına*. Eve yanımda siz olmadan döneceğime hâlâ inanamıyorum...”

“Rahata alışma. Koca bir dönem boyunca evden uzak kalabileceğimi sanmıyorum.” Cath şaka yapmıyordu ve bunu babası da biliyordu.

“Alışacaksın Cath.” Artık huzursuzca hareket ettirmekten vazgeçtiği eliyle Cath’in elini tuttu. “Ben de alışacağım. Bunu biliyorsun değil mi?”

Cath bir süre onun gözlerinin içine baktı. Yorgun ve evet, huzursuz görünüyordu ama kendine hâkimdi.

“Keşke bir köpeğin olsaydı,” dedi Cath.

“Onu beslemeyi unutturdum.”

“Belki de köpeği seni besleyecek şekilde eğitirdik.”

Cath odasına döndüğünde Reagan hâlâ ortalarda görünmüyordu. Belki de odaya uğrayıp tekrar dışarı çıkmıştı. Kolilere dokunulmamıştı. Cath giysilerini yerleştirdikten sonra özel eşyalarının olduğu koliyi açtı.

Wren’le ikisinin fotoğrafını çalışma masasının arkasındaki mantar panoya iğneledi. Fotoğraf lise mezuniyetlerinde çekilmişti. İkisinin de üzerinde kırmızı cüppe vardı ve ikisi de gülümsüyordu. Wren henüz saçlarını kestirmemişti...

Saçlarını kestireceğini Cath’e söylemeye bile gerek görmemişti. Yazın sonuna doğru işten eve kısa saçlarla dönmüştü. Harika görünüyordu ki bu da aynı modelin Cath’de de harika duracağı anlamına geliyordu. Ama Cath saçlarını otuz santim kısaltacak cesareti gösterse bile artık bunu yapamazdı. Bir psikopat gibi ikizini taklit edemezdi.

Cath koliden bu defa babasının, evdeyken odalarındaki şifoniyerin üzerinde duran çerçeveli bir fotoğrafını çıkardı. Babası düğün gününde çekilen bu fotoğrafta her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu. Gençti, gülümsüyordu ve ceketinin yakasında küçük bir günebakan çiçeği taşıyordu. Cath fotoğrafı çalışma masasının üzerindeki rafa yerleştirdi.

Sonra Abel’le kendisinin mezuniyette çekilmiş bir fotoğrafını çıkardı. Cath’in üzerinde parlak, yeşil bir elbise, Abel’in üzerindeyse ona uyumlu bir kuşak vardı. Gözlüğü olmadan yüzü çıplak ve donuk gözükse de Cath fotoğrafta güzel çıkmıştı. Fazlasıyla sıkılmış gibi görünen Abel de öyle.

Abel zaten hep sıkılmış gibi görünürdü.

Cath belki de ona çoktan bir mesaj atıp yurda sağ salım vardığını söylemeliydi ama bunu heyecanını bastırıp biraz neşelendikten sonra yapmak istiyordu. Gönderilen mesajları geri alabilmek imkânsızdı. Karamsar ve hüzünlü ruh halinizi yansıtan bir mesaj telefonunuzda öylece kalıp size sürekli ne kadar budala olduğunuzu hatırlatırdı.

Kolinin en altında Cath'ın Simon ve Baz posterleri vardı. Cath bazıları orijinal, bazıları ona özel çizilmiş bu posterleri özenle yatağının üzerine koydu. Mantar panoda hepsine yer olmadığı ve Cath onları herkesin görebileceği şekilde duvarlara asmak istemediği için içlerinden en sevdiklerini seçmek zorundaydı.

Üçünde karar kıldı...

Simon'ın Sihirbazlar Kılıcı'nı havaya kaldırdığı poster. Baz'ın keskin dişlerle süslü, siyah bir tahta uzandığı poster. İkisinin rüzgârda uçuşan atkılarıyla altın rengi yaprakların arasında yürüdükleri poster.

Kolide son birkaç şey daha kalmıştı; yapma bir çiçek, Wren'in verdiği TEMİZ TABAK KULÜBÜ yazılı bir kurdele, Cath'ın Noble Collection'dan ısmarladığı Simon ve Baz hatıra büstleri...

Cath her şeyi yerleştirdikten sonra çalışma masasının yıpranmış ahşap sandalyesine oturdu. Burada, sırtı Reagan'ın boş duvar ve eşyalarına dönük halde oturduğunda kendini neredeyse evindeymiş gibi hissediyordu.

Simon'ın odasında bir çocuk vardı.

Düz, siyah saçlı ve donuk bakışlı, gri gözlü bir çocuk. Çocuk havaya kaldırdığı kediyle kendi etrafında dönüyor, bir kız da sıçrayıp kediye yakalamaya çalışıyordu. "Onu bana geri ver," dedi kız. "Canımı acıtacaksın."

Çocuk gülüp kediye daha da yükseğe kaldırdı. Kapının eşiğindeki Simon'ı fark ettiğinde durdu ve yüz ifadesi sertleşti.

"Selam," dedi siyah saçlı çocuk, kediye bırakarak. Hayvan dört ayağının üzerinde yere düştükten sonra odadan kaçtı ve kız da peşinden gitti.

Çocuk kediyle kızı boş verip üzerindeki okul ceketini düzeltti ve sola kıvrılan dudağıyla gülümsedi. "Seni tanıyorum. Sen Sihirbaz'ın Vârisi Simon Snow'sun." Kibirli bir edayla elini uzattı. "Ben Tyrannus Basilton Pitch. Ama bana kısaca Baz diyebilirsin. İkimiz aynı odada kalacağız."

Simon kaşlarını çatıp çocuğun solgun elini görmezden geldi. "O kızın kedisıyla ne yaptığını sanıyordun sen?"

—*Simon Snow ve Sihirbaz'ın Vârisi*, 3. Bölüm

© 2001 Gemma T. Leslie

iki

Kitaplarda insanlar yabancı bir yerde uyandıklarında nerede olduklarını bilmedikleri kısa bir şaşkınlık yaşarlar.

Cath bu duyguyu hiç yaşamamıştı çünkü o uykuya dalış anını hep hatırlardı.

Yine de kendisi için tamamen yeni bir yerde telefonunun her zamanki alarm sesini duymak ona garip gelmişti. Oda sabah saatleri için tuhaf denilebilecek kadar aydınlıktı ve içeriye alışabileceğinden emin olamadığı bir deterjan kokusu hâkimdi. Cath telefonunu alıp alarmı kapatırken Abel'e hâlâ mesaj atmadığını hatırladı. Yatmadan önce e-postalarını ya da FanFixx hesabını kontrol etmeyi bile atlamıştı.

“İlk gün,” diye yazdı Abel'e. “Devamı gelecek. x, o, vs.”

Odanın diğer tarafındaki yatak hâlâ boştu. Cath buna alışabilirdi. Belki de Reagan erkek arkadaşının odasında kalacaktı. Ya da onun evinde. Çocuk yaşça büyük görünüyordu, herhalde yirmi kadar arkadaşıyla birlikte kampüsün dışında, ön bahçesinde bir kanepe olan köhne bir evde yaşıyordu.

Cath odada yalnız olmasına rağmen kendini üstünü değiştirebilecek kadar güvende hissetmiyordu. Reagan her an erkek arkadaşıyla içeri dâlabilirdi. Üstelik ikisinden biri kızları kameraya çeken bir sapık da olabilirdi.

Cath giysileriyle tuvalete gidip bir kabinde üzerini değiştirdi. Lavaboların önünde onunla dostça bir göz teması kurabilmek için çırpınan bir kız vardı. Cath kızı görmezden geldi.

Nihayet hazırlandığında kahvaltı yapmak için bolca zamanı kalmış ama kendinde yemekhaneye gidecek cesareti bulamamıştı. Henüz yemekhanenin nerede olduğu ya da orada işlerin nasıl yürüdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu...

Yeni bir ortama girdiğinizde en ince kurallar, kimsenin size açıklama zahmetine girmediği kurallardı. (Üstelik bunları Google'a da aratamıyordunuz.) Örneğin yemek sırası nerede başlıyordu? Hangi yiyecekleri seçebiliyordunuz? Nerede durmanız, nereye oturmanız gerekiyordu? İşi biten nereye gidiyordu, neden herkes size bakıyordu?..

Öf.

Cath kendine bir paket proteinli gofret açtı. Yatağının altında dört paket daha gofret ve üç koca kavanoz dolusu fıstık ezmesi vardı. Bütün bu yiyecekleri idareli kullandiğı takdirde ekim ayına dek yemekhaneye gitmek zorunda kalmazdı.

Keçiboynuzu ve yulaflı gofreti çiğnerken dizüstü bilgisayarını açıp FanFixx hesabına girdi. Sayfasına birkaç mesaj bırakılmıştı ve herkes onun bir önceki gün *Yola Devam*'ın yeni bölümünü yollamamış olmasından yakınıyordu.

Selam çocuklar, yazdı. Dün burada olmadığım için üzgünüm. Okulun ilk günü telaşı, aile meseleleri falan. Bugün de burada olamayabilirim. Ama salı günü döneceğime söz veriyorum ve aklımda bazı muziplikler var. Sağlıcakla kalın, Sihircath'ler.

Cath sınıfına doğru yürürken, çocukluktan yetişkinliğe adım atmayı konu alan bir filmdeki üniversite öğrencisini canlandırdiğı hissinden kurtulamadı. Yemyeşil çimler, tuğla binalar, dört bir yanı dolduran sırt çantalı gençler tam da böyle bir film karesinden fırlamış gibiydi. Cath huzursuzlanarak sırt çantasını düzeltti. *şu halime bak... Tipik bir üniversite öğrencisiyim.*

Amerika tarihi dersine on dakika erken girmiş, buna rağmen arka sıralarda yer bulamamıştı. Sınıftaki herkes o sabah ne giyeceğine bir türlü karar verememiş gibi sıkıntılı ve gergin görünüyordu.

(Cath dün gece okulun ilk günü giyeceklerine karar verirken, *Nasıl devam edeceksen öyle başla*, diye geçirmişti içinden. Kot pantolon. Simon baskılı bir tişört. Yeşil bir hırka.)

Yanındaki sırada oturan çocuk kulaklık takmıştı ve kendi kendine başını sallayıp duruyordu. Diğer yanındaki kız da sürekli saçlarını geriye atıyordu.

Cath gözlerini kapadı. İki yanındaki sıraların çatırdadığını duya-biliyordu. Sınıf arkadaşlarının teninden yayılan deodoran kokusunu alabiliyordu. Onların orada olduğunu bilmek bile kendini gergin ve köşeye sıkışmış gibi hissetmesine neden oluyordu.

Cath bu kadar gururlu olmasaydı bu dersi kız kardeşiyle birlikte alabilirdi; Wren'in de tarih dersine girmesi gerekiyordu. Belki de henüz ortak birkaç şey paylaşırlarken bu dersi Wren'le birlikte almalıydı. İkisinin ilgi alanları farklıydı. Wren pazarlama eğitimi almak istiyor, tıpkı babaları gibi reklamcılık alanında çalışmayı düşünüyordu.

Cath herhangi bir iş ya da *kariyere* sahip olabileceğini hayal edemiyordu. Dört yıllık üniversite hayatını, belki sonraki dört yılı da okuyup yazarak geçirebilme umuduyla edebiyat eğitimine ağırlık vermişti.

Her halükârda ilk yılki kompozisyon dersinden muaf olmuş ve baharda üniversite danışmanıya yaptığı görüşmede onu normalde üçüncü sınıfta alınan kurgu yazma dersinin altından kalkabileceğine ikna etmeyi başarmıştı. Cath'in dört gözle beklediği tek ders –belki de üniversite hayatında ilgisini çeken tek şey– buydu. Dersi veren profesör bir yazdı. Cath o yaz onun, Amerika'nın kırsal bölgelerindeki dışlanma ve çöküşünü konu alan üç kitabını okumuştı.

Wren Cath'in bu kitapları okuduğunu fark ettiğinde, "Bunları neden okuyorsun?" diye sormuştu.

"Nasıl yani?"

"Kapaklarında ejderha ya da elf resmi yok."

"Farklı türler deniyorum."

"Şişst," demişti Wren, Cath'in yatağının üstünde posterı asılı Baz'ın kulaklarını kapayarak. "Baz seni duyacak."

"Baz bana güvenir," demişti Cath zoraki bir gülümsemeyle.

Wren'i düşününce Cath'in eli telefonuna gitti.

Kız kardeşi dün geceyi büyük ihtimalle dışarıda geçirmişti.

Cath'in duyduğu seslere bakılırsa dün gece yurttaki herkes parti-deydi. Cath ise yapayalnız olduğu odasında kendini kuşatma altındaymış gibi hissetmişti. Çığlıklar. Kahkahalar. Müzik. Dört bir yandan bu sesler duyuluyordu. Wren bütün bu gürültüye karşı koyamamış olmalıydı.

Cath sırt çantasından telefonunu çıkardı.

"uyandın mı?" diye yazıp gönderdi.

Birkaç saniye içinde mesaj zili duyuldu. *"ben de sana aynı şeyi soracaktım."*

"dün gece sana yazamayacak kadar yorgundum," yazdı Cath. *"saat 10'da yataktaydım."*

Mesaj zili. *"demek daha şimdiden hayranlarımı ihmal etmeye başladım..."*

Cath gülümsedi. *"sen hayranlarımı hep kıskanmışsındır..."*

"günün güzel geçsin."

"seninki de öyle."

Amfiye, karşısındakine güven hissi veren yünlü bir ceket giymiş, orta yaşlı, Hintli bir adam girdi. Cath telefonunu kapayıp çantasına attı.

Yurda döndüğünde karnı zil çalıyordu. Böyle giderse gofretleri bir hafta bile dayanmayacaktı...

Odasının önünde bir çocuk oturuyordu. Dün gördüğü çocuk. Bu çocuk Reagan'ın erkek arkadaşı mıydı yoksa sigara arkadaşı mı?

"Cather!" dedi çocuk gülümseyerek. Cath'i görür görmez ayağa kalkmaya davrandı. Kolları ve bacakları vücuduna oranla fazla uzun olduğu için bunu yapmakta epeyce zorlanmıştı.

"İsmim Cath," dedi Cath.

"Emin misin?" Çocuk elini saçlarına daldırdı. Hâlâ dağınık durduklarımdan emin olmak istercesine. "Çünkü ben Cather ismini çok severim."

"Eminim," dedi Cath ifadesiz bir sesle. "Bugüne dek bunu düşünecek bolca zamanım oldu."

Çocuk öylece durup onun kapıyı açmasını bekledi.

"Reagan içeride mi?" diye sordu Cath.

"Öyle olsaydı," dedi çocuk gülümseyerek, "şu an çoktan içeride olurdum."

Cath anahtarını çıkardı ama kapıyı açmadı. Böyle bir şeye hazır değildi. O gün için yeterince *yenilik ve yeni insan* görmüştü. Şu an

istediği tek şey sürekli gıcırdayan o tuhaf yatağına kıvrılıp üç gofreti de mideye indirmekti.

Çocuğun omuzunun üzerinden karşıya baktı. "Reagan ne zaman gelecek?"

Çocuk omuzlarını silkti.

Cath midesinin kasıldığını hissetti. "Şey, seni içeri alamam," dedi nihayet.

"Nedenmiş o?"

"Seni tanımıyorum bile."

"Şaka mı yapıyorsun?" Çocuk güldü. "Dün tanışmıştık. Sen geldiğinde *odadaydım*."

"Evet ama senin kim olduğunu bilmiyorum. Reagan'ın bile kim olduğunu bilmiyorum."

"Onu da mı dışarıda bekleteceksin?"

"Bak..." dedi Cath. "Tanımadığım çocukları odama alamam. Henüz senin ismini bile bilmiyorum. Resmen tecavüz vakası gibi."

"Tecavüz vakası mı?"

"Ne demek istediğimi anladın," dedi Cath. "Değil mi?"

Çocuk gülümsemeye devam etse de tek kaşını kaldırıp başını iki yana salladı. "Tam olarak anladığımı söyleyemem. Ama artık içeri girmek istemiyorum. 'Tecavüz' kelimesi beni rahatsız etti."

"Beni de öyle," dedi Cath minnetle.

Sırtını duvara yaslayan çocuk aşağı doğru kayıp tekrar yere oturduktan sonra başını kaldırıp Cath'e baktı. Ona elini uzattı. "Bu arada ismim Levi."

Cath kaşlarını çatıp anahtarı tuttuğu eliyle çocuğun elini hafifçe sıktı. "Tamam," diyerek açtığı kapıyı mümkün olduğunca hızlı bir şekilde tekrar kapadı.

Dizüstü bilgisayarını ve gofretlerini alıp yatağına yerleşti.

Cath odanın ona ait kısmında volta atmaya çalışıyordu ama yeri bunu yapmasına imkân tanımayacak kadar dardı. Kendini daha şimdiden hapisanede gibi hissediyordu, özellikle de Reagan'ın erkek arkadaşı gardiyan misali koridorda beklerken. Birileriyle konuşabilse rahatlayacaktı. Wren'i araması için erken olup olmadığını merak etti...

Onun yerine babasını aradı. Ve ona sesli bir mesaj bıraktı.

Abel'e mesaj yazdı. *"selam. bir gün daha bitti. senden naber?"*

Önce sosyoloji kitabını, sonra dizüstü bilgisayarını, sonra da pencereyi açtı. Dışarısı sıcaktı. Caddenin karşısındaki öğrenci derneğinin önünde insanlar ellerinde oyuncak tabancalarla birbirlerini kovalıyorlardı. Pi-Kappa-Tuhaf-Görünümlü-O².

Cath telefonunu çıkarıp numarayı tuşladı.

"Selam," dedi Wren, "ilk günün nasıl geçti?"

"Güzel. Seninki?"

"Güzel," dedi Wren. Wren keyifli ve sakın görünme konusunda her zaman başarılıydı. "Aslında biraz sinir bozucuydu. İstatistik dersi için yanlış binaya gittim."

"Kötü olmuş."

Birden kapı açıldı ve Reagan Levi'yle birlikte odaya girdi. Reagan Cath'e tuhaf bir bakış fırlattı ama Levi sadece gülümsüyordu.

"Evet," dedi Wren. "Derse sadece birkaç dakika geç kaldım ama yine de kendimi aptal gibi hissettim. Hey, şimdi Courtney'le yemeğe gidiyoruz, seni sonra arasam olur mu? Ya da yarın öğle yemeğinde bizimle buluşmaya ne dersin? Sanırım artık Cortney'le her öğlen Selleck Yurdu'nda buluşacağız. Selleck Yurdu'nun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bulurum," dedi Cath.

"Tamam, harika. Görüşürüz o zaman."

"Harika," dedi Cath ve konuşmayı sonlandırıp telefonu cebine attı. Levi daha şimdiden Reagan'ın yatağına uzanmıştı.

Reagan ona buruşuk bir çarşaf atarak, "Bir işe yara," dedi. Sonra Cath'e döndü. "Selam."

"Selam," dedi Cath. Aralarında bir konuşma geçeceğini umarak bir süre öylece bekledi ama Reagan onunla ilgilenmiyordu. Bir şey arıyormuş gibi kolilerini gözden geçirmekle meşguldü.

"İlk günün nasıl geçti?" diye sordu Levi.

Cath'in onun bu sözleri kendisine söylediğini anlaması biraz zaman aldı. "Güzel," dedi.

2 Pi-Kappa-Weird-Looking O. 1904'de ABD'de kurulmuş bir öğrenci birliği. (ç.n.)

"Birinci sınıfa gidiyorsun değil mi?" Levi, Reagan'ın yatağına hazırlıyordu. Cath onun geceyi orada geçirip geçirmeyeceğini merak etti. Böyle bir şey *olmayacaktı*. Asla.

Levi hâlâ gülümseyerek ona bakıyordu, bu yüzden Cath başıyla onayladı.

"Sınıfları bulabildin mi?"

"Evet..."

"Yeni insanlarla tanıştın mı?"

Evet, diye geçirdi Cath içinden, *sizinle*.

"Mecburen," dedi.

Reagan'ın homurdandığını duydu.

"Yastık kılıfların nerede?" diye seslendi Levi gardıroba doğru.

"Kolilerden birinde olacak," dedi Reagan.

Levi açtığı kolideki eşyaları, hepsinin yerini biliyormuş gibi Reagan'ın çalışma masasına yerleştirmeye başladı. Baş, boynundan ve omuzlarından bağımsızmışçasına öne doğru sallanıyordu. Vücut parçaları yıpranmış lastikler aracılığıyla içten birbirine tutturulmuş karakter figürlerine benziyordu. Levi'nin biraz asi bir görünüşü vardı. Reagan'ın da öyle. *Çiftler uyumlu insanlardan oluşur*, diye düşündü Cath.

"Ee, ne okuyorsun?" diye sordu Levi ona.

"Edebiyat," dedi Cath ve uzunca bir sessizliğin ardından, "Ya sen?" diye sordu.

Levi kendisine böyle bir soru sorulduğu için mutlu görünüyordu. Ya da herhangi bir soru.

"Mera yönetimi."

Cath bunun ne anlama geldiğini bilmiyor ama sormak da istemiyordu.

"Lütfen mera yönetimi hakkında konuşmaya başlama," diye sızlandı Reagan. "Bu yıl için bir kural koyalım. Odamda mera yönetimi hakkında konuşmak yok."

"Burası Cather'ın da odası," dedi Levi.

"Cath," diye düzeltti Reagan.

"Peki sen odada olmadığında?" diye sordu Levi Reagan'a. "Sen burada yokken Cather'la mera yönetimi hakkında konuşabilir miyiz?"

"Ben odada yokken..." dedi Reagan. "Sen büyük ihtimalle kordorda beni bekliyor olacaksın."

Cath Reagan'ın arkasına sığınarak gülümsedi. Sonra Levi'nin kendisine baktığını gördü ve kendini topladı.

Amfideki herkes bütün hafta *bu anı* beklemiş gibi görünüyordu. Sanki bir konser başlayacaktı. Ya da bir filmin gala gecesi.

Profesör Piper birkaç dakikalık gecikmeyle amfiye girdiğinde Cath'ın dikkatini çeken ilk şey onun kitap kapaklarındaki fotoğraflarından çok daha ufak tefek bir kadın olmasıydı.

Belki bu saçma bir düşünceydi. Ne de olsa kitaplarındakiler sadece vesikalık fotoğraflarıydı. Ama Profesör Piper belirgin elmacıkkemikleri, iri, açık mavi gözleri ve dikkat çekici, uzun, kahverengi saçlarıyla o fotoğrafları tamamen dolduruyordu.

Gerçek hayatta saçları gerçekten dikkat çekiciydi ama aralarında gri teller vardı ve fotoğraflarındakine kıyasla daha dağınıktı. Profesör öylesine ufak tefek bir kadındı ki masasının üzerine oturabilmek için hafifçe zıplamak zorunda kalmıştı.

"Pekâlâ," dedi "merhaba" demek yerine. "Kurgu yazma dersine hoş geldiniz. Bazılarınızı önceden tanıyorum..." dedi Cath dışındaki herkese gülümseyerek.

Belli ki Cath amfideki tek birinci sınıf öğrencisiydi. Birinci sınıf öğrencilerinin diğerlerinden nasıl ayırt edildiğini yavaş yavaş kavramaya başlamıştı... Yepyeni sırt çantaları. Kızlarda makyaj. Erkeklerde baskılı Hot Topic tişörtleri.

Cath yeni, kırmızı Vans'larından, Target'tan satın aldığı mor çerçeveli gözlüğüne dek *her şeyiyle* birinci sınıf öğrencisi olduğunu söylüyordu. Üst sınıfların tamamı kalın siyah çerçeveli Ray-Ban gözlük takıyordu. Profesörler de öyle. Cath siyah çerçeveli bir Ray-Ban edindiği takdirde civar barlarda hiç dikkat çekmeden kendine bir cin tonik söyleyebilirdi.

"Evet," dedi Profesör Piper. "Hepinizi burada görmekten mutluyum." Sesi sıcak ve hırıltılıydı; fazla abartmadan "mırladığını" söylemek bile mümkündü. Öylesine alçak sesle konuşuyordu ki herkes onu duyabilmek için dikkat kesilmişti.

"Bu dönem yapacak çok işimiz var," dedi. "O halde hiç vakit kaybetmeden başlayalım." Öne eğilip masanın kenarını tuttu. "Benimle birlikte başlamaya hazır mısınız?"

Öğrencilerin çoğu başını salladı. Cath bakışlarını önündeki deftere çevirdi.

"Pekâlâ. Size önce kesin bir cevabı olmayan bir soru sorayım. Neden kurgu yazarız?"

Üst sınıflardan bir öğrenci bu soruyu yanıtlamaya karar verdi. "Kendimizi ifade etmek için."

"Elbette," dedi Profesör Piper. "Sen bunun için mi yazıyorsun?" Çocuk başıyla onayladı.

"Peki... başka neden?"

"İç sesimizi duymak hoşumuza gider," dedi bir kız. Wren'inkine benzer bir saç stiline sahipti, hatta ondan daha havalı görüldüğü bile söylenebilirdi. *Rosemary'nin Bebeği* filmindeki Mia Farrow'u andırıyordu (tek fark bu kızın Ray Ban takıyor olmasıydı).

"Evet," dedi Profesör Piper gülerek. Cath bunun yapmacık bir gülücük olduğunu düşündü. "Ben kesinlikle bu yüzden yazıyorum. Ve bu yüzden *öğretiyorum*." Öğrenciler de güldü. "Başka?"

Ben neden yazıyorum? Cath bu soruya kesin bir cevap bulmaya çalıştı. Gerçi bulsa bile söz almaya cesaret edemeyeceğini biliyordu.

"Yeni dünyalar keşfetmek için," dedi birisi.

"Eskilerini de," dedi bir başkası. Profesör Piper başını sallıyordu. *Başka bir yerde olmak için*, diye geçirdi içinden Cath.

"Yani..." diye mırladı Profesör Piper. "Kendimizi tanımak için de diyebilir miyiz?"

"Özgürleşmek için," dedi bir kız.

Kendimizden özgürleşmek için.

"Başkalarına aklımızdan neler geçtiğini göstermek için," dedi üzerinde dar, kırmızı bir kot pantolon olan bir çocuk.

"Tabii onların bunu bilmek istediğini varsayarak," diye ekledi Profesör Piper. Herkes güldü.

"İnsanları güldürmek için."

"Dikkat çekmek için."

"Bildiğimiz tek şey bu olduğu için."

"Kendi adına konuş," dedi Profesör. "Ben piyano da çalıyorum. Ama devam edin... bunu sevdim. Gerçekten sevdim."

"Zihnimizdeki sesleri *susturmak için*," dedi Cath'ın önünde oturan çocuk. Ensesinin karanlık bir noktasında sona eren, kısa kesilmiş, siyah saçları vardı.

Son vermek için, diye düşündü Cath.

Herhangi bir şey olmaya ya da herhangi bir yerde bulunmaya son vermek için.

"Ardımızda bir iz bırakmak için," dedi Mia Farrow'a benzeyen kız. "Bizden sonra da varlığını sürdürecektir bir şey yaratmak için."

Cath'ın önünde oturan çocuk tekrar konuştu: "Eşeksiz üreme."

Cath kendini bilgisayarının önünde hayal etti. Bunun nasıl bir duygu olduğunu, ilham perisi iş başındayken, sözler göğsünden onun düşünmesine bile gerek kalmadan şiir gibi, patır patır dökülürken neler hissettiğini kelimelerle ifade etmeye çalıştı. *Tıpkı ip atlamak gibi*, diye düşündü, *ip ayak bileklerine inmeden zıplamak gibi*.

"Gerçek olan bir şeyleri paylaşmak için," dedi başka bir kız. Onun gözünde de Ray-Ban gözlüğü vardı.

Cath başını iki yana salladı.

"Neden kurgu yazarız?" diye sordu Profesör Piper bir kez daha.

Cath önündeki deftere baktı.

Yok olmak için.

Öylesine dalgın ve öfkeliydi ki kızıl saçlı kızın onun masasına oturduğunu fark etmedi. Kızın saçları iki örgü halindeydi ve ancak cadı kılığına büründüğünüz bir kıyafet balosunda takabileceğiniz türde sivri çerçeveli, eski moda bir gözlük takmıştı.

“Kendini perişan ediyorsun,” dedi kız.

“Sadece şunu becermeye çalışıyorum,” diye homurdandı Simon. Sihirli değneğini tekrar madeni paraya dokundurduktan sonra acıyla yüzünü buruşturdu. Hiçbir şey olmadı.

“İşte,” dedi kız elini keskin bir hareketle paranın üzerinden geçirerek.

Sihirli değneği yoktu ama iri, mor bir yüzük takmıştı. Onu parmağına sabitleyebilmek için yüzüğün etrafına ip dolamıştı. “*Evine dön.*”

Titreyen para altı ayaklı bir vücuda bürünüp hızla yürümeye başladı. Kız onu masanın üzerinden usulca bir kavanoza attı.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordu Simon. Süveterindeki yeşil armaya bakılacak olursa bu kız da kendisi gibi birinci sınıf öğrencisiydi.

“Sihir yapılmaz,” dedi kız alçakgönüllü olmasına özen gösterdiği ve bunu az çok başardığı bir gülümsemeyle. “Sihir senin içindedir.”

Simon bir uğurböceğine dönüşen madeni paraya baktı.

“Ben Penelope Bunce,” dedi kız elini uzatarak.

“Ben de Simon Snow,” dedi Simon onun elini sıkıp.

“Biliyorum,” dedi Penelope gülümseyerek.

—*Sihirbaz’ın Vârisi*, 8. Bölüm

© 2001 Gemma T. Leslie

ÜÇ

Bu şekilde yazı yazabilmesi imkânsızdı.

Her şeyden önce odaları çok küçüktü. Kapının iki yanına ancak yataklarının sığabileceği bir genişliği, yatak ve pencerelerin arasına ancak çalışma masalarının sıkışabileceği bir boyu olan mini minnacık bir dikdörtgendi. Kapı açıldığında doğrudan Cath'ın yatağının ayakucuna çarpıyordu. Reagan ya da o bir kanepa getirmiş olsaydı odanın ortasında kalan son boşluk da tamamen dolardı. Neyse ki ikisi de kanepa getirmemişti. Televizyon ya da Target'taki şu hoş lambalardan da.

Reagan, kıyafetleri, yurttaki kesinlikle yasak olan bir tost makinesi ve o bilgisayarında (Cath'ın dizüstü bilgisayarı gibi döküntü bir masaüstü bilgisayardı) bir şeyler yazarken gözleri kapalı halde onun yatağına uzanmış müzik dinleyen Levi dışında pek fazla kişisel eşya getirmemişti.

Cath odasını paylaşmaya alıştı; doğduğu günden beri Wren'le aynı odada kalıyordu. Ama evdeki odası bu odadan üç kat büyüktü. Ayrıca Wren odada Reagan kadar yer kaplamıyordu. Mecazi anlamda tabii. Cath kafasında kapladığı yer genişti. Wren'inse odadaki varlığı bile hissedilmiyordu.

Cath, Reagan'a nasıl davranması gerektiğini hâlâ bilemiyordu...

Reagan birlikte sabahlamak, birbirinin saçını örmek ve sonsuza dek dost kalmak gibi şeylerle ilgileniyor gibi görünmüyordu. Bu da Cath'i rahatlatıyordu.

Öte yandan Reagan Cath'e karşı *tamamen* ilgisizdi.

Aslında bu da Cath'i rahatlatıyordu çünkü Reagan'ı biraz ürkütücü buluyordu.

Reagan her şeyi güç kullanarak yapıyordu. Odanın kapısını çarparak açıp kapatıyordu. Cath'den uzun boylu ve iriydi. Ondan daha dolgun hatlara sahipti (gerçek anlamda *dolgun*). Cath'in gözüne içi de dışı da büyük *görünüyordu*.

Cath, Reagan odadayken ondan uzak durmaya, onunla göz teması kurmamaya çalışıyordu. Reagan odada o yokmuş gibi davranıyor, Cath de aynı şekilde hareket ediyordu. Normal şartlarda bu yöntem her ikisi için de işe yarayabilirdi.

Ama şu an odada değilmiş gibi davranmak Cath'in yazı yazmasını epeyce güçleştiriyordu.

Cath zorlu bir sahne üstünde çalışıyordu. Simon ve Baz, günün birinde vampirlerin iyi kalpli varlıklar olarak görülüp görülemeyeceklerini ve ikisinin mezuniyet balosuna birlikte mi gitmesi gerektiğini tartışıyorlardı. Bunun fazlasıyla komik, romantik ve düşündürücü bir sahne olması gerekiyordu ki bütün bunlar Cath'in uzmanlık alanıydı. (İhanet sahneleri ve konuşan ejderhalar konusunda da iyiydi.)

Ama Cath bir türlü "Simon gözlerini örten bal rengi saçlarını geriye atıp iç geçirdi" cümlesinden öteye gidemiyordu. Baz'ı *harekete geçirmeyi* bile başaramamıştı. Reagan ve Levi'nin onun hemen arkasında olduğu gerçeğini aklından çıkaramıyordu. Beyni sürekli DAVETSİZ YABANCI UYARISI veriyordu!

Ayrıca karnı da zil çalıyordu. Reagan ve Levi akşam yemeği için odadan dışarı adım attığı anda koca bir kavanoz dolusu fıstık ezmesini mideye indirmeyi planlıyordu. *Tabii* gerçekten dışarı çıkarlarsa. Reagan hâlâ masayı delip geçecekmiş gibi bilgisayarının tuşlarına basıyordu ve Levi de *sürekli odadaydı*. Cath'in midesi guruldamaya başladı.

Koridorda yapacağı kısa bir yürüyüşle zihnini boşaltabileceğini düşünerek bir gofret kapıp odadan çıktı.

Ama dışarıda sanki bir tanışma partisi düzenleniyordu. Onlarınki dışında bütün odaların kapısı açıktı. Etrafta sohbet edip gülüşerek dolaşan kızlar vardı. Koridoru yanmış patlamış mısır kokusu sarmıştı. Cath tuvalete girip kabinlerden birinde oturdu. Gofretin ambalajını açtı ve gerginliğin yarattığı gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine izin verdi.

Tanrım, diye düşündü. Tanrım. Pekâlâ. Bu o kadar da kötü sayılmaz. Hatta hiç de kötü değil. Kötü olan ne Cath? Hiçbir şey.

Vücudunun kaskatı kesildiğini hissedebiliyordu. Patlamak üzere olduğunu. Midesinin yandığını.

Telefonunu çıkardı ve Wren'in o an ne yaptığını merak etti. Belki Leydi Gaga şarkıları eşliğinde dans figürleri çalışıyordu. Belki oda arkadaşının kazaklarını deniyordu. Herhalde bir tuvalette oturmuş bademli ve keten tohumlu gofret yemiordu.

Abel'i arayabilirdi... ama onun yarın sabah Missouri Bilim ve Teknoloji Üniversitesi'ne gitmek üzere yola çıkacağını biliyordu. Ailesi o gün onun için büyük bir parti verecekti. Partide ev yapımı *tamale* ve Abel'in büyükannesinin hazırladığı hindistan cevizli kurabiyelerden de olacaktı. Bu kurabiyeler aileye ait pastanede bile satılamayacak kadar özeldi. Abel *panadería* dedikleri pastanede çalışıyor ve ailesiyle birlikte binanın üst katında yaşıyordu. Saçları hep tarçın ve maya kokuyordu... Tanrım, Cath kurt gibi acıkmıştı.

Gofret ambalajını hijyenik ped kutusuna atıp yüzünü yıkadıktan sonra tekrar odasına döndü.

Neyse ki Reagan ve Levi dışarı çıkıyordu. *Nihayet.*

"Görüşürüz," dedi Reagan.

"Hoşça kal," dedi Levi gülümseyerek.

Kapı arkalarından kapandığında Cath düşüp bayılacak gibi oldu. Bir gofret daha alıp kendini odadaki eski, ahşap sandalyeye attı –bu sandalyeyi sevmeye başlamıştı– ve bir çekmece açıp üzerine ayağını uzattı.

Simon gözlerini örten bal rengi saçlarını geriye atıp iç geçirdi. "Aklima herhangi bir kahraman vampir gelmiyor diye böyle vampirlerin var olmadığını söyleyemeyiz."

Baz kilitli sandığını zihin gücüyle havaya kaldırmaktan vazgeçip Simon'a parlak köpekdişlerini göstererek gülümsedi. "İyiler her zaman beyaz giyer," dedi. "Hiç beyaz bir pelerinden kan lekesi çıkarmaya çalıştın mı?"

Selleck Yurdu kampüsün tam ortasındaıydı. Bu yurttta kalmıyor olsanız bile yemeklerinizi orada yiyebilirdiniz. Cath yemekhaneye tek başına gitmek zorunda kalmamak için çoğu zaman lobide Wren ve Courtney'i bekliyordu.

Salata sırasında ilerlerken, “Oda arkadaşın nasıl biri?” diye sordu Courtney Cath’e. Bunu sanki Cath’le yıllardan beri dostmuş, Cath’in onun hakkında bildiği tek şey şeftali parçacıklı süzme peyniri sevmesi değilmiş gibi sormuştu.

Selleck Yurdu’nun salata büfesi tek kelimeyle içler acısıydı. Şeftali parçacıklı süzme peynirler, dilimlenmiş kaşar peynirli armut konserve-leri. Cath soğuk ciğer ve bezelyeden oluşan bir salatayla doldurduğu kaşığı havaya kaldırarak, “Bu da ne böyle?” diye sordu.

“Batı Nebraska’ya özgü yiyeceklerden biri olmalı,” dedi Wren. “Bizim kaldığımız yurtta koridorda yürürken bile kovboy şapkası takan çocuklar var.”

“Ben gidip bir masa bulayım,” dedi Courtney.

“Hey,” dedi Cath Wren’in, tabağını sebzeyle doldurmasını seyrederek, “biz hiç Simon ve Baz’ın dans ettiği bir sahne yazmış mıydık?”

“Hatırlamıyorum,” dedi Wren. “Neden? Bir dans sahnesi mi ya-zıyorsun?”

“İkisi birlikte vals yapacak. Surların üzerinde.”

“Çok romantik.” Wren bakışlarını yemekhanede gezdirip Courtney’i aradı.

“Simon’ı fazla sevimli bir karakter haline getirmekten korkuyorum.”

“Simon *öyle* bir karakter zaten.”

“Keşke yazdıklarımı okusaydın,” dedi Cath onun peşi sıra oturacakları masaya doğru yürüyerek.

“Kuzey Amerika’da dokuzuncu sınıfa giden her genç okumuyor mu zaten?” dedi Wren Courtney’in yanına yerleşerek.

“Japonya’yı unutuyorsun,” dedi Cath de masaya oturarak. “Bu biraz tuhaf da olsa beni Japonya’da da tanıyorlar.”

Courtney onunla büyük bir sırrı paylaşıyormuşçasına Cath’e sokuldu. “Wren bana senin Simon Snow hikâyeleri yazdığını söyledi. Bu harika bir şey. Ben *sıkı* bir Simon Snow hayranıyım. Çocukken bütün kitaplarını okumuştum.”

Cath, Courtney’in söylediklerine kuşkuyla yaklaşarak sandvicinin paketini açtı. “Serinin kitapları henüz tamamlanmadı.”

Onun yaptığı düzeltmeyi fark etmeyen Courtney süzme peynirinden bir parça aldı.

"Yani," dedi Cath, "seri devam ediyor. Sekizinci kitap önümüzdeki sene yayımlanacak..."

"Bize oda arkadaşını anlat," dedi Wren kayıtsız bir ifadeyle Cath'e gülümseyerek.

"Anlatacak bir şey yok."

"O zaman uydur."

Wren sinirlenmişti. Onun bu hali Cath'i de sinirlendirdi. Ama sonra, nihayet çatal bıçağa ihtiyaç duyulan bir yemek yiyeceği ve kendisine yabancı olmayan birileriyle sohbet edebileceği için ne kadar mutlu olduğunu hatırlayıp Wren'in havalı oda arkadaşına bir şans tanımaya karar verdi.

"İsmi Reagan. Kızıla çalan kahverengi saçları var ve... sigara içeriyor."

Courtney yüzünü buruşturdu. "Odada mı içeriyor?"

"Reagan'ın odada pek durduğunu söyleyemem."

Wren kuşkulu gözlerini Cath'e çevirdi. "İkiniz hiç konuşmadınız mı?"

"Sadece selamlaştık," dedi Cath. "Erkek arkadaşıyla da biraz sohbetim oldu."

"Erkek arkadaşı nasıl birisi?" diye sordu Wren.

"Bilmiyorum. Uzun boylu?"

"Eh, okul başlayalı sadece birkaç gün oldu. Zaman içerisinde onu daha iyi tanırsın."

Wren konuyu değiştirip Courtney'le katıldıkları bir partiden bahsetmeye başladı. İkisi sadece iki haftadır beraber yaşıyordu ve aralarında daha şimdiden Cath'in anlamadığı şakalar dönüp duruyordu.

Cath hindili sandvicini ve iki porsiyon patates kızartmasını mideye indirdikten sonra Wren'e belli etmeden çantasına bir sandviç daha attı.

Reagan o gece nihayet odada kaldı. (Neyse ki Levi gitmişti.) Cath yazı yazmaya devam ederken o yatağa girdi.

"Işık seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu Cath masasına sabitlenmiş lambayı işaret ederek. "Ediyorsa kapayabilirim."

"Etmiyor," dedi Reagan.

Cath, Reagan'ın uykuya dalarken çıkaracağı sesleri duymamak için kulaklığını taktı. Nefes sesleri. Çarşaf hışırtısı. Yatak gıcirtısı.

Reagan nasıl oluyor da odasında bir yabancı varken böyle rahatça uykuya dalabiliyor? diye düşündü. Nihayet kendisi de yatağa girip yorganı başının üzerine çektiğinde kulağında hâlâ kulaklık vardı.

Wren sonraki hafta öğle yemeğinde, “Oda arkadaşınla hâlâ konuşmadınız mı?” diye sordu Cath’e.

“Konuştuk,” dedi Cath. “O bana, ‘Pencereyi kapayabilir misin?’ diye sordu. Ben de ‘olur,’ dedim. Ayrıca birbirimize her gün ‘selam,’ diyoruz. Bazen günde *iki kez*.”

“Bu iş giderek tuhaflaşıyor,” dedi Wren.

Cath patates püresini çatalıyla dürttü. “Ben alıştım.”

“Yine de tuhaf.”

“Sen ciddi misin?” dedi Cath. “*Gerçekten* şansına nasıl da garip bir oda arkadaşı düştüğü hakkında konuşmak istiyor musun?”

Wren iç geçirdi. “Ya erkek arkadaşı?”

“Onu birkaç gündür görmüyorum.”

“Bu hafta sonu için planın ne?”

“Sanırım ödev yapacağım. Simon’ın hikâyesine devam edeceğim.”

“Bu gece Courtney’le bir partiye gidiyoruz.”

“Nereye?”

“Üçgen Ev’el” dedi Courtney. Bunu, “Playboy Malikânesi’nel” diyen bir budala edasıyla söylemişti.

“Üçgen Ev de neresi?” diye sordu Cath.

“Bir mühendislik fakültesi derneği,” dedi Wren.

“Yani insanlar orada sarhoş olup köprü falan mı inşa ediyorlar?”

“Daha çok sarhoş olup köprü *tasarlıyorlar*. Sen de gelmek ister misin?”

“Hayır.” Cath biftek ve püreden oluşan yemeğinden bir lokma aldı; Selleck yemekhanesinde her gün aynı tür menü vardı. “Sarhoş olan inek öğrenciler. Hiç bana göre değil.”

“Sen ineklerden hoşlanırsın.”

“Derneklere üye olan ineklerden değil,” dedi Cath. “İneklerin bu grubu ilgi alanıma girmiyor.”

“Abel Missouri’ye gitmeden önce ona uslu duracağına dair bir taahhüt imzalattın mı?”

“Abel erkek arkadaşın mı?” diye sordu Courtney. “Yakışıklı bir çocuk mu?”

Cath onu duymazdan geldi. “Abel asla sarhoş olmaz. O kafeine bile dayanıksızdır.”

“Burada bir çelişki söz konusu.”

“Benim partilerden hoşlanmadığımı biliyorsun, Wren.”

“Sen de babamın bize hep ne dediğini biliyorsun: Bir şeyden hoşlanmadığına karar vermek için önce onu denemen gerekir.”

“Sen ciddi misin? Beni bir dernek partisine katılmaya ikna etmek için babamı mı kullanıyorsun? Ben daha önce partilerde *bulundum*. Mesela Jesse’nin evindeki tekila partisinde...”

“Peki tekila içmeyi denedin mi?”

“Hayır ama sen denedin ve kustuğunda üstünü temizlemene yardımcı oldum.”

Wren hüzünle gülümseyip alına dökülen uzun perçemleri düzeltti. “Tekila içmek bir hedef değil bir yolculuktur...”

“Beni ararsın,” dedi Cath, “değil mi?”

“Kusunca mı?”

“Yardıma ihtiyacın olunca.”

“Yardıma ihtiyacım olmayacak.”

“Yine de beni arayacak mısın?”

“Tanrım, Cath. Evet. Sakin ol tamam mı?”

“Fakat efendim,” dedi Simon ısrarla, “Watford’dan mezun olana dek her yıl onunla oda arkadaşı olmak zorunda mıyım?”

Sihirbaz hoşgörüyüyle gülümseyip Simon’ın karamel rengi saçlarını okşadı. “Watford’da oda arkadaşlığı kutsal bir gelenektir.” Sesi sakin ama kararlıydı. “Yüksük ikinizi eşleştirdi. Bundan böyle birbirinizi kardeş bilecek ve kollayacaksınız.”

“Evet ama efendim...” Simon sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. “Yüksük bir yanlışlık yapmış olmalı. Oda arkadaşım tam bir pislik. O, bizzat iblisin kendisi bile olabilir. Geçen hafta birileri büyüyle dizüstü bilgisayarımı kullanılmaz hale getirdi ve bunun sorumlusunun o olduğundan *eminim*. Kıkır kıkır gülüyordu.”

Sihirbaz ciddi bir ifadeyle birkaç kez sakalını sıvazladı. Sakalı ancak çenesini kaplayacak kadar kısa ve sivriydi.

“Yüksük ikinizi eşleştirdi Simon. Ona göz kulak olmak zorundasın.”

—*Simon Snow ve İkinci İblis*, 3. Bölüm

© 2003 Gemma T. Leslie

DÖRT

Kampüsteki sincaplar evcilliğin bir üst boyutuna geçmişlerdi; insanları resmen taciz ediyorlardı. Elinizde bir şey gördüklerinde yanınıza kadar gelip *başınızın etini yiyorlardı*.

“Al bakalım,” dedi Cath çilekli-soyalı gofretinden kopardığı bir parçayı ayağının dibinde bekleyen tombul, kırmızı sincaba atarak. Sincabın fotoğrafını çekip Abel’e gönderdi. “*zorba sincap*” yazdı altına.

Abel ona MoTech’teki odasının –daha doğrusu süütünin– ve *Big Bang Theory*’den fırlamış gibi görünen beş inek oda arkadaşının fotoğrafını göndermişti. Cath Reagan’dan kendisine poz vermesini istediğini hayal etmeye çalıştı ve küçük bir kahkaha attı. Sincap bu sesle olduğu yerde donup kalsa da kaçmaya yeltenmedi.

Çarşamba ve cuma günleri, biyoloji ve kurgu yazma dersleri arasında kırk beş dakikalık bir boşluk vardı. Cath son zamanlarda bu boşluğu burada, edebiyat binasının sakın tarafındaki güneş almayan çimlerin üzerinde oturarak geçiriyordu. Burada kimseyle muhattap olmak zorunda kalmıyordu. Sincaplar dışında.

Telefonundan zil sesi gelmese de yeni bir mesajı olup olmadığına baktı.

Cath üç hafta önce üniversite için evden ayrıldığından beri Abel’le hiç konuşmamıştı ama Abel ona mesaj *yazmıştı*. Ayrıca ona zaman zaman e-posta da gönderiyordu. Mesajlarında iyi olduğunu Missouri’de

daha şimdiden yoğun bir rekabetin başladığını söylüyordu. “Buradaki herkes mezun olduğu lisenin en zeki öğrencisi.”

Cath ona, “Senin dışında değil mi?” diye cevap vermemek için kendini zor tutmuştu.

Abel üniversite sınavlarında iyi bir matematik puanı aldı diye okulunun en zeki çocuğu sayılmazdı. Amerika tarihi dersinde berbattı ve İspanyolca’dan da zar zor geçmişti. *İspanyolca’dan!*

Abel, Cath’e daha şimdiden Şükran Günü’ne kadar Omaha’ya gidemeyeceğini belirtmiş ve Cath de onu eve erken gelmesi için ikna etmeye çalışmamıştı.

Henüz onu tam olarak özlememişti.

Wren, Cath’in böyle hissettiğini bilse bunu Abel’in onun gerçek anlamda erkek arkadaşı olmamasına bağlardı. İki kardeş arasında sürekli şu konuşma geçiyordu:

“O gerçekten mükemmel bir sevgili,” diyordu Cath.

“Bence bir sehpa kadar işe yaramaz,” diyordu Wren de.

“Abel bugüne dek hep benim yanımda oldu.”

“... şu üzerine dergi konulan sehpaları kastediyorum.”

“Sen Jesse gibi birisiyle mi çıkmamı tercih ederdin? Seninle her hafta sonu sabahlara dek ağlaşmamızı mı isterdin?”

“Öpüşmek isteyeceğin birisiyle çıkmamı tercih ederdim.”

“Ben Abel’le öpüştüm.”

“Ah, kes şunu Cath. Kusmak üzereyim.”

“Abel’le üç yıldır beraberiz. O benim erkek arkadaşım.”

“Sen Baz ve Simon’a daha güçlü duygular besliyorsun.”

“Hah, ne alakası var? Ben Abel’den hoşlanıyorum. O çok sağlam bir çocuk.”

“Bana hâlâ sehpa tarifi yapıyorsun...”

Wren erkeklerle çıkmaya sekizinci sınıfta başlamıştı (Cath bu tür şeyler yapmayı ancak iki yıl sonra aklına getirebilmişti). Jesse Sandoz’la olan ilişkisine dek bir erkekle en fazla birkaç ay beraber olmuştu. Onun kendisinden hoşlanıp hoşlanmadığından bir türlü emin olamadığı için Jesse’yle ilişkisi diğerlerinden daha uzun sürmüştü; en azından Cath’in teorisi buydu.

Wren bir erkeği elde ettiğinde çoğunlukla ona olan ilgisini kaybediyordu. *Değişim anı* onun için işin eğlenceli kısmıydı. “Bir çocuğun

sana farklı gözle baktığını, senin onun için önem kazanmaya başladığını anladığın o an,” demişti Cath’e. “Artık seni görmezden gelemeyeceğini bildiğin o an.”

Cath bu son cümleyi öyle çok sevmiştir ki birkaç hafta sonra Baz’a da söyletmişti. Wren o satırları okuduğunda biraz sinirlenmişti.

Her halükârda Jesse söz konusu değişimi hiçbir zaman tam anlamıyla yaşamamıştı. İkisi geçen sonbaharda seviştikten sonra bile gözünün Wren’den başka *kimseyi görmediği* bir an olmamıştı. Bu da Wren’in oyununu bozmuştu.

Cath, Jesse’nin Iowa Üniversitesi’nde futbol bursu kazanmasıyla birlikte rahat bir nefes almıştı. Jesse uzun süreli bir ilişkiye girebilecek kadar ilgili bir çocuk değildi. Ayrıca Nebraska Üniversitesi’nde Wren’in değişim anını görebileceği en az on bin çocuk vardı.

Cath gofretinden bir parça daha koparıp sincaba attı ama eflatun rengi, kalın tabanlı bir çift ayakkabı ikisine biraz fazla yaklaşıncı ırkilen sincap hantal adımlarla oradan uzaklaştı. *Kampüsün şişko sincapları*, diye düşündü Cath. *Yuvarlana yuvarlana yürüyorlar*.

Ayakkabılar bir adım daha yaklaştıktan sonra durdu. Cath başını kaldırıp baktı. Tepesinde bir çocuk dikiliyordu. Cath’in oturduğu yerden –ve çocuğun güneşi arkasına alarak durduğu yerden– boyu neredeyse iki buçuk metre görünüyordu. Cath gözlerini kısarak baktı ama çocuğu tanıyamadı.

“İsmin Cath,” dedi çocuk, “değil mi?”

Cath sesi tanıdı; bu, kurgu yazma dersinde önünde oturan siyah saçlı çocuk Nick’ti.

“Evet,” dedi.

“Yazma ödevini bitirdin mi?”

Profesör Piper onlardan cansız bir nesnenin bakış açısıyla yüz kelimelik bir kompozisyon hazırlamalarını istemiştir. Hâlâ gözlerini kısarak Nick’e bakan Cath başını onaylarcasına salladı.

“Ah, affedersin,” dedi Nick güneşin önünden çekilip Cath’in yanına oturarak. Çantasını bacaklarının arasına bıraktı. “Peki ne hakkında yazdın?”

“Bir kilit hakkında,” dedi Cath. “Ya sen?”

“Tükenmez kalem.” Nick yüzünü buruşturdu. “Herkesin aynı seçimi yapmasından korkuyorum.”

"Korkmana gerek yok," dedi Cath. "Kalem gerçekten de berbat bir seçim."

Nick güldü ve Cath de bakışlarını çimlere çevirdi.

"Sence Profesör yazdıklarımızı sesli okumamızı ister mi?"

Cath başını hızla yukarı çevirdi. "Hayır. Neden böyle bir şey istesin ki?"

"Çünkü hep öyle olur," dedi Nick bunu Cath'in de bilmesi gerekirmiş gibi. Cath onun yüzünü görmeye alışık değildi. Düşük gözkapaklarıyla olduklarından daha küçük görünen mavi gözlere ve neredeyse tek çizgi halinde olan siyah kaşlara sahip, çocuksu bir yüzü vardı. *Titanik*'in ucuz tarifesinde seyahat eden birisine benziyordu. Ellis Adası'nda³ sıra bekleyen birisine.

Damarlarında eski dünya ülkelerinden birinin saf kanını taşıyor gibiydi. Ve hoş bir çocuktuk.

"Ama ders hepimizin yazdıklarını okuyabileceği kadar uzun değil," dedi Cath.

"Herhalde bizi önce gruplara ayırır," dedi Nick bir kez daha Cath'in bunu bilmesi gerekirmiş gibi.

"Ah... ben bu okulda yeniyim."

"Birinci sınıfa mı gidiyorsun?"

Cath başını sallayıp gözlerini devirdi.

"Bir birinci sınıf öğrencisi nasıl olur da Profesör Piper'ın üçüncü sınıf dersini alabilir?"

"Bunu ben istedim."

Nick bu durumdan etkilendiğini belirtmek istercesine güre kaşlarını kaldırıp altdudağını sarkıttı. "Kalemin kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?"

"Sana nasıl bir cevap vermemi beklediğini bilmiyorum," dedi Cath.

"Bir çeşit yeme bozukluğundan mı muzdaripsin?" diye sordu Reagan.

Cath yatağında ders çalışıyordu.

Reagan da gardırobunun kapısına tutunmuş, hoplayıp zıplayarak siyah, topuklu bir çizme giymeye uğraşıyordu. Herhalde işe gitmeye

3 1892-1954 tarihleri arasında New York'a gelen göçmenlere transit merkezi olarak hizmet veren ada. (ç.n.)

hazırlanıyordu; o hep bir yerlere gitmeye hazırlanırdı zaten. Odaya, ders ve kütüphane, Öğrenci Birliği'ndeki görevi ve Olive Garden'daki işi arasında mola verdiği bir istasyon muamelesi yapıyordu. Bu oda onun için sadece giysilerini değiştirdiği, kitaplarını bıraktığı ve uğrayıp Levi'yi aldığı bir mekândı.

Bazen hayatında başka çocuklar da oluyordu. Sadece geçen ay birinin ismi Nathan diğerinkinki Kyle olan iki çocuk daha vardı ama bu çocukların hiçbiri Reagan'ın hayatında Levi gibi kalıcı bir yere sahip değildi.

Bu da Levi'yi mecburen Cath'in de hayatının bir parçası haline getirmişti. Levi o gün kampüste Cath'e rastlamış ve yol boyu, Öğrenci Birliği'nin önündeki tezgâhtan satın aldığı eldivenlerden bahsederek onunla birlikte Oldfather Salonu'na yürümüşü. "El örgüsü. Ekvator'da yapılmış. Sen hiç alpaka gördün mü, Cather? Yeryüzünün en tatlı lamasıdır. Aklına gelebilecek en sevimli lamadan daha da sevimlidir. Yünü daha doğrusu kılı da hipoalerjeniktir..."

Şimdi Reagan kaşlarını çatarak Cath'e bakıyordu. Üzerinde dar, siyah bir kot pantolonla siyah bir bluz vardı. Belki de işe gitmiyor, dışarı çıkıyordu.

"Çöp kovan gofret ambalajlarıyla dolu," dedi Cath'e.

"Sen benim çöp kovamı mı karıştırıyorsun?" Cath birden öfkeli olduğunu hissetti.

"Levi sakızını atacak bir yer arıyordu da... Ee? Böyle bir hastalığın var mı?"

"Hayır," dedi Cath gerçekten böyle bir hastalığı *olsa* bile yine aynı cevabı vereceğini bilerek.

"O zaman neden normal şeyler yemiyorsun?"

"Yiyorum." Cath ellerini yumruk yaptı. Teninin gerildiğini hissedebiliyordu. "Sadece burada yemiyorum."

"Sen de şu tuhaf yeme alışkanlıkları olanlardan mısın?"

"Hayır. Ben..." Cath bakışlarını tavana çevirdi ve bunun, gerçeği söylemenin yalan söylemekten daha kolay olacağı o anlardan biri olduğuna karar verdi. "Şey... Ben yemekhanenin nerede olduğunu bilmiyorum."

"Bir aydan uzun zamandır burada yaşıyorsun."

"Farkındayım."

"Ve yemekhaneyi hâlâ bulamadın, öyle mi?"

“Aslında onu tam olarak aradığımı söyleyemem.”

“Neden kimseye sormadın? Bana sorabilirdin.”

Cath gözlerini devirip Reagan’a baktı. “Sana böyle aptalca sorular sormamı mı istiyorsun gerçekten?”

“Yiyecek, su ve barınakla ilgili olduğu sürece evet. Tanrım, Cath, ben senin oda arkadaşınım.”

“Tamam,” dedi Cath tekrar kitabına dönerek, “anlaşıldı.”

“Yani sana yemekhanenin yerini göstermemi istiyor musun?”

“Hayır, gerek yok.”

“Hayatını bu gofretlerle sürdüremezsın. Zaten stoğun da tükenmek üzere.”

“Hiç de değil...”

Reagan iç geçirdi. “Levi birkaçını mideye indirmiş *olabilir*.”

“Erkek arkadaşın senin gözünün önünde gofretlerimi mi çalıyor?” Cath zulasını kontrol etmek için eğilip yatağının altına baktı; kutuların hepsi açıldı.

“Levi onları yiyerek sana iyilik yaptığını söylüyor,” dedi Reagan. “Bir anlamda seni zorladığımı. Ayrıca o kesinlikle benim erkek arkadaşım değil.”

Cath bir an Reagan’ın o güne dek tanıdığı en ürkütücü insan olduğu gerçeğini unutarak, “Buna resmen haneye tecavüz derler,” dedi öfkeyle.

“Ayakkabılarını giy,” dedi Reagan. “Seni yemekhaneye götüreceğim.”

“Olmaz.” Cath yaşadığı gerginlik yüzünden midesinin acımaya başladığını hissedebiliyordu. “Sorun sadece bu değil... Ben yeni mekânları sevmem. Yeni ortamlarda bulunmayı sevmem. Orada hiç tanımadığım insanlar olacak ve ben nereye oturacağımı bilemeyeceğim. Gitmek istemiyorum.”

Reagan kendi yatağına oturup kollarını göğsünde kavuşturdu. “Derslere giriyor musun?”

“Elbette.”

“Peki bunu nasıl yapıyorsun?”

“Dersler farklı,” dedi Cath. “Orada dikkatimi verebileceğim başka şeyler var. Yine de kötü ama katlanılamayacak kadar değil.”

“Sen ilaç falan mı alıyorsun?”

“Hayır.”

“Belki de almaya başlasan iyi olur...”

Cath yumruklarını yatağına bastırdı. “Bu seni ilgilendirmez. Beni tanıımıyorsun bile.”

“İşte *bu yüzden* oda arkadaşımın birinci sınıf öğrencisi olmasını istemedim.”

“Bu seni neden ilgilendiriyor ki? Seni rahatsız falan mı ediyorum?”

“İkimiz derhal yemekhaneye gidiyoruz.”

“Hayır. Gitmiyoruz.”

“Öğrenci kimliğini al.”

“Seninle yemeğe gitmiyorum. Sen benden hoşlanmıyorsun bile.”

“Hiç de değil,” dedi Reagan.

“Bu çok saçma.”

“Tanrım, aç değil misin?”

Cath ellerini öyle bir sıkıyordu ki parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. Gözünün önünde kızarmış bir tavuk belirdi. Soslu patates. Çilekli-muzlu kek. Pound Yurdu’nun yemekhanesinde de Selleck’teki gibi bir dondurma makinesi olup olmadığını merak etti.

Sonra “kazanmayı” düşündü. Ruhunun derinliklerindeki çılgınlığın kazanmasına nasıl da izin verdiğini düşündü. İçindeki çılgınlık Cath’i milyona sıfır yenmişti.

Öne doğru eğilip midesindeki yumruyu bastırmaya çabaladı.

Ardından elinden geldiğince sakın görünmeye çalışarak ayağa kalktı ve ayakkabılarını giydi.

“Normal yemek *yiyorum...*” diye mırıldandı. “Öğle yemeklerini kız kardeşimle birlikte Selleck’te yiyorum.”

Reagan kapıyı açtı. “Peki neden burada yemiyorsun?”

“Çünkü bunu yapmak için o kadar uzun süre bekledim ki bu konuyu zihnimde bloke ettim. Açıklamak çok zor...”

“Cidden neden ilaç almıyorsun?”

Cath, Reagan’ın yanından geçip odadan dışarı çıktı. “Sen uzman bir psikiyatrist misin? Yoksa televizyondaki bir dizide psikiyatristi mi oynuyorsun?”

“Ben ilaç alıyorum,” dedi Reagan. “Sana da tavsiye ederim.”

Yemekhanede rahatsız edici bir durum yaşanmadı. Ne ellerinde tepsiyle kapıda beklediler ne de en göze batmayan masayı seçmek için bir çabada bulundular.

Reagan karşısına çıkan ilk boş masaya oturdu. Masada oturan diğer insanlara selam vermeye bile gerek görmedi.

“Sen işe geç kalmıyor musun?” diye sordu Cath.

“Bu gece dışarı çıkıyorum. Ama zaten burada yemek yedikten sonra çıkacaktım. Bütün bu yemeklere para ödüyoruz. Yemeden gitmek olmaz.”

Cath tepsisine fırın makarna ve iki kâse dolusu Brüksel lahanası almıştı. Açlıktan ölmek üzereydi.

Reagan makarna salatısından koca bir lokmayı ağzına attı. Omuzlarına dökülen uzun saçları kırmızı ve altın renginin doğallıktan uzak, farklı tonlarını barındırıyordu.

“Gerçekten senden hoşlanmadığımı mı düşünüyorsun?” diye sordu ağzı tıka basa dolu.

Cath yutkundü. Reagan’la o güne dek ciddi sohbet bir kenara, havadan sudan bile konuşmamışlardı. “Şey... bir oda arkadaşı istemediğin izlenimine kapıldım.”

“Evet, *istemiyorum*.” Reagan kaşlarını çatı. Levi ne kadar çok gülümsüyorsa Reagan da o kadar çok kaşlarını çatıyordu. “Ama bunun seninle bir ilgisi yok.”

“O halde neden yurttan kalıyorsun? Birinci sınıfı bitirdin, değil mi? Kampüste üst sınıfların da kaldığını bilmiyordum.”

“Buna mecburum,” dedi Reagan. “Aldığım burs konaklamayı da kapsıyor. Bu sene tek kişilik bir odaya geçmek üzere ismimi yazdırmıştım ama maalesef hiçbir yurttan yer kalmamış.”

“Üzgünüm,” dedi Cath.

“Bu senin suçun değil.”

“Ben de oda arkadaşı istememiştim,” dedi Cath. “Yani... kız kardeşimle aynı odada kalacağımızı düşünmüştüm.”

“Kız kardeşin de burada mı okuyor?”

“İkizim.”

“Ay. Çok garip.”

“Neden garip olsun ki?”

“Öyle işte. Bunu düşünmek insanın tüylerini diken diken ediyor. Sanki kopyalanmış gibi. Siz ikiniz birbirinize benziyor musunuz?”

“Teknik olarak evet.”

“İyy.” Reagan abartılı bir hareketle ürperdi.

“Bu hiç de *ürpertici* değil,” dedi Cath. “Senin sorunun ne?”

Reagan suratını buruşturup bir kez daha ürperdi. “Peki neden ikizinle aynı odada kalmıyorsun?”

“Kardeşim benim yeni insanlarla tanışmamı istiyor,” dedi Cath.

“Seni terk etmiş gibi konuşuyorsun.”

Cath çatalına bir Brüksel lahanası daha aldı. “Kardeşim Schramm Yurdu’nda kalıyor,” dedi tepsisine bakarak. Başını kaldırdığında Reagan kaşlarını çatmış, onu inceliyordu.

“Kendini bana yine acındırıyorsun,” dedi Reagan.

Cath çatalını Reagan’a doğru salladı. “Sakın bana acıma. Bunu yapmanı istemiyorum.”

“Elimde değil,” dedi Reagan. “Gerçekten acınacak durumdasın.”

“Hiç de değilim.”

“Öylesin. Tek bir arkadaşın bile yok, kız kardeşin seni terk etmiş, tuhaf yeme alışkanlıklarına sahipsin... ve Simon Snow’a takmış durumdasın.”

“Söylediklerinin hiçbirine katılmıyorum.”

Reagan ağzındaki lokmayı çiğnedi. Ve bir kez daha kaşlarını çatı. Dudaklarında koyu kırmızı ruj vardı.

“Benim bir sürü arkadaşım var,” dedi Cath.

“Hiçbirini görmedim.”

“Okula yeni başladım. Çoğu arkadaşım başka okula gidiyor. Bir kısmını da internette tanıyorum.”

“İnternet arkadaşlıkları sayılmaz.”

“Nedenmiş o?”

Reagan küçümseyen bir ifadeyle omuzlarını silkti.

“Ayrıca Simon Snow’a takmış falan da değilim,” dedi Cath. “Sadece onun fandom’ının aktif bir üyesiyim.”

“Fandom da ne demek?”

“Anlatsam da anlamazsın.” Cath bu kelimeyi kullanmamış olmayı isteyerek iç geçirdi. Detaylı açıklamaya girmesinin işleri daha da karıştıracığından emindi. Reagan onun Simon’ın sıradan bir hayranı olmadığına inanmaz ya da bunu anlayamazdı. Cath Simon’ın hayranlarından *biriydi*. O Simon’ın, sadece ilk ismiyle tanınan ve kendi hayranları olan bir hayranıydı. Reagan’a Simon’la ilgili yazdığı hikâyelerin yirmi binden fazla takipçisi olduğunu söylese... oda arkadaşı ona gülüp geçerdi.

Ayrıca bunu dile getirmek Cath'ın kendini aptal gibi hissetmesine neden olurdu.

"Masanda Simon Snow başlıkları var," dedi Reagan.

"Onlar hatıra büstü."

"Senin için üzülüyorum ve dostun olmaya karar verdim."

"Ben seninle dost olmak istemiyorum," dedi Cath mümkün olduğunca sert bir sesle "Dost olmadığımız için *mutluyum*."

"Ben de öyle," dedi Reagan. "Bu kadar zavallı görünüp bu ihtimali ortadan kaldırdığın için üzgünüm."

Hikâyenin asla sona ermediği FanFixx.net'e hoşgeldiniz.

Gönüllüler tarafından yürütülen bir arşiv ve forum sitesi olarak tüm hayranlardan hikâyeler bekliyoruz. Sitemize gönüllü olmak ya da bağışta bulunmak için [buraya](#) tıklayın. Bir FanFixx.net profili oluşturmak için [buraya](#) tıklayın. FanFixx.net'e hikâye göndermek ya da sitede yorumda bulunmak için 13 yaş ve üzeri olmak gerekir.

—*FanFixx.net giriş sayfası hoş geldin mesajı,*
Yayımlanma tarihi 1 Temmuz 2011

BEŞ

“Lütfen beni koridorda bekletme,” dedi Levi.

Cath odanın kapısına ulaşabilmek için onun bacaklarının üzerinden atlamak zorunda kaldı. “Ders çalışmalıyım.”

“Reagan geç kalacakmış ve daha şimdiden yarım saattir buradayım.” Levi’nin sesi bir fısıltıya dönüştü. “Pembe Ugg botları olan komşunuz sürekli odasından çıkıp benimle sohbet etmeye çalışıyor. Acı bana.”

Cath kaşlarını çatarak ona baktı.

“Seni rahatsız etmem,” dedi Levi. “Sessizce Reagan’ı beklerim.”

Cath gözlerini devirip odaya girdi ve kapıyı açık bıraktı.

“Reagan’la ikinizin neden iyi geçindiğini anlayabiliyorum.” Levi ayağa kalkıp onun peşi sıra odaya daldı. “Bazen ikiniz de fazlasıyla acımasız olabiliyorsunuz.”

“Bizim iyi geçindiğimiz falan yok.”

“Ben öyle duymadım ama... Hey, artık yemekhaneye gittiğine göre kalan gofretlerimi yiyebilir miyim?”

Cath masasına oturup dizüstü bilgisayarını açarak, “Zaten yiyor-sun,” dedi öfkeyle.

“Bunu senin iznin olmadan yaptığım için kendimi kötü hissediyorum.”

“Ne güzel.”

“Şimdi daha mutlu değil misin?” Levi Cath’ın yatağının ayakucuna oturup uzun bacaklarıyla bağdaş kurdu. “Eskisinden daha iyi beslendiğin şimdiden belli oluyor.”

“Humm, sana teşekkür mü etmeliyim?”

“Eee?”

“Ne?”

Levi sırtıttı. “Gofretlerimi yiyebilir miyim?”

“Sana inanamıyorum.”

Levi, Cath’ın yatağının altına uzandı. “En çok yaban mersinli olanı seviyorum...”

Cath gerçekten de eskisinden daha *mutluydu*. (Elbette bunu Levi’ye itiraf edecek değildi.) Reagan’ın onu acınası bir insan olarak görmesi o ana dek hayatını çok fazla etkilememişti; sadece yemekhaneye birlikte gidiyor ve masalarının önünden geçen herkesle dalga geçiyorlardı.

Reagan mutfağa açılan kapının önünde, yemek sırasının sona erip yemekhanenin başladığı yerde oturmayı seviyordu. İçeri giren herkesi görebildiği bu masaya merasim masası diyordu. “Bak,” demişti bir önceki akşam Cath’e, “bu Bay Sakat. Bacağım nasıl kırdı dersin?”

Cath kabarık saçları ve yüzüne büyük gelen gözlüğüyle tehlikeli denilebilecek kadar havalı görünen çocuğa baktı. “Herhalde kendi sakalına takılıp düşmüştür.”

“Hah!” dedi Reagan. “Tepsisini kız arkadaşı taşıyor. Şu kıza bak-sana, etrafa ışıltılar saçan tek boynuzlu bir ata benziyor. Sence ikisi bir American Apparel reklamında tanışmış olabilir mi?”

“İkisinin New York’ta tanıştığından ama buraya gelebilmek için beş yıl harcadığından eminim.”

“Ah, saat üç yönünde Kurt Kız var,” dedi Reagan heyecanla.

“Bu akşam o klipsli saç kuyruğunu takmış mı?”

“Bilmiyorum, bir bakayım... Hayır. Tüh.”

“Kuyruğu hoşuma gidiyor.” Cath saçları siyaha boyalı, balıknetli kıza bakıp hayranlıkla gülümsedi.

“Tanrı beni senin hayatına, seni klipsli saç kuyruğu takmanı engellemem için soktuysa,” dedi Reagan, “bu görevi seve seve üstleniyorum.”

Reagan’a göre Cath zaten problemlili denilebilecek kadar tuhaf bir insandı. “Elle çizilmiş Simon Snow posterlerinin olması yeterince kötü,”

demoşti önceki gece yatağa girmeye hazırlanırken. “Bu posterlerin bir de onu eşcinsel gibi göstermesi şart mı?

Cath Simon ve Baz’ı el ele tutuşurken tasvir eden, masasının üzerindeki postere bakarak, “Onları rahat bırak,” demoşti. “Birbirlerini seviyorlar.”

“Ben kitaplarda böyle bir şey okumadığımdan eminim.”

“Benim yazdığım hikâyelerde ikisi birbirine âşk.”

“*Senin* yazdığın hikâyeler mi?” Reagan susup tişörtünü başından aşağı çekmişti. “Hayır. Unut gitsin. Bunu bilmek istemiyorum. Seninle göz temasında bulunmak bile yeterince zor.”

Levi haklıydı, Reagan ile Cath gerçekten iyi geçiniyor olmalıydı çünkü artık Reagan bu tür sözler söylendiğinde Cath sadece gülmek istiyordu. Reagan yemeklere yetişemediğinde bile Cath yemekhaneye gidip her zamanki masalarına oturuyordu. Sonra geç saatte odaya dönen Reagan’a –tabii *eğer* dönerse– kaçırdığı her şeyi tek tek anlatıyordu.

“Sporcu Sandaleti nihayet Venezüellalı Lindsay Lohan’a açılabilir,” diyordu.

“Tanrı’ya şükürler olsun,” diyordu Reagan da kendini yatağa atarak. “Aralarındaki cinsel çekim beni neredeyse öldürecekti.”

Cath, Reagan’ın, yurda dönmediği geceler nerede kaldığını bilmiyordu. Belki de Levi’nin yanında kalıyordu.

Cath tekrar o ana dönüp Levi’ye baktı...

Levi hâlâ onun yatağında oturuyor, herhalde ikinci yabancımsinli gofreti mideye indiriyordu. Üzerinde siyah kot pantolon ve siyah tişört vardı. Belki o da Reagan gibi Olive Garden’da çalışıyordu.

“Sen garsonluk mu yapıyorsun?” diye sordu Cath.

“Şu aralar mı? Hayır.”

“Peki o zaman bir mağazanın Lancôme standında mı çalışıyorsun?”

Levi güldü. “Bu da nereden çıktı?”

“Neden sürekli siyah giydiğini anlamaya çalışıyorum.”

“Belki de gerçekten gotik tarzı benimsemiş esrareniz birisiyimidir,” dedi Levi gülümseyerek. “Ama sadece belirli günlerde.” Cath onu gotik ve esrareniz birisi olarak hayal edemiyordu. Levi böyle birisi olamayacak kadar güler yüzlüydü. Gülümsemesi çenesinden alına dek yayılıyordu. Alnı kırışıyor, gözleri parlıyordu. Kulakları bile hareket ediyor, bir köpeğinki gibi kıpırdıyordu.

"Belki de Starbucks'ta çalışıyorumdur," dedi Levi.

Cath güldü. "Öyle mi gerçekten?"

"Öyle," dedi Levi gülümsemeye devam ederek. "Günün birinde sen de sağık sigortasına ihtiyaç duyacak ve o zaman Starbucks'ta çalışmayı hiç de komik bulmayacaksın."

Levi ve Reagan bunu hep yapıyordu; Cath'e sürekli onun ne kadar genç ve tecrübesiz olduğunu hatırlatıyorlardı. Reagan, Cath'den sadece iki yaş büyüktü. Henüz alkol alabilecek yaşta bile değildi. Kanunen. (Kampüste bunun bir önemi yoktu; her yer içki doluydu. Wren daha şimdiden sahte bir kimlik edinmişti. "İstersen kimliğimi ödünç alabilirsin," demişti Cath'e. "Saçlarına kaynak yaptırdığını söylersin.)

Cath, Levi'nin kaç yaşında olduğunu merak etti. Alkol alabilecek yaşta görünüyordu ama belki de böyle görünmesinin sebebi saçlarıydı.

Kel falan değildi. Hatta kellele alakası bile yoktu (henüz).

Ama saç çizgisi alnında en üst seviyeye ulaşıyor, sonra abartılı bir biçimde şakaklarına doğru çekiliyordu. Levi bu görüntünün yarattığı etkiyi azaltmak için onları öne doğru taramak ya da aynı sorundan muzdarip herhangi birisinin yapacağı gibi saçlarını kısacık kestirmek yerine sarı saçlarını gelişigüzel geriye atmayı tercih ediyordu. Üstelik eli *sürekli* saçlarında olduğu için derin çizgilere sahip, geniş alnına daha çok dikkat çekiyordu. Tıpkı şu an olduğu gibi.

Levi elini saçlarında gezdirip ensesini ovuşturarak, "Şu an ne çalışıyorsun?" diye sordu Cath'e.

"Sessizce çalışmak üzerine çalışıyorum," dedi Cath.

Cath o hafta siteye *Yola Devam Simon'*ın sadece bir bölümünü ekleyebilmişti ve bu bölüm diğerlerinin neredeyse yarısı kadardı.

FanFixx sitesindeki sayfasına çoğunlukla her akşam bir şeyler eklerdi; hikâyenin bir bölümü olmasa bile bir blog yazısı.

Hafta boyu sayfasına dostça mesajlar bırakılmıştı... "Nasılsın?" "Sadece hatırlımı sormak için uğradım." "Bir sonraki yazımı heyecanla bekliyorum!" "Ah! Her gün Baz'la ilgili bir şeyler okumayı nasıl da özledim." Ama Cath bu mesajları birer talep olarak algılıyordu.

Hikâyeleriyle ilgili her türlü yorumu okuyup cevaplandırmaya özen gösterirdi –yorumlar onun için altın rengi yıldızlar, Noel Ağaçları

gibiydi— ama geçen yıl *Yola Devam Simon*’a başladığından beri artık onlarla başa çıkamaz olmuştu. Yazdığı her bölümün ortalama beş yüz takipçisi varken bu sayı beş bine ulaşmıştı. Beş bin düzenli takipçi.

Sonra en büyük hayran sitelerinden biri olan Kurgu-Hastası’nın söz sahibi bir üyesi *Yola Devam*’ı “serinin *sekizinci* kitabı” ilan etmiş ve Cath’in FanFixx sayfası günde otuz beş bin kez tıklanmaya başlamıştı.

Cath aldığı yorum ve soruları hâlâ elinden geldiğince cevaplandırmaya çalışıyordu ama artık onun için hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Artık hikâyelerini sadece Wren ve ikisinin eski Kar Tanecikleri forumlarında edindikleri arkadaşları için yazmıyordu. Artık etrafındakiler doğum günlerini tebrik etmek, birbirlerini neşelendirmek için kurgu değiş tokuşu yapan ve “bunu seni güldürmek için yazdım” başlıklı hikâyelerle kahkahalara boğulan birkaç genç kızdan ibaret değildi.

Şimdi Cath’in, yazdıklarını düzenli takip eden bir okuyucu kitlesi vardı. Hiç tanımadığı bu insanlar ondan bir şeyler bekliyor ve onun verdiği kararları sorguluyorlardı.

Bazen ona sırt çevirdikleri bile oluyordu. Diğer hayran sitelerinde onu çekiştirip bir zamanlar iyi olduğunu ama artık eski büyüsunü yitirdiğini söylüyorlardı. Yarattığı Baz karakterinin orijinal karaktere ya çok yakın ya da tam tersi çok uzak olmasını, Simon’ı fazlasıyla iffetli göstermesini, Penelope’ye çok fazla yer vermesini eleştiriyorlardı...

Wren sabahın üçünde onun yatağına oturup elindeki bilgisayarı çekerek, “Onlara herhangi bir şey borçlu değilsin,” diyordu. “Artık yat uyu.”

“Şimdi yatıyorum. Ben sadece... şu sahneyi tamamlamak istiyorum. Sanırım Baz nihayet Simon’a ona âşık olduğunu itiraf edecek.”

“Bunu yarın da yapabilir.”

“Bu hikâyenin can alıcı bir bölümü.”

“Hep öyle diyorsun.”

“Bu defaki farklı.” Cath bir yıldır aynı şeyi söylüyordu. “Sona yaklaştık.”

Wren haklıydı: Cath Baz ve Simon’ın birbirlerine âşık olduğu bu hikâyeyi daha önce de defalarca yazmıştı. Bu sahneyi, “Snow... Simon, seni seviyorum,” sözlerini en az elli farklı şekilde kaleme almıştı.

Ama *Yola Devam* farklıydı.

Bu, Cath'ın o güne dek yazdığı en uzun hikâyeydi. Henüz üçte ikisi tamamlanmıştı ama bu haliyle bile Gemma T. Leslie'nin yazdığı her kitaptan daha uzundu.

Cath, *Yola Devam'ı*, Simon Snow serisinin sekizinci kitabı olarak tasarlanmış, Simon'ın Sihirbazlar arasına kabul edilmesi, Baz'ı kurtarması (ki bu Gemma T. Leslie'nin asla yapmayacağı bir şeydi), hem onun hem de Baz'ın Agatha'yı unutabilmesi için eksik kalan her şeyi bir araya getirmeyi kendine görev edinmişti... Bütün veda ve mezuniyet sahnelerini, son dakika sürprizlerini yazmayı, Simon'la Humdrum arasındaki son mücadeleyi canlandırmayı da öyle...

Simon Snow'un hayran kulübüne üye olan herkes halihazırda kolları sıvayıp serinin sekizinci kitabını hazırlamaya girişmişti. Herkes mayısta son kitap yayımlanmadan önce şansını deneyip bir büyük son hazırlamak istiyordu. Ama binlerce kişi *Yola Devam'ın* bunu zaten çoktan başardığını düşünüyordu.

İnsanlar Cath'e, onun yazdıklarını okuduktan sonra orijinal hikâyeye eskisi gibi bakamadıklarını söylüyorlardı. ("Gemma, Baz'dan neden nefret ediyor?")

Birileri Etsy'de Baz ve Simon'ı birbirlerinin gözlerinin içine bakarken tasvir eden ve üzerinde SAKİN OL VE YOLA DEVAM ET yazan bir tişört satmaya bile başlamıştı. Wren Cath'e on sekizinci doğum gününde bu tişörtten hediye etmişti.

Cath bütün bunların kendisini şımartmasına izin vermiyordu. Yazdığı her bölümün başına, *Okuyacağınız karakterler yazar Gemma T. Leslie tarafından yaratılmıştır*, notunu eklemeyi ihmal etmiyordu.

"Sen Gemma'ya aitsin," diyordu evdeki odasında, yatağının üstünde asılı duran Baz posterine.

"Ben seni ondan ödünç aldım."

"Sen Baz'ı ödünç almadın," diyordu Wren de. "Onu zorla kaçırdın ve kendi çocuğunmuş gibi büyüttün."

Cath birkaç gece üst üste uykusuz kalıp yazı yazdığı anda –aldığı yorum ya da eleştirilere takılıp kaldığında– Wren onun yatağına tırmanıp bilgisayarını alır ve oyuncak ayısı yerine Cath'ın bilgisayarına sarılarak uyurdu.

Böyle gecelerde Cath camı istese alt kata inip babasının bilgisayarı da çalışabilirdi ama Wren'le ters düşmek hoşuna gitmiyordu. İkisi başka kimsenin olmasa bile birbirlerinin sözünü mutlaka dinlerdi.

Cath, *Selam çocuklar*, diye yazdı FanFixx sitesindeki sayfasına. Wren'in orada olmasını, yazacaklarını ona danışabilmeyi isterdi.

Sanırım üniversite hayatının zor olduğunu itiraf etmemin zamanı geldi. Üniversite çok zor! Öyle olmasa bile zamanının büyük bir kısmını alıyor! Anlaşılan Yola Devam'ı eskisi kadar, olmasını istediğim kadar sık güncelleyemeyeceğim...

Ama söz veriyorum ki ortadan kaybolacak ya da onu yazmaktan vazgeçecek değilim. Hikâyeyi nasıl sonlandıracağımı çoktan tasarladım ve o noktaya ulaşana dek çalışacağım.

Ders bittiğinde Nick oturduğu yerden Cath'e doğru döndü. "Benim partnerim olursun, değil mi?"

Cath, yüzünde hayal kırıklığını yansıtan bir ifadeyle yandaki sıradan kendilerine bakan kızı fark ederek, "Evet," dedi. Kız herhalde Nick'le çalışabilmeyi ummuştı.

Profesör Piper sınıftaki herkesin kendine bir eş bulup ders saati dışında onunla bir hikâye yazmasını, paragraf değiş tokuşunda bulunmasını istemişti. Bu çalışmanın amacı kurgu ve karakter oluşturma konusunda daha da bilinçlenmelerini sağlamak, zihinlerini tek başlarına asla bulamayacakları farklı yönler sevk etmekte.

Nick, Cath'le kampüsteki Love Kütüphanesi'nde buluşmak istemişti. (Belediye Başkanı Don Lathrop Love'ın yaptığı bağış sebebiyle kütüphanenin adı gerçekten de buydu.) Nick haftanın birkaç gecesi burada çalışıp kitapları raflarına yerleştiriyordu.

Cath akşam yemeğinden hemen sonra bilgisayarını toplamaya başlayınca Reagan'ın gözlerinde kuşkulu bakışlar belirdi. "Hava karardı ve sen dışarı çıkıyorsun öyle mi? Biriyle mi *buluşacaksın* yoksa?" Bunu şaka yapar gibi söylemişti. Cath'in bir flörtü olduğunu hayal edemiyormuş gibi.

"Biriyle ders çalışacağım."

"Çok geç olursa odaya yürüyerek dönme," dedi Levi. Reagan'la ikisi odanın Reagan'a ait kısmını ders notlarıyla doldurmuştu.

"Ben odaya hep yürüyerek dönerim," dedi Reagan terslenerek.

“İkisi farklı,” dedi Levi ona sıcak bir gülümseme sunarak. “Sen insanlarda Kırmızı Başlıklı Kız izlenimi yaratmıyorsun. Tersine onları korkutuyorsun.”

Reagan Kötü Kalpli Kurt gibi sırttı.

“Ben tecavüzcülerin avlarının özgüveniyle ilgilendiklerini sanmıyorum,” dedi Cath.

“Öyle mi?” Levi ciddi bir ifadeyle ona baktı. “Bence onlar kolay avları tercih ederler. Genç ve tecrübesiz olanları.”

Reagan kahkaha attı. Cath boynundaki atkıyı çekiştirdi. “Ben tecrübesiz falan değilim...” diye mırıldandı.

Levi ağır hareketlerle Reagan’ın yatağından kalkıp yeşil, kalın kanvas ceketini giydi. “Haydi gel,” dedi.

“Neden?”

“Seni kütüphaneye ben götüreceğim.”

“Buna gerek yok,” dedi Cath itiraz ederek.

“Tam iki saattir hareket etmiyorum. Benim için sorun olmaz.”

“Hayır, gerçekten.”

“Haydi git Cath,” dedi Reagan. “En fazla beş dakika sürer. Ayrıca oraya tek başına gidip de yolda tecavüze uğrarsan Levi de ben de kendimizi suçlu hissederiz. Benim vicdan azabıyla uğraşacak kadar boş zamanım yok.”

“Sen de geliyor musun?” diye sordu Levi Reagan’a.

“Elbette hayır. Dışarısı buz gibi.”

Dışarısı gerçekten de *soğuktu*. Cath elinden geldiğince hızlı yürümeye çalışıyordu. Ama Levi uzun bacaklarına rağmen ağır adımlarla ilerliyordu.

Cath’e bufalolarla ilgili bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Anlaşılan sırf bufaloları konu alan bir derse katılıyordu. Böyle bir imkânı olsa bufalolar konusunda uzmanlaşabilirdi. Belki de böyle bir imkânı *vardı*...

Bu okul Cath’e sürekli, eyaletin tek gerçek şehri sayılan Omaha’da büyümüş birisi olarak daha önce hiç kafa yormadığı Nebraska’daki kırsal yaşıntıyı hatırlatıyordu. Cath Colorado’ya giderken birkaç kez Nebraska’dan geçmiş, çayırları ve mısır tarlalarını görmüştü ama bu manzara dışında çok fazla şey düşünmemişti. Bu şehirde yaşayan insanların aklına getirmemişti.

Levi ve Reagan, Arnold denilen bir kasabadan geliyordu. Reagan kasabalarının görüntüsü ve kokusuyla "gübreye" benzediğini söylemişti.

"Tanrıların ülkesi," diyordu Levi ise bu kasaba için. "Bütün tanrıların. Brahma ve Odin görse bayılırlardı."

Nihayet kütüphaneye ulaşmışlardı ama Levi bufalolarla ilgili konuşmaya devam ediyordu. Cath taş merdivenin ilk basamağına çıktı ve ısınmak için hoplayıp zıplamaya başladı. Bulunduğu yerden Levi'yle neredeyse aynı boydaydı.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?" diye sordu Levi.

Cath başını salladı. "İnekler kötü, bufalolar iyidir."

"İnekler iyidir," dedi Levi. "Bizonlar onlardan *daha da iyidir*." Levi bu sözlerle birlikte Cath'e miskin miskin gülümsedi. "Bunlar çok önemli biliyor musun?" dedi. "Sana o yüzden anlattım."

"Hayati konular," dedi Cath. "Ekosistemler. Yeraltı su seviyeleri. Nesli tükenen kır fareleri."

"İşin bittiğinde beni ara Kırmızı Başlıklı Kız."

Arayamam, diye düşündü Cath, *numaranı bilmiyorum*.

Levi çoktan yürümeye başlamıştı. "Senin odanda olacağım," dedi omuzunun üzerinden Cath'e bakarak. "Beni oradan ararsın."

Kütüphane altı katlıydı ve iki de bodrum katı vardı.

Raflara yerleştirilmeyi bekleyen kitapların durduğu bodrum katları tuhaf bir şekilde sahipti ve bu katlara ancak belirli merdivenlerle inilebiliyordu; sanki kitaplar kampüsün farklı binalarının altlarına tıkıştırılmıştı.

Nick'in sorumlu olduğu oda kuzey yönündeki uzun, beyaz bir odadaydı. Bu oda içinde kitap rafları olan bir füze rampasından farksızdı. Odanın hangi tarafında olursanız olun kulağınıza sürekli bir uğultu geliyordu ve Cath ortada herhangi bir havalandırma falan göremese de bazı yerlerde esinti hissediliyordu. Nick sayfaları uçuşmasını diye masadaki defterinin üstüne kalem koymak zorunda kalmıştı.

Nick bilgisayarda yazmaktansa elle yazmayı tercih ediyordu.

Cath ise onu dizüstü bilgisayarını sırayla kullanmalarının işlerini kolaylaştıracığına ikna etmeye çalışıyordu.

"Ama o zaman yazının değiştiğini göremeyiz," dedi Nick. "İki farklı üslup göremeyiz."

"Ben kâğıt üzerinde düşünemiyorum," dedi Cath.

"Harika," dedi Nick. "Bu çalışma sayesinde kendine yeni bir şey katmış olacaksın."

"Tamam," dedi Cath iç geçirerek. Daha fazla tartışmalarının faydası yoktu. Nick bilgisayarı çoktan kenara itmişti.

"Pekâlâ." Nick kalemini alıp kapağını dişleriyle çıkardı. "Ben başlıyorum."

"Bekle," dedi Cath. "Önce ne tür bir hikâye yazacağımızı konuşalım."

"Yazınca görürsün."

"Ama bu haksızlık." Cath öne eğilip boş kâğıda baktı. "Ben ölü ya da... çıplak bedenler filan hakkında yazmak istemiyorum."

"Yani hikâyemizde beden falan olmayacak."

Nick'in bitişik elyazısı okunaksızdı. Solak olduğu için yazarken kâğıda mavi mürekkep bulaştırıyordu. Masanın karşı tarafında oturan Cath onun yazdıklarını tersten okumaya çalışırken, *Senin keşeli kaleme ihtiyacın var*, diye geçirdi içinden. Nick nihayet defteri kendisine uzattığında Cath yazıları düz tarafından bile okuyamadı.

"Bu kelime ne?" diye sordu bir kelimeyi işaret ederek.

"Retina."

Kız bir otoparkta duruyor. Sokak lambalarından birinin altında. Saçları öylesine sarı ki göz kamaştırıyor. Senin retinalarının koni hücrelerini tek tek yakıyor. Kız öne doğru eğilip senin tişörtünü tutuyor. Şimdi ayak parmaklarının ucunda yükseliyor. Sana yaklaşıyor. Siyah çay ve tütün kokuyor. Dudaklarını kulağına dokundurduğunda senin ismini hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorsun.

"Yani..." dedi Cath, "hikâyeyi şimdiki zaman kipiyle mi yazacağız?"

"İkinci tekil şahsa hitap eder şekilde olacak," diye onayladı Nick. Cath kaşlarını çatarak ona baktı.

"Ne oldu?" diye sordu Nick. "Yoksa aşk hikâyelerini sevmez misin?"

Cath yanaklarının kızardığını hissedebiliyor ve bunu engellemeye çalışıyordu. *Sakin ol, Kırmızı Başlıklı*. Kendine bir kalem çıkarmak için çantasına eğildi.

Bilgisayarın tuşlarına basmadan yazmak onun için zordu. Nick'in ona, az önce eline sıcak bir patates tutuşturmuş gibi bakması işini daha da zorlaştırıyordu.

"Lütfen anneme söyleme," diyerek kıkırdadı.

"Neyi?" diye sordun. "Saçlarını mı? Yoksa şu aptal, hippî sigaralarını mı?"

Kız senin tişörtünü sertçe çekti ve sen de onu on iki yaşındaki bir çocukmuş gibi iterek kendinden uzaklaştırdın. Aslında gerçekten o yaştaydı... henüz çok küçüktü. Ve sen de çok yorgundun. Hem aptal bir sarışın olan küçük kız kardeşinle ilgilenmek için Dave'le ilk randevunu ekersen çocuk senin hakkında ne düşünürdü?

"Çok kötüsin Nick," diyor kız. Ve sersemledi. Tekrar sokak lambasının altında savrulur gibi oldu.

Cath ters çevirdiği defteri tekrar Nick'e doğru itti.

Nick diliyle yanağını şişirdikten sonra gülümsedi.

"Demek hikâyemizi benimle aynı ismi paylaşan bir eşcinsel anlatıyor," dedi.

"Aşk hikâyelerini severim," dedi Cath.

Nick birkaç kez başını salladı.

Sonra ikisi birden gülmeye başladı.

Bu neredeyse Wren'le yazmaya benziyordu; birlikte bilgisayarın başına geçip klavyeyi sırayla önlerine çekerek birinin yazıp diğerinin okuduğu günlerdeki gibi.

Wren'le ikisi hikâye yazarken diyalogların çoğunu Cath hazırlardı. Wren olay örgüsü ve genel atmosfer yaratma konusunda daha iyiydi. Bazen Cath diyalogları tamamlar, Wren de sonrasında Baz ve Simon'ın nerede olduğunu ve nereye gideceklerini yazardı. Bir keresinde Cath diyalogları bir aşk sahnesi düşünerek hazırlamış, Wren ise bu sahneyi bir kılıç kavgasına dönüştürmüştü.

Birlikte yazmayı bıraktıktan çok sonra bile Cath, Simon ve Baz'a sohbet etmekten başka bir şey yaptıramadığında evde Wren'in peşinden koşar, ondan yardım dilenirdi.

Ama Nick Wren değildi.

O daha otoriterdi ve gösteriştten hoşlanıyordu. Ayrıca erkekti. Yakından bakıldığında gözlerinin mavisi daha da belirginleşiyor, kaşları neredeyse bir anlam kazanıyordu. Yazarken dudaklarını yalıyor, dilini ön dişlerine çarpıyordu.

Şu eşcinsel meselesinin şokunu, takdiri hak edecek kadar hızlı atlatmıştı. Cath hikâyedeki Nick'e gür siyah kaşlar verip, kalın tabanlı, mavi ayakkabılar giydirdikten sonra bile.

Gerçek hayattaki Nick sırayla yazı yazma konusunda sıkıntı yaşıyordu. Onun yazacaklarını bitirmesini beklemeden defteri Cath'in elinden kapıyor, yeşil kaleminin sayfayı baştan aşağı çizmesine neden oluyordu.

"Bekle," diyordu Cath her defasında.

"Aklıma bir fikir geldi ve acele davranmazsam sen bu fikri berbat edeceksin."

Cath paragraflarını Nick'in yazdıklarına uydurabilmek için çaba sarf etse de tarzını bir şekilde belli ediyordu. Nick'in de ona uyum sağlamak için çaba harcadığını fark etmek hoşuna gitmişti.

Cath birkaç saat sonra esnemeye başlamıştı ve yazdıkları hikâye olması gerekenden iki kat uzun olmuştu. "Bunu bilgisayara geçirmek yıllar sürer," dedi.

"Öyleyse bilgisayara geçirme," dedi Nick. "Profesöre bu şekilde verelim."

Cath mavi ve yeşil mürekkep bulaşmış kâğıda baktı. "Bu elimizdeki tek kopya."

"O zaman dikkat et de köpeğin yemesin." Nick gri eşofman üstünün fermuarını çekip eski püskü kot ceketine uzandı. "Neredeyse gece yarısı olacak. Çıkış için kart basmalıyım."

Masalarının yanındaki el arabası hâlâ ağzına dek kitapla doluydu.

"Bu kitaplar ne olacak?" diye sordu Cath.

"Sabah gelen kız halleder. Hem bu sayede hâlâ hayatta olduğunu hatırlar."

Cath, Nick'in defterinden hikâyenin yazılı olduğu sayfaları özenle yırtıp aldı ve sırt çantasına koyduktan sonra Nick'in peşi sıra döner merdivenden yukarı çıktı. İlk kata çıktıklarında kimseye rastlamadılar.

Şimdi Nick'in yanında olmak Cath'e öncekinden farklı duygular hissettiriyordu. Birkaç saat öncesinden bile. *Eğlenceliydi*. Cath artık kendini, sekiz katlı bir korku ve teşhis edilebilir endişe katmanının

altına gömülmüş gibi hissetmiyordu. Nick merdivenlerden onun yanında çıkıyor ve sanki hâlâ o defter önlerindeymiş gibi sohbet ediyorlardı.

Dışarı çıkıp kaldırımında durdular. Cath önceki gerginliğinin bir kısmının geri döndüğünü hissetti. Ceketinin düğmeleriyle oynamaya başladı.

"Pekâlâ," dedi Nick sırt çantasının askılarını kollarına geçirerek. "Derste görüşürüz tamam mı?"

"Tamam," dedi Cath. "Hikâyemizi kaybetmemeye çalışacağım."

"İlk hikâyemizi," dedi Nick kampüsün dışına çıkan yola adım atarak. "İyi geceler."

"İyi geceler." Cath ay ışığının altında koyu renkli saçlar ve mavi gölgeler halinde uzaklaşan Nick'in arkasından baktı...

Sonra kütüphanenin avlusunda öylece kaldı. Etrafta sadece o ve gündüz gözüyle farkına varamadığı yüze yakın ağaç vardı. Kütüphanenin ışıkları söndü ve Cath'in gölgesi de görünmez oldu.

Cath iç geçirip telefonunu çıkardı. Abel'den gelen iki mesajı boş verip Reagan'ın henüz uyumadığını umarak odasını aradı.

Reagan telefonu üçüncü çalışında açtı, "Alo?" Arkadan müzik sesi geliyordu.

"Ben Cath."

"Selam Cath. Buluşman nasıl geçti?"

"Bu buluşma falan değildi... Bak, yurda yürüyerek döneceğim. Elimden geldiğince hızlı olmaya çalışırım. Hatta yürümeye başladım bile."

"Levi telefonun çaldığını duyar duymaz dışarı fırladı. Onu bekleyen iyi olur."

"Bunu yapması gerekmiyor..."

"Seni bulamazsa işler daha da karışır."

"Tamam," dedi Cath pes ederek. "Sanırım teşekkür etmeliyim."

Reagan telefonu kapadı.

Cath, Levi'nin kendisini fark edebilmesi için bir sokak lambasının altında durdu ve Kırmızı Başlıklı Kız gibi değil de Avcı gibi görünmeye çalıştı. Levi onun tahmin ettiğinden çok daha önce koşarak yanına geldi. Koşarken bile rahat görünüyordu.

Cath onu birkaç adım daha yormamak için Levi'ye doğru yürüdü.

"Catherine," dedi Levi ortada buluştuklarında. Birlikte yürümeye başladılar. "Neyse ki hâlâ tek parça halindesin."

"İsmim Catherine değil," dedi Cath.

"Sadece Cather, öyle mi?"

"Sadece Cath."

"Kütüphanede yolunu kaybettin mi?"

"Hayır."

"Ben buraya geldiğim her defasında yolumu kaybediyorum," dedi Levi. "Hatta ne kadar çok gelirim *o kadar çok* kayboluyorum. Sanki bina beni tanıyor ve önüme yeni geçitler çıkarıyor."

"Buraya çok sık gelir misin?"

"Evet."

"Ama ben seni sürekli bizim odamızda görüyorum."

"Geceleri nerede uyuyorum sanıyorsun?" dedi Levi. Cath ona baktığında sırtıyordu.

Simon gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü, yeşil, kadife bir kumaş parçasına gömmüş halde, yaralı bir tek boynuzlu at gibi yatağına kıvrılmıştı.

“İyi misin?” diye sordu Basil. Bu soruyu sormaya pek de hevesli olmadığı açıkça anlaşıyordu. Ezeli düşmanı ile konuşmanın onu tiksindirdiği her halinden belliydi.

Basil’den her zamankinden daha fazla nefret eden Simon hıçkırığa hıçkırığa, “Beni yalnız bırak,” dedi öfkeyle. “O benim annemdi.”

Basil kaşlarını çatmıştı. Dumanlı gri gözlerini kısarak kendini orada durmaya zorluyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. Asıl arzusu Simon’a yeni bir hapsirlik büyüsü yapmakmış gibi.

“Biliyorum,” dedi Basil neredeyse sinirlenerek. “Neler hissettiğini biliyorum. Ben de annemi kaybettim.”

Simon akan burnunu ceketinin koluna silip ağır ağır ayağa kalktı. Gözleri Sekizinci Deniz kadar engin ve maviydi. *Basil yalan mı söylüyordu? Bu tam da onun gibi bir pislığe yakışacak bir davranıştı.*

—“Sadece Yaşarken Değil Sonrasında da Dostuz,” Ağustos 2006

FanFixx.net yazarları Sihircath ve Wrengârenk

ALTI

“Baba? Beni ara.”

“Yine ben, Cath. Beni ara.”

“Artık sana bıraktığım sesli mesajları dinle, baba. Sesli mesajlarını dinliyor musun? Bunu nasıl yapacağını biliyor musun? Bilmiyorsan bile cevapsız aramalarımı gördüğünden eminim. Beni ara, tamam mı?”

“Baba. Beni ara. Ya da Wren’i ara. Hayır, *beni* ara. Senin için endişeleniyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor.”

“Beni komşularımızı aramaya mecbur etme. Seni kontrol etmeye gelirlerse tek kelime bile İspanyolca bilmediğin için rezil olursun.”

“Baba?”

“Selam Cath.”

“*Baba*. Beni neden aramadın? Sana milyonlarca mesaj bıraktım.”

“Çok fazla mesaj bırakmışsın. Beni aramaman, hatta beni aklına bile getirmemen gerekir. Artık üniversitedesin. Hayatını yaşamalısın.”

“Alt tarafı üniversiteye başladım, baba. Seninle geçinemiyor değiliz.”

“Ben 90210 dizisinin epeyce bölümünü seyrettim, tatlım. Brandon ve Brenda üniversiteye başladığında dizide ailelerinin yüzünü göremez

olduk. Bu senin hayatın. Üniversitenin cemiyet partilerine gitmen ve yurda Dylan'la⁴ dönmen gerekir."

"Neden herkes benim cemiyet partilerine gitmemi istiyor acaba?"

"Kim istiyor? Şaka yapıyordum. Sakın cemiyet üyesi çocuklarla takılayım deme, Cath, onlar korkunç insanlardır. Kafayı çekip 90201 dizisini seyretmekten başka bir şey bilmezler."

"Nasılsın baba?"

"İyiym tatlım."

"Yalnız mısın?"

"Evet."

"Yemek yiyor musun?"

"Evet."

"Ne yiyorsun?"

"Besleyici yiyecekler."

"Bugün ne yedin mesela? Sakın *yalan söyleme*."

"QuikTrip'te çok pratik bir yiyecek keşfettim. Sosisi gözlemeye sarıp ızgaraya vererek kusursuz bir tat yakalamışlar."

"Baba."

"Haydi ama Cath, benden yalan söylemememi istedin."

"Bir markete falan gitsen olmaz mı?"

"Marketlerden nefret ettiğimi biliyorsun."

"QuikTrip'te meyve satıyorlar."

"Öyle mi?"

"Evet. Birilerine sorabilirsin."

"Birilerine sormaktan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Senin için endişeleniyorum."

"Endişelenme Cath. Meyve bulmaya çalışırım."

"Bu kadarı yetmez..."

"Tamam, markete de giderim."

"*Yalan söylemek yok. Söz ver?*"

"Söz."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni. Kız kardeşine onu da sevdiğimi söyle."

“Ben baban Cath. Geç olduğunu biliyorum ve şu an büyük ihtimale uyuyorsun. Umarım uyuyorsundur! Ama aklıma bir fikir geldi! Harika bir fikir. Beni ara.”

“Cath? Yine ben, baban. Saat hâlâ geç ama bunu sana söylemek için sabırsızlanıyorum. Kardeşinle ikiniz üst kata bir banyo istiyorsunuz ya? Odanız banyonun *tam üstünde*. Döşemeye bir kapı açabiliriz. Bir de merdiven koyarız. Bu sizin banyoya açılan gizli kapınız olur. Harika bir fikir değil mi? Beni ara. Ben baban.”

“Cath! Merdiven değil itfaiye direği koyacağız! Odanıza dönmek için yine merdivenleri kullanmak zorunda kalacaksınız ama... *İtfaiye direği* diyorum Cath. Sanırım bunu kendim halledebilirim. Yani önce bir direk bulmalıyım...”

“Baba? Beni ara.”

“Beni ara tamam mı?”

“Baba ben Cath. Beni ara.”

Cuma gecesi idi ve Cath yurttaki odasında yalnızdı. *Yola Devam Simon’a* çalışmak istiyordu ama akıllı başka yerdeydi. O gün Profesör Piper, Nick’le ikisinin yazdığı hikâyeyi geri vermişti. Sayfaların kenar boşluklarını A harfiyle doldurmuş bir de kendini “AAAA!” diye bağırırken tasvir eden küçük bir karikatür çizmişti.

Profesör gerçekten iyi iş çıkaran birkaç ekipten hikâyelerini sınıfa okumalarını istemişti. Okunan son hikâye Cath ve Nick’inkiydi. İkisi sırayla birbirlerinin yazdıkları paragrafları okumuş, sınıftaki pek çok kişiyi güldürmüşlerdi. Belki sebep Nick’in açık havada Shakespeare oynuyormuş gibi davranmasıydı. Yerlerine oturduklarında Cath’in yanakları ve boynu alev alev yanıyordu.

Dersten sonra Nick Cath’e serçe parmağını uzatmıştı. Onun, parmağına bakakaldığını görünce, “Haydi gel, seninle bir anlaşma yapalım,” demişti.

Cath serçe parmağını Nick'inkine dolamıştı. "Bu derste sonsuza dek birbirimizin eşiyiz, anlaştık mı?" demişti Nick. Gözleri, ağzından çıkan her kelimenin etkisini artıracak kadar derindi.

"Anlaştık," demişti Cath bakışlarını ondan kaçırarak.

"Tanrım," demişti Nick elini çekerek. "Biz harika bir ikiliyiz."

"Sanırım Profesör'ün bütün A'larını tükettik," demişti Cath onun peşi sıra sınıftan çıkarak. "Bizim yüzümüzden önümüzdeki sekiz yıl boyunca öğrencileri en fazla B artı alabilecek."

"Aynı şeyi tekrar yapmalıyız," demişti Nick ani bir hareketle kapının eşiğinde durup Cath'e dönerek.

Cath yeterince hızlı davranamayıp ona çarpmıştı. "Az önce bu konuda anlaştık ya," dedi.

"Onu demiyorum. Kastettiğim şey ödev değil. Bunu sırf eğlenceli olduğu için tekrar denemeliyiz. Anlıyor musun?"

Gerçekten de eğlenceliydi. Cath ne zamandır... en azından bu okula geldiğinden beri hiç bu kadar eğlenmemişti. "Evet," dedi. "Tamam."

"Salı ve perşembe geceleri çalışıyorum," demişti Nick. "Bu salıya ne dersin? Aynı saatte?"

"Olur," demişti Cath.

O günden beri bunu düşünüyordu. Nasıl bir şey yazacaklarını merak ediyordu. Bu konuyu Wren'le görüşmek istemişti. Daha erken saatlerde onu aramış ama ulaşamamıştı. Şimdi saat neredeyse on bire geliyordu.

Cath telefonunu alıp Wren'in numarasını tuşladı.

"Evet ikizim?"

"Selam, müsait misin?"

"Evet ikizim," dedi Wren kıkırdarak.

"Dışarıda mısın?"

"Schramm Yurdu'nun onuncu katındayım. Bu yurdu ziyaret eden her turist... buraya mutlaka çıkıyormuş. Seyir terasına. Kartpostallarda 'Dünyayı Tyler'in odasından görün' yazıyor."

Wren'in kelimeleri birbirine ekleniyor gibiydi. Babaları hep ikisinin sesini birbirinden ayırt etmenin imkânsız olduğunu söylerdi ama Cath Wren'den daha hızlı konuşurdu... Şu an Wren farklı konuşuyordu.

"Sen sarhoş musun?"

"Sarhoştum," dedi Wren. "Sanırım şimdi daha farklı bir şeyim."

"Yalnız mısın? Courtney nerede?"

"O da burada. Hatta şu an onun bacağına üstünde oturuyor bile olabilirim."

"İyi misin Wren?"

"Evet evet evet, ikizim. Telefonu bu yüzden açtım. Sana iyi olduğumu söylemek için. Artık beni biraz kendi halime bırakman için. Tamam mı?"

Cath gerildiğini hissetti. Az önceki gibi endişeden değil, acıdan. "Seni sadece babamla ilgili konuşmak için aradım." Sadece kelimesini bu kadar sık kullanmamayı isterdi. Bu kelime onun pasif agresif tutumunun habercisiydi, tıpkı yalan söyleyen birisinin gözünün seğirmesi gibi. "Bir konu daha var... Erkeklerle ilgili."

Wren kıkırdadı. "Erkeklerle mi ilgili? Simon Agatha'ya yine eşcinsel olduğunu mu açıkladı? Baz Simon'ı yine vampir mi yaptı? Baz ile Simon'ın elleri çaresizce birbirlerinin saçlarına mı dolandı? Baz'ın Simon'a ilk kez Simon dediği o zor bölüme mi geldin?.. Bu bölüm hep en heyecanlı olmuştur."

Cath telefonu kulağından uzaklaştırdı. "Canın cehenneme," diye fısıldadı. "Sadece iyi olduğunu bilmek istemiştin."

"Tamam, tamam," dedi Wren sinir bozacak kadar tekdüze bir sesle. Sonra telefonu kapadı.

Cath masanın üzerine bıraktığı telefonda her an kendisini ısıralırmış gibi uzaklaştı.

Wren sarhoş olmalıydı. Ya da sadece çakırkeyifti.

Wren asla... asla.

Wren onunla asla Simon ve Baz konusunda dalga geçmezdi. Simon ve Baz...

Cath kalkıp ışığı kapadı. Elleri buz kesmişti. Kot pantolonunu çıkarıp yatağına girdi.

Tekrar kalkıp kapının kilitli olup olmadığını kontrol etti ve göz deliğinden ıssız koridora baktı.

Yatağına oturdu. Yeniden kalktı.

Bilgisayarını açtı, sonra tekrar kapadı.

Wren sarhoş olmalıydı. Yoksa bunu asla yapmazdı.

O Simon ve Baz'ın kim olduğunu biliyordu. Ne anlama geldiklerini. Simon ve Baz...

Cath bir kez daha yatağa uzandı ve yorgandan dışarı çıkardığı el-lerine, teninin gerildiğini hissedene dek şakaklarındaki saçlarını doladı.
Simon ve Baz dokunulmazdı.

“Bugün hiç de eğlenceli geçmiyor,” dedi Reagan asık bir yüzle yemek-hane kapısına bakarak.

Reagan hafta sonları hep aksi uyanırdı (yurtta olduğu zamanlar). Çok içer, az uyurdu. O sabah da yüzünde hâlâ önceki geceden kalmış makyajı duruyor ve buram buram ter ve sigara kokuyordu. *Akşamdan kalma Reagan*, diye geçirdi içinden Cath.

Ama o Reagan’dan çok Wren için endişeliydi. Belki de Reagan Büyük Kötü Kurt’a, Wren ise sadece Cath’in daha iyi bir saç stiline sahip haline benzediği için.

Yemekhaneye üzerinde Nebraska futbol takımının kırmızı tişörtü ve vücuda yapışan bir kot pantolon olan bir kız girdi. Reagan iç geçirdi.

“Ne oldu?” diye sordu Cath.

“Maç olduğu günler hepsi birbirine benziyor,” dedi Reagan. “On-ların deforme olmuş, çirkin vücutlarını görmeye dayanamıyorum...” Cath’e döndü. “Bugün ne yapmayı düşünüyorsun?”

“Odamıza kapanmayı.”

“Biraz temiz havaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun.”

“Ben mi?” Yediği etli sandviç Cath’in boğazına takıldı. “Ona bakarsan sen de taze DNA’ya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun.”

“Öyle görünüyorum çünkü hayattayım,” dedi Reagan. “Çünkü pek çok deneyim yaşadım. Anlıyor musun?”

Cath tekrar Reagan’a baktı ve elinde olmadan gülümsedi.

Reagan gözlerinin etrafına kalem çekmişti. Agresif bir Kate Middleton gibi görünüyordu. Pek çok kızdan daha iri olduğu halde –iri kalça, dolgun göğüsler, geniş omuzlar– ideal ölçülerdeymiş gibi hareket ediyordu. Odalarında onun hazırlanmasını bekleyen çocuklar ve Levi de dahil olmak üzere, herkes buna uyum gösteriyordu.

“Koca bir hafta sonunu odaya kapanarak geçirirsen asla böyle görünemezsin,” dedi Reagan akşamdan kalma olduğunu belli eden kendi solgun yüzünü işaret ederek.

“Anladım,” dedi Cath.

“Bugün birlikte bir şeyler yapalım.”

"Maç günü. Yapabileceğimiz en akıllıca şey odamıza kapanıp kapıya barikat örmek olur."

"Giyecek kırmızı bir şeyin var mı?" diye sordu Reagan. "Kırmızı giyersek kampüste dolaşp bedava içki içebiliriz."

Cath'in telefonu çaldı. Ekranda Wren'in numarası vardı. Cath aramayı reddetti.

"Bugün yazı yazmam gerekiyor," dedi.

Odaya döndüklerinde Reagan önce duş aldı, sonra masasına oturup elinde bir aynayla makyajını tazeledi.

Birkaç saatliğine dışarı çıktı ve döndüğünde yanında Target poşetleriyle birlikte Eric isimli bir çocuk getirdi. Ardından bir kez daha dışarı çıktı ve hava kararana dek ortalarda gözükmedi. Odaya döndüğünde bu defa yalnızdı.

Cath bunca zaman masasından kalkmamıştı.

"Yeter!" diye bağırды Reagan neredeyse bağırarak.

"Tanrım," dedi Cath ona dönerek. Uzun süre bilgisayarın monitörüne bakmaktan gözlerini odaklamakta zorlanmıştı.

"Kalk giyin," dedi Reagan. "Sakın itiraz edeyim deme. Ben bu oyunda yokum."

"Hangi oyunda?"

"Küçük, hüzünlü bir keşişten farksız davranıyorsun ve bu benim tüylerimi diken diken ediyor. Şimdi kalk giyin. Bowling oynamaya gidiyoruz."

Cath güldü. "Bowling mi?"

"Ah, tabii ya," dedi Reagan. "Bowling oynamak senin yaptığın diğer her şeyden daha acınası bir şeymiş gibi."

Cath masasından kalktı. Sol bacağı uyuşmuştu. Bacağını salladı. "Ben daha önce hiç bowling oynamadım. Ne giymeliyim?"

"Bowling oynamadın mı?" Reagan kulaklarına inanamıyor gibiydi. "Omaha'da kimse bowling oynamaz mı?"

Cath omuzlarını silkti. "Belki çok yaşlılar oynuyordur."

"Ne istersen onu giy. Fakat insanların senin beyin gelişiminin yedi yaşındayken tamamlandığını düşünmelerini istemiyorsan giyeceğin şeyin üzerinde Simon Snow yazısı olmasın."

Cath, YOLA DEVAM yazılı kırmızı tişörtünü giyip saçlarını atkuyruğu yaptı.

Reagan kaşlarını çatarak ona baktı. "Saçlarını hep böyle toplamak zorunda mısın? Bu bir tür dini gelenek falan mı?"

"Ben Mormon değilim."

"Bir tür dedim." Aynı anda kapıya vuruldu. Reagan açmaya gitti.

Gelen Levi'ydi ve heyecandan yerinde duramıyordu. Beyaz bir tişört giymiş, üzerine keçeli kalemle bir yaka ve düğmeler çizmişti. Tişörte bir de cep eklemiş, cebin üstüne süslü bir yazıyla Bowling Sayı Kralı yazmıştı.

"Gidiyor muyuz?" diye sordu.

Reagan ve Levi usta birer bowling oyuncusuydu. Belli ki Arnold'da bir bowling salonu vardı. O salonun bunun kadar iyi olmadığını belirttiler.

O gece onlar dışında bowling oynayan herkes kırk yaş üstüydü ama bu Levi'yi önüne çıkan herkesle sohbet etmekten alıkoyamamıştı. Ayakkabılara sprey sıkın adamdan, yan kulvarda oynayan emekli çiftlere, onu ancak saçlarını elleyip bir sürahi bira ısmarladıktan sonra geri gönderen bir grup kadına dek herkesle konuşmuştu...

Reagan bütün bunları fark etmemiş gibi davranıyordu.

"Sanırım şu köşedeki fıstığı öpmeyi unuttun," dedi Cath Levi'ye.

"Hani, neredeymiş o fıstık?" diye sordu Levi gözlerini kocaman açarak.

"Hayır," dedi Cath. "Ben sadece..." *Sadece.*

Levi elindeki bira sürahisini bıraktı. Diğer eliyle üç bardağı dengede tutmaya çalışıyordu ve onları devirmeden masaya koymayı başardı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Cath.

"Neyi?" Levi bira doldurduğu bardağı Cath'e uzattı. Cath boşta bulunup bardağı aldı, sonra tiksintiyle masaya bıraktı.

"Sırf insanlara iyi davranmak için neden bunca şey yapıyorsun?"

Levi gülümsedi ama zaten sürekli gülümsediği için dudaklarında var olan gülümsemenin genişlediğini söylemek daha uygun olurdu.

Cath'e, "Sence ben senin gibi mi olmalıyım?" diye sorduktan sonra, her nasılsa şuh bir ifadeyle kaşlarını çatarak topunun dönmesini bekleyen Reagan'a sevgi dolu bakışlarla baktı. "Yoksa onun gibi mi?"

Cath gözlerini devirdi. "Bir orta yol bulabileceğinden eminim."

"Mutluyum," dedi Levi. "Demek orta yolu çoktan bulmuşum."

Cath birayı boş verip bardan kendine bir kola söyledi. Reagan iki tabak portakal soslu cips, Levi de üçünün de gözlerinden yaşlar getirecek kadar acı, üç büyük salatalık turşusu aldı.

İlk oyunu Reagan kazandı. İkinciyi Levi. Üçüncü oyunda Levi bankodaki gençten Cath için, çocuklar oynarken kullanılan tamponları devreye sokmasını istedi. Cath henüz tek bir lobut bile indirememişti. Üçüncü oyunu da Levi aldı.

Cath'in sadece otomatik makineden üçüne birden dondurma satın alacak kadar parası kalmıştı.

"Ben gerçekten de Atış Kralı'yım," dedi Levi. "Tişörtüme yazdığım her şey gerçek oluyor."

"Bu gece Muggsy'ye gittiğimizde tişörtündeki sözlerin gerçek olacağından eminim," dedi Reagan. Levi güldü ve dondurmasının ambalajını buruşturup ona fırlatmaya hazırlandı. İkisinin birbirine gülümsemesi Cath'in başını başka yöne çevirmek istemesine neden oldu. Reagan ve Levi bir aradayken çok rahattı. Sanki birbirlerinin içini dışını biliyorlardı. Reagan, Levi'ye Cath'e asla davranmadığı kadar iyi –ve acımasız– davranıyordu.

Birisi Cath'in atkuyruğunu çekiştirip başının geriye gitmesine neden oldu.

"Sen de bizimle geliyorsun değil mi?" diye sordu Levi.

"Nereye?"

"Dışarıya. Muggsy'ye. Gece henüz çok genç."

"Ben de öyleyim," dedi Cath. "Beni içeri almazlar."

"Bizim yanımızda olacaksın," dedi Levi. "Kimse seni durdurup yaşını sormaz."

"Haklı," dedi Reagan. "Muggsy'ye sadece üniversiteden atılanlar ve alkolikler gider. Üniversite birinci sınıf öğrencileri oraya asla gizlice girmeye çalışmaz."

Bu sözlerle birlikte dudaklarının arasına bir sigara yerleştirdi ama yakmadı. Levi sigarayı alıp kendi ağzına götürdü.

Cath neredeyse bu teklifi kabul edecekti.

Onun yerine başını iki yana sallamakla yetindi.

Cath odasına döndüğünde Wren'i aramayı düşündü. Sonra tercihini babasından yana kullandı. Babasının sesi yorgundu ama evin merdivenlerini su kaydıracağına falan dönüştürme gibi bir niyeti olmadığına göre durumunda gelişme vardı. Ayrıca akşam yemeğinde iki porsiyon Healthy Choice yemişti.

"İşte sağlıklı seçim diye buna denir," dedi Cath cesaret veren bir sesle konuşmaya özen göstererek.

Babasıyla telefonu kapadıktan sonra ders için okuması gereken metinleri okudu. Ardından gözleri yanıp yatağa uzandığı anda uykuya dalacağını fark edene dek *Yola Devam* üzerine çalıştı.

“Kelimeler güçlüdür,” dedi Bayan Possibelf usulca sıraların arasında dolaşarak. “Ne kadar çok tekrar edilirlerse güçleri de o kadar artar...

“Bazı uygun kombinasyonlar halinde ne kadar çok *tekrarlanır*, okunur ve yazılırlarsa...” Simon’ın sırasının önünde durdu ve değerli taşlarla süslü kısa bir çubukla sıraya vurdu. “*Yüksel, yüksel ve uzaklaş*,” dedi keskin bir sesle.

Simon ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Üzerindeki kitap ve kâğıtların etrafa saçılmasına neden olarak sıranın kenarlarına tutundu. Sınıfın diğer tarafındaki Basilton gülmeye başladı.

Bayan Possibelf elindeki sopayla Simon’ın spor ayakkabılarını dürttü. “*Atlarını dizginle*.” Bu sözlerle birlikte Simon’ın sırası zeminin bir metre üzerinde asılı kaldı.

“Büyü yapmanın sırrı,” dedi Bayan Possibelf, “bu gücü harekete geçirebilmektedir. Sadece kelimeleri söyleyerek değil, onların anlamlarını çağırarak...”

“Şimdi *Sihirli Kelimeler* kitabınızın dördüncü sayfasını açın,” dedi. “Ve sen de, *yerine yerleş*, Simon. *Lütfen*.”

—*Simon Snow ve Sihirbaz’ın Vârisi*, 5. Bölüm

© 2001 Gemma T. Leslie

YEDİ

Cath telefonunun ekranında Abel'in numarasını gördüğünde süregelen zil sesine rağmen önce ondan mesaj aldığını düşündü.

Abel, Cath'i asla aramazdı.

İkisi e-postayla haberleşirdi. Sadece gece geç saatlerde olmak üzere telefonla da mesajlaşırlardı. Ama o ana dek sadece *yüz yüze* konuşmuşlardı.

"Alo?" dedi Cath. Okulun edebiyat binası olan Andrews Salonu'nun önünde, her zamanki yerinde bekliyordu. Hava dışarıda durulamayacak kadar soğuktu ama bazen Nick dersten önce buraya geliyor, ikisi ya birbirinin ödevini kontrol ediyor ya da ortak kaleme aldıkları hikâye üzerine konuşuyorlardı. (Nick'in çabalarıyla bu hikâye bir aşk hikâyesine dönüşmeye başlamıştı.)

"Cath?" dedi Abel'in o tanıdık ve çatallı sesi.

"Selam," dedi Cath birden içinin ısındığını hissederek. Bunu beklemiyordu. Belki de Abel'i *özlemişti*. Wren'den hâlâ kaçıyordu. Wren kendisine sarhoş muhabbeti yaptığından beri Selleck'te öğle yemeği bile yememişti. Belki de Cath sadece evini *özlemişti*. "Selam. Nasılsın?"

"İyiyim," dedi Abel. "Sana dün gece de iyi olduğumu söylemiştim."

"Şey. Evet. Biliyorum. Ama telefonda konuşmak farklı."

Abel bu sözlerle irkilmiş gibiydi. "Katie de aynen bu kelimeleri kullandı."

"Katie de kim?"

"Seni aramamın sebebi Katie. Aslında seni aramamın tek sebebi o."

Cath başını yana eğdi. "Ne?"

"Ben burada bir kızla tanıştım Cath," dedi Abel. Sadece o kadar. Bir pembe dizide oynuyormuş gibi.

"Tanıştığın kızın ismi Katie mi?"

"Evet. Ve o, şey, o bana seninle aramızdaki şeyin... gerçek olmadığını fark ettirdi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani bizim ilişkimiz gerçek değil, Cath." Neden Abel onun ismini sürekli bu şekilde tekrarlayıp duruyordu?

"Elbette gerçek. *Abel*. Biz üç senedir beraberiz."

"Eh, öyle sayılır."

"Öyleyiz," dedi Cath.

"Şey... her halükârda," dedi Abel bu defa kararlı bir sesle, "başka bir kızla tanıştım."

Cath binaya doğru dönüp alnını tuğla duvara yasladı. "Katie."

"Onunla ilişkimiz *daha* gerçek," dedi Abel. "İkimiz... çok iyi anlaşıyoruz. O da benim gibi şifre uzmanı. Ayrıca üniversiteye otuz dört puanla girmiş."

Cath otuz iki puan almıştı.

"Benden yeterince akıllı olmadığım için mi ayrılıyorsun yani?"

"Buna tam olarak ayrılık diyemeyiz. İkimiz zaten gerçek anlamda beraber değildik."

"Katie'ye de böyle mi söyledin?"

"Ona seninle birbirimizden uzaklaştığımızı söyledim."

"Doğru," dedi Cath kendini tutamayıp. "Çünkü sen beni sadece ilişkimizi bitirmek için aradın." Duvara bir tekme attı ve bundan anında pişmanlık duydu.

"Tabii ya. Sanki sen beni hep arıyorsun."

"İsteseydin arardım."

"Gerçekten arar mıydın?"

Cath duvara bir tekme daha attı. "Belki."

Abel iç geçirdi. Sesi üzgün ya da pişman olmaktan çok, usandığını belli ediyordu.

"Ortasondan yıllarından beri hiç gerçek anlamda beraber olmadık."

Cath ona itiraz etmek istese de söyleyecek ikna edici bir şey düşünemedi. *Ama sen beni ordu balosuna götürdün*, diye geçirdi içinden.

Ama sen bana araba kullanmayı öğrettin. "Ama senin büyükannen bana her doğum günümde tres leches pastası yapar."

"Büyükannem o pastayı zaten pastane için de yapıyor."

"Pekâlâ." Cath dönüp sırtını duvara yasladı. Sırf Abel'i zor durumda bırakmak için ağlayabilmeyi isterdi. "Anladım. Söylediğin her şeyi anladım. Ayrılmıyoruz ama ilişkimiz bitti."

"İlişkimiz bitmedi," dedi Abel. "Dost kalabiliriz. Yazdıklarını hâlâ okuyorum... Katie de okuyor. Yani o senin yazılarını takip ediyormuş zaten. Ne büyük bir tesadüf değil mi?"

Cath ne söyleyeceğini bilemeyerek başını iki yana salladı.

Sonra köşenin başında Nick belirdi ve her zamanki gibi Cath'ın gözlerinin içine bakıp başını hızlıca sallayarak ona selam verdi. Cath, Nick'e çenesini kaldırarak karşılık verdi.

"Evet," dedi telefona "Tesadüf."

Nick sırt çantasını taş saksılardan birinin üzerine koymuş, içindeki defter ve kitapları karıştırıyordu. Ceketinin düğmelerini iliklememişti ve böyle öne doğru eğildiğinde Cath tişörtünün altından tenini seçebiliyordu. Az çok. Bir parça solgun ten ve siyah, seyrek tüyler.

"Gitmeliyim," dedi Cath.

"Ah," dedi Abel. "Tamam. Yine de Şükran Günü'nde birlikte takılmak ister misin?"

Cath, "Gitmeliyim," diye tekrarladıktan sonra konuşmayı sonlandırdı.

Ağır ağır nefes aldı. Dev bir yaratık göğüs kafesini parçalayarak özgürlüğüne kavuşmak istiyormuşçasına başı dönüyor, gergin olduğunu hissediyordu. Duvardan uzaklaşıp Nick'in başına dikildi.

Nick dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle ona bakıp birkaç kâğıt uzattı. "Bunu okumanı isteyebilir miyim? Belki çok kötü belki de harika. Sanırım harika. Bana harika olduğunu söyle, olur mu? Tabii çok kötü değilse."

Cath, kurgu yazma dersi başlamadan hemen önce Nick'in geniş omuzlarının ardına gizlenip Wren'e bir mesaj yazdı.

"abel benden ayrıldı."

"ah, tanrım. üzgünüm. yanına gelmemi ister misin?"

"evet. saat 5 iyi mi?"

"evet. iyi misin?"

"sanırım iyiyim. artık sehpa falan yok."

"Ben gelene kadar hiç ağladın mı?"

İkisi Cath'in yatağına oturmuş, kalan son gofretleri mideye indiriyorlardı.

"Hayır," dedi Cath, "bundan sonra da ağlayacağımı sanmıyorum."

Wren dudağını ısırıldı. Gerçekten ısırıldı.

"Ne söyleyeceksen söyle," dedi Cath.

"Bence bunu söylememe bile gerek yok. Bunu söylemeye *gerek duymamanın* bu kadar tatmin edici olacağı aklıma gelmezdi."

"Söyle şunu."

"Abel gerçek bir erkek arkadaş değildi! Sen onu hiç o şekilde sevmedin!" Wren bu sözlerle birlikte Cath'i öyle bir itti ki geriye devrilmesine neden oldu.

Cath gülüp doğruldu ve bacaklarına sarıldı. "Gerçi ben onu o şekilde sevdiğimi sanıyordum."

"Nasıl olur da böyle düşünürsün?" Wren de gülüyordu.

Cath omuzlarını silktilti.

Perşembe akşamıydı ve Wren dışarı çıkmak üzere hazırlanmıştı. Sürdüğü açık yeşil far gözlerini maviden çok yeşil gibi gösteriyor, kırmızıya boyadığı dudakları ışıltılı parlıyordu. Yana ayırdığı kısa saçları göz alıcı bir biçimde alnına dökülmüştü.

"Ciddiyim," dedi Wren, "sen aşkın neler hissettirdiğini biliyorsun. Aşkı farklı şekillerde tarif ettiğin binlerce yazını okudum."

Cath yüzünü buruşturdu. "O farklı bir şey. Hayal dünyası. O... *Simon Baz'a elini uzattı ve isminin dudaklarında sihirli bir kelimeye dönüştüğünü hissetti.*"

"Pek de hayal sayılmaz..." dedi Wren.

Cath, Reagan onunla şakalaştığında Levi'nin gözlerinde beliren ifadeyi düşündü. Nick'i, dilini kısa ve düzgün ön dişlerine vururken hayal etti.

"Abel'in bana o kızın üniversiteye giriş puanını söylediğine inanmıyorum," dedi. "Bundan bana ne? Kıza burs falan mı teklif edeceğim sanki?"

“Üzgün müsün?” Wren yatağın altına uzanıp boş bir gofret kutusunu salladı.

“Evet... Onunla bu kadar oyalandığım için kendimden utanıyorum. İlişkimizi şu an olduğu haliyle sürdürebileceğimizi düşündüğüm için. Şimdi lise hayatının gerçekten sona erdiğini hissettiğim için de. Abel buraya da taşıyabileceğimi düşündüğüm, mutlu geçen bir dönemin parçası gibiydi.”

“Doğum gününde sana bilgisayar kablosu hediye ettiğini hatırlıyormusun?”

“Güzel bir hediyeydi,” dedi Cath parmağını kız kardeşine doğru sallayarak.

Wren, Cath’ın parmağını tutup indirdi. “Bilgisayarını açtığın her defasında onu mu hatırlıyorsun yani?”

“Yeni bir kabloya ihtiyacım vardı.” Cath sırtını tekrar duvara yaslayıp Wren’e baktı. “Abel on yedinci doğum günümde beni ilk kez öpmüştü. Ya da belki ben onu öpmüştüm.”

“Bu *şehvet dolu* bir öpüşme miydi?”

Cath kıkırdadı. “*Hayır*. Ama onun bana... güven verdiğini düşünmüştüm.” Başını beton duvara sürttü. “Abel’le ikimizin asla annem ve babam gibi olmayacağını düşünmüştüm. Abel benden usansa bile bunun üstesinden gelebileceğimi düşünmüştüm.”

Wren, Cath’ın elini sıktı. Sonra onu taklit edip başını duvara yasladı. Cath şimdi ağlıyordu.

“Eh, bunu başardın,” dedi Wren. “Üstesinden gelebildin.”

Cath güldü ve elini gözlüğünün altına sokup gözlerini sildi. Wren, Cath’ın o elini de tuttu. “Ağlamakla ilgili düşüncemi biliyorsun.”

“Ateş ancak suyla söner,” diye fısıldadı Cath. Wren’in parmaklarının bileğinin etrafına kenetlendiğini hissetti.

“Biz güçlüyüz.”

Cath, Wren’in düz, kahverengi saçlarına ve gözlerinin yeşilini çevreleyen gri ışıltılara baktı.

Sen öylesin, diye düşündü.

“Bu ayrılık artık doğum gününde *tres leches* pastası yiyemeyeceğimiz anlamına mı geliyor?” diye sordu Wren.

“Sana söylemem gereken bir şey daha var,” dedi Cath fazla düşünmeden. “Şey, sanırım, yani... hayatımda bir çocuk var.”

Wren kaşlarını kaldırdı. Ama Cath'ın daha başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan sesler duyuldu ve kapının kilidi çevrildi. Wren, Cath'ın bileğini bıraktığı anda kapı ardına dek açıldı. Reagan koşar adım içeri girip spor çantasını yere fırlattı. Sonra Levi'nin odaya girmesini bile beklemeden tekrar dışarı çıktı.

"Selam Cath," dedi yüzüne çoktan bir gülümseme yerleştirmiş olan Levi. "Sen?.." Yatağa baktı ve sustu.

"Levi," dedi Cath, "bu benim kız kardeşim Wren."

Wren, Levi'ye elini uzattı.

Levi'nin gözleri Cath'ın daha önce hiç görmediği kadar büyümüştü. Wren'e sırtarak baktı ve onunla tokalaştı. "Wren," dedi. "Ailenizde harika isimler var."

"Annemiz ikiz bebekleri olacağını bilmiyormuş," dedi Wren. "Ve canı yeni bir isim daha düşünmek istememiş."

"Cather, Wren..." Levi'nin yüzünde şimdi her şeyi anlamış gibi bir ifade belirdi. "Catherine."

Cath gözlerini devirdi. Wren ise sadece gülümsedi. "Akıllıca, değil mi?"

"Cath," dedi Levi ve bunun için yeterince yer olmamasına rağmen yatakta Wren'in yanına sıkışmaya çalıştı. Wren güldü ve Cath'e sokuldu. Cath de biraz yana kaymak zorunda kaldı. İstemeden. *Levi'ye yüz verirken...*

"Bir annen olduğunu bilmiyordum," dedi Levi, Cath'e. "Bir kız kardeşin olduğunu da. Benden başka neler saklıyorsun?"

"Beş kuzenimiz var," dedi Wren. "Ve hepsinin ismi Simon olan bahtsız birkaç hamsterimiz."

Levi'nin dudaklarındaki gülümseme iyice genişledi.

"Ah, gülümseyip durma," dedi Cath tiksinererek. "Sevimliliğini kız kardeşime de bulaştırmanı istemiyorum. Ya onun da üzerine yapışıp kalırsa?"

Reagan açık duran kapıdan içeri girip Cath'e baktı. Wren'i fark ederek ürperdi. "İkiz kardeşin bu mu?"

"Sen onun ikiz kardeşi olduğunu biliyor muydun?" diye sordu Levi.

"Wren, Reagan," diye tanıştırdı Cath iki kızı.

"Merhaba," dedi Reagan kaşlarını çatarak.

“Sakin üstüne alınma,” dedi Cath, Wren’e. “Bu ikisi sadece sana değil, herkes böyle davranıyor.”

“Zaten artık gitmem gerek.” Wren neşeli bir tavırla yataktan kalktı. Üzerinde pembe bir elbise, kahverengi tayt ve yanlarda küçük yeşil düğmeleri olan kahverengi, topuklu çizmeler vardı. Aslında çizmeler Cath’e aitti ama Cath kendinde bir türlü onları giyecek cesareti bulamamıştı.

“Sizinle tanıştığuma memnun oldum,” dedi Wren hem Reagan’a hem de Levi’ye gülümseyerek. “Yarın öğle yemeğinde görüşürüz,” dedi Cath’e.

Reagan, Wren’i duymazdan geldi. Levi ise ona elini salladı.

Kapı kapandığı an Levi’nin gözleri tekrar büyüyüp masmavi oldu. “O senin ikiz kardeşin mi?”

“Tek yumurta ikizleri,” dedi Reagan ağzında bir tomar saç varmış gibi.

Cath başıyla onaylayıp çalışma masasına oturdu.

“Vay canına.” Levi yatakta yana doğru kayıp onun tam karşısına geçti.

“Nereye varmaya çalıştığını bilmiyorum,” dedi Cath. “Ama bence bu çok rahatsız edici.”

“Tek yumurta ikizinin süper seksi bir kız olduğu gerçeğinin neresi rahatsız edici?”

“Öyle işte.” Cath, Wren’den, tuhaf da olsa Abel’den ve belki de Nick’ten aldığı cesaretle bu konunun canını sıkmasına izin vermedi. “Kendimi Çirkin Kardeş gibi hissediyorum.”

“Öyle değilsin.” Levi sırttı. “Sen sadece Clark Kent’sin.”

Cath e-postalarını kontrol etmeye başladı.

“Hey Cath,” dedi Levi onun sandalyesini tekmeleyerek. Cath Levi’nin sesindeki alaycı tınıyı seçebiliyordu. “Gözlüğünü çıkarmadan önce beni uyandır mısın lütfen?”

Agatha Wellbelove, Watford'ın en güzel cadısydı. Bunu herkes biliyordu; okuldaki her erkek, her kız ve bütün öğretmenler... Çan kulesindeki yarasalar, bodrumdaki yılanlar bile.

Bunu Agatha'nın kendisi de biliyordu. Böyle bir şeyin onun cazibesini ve güzelliğini azaltacağını düşünürdünüz. Ama on dört yaşındaki Agatha sahip olduğu özelliği asla başkalarına zarar vermek ya da üstünlük sağlamak için kullanmamıştı.

Güzel bir kız olduğunu biliyor ve bunu kendisine bahşedilen bir nimet gibi başkalarıyla paylaşıyordu. Onun dudaklarında beliren her gülücük güneşli bir güne uyanmak gibiydi.

Agatha bunun farkındaydı. Ve sanki bu, başkalarına yapabileceği en büyük cömertlikmiş gibi karşısına çıkan herkese gülümsüyordu.

—*Simon Snow ve Dört Peri*, 15. Bölüm

© 2007 Gemma T. Leslie

SEKİZ

“Yazacağın sahneye başladın mı?”

Kütüphanenin en alt bodrum katındaydılar ve içerisi her zaman-
kinden soğuktu. Rüzgâr Nick’in alnına düşen perçemleri dalgalandırı-
yordu. *Erkekler de bunun için “perçem” kelimesini mi kullanıyor acaba?*
diye düşündü Cath.

“İçeride neden rüzgâr var?” diye sordu.

Nick bu soruyu, “Diğer herhangi bir yerde neden rüzgâr var?”
diye sorarak yanıtladı.

Cath güldü. “Bilmiyorum. Sebep hava akımları olabilir mi?”

“Mağaralar nefes alıyor olabilir mi?”

“Bu rüzgâr falan değil,” dedi Cath. “Zaman aniden hızlandığında
hissettiğimiz şey.”

Nick ona bakıp gülümsedi. Dudakları ince ama tıpkı ağzının içi
gibi koyu renkliydi. “Edebiyat öğrencilerinin hepsi umutsuz vaka,” dedi
kaşlarını kıpırdatarak. Sonra Cath’i dirseğiyle dürttü. “*Ee?* O sahneye
başladın mı? Belki de çoktan bitirmişsindir. Çok hızlı yazıyorsun.”

“Bolca pratik yaptığım için,” dedi Cath.

“Yazma pratiği mi?”

“Evet.” Cath kısa bir an ona gerçeği söylemeyi düşündü. Baz ve
Simon’ı anlatmayı. Sayfasına her gün yeni bir bölüm eklediğini ve otuz
beş bin hit aldığını. “Düzenli yazmaya çalışıyorum,” dedi onun yerine.

“Her sabah kendimi rahatlatmak için yazıyorum. Peki sen *kendi* sahnene başladın mı?”

“Evet,” dedi Nick. Defterinin kenar boşluğuna yuvarlak şekiller çizmekle meşguldü. “Hem de üç kez... Bu ödev bir türlü içime sinmedi.”

Profesör Piper onlardan güvenilir bir anlatıcının ağzından bir bölüm yazmalarını istemişti. Cath kendi bölümünü Baz’ın ağzından yazmıştı. Bu epeydir aklında olan bir fikirdi. Günün birinde onu bitirirse *Yola Devam*’ı daha uzun bir romana dönüştürebilirdi.

“Bu iş senin için çocuk oyuncağı olmalı,” dedi Cath onun az önce kendisine yaptığından daha yumuşak bir hareketle Nick’i dürterek. “Senin hikâyelerindeki bütün anlatıcılar güvenilirmez kişiler.”

Nick ona, kaleme aldığı bazı kısa hikâyelerle birlikte üniversite birinci sınıfta başladığı romanın ilk birkaç bölümünü de okutmuştu. Hep karanlık –Cath’in yazmaya cesaret edemeyeceği kadar sert ve küfürlü– ama eğlenceli hikâyeler yazıyordu. Ve her nasılsa ilham vericiydi. Nick *iyi* bir yazardı.

Cath onun yanında oturup kaleminden çıkan güzellikleri seyretmeye bayılıyordu. Bütün o esprilerin teker teker dökülmesini. Kelimelerin birbirine bağlanmasını.

“Aynen öyle...” dedi Nick üstdudağını yalayarak. Aslında üstdudağı sadece kırmızı bir lekeden ibaretti. “Kendimi bu defa farklı bir şey yapmak zorunda hissetmemin sebebi de bu zaten.”

“Haydi,” dedi Cath defteri önüne çekerek. “Sıra bende.”

Nick defterden vazgeçmekte her defasında zorlanıyordu. Ders programı dışında yazacakları hikâyeye başladıkları o ilk gece, kütüphaneye önceden üç sayfa yazarak gelmişti.

“Buna hile yapmak derler,” demişti Cath.

“Sadece havaya girmemiz için bir başlangıç hazırladım,” demişti Nick de.

Cath defteri alıp onun önceden yazdıklarının üzerine ve aralarına kelimeler sıkıştırmış, kenar boşluklarına yeni diyaloglar eklemiş ve gereksizce uzayan cümlelerin üzerini çizmişti. (Nick bazen tarzını fazla zorluyordu.) Sonra yazıya kendine ait birkaç paragraf koymuştu. Artık kâğıda yazmakta zorlanmasa da klavyesini hâlâ özlüyordu...

“Bazı kısımları kesip farklı yerlere yapıştırmam gerek,” demişti Nick’e.

“Bir dahaki sefere yanımda makas getir,” demişti o da.

Artık birlikte çalışırken yan yana oturuyorlardı. Bu sayede sırayla yazıp okumak daha kolay oluyordu. Cath yazarken kollarının birbirine çarpmaması için Nick’in sağında oturmayı alışkanlık haline getirmişti. Nick’le çalışırken kendini iki başlı bir canavarın parçasıymış gibi hissediyordu. Üç bacaklı bir ırktan geliyormuş gibi.

Ve kendini evindeymiş gibi hissediyordu.

Nick’in neler hissettiğini ise bilmiyordu...

İkisi hem derste hem de ders dışında bolca sohbet ediyordu. Nick, Cath’le konuşurken sandalyesinde ona doğru dönüyordu. Bazen dersten çıktıklarında Cath, Nick’in bir sonraki derse gireceği Bessey Salonu’nun önünden geçmesi gerekiyormuş gibi yapıyordu. Oysa salonun diğer tarafında futbol sahasından başka bir şey yoktu. Neyse ki Nick o güne dek hiç ona nereye gittiğini sormamıştı.

Bu soruyu ona geceleri kütüphaneden çıktıklarında da sormuyordu. Nick’in sırt çantasını omzuna alması ve şal desenli, mavi atkısını boyuna dolaması için her defasında merdivende kısa bir mola veriyorlardı. Sonra Nick, “Derste görüşürüz,” deyip gidiyordu.

Cath, Levi’nin odada olduğunu bildiği zamanlar onu arıyor ve gelip kendisini almasını bekliyordu. Ama çoğu gece 911’i tuşlayıp parmağını Ara tuşunun üzerinde tutarak koşar adım yurda dönüyordu.

Wren garip bir diyetle girmişti.

“Buna *Sıksa Kaltak* diyeti diyorlar,” dedi Courtney.

“Vegan diyeti,” diye açıkladı Wren.

O cuma Selleck’te Fajita günüydü. Wren tabağını ızgara biber ve soğanla doldurmuş, iki de portakal almıştı. Birkaç haftadır bu şekilde besleniyordu.

Cath, Wren’i dikkatle inceledi. Kıyafetleri paylaştıkları için onunla aynı bedende olduklarını biliyordu. Wren’in üzerindeki kazağın göğüs bölgesi hâlâ dardı ve kot pantolonu da hâlâ poposundan aşağı düşecekmiş gibi duruyordu. İkinin de kalça kısmı genişti. Cath kalçasını saklayabileceği kadar uzun gömlek ve kazaklar giymekten hoşlanırken, Wren belde toplanan giysileri tercih ediyordu.

"Eskisinden farklı görünmüyorsun," dedi Cath. "Aynı bedendeyiz ve benim yediklerime bak." Cath üç çeşit peynir ve ekşi kremalı etli fajita yiyordu.

"Evet ama sen içki içmiyorsun."

"*Sıska Kaltak* diyetinde içki de var mı?"

"Biz hafta içi sıska, hafta sonu sarhoş kaltak oluyoruz," dedi Courtney. Cath, Wren'le göz göze gelmeye çalıştı. "Ben herhangi bir kaltak türü olmak için çaba harcamak isteyeceğimi sanmıyorum."

Wren usulca, "Bunun için geç kaldın," dedikten sonra konuyu değiştirdi. "Dün gece yine Nick'le mi beraberdin?"

Cath, "Evet," diyerek gülümsedi. Sonra sırtmaya çalıştı ama bunu yaptığında burnu bir tavşaninki gibi kıpırdadı.

"Ah! Cath!" dedi Courtney. "Wren'le bir gece kütüphaneye uğramış gibi yapıp onu görebileceğimizi düşündük. Sah ve perşembe geceleri çalışıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır. Asla. Hayır, hayır, hayır." Cath, Wren'e baktı. "Hayır, tamam mı? *Tamam* de."

"Tamam." Wren çatalını soğanla doldurdu. "Bunu neden bu kadar sorun ediyorsun?"

"Sorun falan etmiyorum," dedi Cath. "Ama oraya gelerseniz gerçekten sorunmuş gibi görünür. *'Hey, demek sadece takılmak istiyorsun ha? Benim için hava hoş'* stratejimi berbat edersiniz."

"Senin bir stratejin mi var?" diye sordu Wren. "Bu stratejide onunla öpüşmek de yer alıyor mu?"

Wren öpüşme konusunda takıntılıydı. Abel onu terk ettiğinden beri Cath'i arzularının peşinden koşmaya ve içindeki vahşi duyguları özgür bırakmaya zorluyordu. Öğle yemeği sırasında beklerlerken, "*Şu çocuğa ne dersin?*" diyordu çekici bir çocuğu işaret ederek. "Onunla öpüşmek ister misin?"

"Tanımadığım biriyle öpüşmek istemem," diyordu Cath de. "Ben sadece dudaklarla ilgilenmiyorum."

Bu kısmen doğrudu.

Abel ondan ayrıldığından... Nick onun yanında oturmaya başladığından beri... bazı şeyler Cath'in dikkatini çekmeye başlamıştı.

Erkekler.

Her yerdeydiler.

Gerçek anlamda *her yerde*. Derslerde. Öğrenci Birliği'nde. Yurttaki odasının alt ve üst katlarında. Cath bu erkeklerin lisedeki erkeklerden farklı olduğuna yemin edebilirdi. *Bu bir yıllık süre nasıl bu kadar fark yaratabilirdi?* Cath kendini erkeklerin boyunlarına ve ellerine bakarken yakalıyordu. Onların çenelerinin kemikli olduğunu, göğüslerinin nasıl da omuzlarının bittiği yerden dışarı doğru belirgin bir çıkıntı oluşturduğunu fark ediyor, saçlarının...

Nick'in kaşları saç çizgisine doğru uzanıyor, favorileri yanaklarına iniyordu. Cath sınıfta onun arkasına oturduğunda tişörtünün altından sol omuzundaki kasları seçebiliyordu.

Levi bile Cath'ın dikkatini dağıtıyordu. Neredeyse her zaman. Uzun, esmer boynuyla. Güldüğünde belirginleşip kıpırdayan âdemelmasıyla.

Cath kendini eskisinden farklı hissediyordu. Dikkatini sadece bu konuya vermiş gibi. Etrafındaki çocukların hiçbiri *çocuk* sayılmasa da bir erkek delisi olup çıkmış gibi. Ve ilk kez Wren konuşmak isteyeceği son kişiydi. Cath bu konuyu sadece onunla değil kimseyle konuşmak istemiyordu.

"Stratejim onu benden daha güzel ve zayıf ikiz kız kardeşimle asla tanıştırmamak," diyordu şimdi Wren'e.

"Bunun sorun olacağını sanmıyorum," dedi Wren. Kendisinin Cath'den "daha güzel ve zayıf" olduğu iddiasına itiraz etmemesi Cath'ın dikkatinden kaçmamıştı. "Anlaşılan o senin zekânla ilgileniyor. Ben senin kadar zeki değilim."

Gerçekten de değildi. Ve Cath buna bir anlam veremiyordu. İkisi aynı DNA'yı taşıyordu. Aynı yapıya sahip ve aynı şekilde yetiştirilmişlerdi. Aralarındaki farklılara bir anlam yükleyebilmek zordu.

"Bu hafta sonu sen de benimle eve gel," dedi Cath birden. O gece Omaha'ya gidecekti. Wren daha önce ona kendisinin eve gitmek istemediğini söylemişti.

"Babamın bizi özlediğini biliyorsun," dedi Cath. "Haydi ama."

Wren bakışlarını önündeki tepsie çevirdi. "Sana söyledim. Ders çalışmalım."

"Bu hafta sonu kendi sahamızda maçımız var," dedi Courtney. "Pazartesi sabah on bire dek ayık olmamız gerekmiyor."

"Sen buraya geldiğimizden beri babamı aradın mı?" diye sordu Cath, Wren'e.

"E-postayla haberleşiyoruz," dedi Wren. "Halinden memnun görünüyor."

"Bizi özleyiyor."

"Elbette özleyecek, o bizim babamız."

"Evet," dedi Cath usulca, "ama o diğerlerinden farklı bir baba."

Wren öfkeli bakışlarını Cath'e çevirdikten sonra başını hafifçe iki yana salladı.

Cath masadan kalktı. "Gitmeliyim. Dersten önce odama uğramam gerekiyor."

Profesör Piper onlardan güvenilmez bir anlatıcının ağzıyla yazdıkları hikâyeyi istediğinde Nick, Cath'ın kâğıdını elinden kaptı. Cath kâğıdı ondan geri aldı. Nick tek kaşını kaldırarak Cath'e baktı.

Cath başını yana eğip Nick'e gülümsedi. Sonra ona Wren'in gülümsemelerinden birini sunduğunu fark etti. Wren'in şu ateşli gülümsemelerinden birini.

Nick dilini yanağına bastırıp bir süre dikkatle Cath'e baktıktan sonra tekrar önüne döndü.

Profesör Piper, Cath'ın kâğıdını aldı. "Teşekkür ederim, Cath," dedi içtenlikle gülümseyip onun omuzunu sıkarak. "Yazdıklarını okumak için sabırsızlanıyorum."

Nick Profesör'ün bu sözlerini duyduğunda dönüp tekrar Cath'e baktı. *Gözde öğrenci*, diye fısıldadı.

Cath bir an onun başına dokunup saçlarını ensesindeki o noktaya kadar okşamayı düşündü.

Asma merdivenin kaleye çekilmesinin üzerinden iki saat geçmişti.

İki saattir bunun kimin suçu olduğunu tartışıyorlardı.

Baz suratını asıp, “Beni durdurmasaydın kaleye giriş saatini kaçırmazdık,” dedi.

Simon homurdandı. “Kötü amaçlarla etrafta dolaşmasaydın seni durdurmak *zorunda kalmazdım*.”

İşin gerçeği, Simon kendilerini tartışmaya kaptırdıkları için saati fark etmediklerini ve şimdi geceyi dışarıda geçirmek zorunda olduklarını biliyordu. Baz topuklarını yere vurup defalarca “*Evim, evim, güzel evim*,” dese de kaleye giriş yasağını delmenin bir yolu yoktu. (Hem zaten bu yedinci sınıfta öğretilen bir sihirdi, yani Baz’ın bu sihrin üstesinden gelebilmesi mümkün değildi.)

Simon iç geçirip kendini otların üzerine bıraktı. Baz hâlâ kendi kendine mırıldanıp duruyor, içeri girmenin bir yolunu bulabilirmiş gibi kaleye bakmaya devam ediyordu.

“Hey,” dedi Simon, Baz’ın dizine vurarak.

“Ah. Ne?”

“Yanımda bir çikolata var. Yarısını ister misin?”

Baz, Simon’a baktı. Alacakaranlıkta uzun yüzü, tıpkı gözleri gibi gri görünüyordu. Siyah saçlarını geriye atıp Simon’ın yanına oturdu. “Çikolata neli?”

“Naneli.” Simon pelerininin cebindeki çikolatayı çıkardı.

“En sevdiğim,” diye itiraf etti Baz gönülsüzce.

Simon ona otuz iki dişini birden göstererek sırttı. “Benim de öyle.”

—“Sırlar, Yıldızlar ve Çikolatalar” Ocak 2009

FanFixx.net yazarları *Sihircath* ve *Wrengârenk*

DOKUZ

Cath, Omaha'ya doğru yola çıkmadan önceki bir saatlik boş zamanını odaya kapanarak geçirmek istemiyordu. Eşi bulunmaz bir kışın günüydü. Kuru ve soğuk bir hava vardı ama içinizi donduracak kadar değil. Hava yün ceket, tayt ve tozluk gibi en sevdiği giyecekleri giymesini makul gösterecek kadar soğuktu sadece.

Önce Öğrenci Birliği'ne gidip ders çalışmayı düşündü ama bunun yerine Lincoln şehir merkezini dolaşmaya karar verdi. Cath kampüsten neredeyse hiç ayrılmamıştı; bunun için bir sebebi olmamıştı. Kampüsten ayrılmak onun için ülke sınırını geçmekten farksızdı. Cüzdanını ya da yolunu kaybederse ne yapardı? Konsoloslugu arayıp...

Lincoln, Omaha'dan epeyce küçük bir şehre benziyordu. Yine de merkezde sinemalar ve mağazalar vardı. Cath bir Tayland restoranının ve meşhur Chipotle'in önünden geçti. Bir hediyelik eşya dükkânına girip içerideki bütün bitki esanslarını kokladı. Yolun diğer tarafında bir Starbucks vardı. Levi'nin orada çalışıp çalışmadığını merak etti ve hemen ardından kendini karşıdan karşıya geçerken buldu.

İçerisi Cath'in o güne dek gördüğü bütün Starbucks'lardan farksızdı. Belki tek fark burada Profesör'e benzeyen fazladan birkaç kişinin daha olmasıydı...Ve bir espresso makinesinin ardında, kulaklığına söylenen bir şeylere gülümseyerek oradan oraya koşuşturan Levi'nin olması.

Levi beyaz bir tişörtün üzerine siyah bir kazak giymişti. Saçlarını yeni kestirmiş olmalıydı; arkaları kısaydı ama önleri hâlâ uçuşup yüzüne

dökülüyordu. Birinin ismini seslendi ve emekli bir keman öğretmeni gibi görünen bir adama içeceğini verdi. Sonra adamla sohbet etmeye koyuldu. Çünkü o Levi'ydi ve konuşmak onun için biyolojik bir zorunluluktuk.

"Sırada mısınız?" diye sordu bir kadın Cath'e.

"Hayır, geçebilirsiniz," dedi Cath. Ama sonra sıraya girmesi gerekebileceğini düşündü. Buraya Levi'yi uzaktan seyretmek için gelmemiştir. Gerçi neden geldiğini de bilmiyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu kasadaki çocuk Cath'e.

"Hayır, olamazsın," dedi Levi çocuğu tezgâhın diğer tarafına iterek. "Bu müşteri benim." Sırtarak Cath'e baktı. "Cather."

"Selam," dedi Cath gözlerini devirerek. Levi'nin kendisini fark edeceği aklına gelmemiştir.

"Şu haline bak. Baştan aşağı kazaklara bürünmüşsün. Şunlar ne, bacak kazağı mı?"

"Tozluk."

"Şu an üzerinde en az dört farklı kazak var."

"Buna atkı diyorlar."

"Yorgun ve üst üste bir sürü kazak giymiş gibi görünüyorsun."

"Olabilir."

"Buraya bana selam vermek için mi uğradın?"

"Hayır," dedi Cath. Levi kaşlarını çatı. Cath bir kez daha gözlerini devirdi. "Kahve almak için geldim."

"Kahven nasıl olsun?"

"Normal olsun. Büyük boy."

"Dışarı çok soğuk. Dur sana şöyle güzel bir şeyler hazırlayayım."

Cath omuzlarını silkti. Levi kâğıt bardak alıp içini şurupla doldurmaya başladı. Cath espresso makinesinin diğer tarafında onu bekliyordu.

"Bu akşam ne yapıyorsun?" diye sordu Levi. "Bize gelsene. Sanırım kamp ateşi yakacağız. Reagan da geliyor."

"Eve gidiyorum," dedi Cath. "Omaha'ya."

"Öyle mi?" dedi Levi gülümseyerek. Makineden buhar sesi çıktı. "Ailen çok sevinmiştir."

Cath tekrar omuzlarını silkti. Levi hazırladığı içeceğin üzerini kremayla doldurdu. Elleri uzun ve vücudunun diğer uzuvlarına kıyasla iriydi. Küt, kısa tırnaklı parmaklarıyla biraz toplu oldukları bile söylenebilirdi.

"İyi tatiller," dedi Cath'e içeceğini uzatarak.

“Henüz kahvenin parasını ödemedim.”

Levi ellerini havaya kaldırdı. “Lütfen. Ayıp ediyorsun.”

“Bu da ne böyle?” Cath bardağa doğru eğilip içindekini kokladı.

“Özel karışımım. Balkabağı aromalı mokha. Hafif bir kahve. Sakın başkasından bu kahveyi isteme; asla aynısını yapamaz.”

“Teşekkürler,” dedi Cath.

Levi ona bir kez daha sırtıttı. Cath arkadaki fincanlarla dolu rafa doğru bir adım geriledi. “Hoşça kal,” dedi.

Levi dudaklarında her zamanki gibi koca bir gülümsemeyle bir sonraki müşteriyle ilgilenmeye başladı.

Cath eve, yurttaki tuvalete Omaha’ya yolculuk eden olursa benzin parasını bölüşebileceklerini söyleyen bir yazı asan Erin isimli kızın arabasıyla gidiyordu. Erin yol boyunca durmadan, hâlâ Omaha’da yaşayan ve kendisini aldattığından şüphelendiği erkek arkadaşı hakkında konuşmuştu. Cath eve bir an önce varmak için sabırsızlanıyordu.

Nihayet evin önündeki merdivenlerden çıkarken içini bir iyimserlik hissi kapladı. Birisi bahçedeki yaprakları temizlemişti. Oysa geceleri uykusuz kalıp patates püresine dağ şekli vermekle uğraşan insanlar yaprak temizliğiyle nadiren ilgilenirdi.

Gerçi Cath’ın babasının püreyle falan işi yoktu. Onun tarzı tamamen farklıydı.

Çatı katma itfaiye direği dikmek. Ani bir kararla yollara düşmek. Netflix’te *Battlestar Galactica* dizisini keşfettiği için üç gece uykusuz kalmak... Onun çılgınlığı bu tip şeylerdi.

“Baba?”

Ev karanlıktı. Babası bu saatte evde olmalıydı; o gün eve erken döneceğini söylemişti.

“Cath!” Mutfaktaydı. Cath koşup babasını kucakladı. Babası da buna gerçekten ihtiyacı varmış gibi ona sarıldı. Cath geri çekildiğinde babası gülümsüyordu. Kızını görmekten mutlu olduğu her halinden belliydi.

“Burası çok karanlık,” dedi Cath.

Babası kendisi de yeni gelmiş gibi etrafa baktı. “Haklısın.” Dışarı çıkıp ışıkları açtı. Abajurları da tek tek yakmaya başladı ama Cath onun arkasından yürüyerek abajurları tekrar söndürdü. “Sen gelmeden bir şey üzerine çalışıyordum da...”

"İşle mi ilgili?"

Babası dalgın bir tavırla Cath'ın az önce söndürdüğü abajuru tekrar yakarak, "İşle ilgili," diye onayladı. "Gravioli hakkında ne düşünüyorsun?"

"Çok severim. Yemekte Gravioli mi var?"

"Hayır, bu firma için çalışıyorum."

"Gravioli şirketiyle mi anlaştınız?"

"Henüz değil. Görüşme aşamasındayız. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Gravioli hakkında mı?"

"Evet..." dedi Cath'ın babası sol elinin iki parmağını avcuna vurarak.

"Et suyunu severim. Ravioliyi de öyle."

"Peki yediğinde kendini nasıl hissedersin?"

"Doymuş."

"Bu berbat bir tanımlama oldu Cath."

"Şey... mutlu? Tatmin olmuş? Keyifli? İki keyifli yiyeceği aynı anda yediğim için iki kat keyifli?"

"*Olabilir...*" dedi babası.

"Gravioli yemek beni et suyunun yanına başka nelerin yakışabileceğini sorgulamaya teşvik ediyor."

"Hah!" dedi babası. "*Mümkün.*"

Cath'ın yanından uzaklaştı ve Cath onun not defterini aradığını anladı.

"Yemekte ne var?" diye sordu.

"Ne istersen o," dedi babası. Sonra durdu ve bir şeyi hatırlamış gibi Cath'e döndü. "Hayır. Tako büfesi. Seyyar tako büfesine gitmeye ne dersin?"

"*Olur* derim. Arabayı ben kullanacağım. Aylardır direksiyon başına geçmedim. Hangisine gidelim? En iyisi, hepsini deneyelim."

"Üç kilometrelik bir alanda tam yedi tako büfesi var."

"Hodri meydan," dedi Cath. "Pazar sabahına dek burrito yemek istiyorum."

Burrito yiyip televizyon seyrettiler. Babası defterine bir şeyler karaladı ve Cath de dizüstü bilgisayarını açtı. Keşke Wren de orada olup tıpkı eski günlerdeki gibi Cath'le konuşmak yerine internetten mesajlaşıyadı.

Cath ona bir e-posta göndermeye karar verdi.

Keşke sen de burada olsaydın. Babam gayet iyi görünüyor. Biz gittiğimizden beri hiç yemek yapmadığı ya da su bardağı dışında tek bir mutfak eşyası bile kullanmadığı belli. Ama çalışmaya devam ediyor ve her şey yerli yerinde. Şu ana dek gözü falan yerinden çıkmamış, inanabiliyor musun? Her neyse. Pazartesi görüşürüz. Kendine iyi bak. Birilerinin içkine ilaç katmasına asla izin verme.

Cath gece birde yataktaydı. Üçte alt kata inip sokak kapısının kilitleli olup olmadığını kontrol etti. Bir türlü uyuyamadığı ya da kendini huzurlu ve güvende hissetmediği geceler hep böyle yapardı.

Babası salonu afiş ve taslaklarla doldurmuştu. Kendisi de bir şeyler arıyormuş gibi onların etrafında dönüp duruyordu.

“Yatmıyor musun?” diye sordu Cath.

Babasının, gözlerini ona odaklayabilmesi biraz zaman aldı. “Yatıyorum,” dedi usulca gülümseyerek.

Cath beşte aşağı indiğinde babası nihayet odasında idi. Kapının ardında horultusu duyuluyordu.

Cath o sabah alt kata indiğinde babası evde yoktu. Bunu fırsat bilip gecedan kalan zarar ziyanı gözden geçirdi. Salondaki kâğıtlar gruplara ayrılmıştı. Babası bunlara “düşünce havuzları” derdi. Kâğıtlar duvar ve pencerelere yapıştırılmıştı. Bazılarının etrafına bir fikir patlaması yaşanmış gibi başka kâğıtlar asılmıştı. Cath babasının düşüncelerini yakından inceledi ve içlerinden en beğendiklerini işaretlemek için kendine yeşil bir kalem aldı. (O yeşildi, Wren kırmızı).

Karmaşık gibi görünse de kendi içinde düzenli bu manzara kendisini daha iyi hissetmesini sağlamıştı.

Bir parça delilikten zarar gelmezdi. Evlerini bu bir parça delilik sayesinde geçindiriyorlardı. Babalarını her sabah yataktan kaldıran ve buna en çok ihtiyaç duyduğu zamanlar mucizeler yaratmasını sağlayan bu bir parça delilikti.

Önemli bir sunumun ardından, “Bugün işte mucizeler yarattım,” dediğinde kızlar akşam yemeğini Red Lobster’da yiyeceklerini ve üçünün de önünde mumla ısıtılmış bir tabağın içinde tereyağlı istakoz olacağını bilirlerdi.

Cath mutfağı şöyle bir gözden geçirdi. Buzdolabı boştu. Buzluk Healthy Choice'un hazır yiyecekleri ve Marie Callender'ın tartlılarıyla doluydu. Lavabodaki kirli bardak, kaşık ve fincanları bulaşık makinesine yerleştirdi.

Banyoda sorun yoktu. Babasının yatak odasına baktı ve içeriden birkaç boş bardak daha topladı. Odanın dört bir yanı gruplara bile ayrılmamış kâğıtlarla doluydu. Henüz açılmamış zarflardan oluşan yığınlar vardı. Cath babasının, kendisi eve gelmeden önce ortalıktaki her şeyi odasına tıkıştırıp tıkıştırmadığını merak etti. Bardaklar dışında içerideki hiçbir şeye dokunmadı.

Mikrodalgada ısıttığı hazır yemeği lavabonun üzerinde yedikten sonra tekrar yatağına dönmeye karar verdi.

Evdeki yatağının yumuşaklığı onu hiç bu kadar memnun etmemişti. Yastıkları da harika kokuyordu. Simon ve Baz posterlerini özlemişti. Sayvanlı yatağının demirinde Baz'ı köpekdişlerini gözler önüne serecek şekilde sırtırken tasvir eden bir poster asılıydı. Cath, Reagan'ın, yurttaki odalarında bu poster görmeye katlanıp katlanamayacağını merak etti. Belki de poster Cath'in gardiobunun kapısına sığardı.

Cath ve babası o hafta sonunun her öğünü bir başka tako büfesinde geçirdi. Cath *carnitas* ve *barbacoa*, *al pastor*, hatta *lengua* bile yedi. Yeşil domates sosuna batırılmış her şeyi yiyebilirdi.

Babası çalışmaya devam etti. Cath de aynısını yapıp *Yola Devam Simon*'ın üzerine haftalardır hiç olmadığı kadar çok çalıştı. Cumartesi gecesi saat birde hâlâ uykusu gelmemişti ama babasını da yatağa girmeye ikna edebilmek için abartılı hareketlerle odasına gitti.

Sonraki bir iki saati daha yazarak geçirdi.

Kendi odasında, kendi yatağında yazmak ona iyi gelmişti. Sihirbazların Dünyası'na dalıp orada kalmak. Zihninde Simon ve Baz'ın sesinden başka bir şey duymamak. Kendi sesini bile. Cath'in yazı yazmasının sebebi buydu. Gerçek dünyanın yerini *onların* dünyasının aldığı bu saatleri yaşamak. Onların birbirine olan hislerini bir dalgaya, yokuş aşağı yuvarlanan bir şeye hükmedermiş gibi hükmetmek.

Pazar gecesine dek evin tamamı pelür kâğıtları ve burrito ambalajlarıyla dolmuştu. Cath bir kez daha boşalan bardakları ve nefis kokan yemek artıklarını toplamaya girişti.

Onu okula götürecek kızla Batı Omaha'da buluşacaktı. Babası arabanın anahtarını bacağına vurarak sokak kapısını, önünde Cath'ı bekliyordu.

Cath sonrasında kendini rahatlatmak için babasının görüntüsünü zihnine kaydetmeye çalıştı. Tıpkı ikizler gibi onun da saçları açık kah-verengiydi. Üçünün saç yapısı bile aynıydı; gür ve düz. Yuvarlak burnu kızlarıninkinden biraz daha geniş ve uzundu. Gözleri de tıpkı onlarınki gibi hem her rengi barındırıyormuş hem de tamamen renksizmiş izlenimi yaratıyordu. Sanki Cath ve Wren'i tek başına dünyaya getirmişti. Sanki üçü aynı DNA'yı paylaşmıştı.

Babası bu kadar hüznü görünmeseydi Cath kendini daha iyi hissedirdi. Anahtarı bacağına çok sert çarpyordu.

"Ben hazırım," dedi Cath.

"Cath..." Babasının onun ismini söyleyiş şekli Cath'ın içini acıttı. "Biraz oturur musun? Sana çabucak anlatmak istediğim bir şey var."

"Neden oturmam gerekiyor? Oturmak zorunda olmak istemiyorum."

"Sadece..." Babası eliyle yemek odasındaki masayı işaret etti. "Lütfen."

Cath masadaki kâğıtların üzerine kapaklanmamak ya da onları üfleyerek dağıtmamak için kendini zor tutarak oturdu.

"Bunu sana daha önce söylemek istemiştim..."

"Söyle artık," dedi Cath. "Beni huzursuz ediyorsun." Huzursuzlanmaktan da öte midesinin allak bullak olduğunu hissediyordu.

"Annenle konuştum."

"Ne?" Babası ona bir hayaletle iletişim kurduğunu söylese Cath daha az şaşırırdı. Ya da bir yetiyle. "Neden? *Ne oldu?*"

Babası eski eşiyle tekrar bir araya gelmesinin korkunç bir ihtimal olduğunu biliyormuş gibi, "Kendim için değil," diye ekledi çabucak. "Senin için."

"Benim için mi?"

"Sen ve Wren için."

"Dur bir dakika," dedi Cath. "Sakın o kadınla bizim adımıza konuşma."

"Cath... o sizin anneniz."

"Elimizde bunu kanıtlayacak herhangi bir delil yok."

"Beni dinle Cath, daha ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun."

Cath gözyaşlarına boğulmak üzereydi. "Ne söyleyeceğin umurumda değil."

Babası sözlerine devam etmekte kararlıydı. "Sizi görmek istiyor. Sizi biraz daha yakından tanımak istiyor."

"Hayır."

"Annen pek çok zorluk yaşadı, tatlım."

"Hayır," dedi Cath. "O zorluk falan yaşamadı." Bu doğrudu. Anneleri en zor anlarında kızlarının yanında olmamıştı. "Neden şimdi onun hakkında konuşuyoruz ki?"

Cath babasının anahtarı yine bacağına vurduğunu, sonra da masanın altına çarptığını duyabiliyordu. Şu an Wren'e ihtiyaçları vardı. Wren bu haber karşısında ne kılını kıpırdatır ne de ağlardı. Wren babalarının bu konu hakkında tek bir kelime daha etmesine izin vermezdi.

"O sizin anneniz," dedi babası. "Bence ona bir şans vermelisiniz."

"Verdik zaten. Doğarak. Bu konu benim için kapanmıştır." Cath öylesine hızla ayağa kalktı ki masadaki birkaç kâğıt uçtu.

"Belki Şükran Günü'nde bu konuyu daha detaylı konuşabiliriz," dedi babası.

"Belki Şükran Günü'nü berbat etmemek için bu konuyu hiç konuşmayabiliriz. Olanlardan Wren'e de bahsedecek misin?"

"Ettim bile. Ona bir e-posta gönderdim."

"Ne dedi?"

"Fazla bir şey söylemedi. Sadece biraz düşünecekmiş..."

"Eh, benim öyle bir niyetim yok," dedi Cath. "Bunu düşünemiyorum bile."

Bu sözlerle birlikte masadan kalkıp eşyalarını toplamaya başladı; bir şeylerden destek almaya ihtiyacı vardı. Babası bu haberi ikisine aynı anda vermişti. Hatta bu konuyu onlara hiç açmamalıydı.

Babasıyla Batı Omaha'ya yaptıkları yolculuk berbat geçti. Cath'ın Lincoln'e o yanında olmadan yaptığı yolculuk ise daha kötüydü.

Hiçbir şey yolunda gitmiyordu.

Zehirli bir *orman midyesinin* saldırısına uğrayıp örümcekler ve Simon'ın spor ayakkabısını ısırarak, *büyük ihtimalle bir sıçan* olan yaratıklarla dolu bir mağaraya sığınmışlardı.

Sonra Baz Simon'ın elini tutmuştu. Ya da belki Simon Baz'ın elini... Her halükârda bu affedilebilir bir davranıştı çünkü etraf, *orman midyeleri, örümcekler ve sıçanlarla* doluydu.

Ayrıca bazen hâlâ hayatta olduğunuzu ispatlamak ve birilerinin buna tanıklık etmesini sağlamak için yanınızdakinin elini tutardınız.

Kaleye bu şekilde el ele dönmüşlerdi. İkisinden biri elini çekebilirdi; *el ele tutuşmaları* gerekmiyordu.

Tehlike geçtikten çok sonra Ulu Çayır'ın kenarında öylece durup birbirlerine dokunmayı sürdürmeleri de gerekmiyordu.

—“Yanlış İzlenim,” Ocak 2010
FanFixx.net yazarı *Sihircath*

ON

Profesör Piper, güvenilir bir anlatıcının ağzıyla yazdıkları yazıları değerlendirmeyi henüz tamamlamamıştı (ki bu Nick'in kafasında yüzlerce soru işareti yaratıp onu huzursuz ediyordu) ama onların on bin kelimelik kısa bir hikâye olan final projelerine başlamalarını istiyordu. "Projenizi son güne bırakmayın," dedi masasına oturup havada kalan bacaklarını sallayarak. "Bu hemen *fark edilir*. Ben bilinç akışı yöntemiyle ilgilenmiyorum."

Cath bütün bu yapılması gerekenleri kafasında nasıl düzene sokacağını bilemiyordu. Diğer derslerden aldığı ödevlerin üstüne bir final projesi ve haftalık kurgu ödevleri. Bütün o okumalar ve yazmalar. Makaleler, değerlendirmeler ve raporlar. Sah ve bazen de perşembe günleri Nick'le yaptığı çalışmalar. Ve *Yola Devam*. Sayfasına bırakılan mesajlar, notlar, yorumlar...

Cath kendini kelimelerin arasında yüzyüymüş, hatta bazen içlerinde boğuluyormuş gibi hissediyordu.

"Kendini hiç kara delik gibi hissettiğin oldu mu?" diye sordu Nick'e o salı gecesi. "Tersine işleyen bir kara delik gibi?"

"İçine çeken değil de dışına atan bir kara delik gibi mi?"

"İçindekileri *boşaltan* bir şey," diye açıklamaya çalıştı Cath. Kütüphanede, kitaplıkların arasındaki masalarında oturmuş, başını sırt çantasına yaslamıştı. İçerideki esintinin boynunu okşadığını hissedebiliyordu. "Kelime boşaltan, tersine bir kara delik."

"Yani hayat senin kelimelerini tüketiyor," dedi Nick.

"Tükettiğini söyleyemem. Henüz değil. Ama kelimeler benden öylesine hızla boşalıyor ki onların nasıl doğduklarını bile bilmiyorum."

"Belki de artık kelimelerin tükendi," dedi Nick ciddi bir ifadeyle. "Kendinden bir şeyler vermeye başladın."

"Kelimeler benim nefesim haline geldi," dedi Cath.

Kaşları tek bir kalın çizgi halini alan Nick, Cath'e baktı. Gözleri gökkuşağında bile olmayan bir renge sahipti. Çivit mavisini.

"Hayır," dedi sonra. "Ben hiç öyle hissetmiyorum."

Cath gülererek başını iki yana salladı.

"Kelimeler benden Örümcek Adam'ın ağı gibi dökülüyor," dedi Nick. Ellerini uzatıp orta parmaklarını avuçlarına bastırdı. "Fışşş."

Cath bu sözlerle gülererek karşılık vermek istedi ama onun yerine esnedi.

"Haydi artık gidelim," dedi Nick. "Neredeyse gece yarısı olmak üzere."

Cath kitaplarını topladı. Çalıştıkları defter hep Nick'te duruyordu. Ne de olsa defter Nick'e aitti ve o, kütüphanedeki buluşmalar (ya da toplantı... veya her neyse) dışında da yazdıkları hikâye üzerine çalışmaya devam ediyordu.

Dışarı çıktıklarında hava Cath'in hiç tahmin etmediği kadar soğuktu.

"Yarın görüşürüz," dedi Nick yola koyularak. "Belki Piper yarınki derste bize kâğıtlarımızı iade eder."

Cath başını salladı ve odasını aramak için telefonunu çıkardı.

"Selam," dedi birisi aynı anda usulca.

Cath sıçrayarak sese doğru döndü. Bu Levi'ydi. "Sokak lambasına yaslanmış adam" klişesini canlandırırıcasına bir sokak lambasına yaslanmıştı.

"İşin hep gece yarısı bitiyor," dedi gülümseyerek. "Bu sefer senden önce davranayım dedim. Dışarısı birini beklemeye izin vermeyecek kadar soğuk."

"Teşekkürler," dedi Cath onun yanından geçip yurda doğru yürüyerek.

Levi her zamankinin aksine fazlasıyla sessizdi. "Partnerin bu çocuk mu?" diye sordu Pound'a giden yolu yarınladıklarında.

"Evet," dedi Cath atkısının ardından. Islak nefesinin buz kesmiş halde yüne temas ettiğini hissedebiliyordu. "Onu tanıyor musun?"

"Birkaç kez görmüştüm."

Cath bir şey söylemedi. Hava konuşmasına imkân tanımayacak kadar soğuktu ve kendini her zamankinden daha yorgun hissediyordu.

“O çocuk hiç seni yurda bırakmayı teklif etti mi?”

“Ben ondan böyle bir şey istemedim,” dedi Cath çabucak. “Senden de öyle.”

“Doğru,” dedi Levi.

Yine sessizlik. Yine soğuk.

Cath nihayet tekrar konuştuğunda soğuk boğazını acıttı. “O yüzden belki de artık bunu yapmaktan vazgeçmelisin.”

“Saçmalama,” dedi Levi. “Öyle demek istemedim.”

Cath o hafta Wren’i ilk kez Courtney’yle birlikte öğle yemeğinde gördüğünde sadece, *Demek benden koca bir sır saklarken bile eskisinden farklı görünmüyorsun*, diye geçirdi içinden.

Kardeşinin günün birinde ona babalarının gündeme getirdiği konudan bahsetmeyi düşünüp düşünmediğini merak etti. Onun başka hangi önemli konuları kendisinden sakladığını da öyle. Bu ne zaman başlamıştı? Wren Cath’le konuşacağı konuları ne zamandan beri süzgeçten geçiriyordu?

Bunu ben de yapabilirim, diye düşündü, *ben de ondan sır saklayabilirim*. Ama Cath’ın saklayacak bir sırrı yoktu ve Wren’den bir şeyler gizlemek istemiyordu. Onunla konuşacaklarını süzgeçten geçirme ihtiyacı duymamak kendisini bu kadar iyi ve rahat hissettirirken bunu yapmak istemiyordu.

Wren’le baş başa konuşmak istiyordu ama Courtney onları bir an olsun yalnız bırakmıyordu. (Ve sürekli akla hayale gelmeyecek şeylerden bahsediyordu. Sanki MTV’nin realite şovlarına layık bir hayat sürüyordu.)

Nihayet birkaç gün sonra Cath derse geç kalacağını bilse de öğle yemeğinden sonra Wren’e sınıfına dek eşlik etmeye karar verdi.

Courtney neşeyle ekonomi dersine yollandığında, “Ne oldu?” diye sordu Wren, Cath’e. Kar başlamıştı; sulu kar yağıyordu.

“Geçen hafta sonu eve gittiğimi biliyorsun,” dedi Cath.

“Evet. Babam nasıl?”

“İyi... *gayet* iyi. Gravioli’yle görüşme halindeymiş.”

“Gravioli mi? Bu çok büyük bir iş.”

“Biliyorum. Babam kendini tamamen bu işe kaptırmış. Başka da önemli bir şey yok... yani her şey yolunda görünüyordu.”

"Sana onun bize ihtiyacı olmadığını söylemiştim."

Cath homurdandı. "Bize ihtiyacı olduğu her halinden belli. Bir kedisi de olsa neredeyse *Grey Gardens* filmindekine benzer bir hayat sürdüğünü söyleyebiliriz. Sanırım bütün öğünlerini QuikTrip'ten karılıyor ve kanepede uyuyor."

"Az önce onun iyi olduğunu söylemiştin."

"Eh. Onun standartlarında değerlendirsek iyi sayılır. Bir dahaki sefere sen de benimle gelmelisin."

"Bir dahaki sefer Şükran Günü tatili demek ve sanırım o zaman ben de evde olacağım."

Cath durdu. Wren'in sınıfına varmalarına birkaç adım kalmıştı ve Cath henüz asıl zor olan konuyu açmayı başaramamıştı. "Babam bana... sana bunu daha önce anlattığını söyledi."

Wren onun neden bahsettiğini biliyormuşçasına nefesini bıraktı. "Evet, söyledi."

"Ona bunu düşüneneğini belirtmişsin."

"Öyle yapıyorum."

"Neden?" Cath bunu sızlanır gibi söylememek için kendini zor tutmuştu.

"Öyle işte." Wren sırt çantasını yukarı çekti. "O bizim annemiz. Ve ben bu konuyu düşünüyorum."

"Ama..." Sorun Cath'ın, Wren'e karşı çıkmasını sağlayacak bir gerekçe sunamaması değildi. Tersine, bu konuda çok fazla gerekçenin olmasıydı. Bütün bu gerekçeler yanan bir binadan kaçmak üzere kapılara yığılan ama dışarı çıkamayan bir kalabalık gibi zihnine hapsolmüştü. "Ama o her şeyi berbat edecek."

"Zaten çoktan etti," dedi Wren. "Bizi tekrar terk edecek değil herhalde."

"Evet. Bunu yapabilir."

Wren başını iki yana salladı. "Şu an sadece bu konuyu düşünme aşamasındayım."

"Bir karara varırsan benimle de paylaşır mısın?"

Wren kaşlarını çatı. "Seni bu kadar üzecekse hayır."

"Üzüntü veren konulara üzölmek benim en doğal hakkım."

"Bu benim hoşuma gitmiyor." Wren bakışlarını Cath'den ayırıp sınıfın kapısına çevirdi. "Geç kalıyorum."

Cath de geç kalıyordu.

“İkimiz zaten oda arkadaşınız,” diye itiraz etti Baz. “Bir de onun laboratuvar eşi olmak istemiyorum. Benden bu al yanaklı masal kahramanına daha fazla katlanmamı bekleyemezsiniz.”

Laboratuvardaki her kız Baz’ın yerini almaya hazır bir halde taburesinin ucuna ilişmişti.

“Yanaklarımdan bahsetmeyi kes artık,” diye mırıldandı Simon bir masal kahramanı gibi kıpkırmızı kesilerek.

Baz *şuna bakın hele* der gibi sihirli asasını Snow’a doğru sallayarak, “Ben ciddiylim, Profesör,” dedi. Snow asanın ucunu yere çevirdi.

Profesör Chilblains istifini bozmadı. “*Oturun* Bay Pitch. Laboratuvardaki değerli zamanımızı boşa harcıyorsunuz.”

Baz kitaplarını Simon’ın oturduğu bölüme fırlattı. Simon koruyucu gözlüğünü takıp ayar yaptı ama bu mavi gözlerini saklamaya ya da bakışlarındaki öfkeyi azaltmaya yetmedi.

“Bilesin diye söylüyorum,” dedi homurdanarak, “ben de seninle daha fazla vakit harcamak istemiyorum.”

Aptal çocuk... Baz iç geçirip Snow’un gerilen omuzlarına, öfkesini yansıtacak şekilde kıpkırmızı kesilen boynuna ve bir kısmı gözlüğünün çerçevesine sıkışan bronz rengi gür saç tutamlarına baktı... *Sen arzudan ne anlarsın ki?*

—“Baz’m Katıldığı Beş, Katılmadığı Tek Kimya Dersi,” Ağustos 2009

FanFixx.net yazarları *Sihircath* ve *Wrengârenk*

ON BİR

Koridorda kusursuz bir sessizlik vardı. Pound Yurdu'nda kalan herkes bir yerlere eğlenmeye gitmişti.

Cath bilgisayarının ekranına baktı ve Profesör Piper'in sesini yeniden duyar gibi oldu. Onunla aralarında geçen konuşmayı zihninde tekrar tekrar canlandırarak her detayıyla hatırlamaya çalışıyor, hafızasını zorluyordu.

Profesör o gün dersin başında güvenilir bir anlatıcının ağzıyla yazdıkları yazıları iade etmişti; Cath'inki hariç. Dudaklarında o her zamanki yumuşak ve samimi gülümsemesiyle, "Dersten sonra görüşelim, tamam mı?" demişti Cath'e.

Cath kendisine yapılan bu ayrıcalığın olumlu bir şey olduğuna kanaat getirmişti. Profesör Piper onun hikâyesini gerçekten beğenmiş olmalıydı. Cath'den hoşlandığı her halinden belliydi; o yumuşak gülümsemelerini ona sınıftaki diğer öğrencilerden çok daha fazla sunuyordu. Cath bu konuda Nick'ten açık ara öndeydi.

Cath bu hikâyenin o dönem kaleme aldığı en iyi hikâye olduğundan emindi. Belki de Profesör onunla hikâyenin detaylarını görüşmek istiyordu ya da belki ona bir sonraki dönem yine kendisinin verdiği ileri seviye derslere başlamasını önerecekti. (Bu dersler ancak özel izinle alınabiliyordu.) Belki de onunla sadece iyi bir şey hakkında konuşacaktı.

Herhangi bir şey.

Ders bitmişti ve herkes dışarı çıkıp Cath onun masasına yaklaştığında, “Cath,” demişti Profesör Piper. “Otur lütfen.”

Dudaklarındaki gülümseme her zamankinden daha yumuşaktı ama bu gülümseme yolunda gitmeyen bir şeylerin habercisi gibiydi. Köşesinde küçük, kırmızı bir F harfi olan kâğıdı Cath’e verirken gözlerinde hüznü vardı.

Cath hızla başını kaldırıp ona bakmıştı.

“Cath,” demişti Profesör. “Buna gerçekten bir anlam veremiyorum. Böyle bir şeyi nasıl yaparsın?”

“Ama...” demişti Cath. “O kadar mı kötüydü?” Onun yazdığı hikâye diğerlerininkinden bu kadar kötü olabilir miydi?

“Sorun iyi ya da kötü olması değil.” Profesör Piper’ın başını iki yana sallamasıyla birlikte uzun, dağınık saçları bir taraftan diğerine savrulmuştu. “Buna eser hırsızlığı denir.”

“Hayır,” demişti Cath. “Ben bu hikâyeyi kendim yazdım.”

“Kendin mi yazdın? *Simon Snow ve Sihirbaz’ın Vârisi*’ni sen mi yazdın?”

“Elbette hayır.” Profesör Piper neden böyle bir şey söylemişti ki?

“Bu karakterler, bütün bu dünya başkasına ait.”

“Ama hikâye benim.”

“Hikâyeyi yapan karakterler ve onların yaşadığı dünyadır,” demişti Profesör, Cath’in onu anlaması için yalvarırcasına.

“Böyle bir kural yok...” Cath yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissedebiliyordu. Sesi titriyordu.

“Evet,” demişti Profesör Piper. “Böyle bir kural var. Orijinal bir hikâye yazman istendiğinde başkasının hikâyesini çalıp o hikâyedeki karakterleri kendine göre düzenleyemezsin.”

“Bu hırsızlık değil.”

“Ne o halde?”

“Ödünç almak,” demişti Cath, Profesör Piper’la bir tartışmaya girdiği gerçeğinden nefret ederek. Onun yüzünde böylesine soğuk, böylesine donuk bir ifade belirmesine sebep olmak istemiyor ama bunu engelleyemiyordu. “Farklı bir amaçla değiştirmek. Yeniden düzenlemek. Örnek almak.”

“Bu hırsızlık.”

"Ben kanuna aykırı bir şey yapmadım." Cath hiç zorlanmadan pek çok itiraz sıralayabilirdi; bunlar bütün hayran kurgularında haklı gerekçeleriydi. "Karakterler bana ait değil ama onların üzerinden bir fayda sağlamaya da çalışmıyorum."

Birkaç dakika öncesinden daha büyük bir hayal kırıklığı yaşıyormuş gibi görünen Profesör Piper sadece başını iki yana sallayıp duruyordu. Ellerini kot pantolonuna sürttü. Parmakları küçüktü ve parmak boğumunun üzerinden dışarı fırlamış gibi görünen iri turkuvaz taşlı ince bir yüzük takmıştı. "Konumuz bunun yasal olup olmaması değil. Senden *sana ait*, orijinal bir hikâye yazmanı istedim ve yazdığın hikâye orijinallikten çok uzak."

"Anladığınızı sanmıyorum," demişti Cath. Bunu neredeyse hiçkırarak söylemişti. Utanarak başını öne eğmişti ve bakışları bir kez daha o kırmızı F harfiyle buluşmuştu.

"Asıl ben *senin* anladığını sanmıyorum, Cath," demiş Profesör sesine sakın bir tını katarak. "Ve *senin* bunu anlamanı çok istiyorum. Bu üniversite, burada yapılan her şey gerçek. Senin üst seviye bir derse girmene izin verdim ve şu ana dek beni fazlasıyla etkilemeyi başardın. Ama yaptığın çocukça bir hataydı ve şimdi *senin* için en doğru olanı bundan ders almak."

Cath ağzını sımsıkı kapamıştı. İtirazlarını sürdürmek istiyordu. Bu ödev için çok çalışmıştı. Profesör onlara hep yürekten bir şeyler yazmalarını söylüyordu ve Cath'ın yüreğine Simon ve Baz'dan daha yakın kimse yoktu...

Başını onaylarcasına sallamakla yetinip ayağa kalkmıştı. Sınıftan çıkarken Profesör'e zayıf bir sesle teşekkür etmeyi bile başarmıştı.

Şimdi bu olanları tekrar düşünmek Cath'ın yüzünü alev alev yakıyordu. Baz'ın, bilgisayarının arkasındaki mantar panoya iştirtilmiş karakalem resmine baktı. Resimde başını zahmetsiz bir meydan okumayla öne eğen Baz, bacağına onun koluna atmış halde oymalı, siyah bir tahtta oturuyordu. Ressam eserinin altına kusursuz bir süslü yazıyla şunları yazmıştı: "*Bensiz sen kimsin, Snow? Hayatında bir kez olsun yumruk atmamış mavi gözlü bir bakire.*" Bu yazının hemen altına, *Eşsiz Sihircath*, diye not düşülmüştü.

Cath telefonunu tekrar eline aldı. Dersten çıktıktan sonra en az altı kez Wren'i aramış, her defasında telesekreterle karşılaşmış ve mesaj bırakmadan aramayı sonlandırmıştı.

Wren'le konuşabilse kendini daha iyi hissedecekti. Wren onu anlardı... büyük ihtimalle. Birkaç hafta önce Baz ve Simon hakkında o acımasız lafları etmişti. Ama o gün sarhoştı. Şu an Cath'in ne kadar üzgün olduğunu bilse aynı gaddarlığı yapmaya kalkışmazdı. Anlayışlı davranırdı. Cath'i uçurumun kenarından kurtarırdı. Wren bu konuda gerçekten iyiydi.

Wren orada olsaydı... Cath güldü. Sesi hıçkırık gibi çıktı. (*Lanet olsun*, diye geçirdi içinden, *neden ağzımdan çıkan her ses hıçkırığa dönüşüyor?*)

Wren orada olsaydı Kanye Acil Durum Partisi düzenlerdi.

Önce yatağın üzerine çıkardı. Evdeki kural buydu. İşler çığırından çıktığında –Wren Jesse Sandoz tarafından aldatıldığını öğrendiğinde, Cath yeterince gülümsemediği gerekçesiyle bir kitapçıdaki işinden kovulduğunda, babaları bir zombi gibi davranmakta ısrar ettiğinde– ikisinden biri yatağın üzerine çıkar, havadaki devasa, hayali bir kolu aşağı indirir ve “Kanye Acil Durum Partisi!” diye bağırırdı.

Bilgisayarın başına koşup Kanye Acil şarkı listesini çalmak diğerinin göreviydi. Sonra ikisi Kanye West şarkıları eşliğinde moralleri düzeline dek tepine tepine dans ederdi. Bazen bu biraz uzun sürerdi...

Benim Kanye Acil Durum Partisi düzenleme yetkim var, diye düşündü Cath bir kez daha gülerek. (Bu defa kahkahaya yakın bir ses çıkarmayı başarmıştı.) *Yeterli çoğunluğu sağlamama gerek yok*.

Bilgisayara uzanıp Kanye şarkı listesini açtı. Çekmecelerinin birinde portatif hoparlörler vardı. Onları çıkarıp bilgisayarına bağladı.

Sonra bilgisayarın sesini sonuna dek açtı. Cuma gecesiydi. Binada hatta kampüste rahatsız edebileceği kimse yoktu.

Kanye Acil Durum Partisi. Cath partiyi duyurmak üzere yatağına çıktı ama sonra hemen aşağı indi. Kendini aptal gibi hissetmişti. Ve bir zavallı gibi. (Tek kişilik bir dans partisinden daha acıklı bir şey olabilir miydi?)

Hoparlörlerin karşısına geçip gözlerini kapadı ve dans etmek yerine şarkının sözlerini fısıldayıp olduğu yerde zıplamaya başladı. Şarkının ilk dizesinin sonunda dans ediyordu. Kanye onun ruhuna işlemek ko-

nusunda her zaman başarılı olmuştu. O, ciddi hayal kırıklıklarının kursuz panzehiriydi. Şarkılarında olması gerektiği kadar öfke, içleme, dünya-benim-ne-kadar-harika-bir-insan-olduğumu-asla-öğrenemeyecek ifadesi vardı. Olması gerektiği kadar şiir de.

Cath gözleri kapalıyken Wren'in odanın diğer tarafında Simon Snow'un oyuncak sihirli değneğini mikrofon gibi kullanarak dans ettiğini hayal edebiliyordu.

Birkaç şarkı çaldıktan sonra artık bunu hayal etmesine gerek kalmadı.

Cath'in komşularından herhangi biri odasında olsaydı onun bağıra çağıra şarkı söylediğini duyardı.

Cath dans etti. Rap yaptı. Daha çok dans etti. Ve çok geçmeden odanın kapısına vuruldu.

Kahretsin. Belki de komşularından biri odasıdaydı.

Gidip kapıyı açtı. Müziği kısmayı ya da göz deliğinden kimin geldiğine bakmayı akıl edememişti (Kanye yüzünden sağlıklı düşünme yetisini kaybetmişti) ama özür dilemeye hazırdı.

Gelen Levi'ydi.

"Reagan burada değil!" diye bağırdı Cath.

Levi bir şeyler söyledi ama sesi duyulmadı.

"Ne?" diye haykırdı Cath.

"Peki içeride kim var?" diye bağırdı Levi gülümseyerek. Levi. Her zaman gülümseyen Levi. Üzerinde kol düğmeleri iliklenmemiş pazen bir gömlek vardı. Doğru düzgün giyinmeyi bile beceremiyordu. "Kim rap dinliyor?"

"Ben," dedi Cath. Nefes nefeseydi. Bunu belli etmemeye çalıştı.

Levi bağırmanın sesini duyurabilmek için ona doğru eğildi. "Benim bildiğim Cather bu tür müzik dinliyor olamaz. Ben onu hep karamsar, özgün müzik dinleyen birisi olarak hayal ettim." Levi, Cath'e takılıyordu. Bir Kanye Acil Durum Partisi ancak acil durumlarda bölünebilirdi.

"Git buradan," dedi Cath kapıyı kapamaya hazırlanarak.

Levi kapıyı eliyle tuttu. "İçeride ne yapıyorsun?" dedi gülerek. "Yapıyorsun" kelimesini sarf ederken başıyla odayı işaret etmişti.

Cath ona söyleyecek mantıklı bir şey bulamadığı için başını iki yana sallamakla yetindi. Zaten bulsa da fark etmezdi; Levi asla mantıklı hareket eden birisi olmamıştı. "Acil durum partisi... Haydi git artık."

"Ah, *hayır*," dedi Levi kapıyı itip içeri girerek. Çok zayıftı. Çok uzun boyluydu.

Cath kapıyı onun arkasından kapadı. Kanye Acil Durum Partisi resmi kuralları arasında bu yoktu. Wren'e ulaşabilirse ona bu konuyla ilgili bir ek kural koyma konusunda danışacaktı.

Levi yüzünde ciddi bir ifadeyle (bu ilk kez oluyordu) (gerçekten *ilk kez* oluyordu) Cath'ın karşısına geçip başını kasten aşağı yukarı oynatmaya başladı. "Demek acil durum partisi düzenliyorsun," dedi bağırarak.

Cath başını salladı.

Bir kez daha. Ve bir kez daha.

Levi de ona aynı şekilde karşılık verdi.

Sonra Cath gülmeye başladı ve gözlerini devirip kalçasını salladı. Sadece belli belirsiz fark edilen bir hareketle.

Derken omuzları kıpırdadı.

Ve kendini bir kez daha dans ederken buldu. Az öncesine göre vücudunu biraz kasıyor –dizleri ve dirsekleri adeta kilitlenmişti– ama yine de dans ediyordu.

Levi'ye baktığında onun da dans ettiğini gördü. Onu dans ederken hayal etmeyi denese gözünün önünde aynen bu sahne belirirdi. Vücudu çok uzun, çok gevşekti ve elini saçlarının arasında gezdiriyordu. (*Hah, şöyle dostum, saçlarının altında oluşturduğu üçgen belli olsun.*) Gözleri neşeyle parlıyor, odadaki ışıktan bile parlak bir ışık saçıyordu.

Cath elinde olmadan güldü. Onunla göz göze gelen Levi de güldü.

Sonra Cath'ın hareketlerine uyum sağlayarak dans etmeye başladı. Ona yakın duruyor falan değildi. Hatta ona bir adım bile yaklaşmamıştı. Sadece yüzüne bakıyor ve onunla birlikte hareket ediyordu.

Cath de Levi'ye eşlik etti. Dansta ondan daha iyiydi ve bunu bilmek güzeldi. Birden altdudağını ısırıldığını fark edip durdu.

Dans etmek yerine rap yapmaya başladı. Cath bu şarkıları nefes bile almadan söyleyebiliyordu. Levi kaşlarını kaldırarak sırttı. Şarkının sözlerini o da biliyordu ve Cath'e eşlik etmeye başladı.

Bir sonraki şarkıda da dans edip diğerine geçtiler. Levi belki istemedi onla yaklaşınca Cath hızla yatağının üstüne çıktı. Levi de gülerek Reagan'ın yatağına atladı ve bunu yaptığında kafasını tavana vurdu.

Birbirlerinin yaptığı en aptalca hareketleri taklit edip yatakların ayakucunda zıplayarak dans etmeyi sürdürdüler... Bu neredeyse Wren'le dans etmek gibiydi. (Ama elbette değildi. Kesinlikle değildi.)

Derken kapı açıldı.

Cath kapıdan uzaklaşmak isteyince önce yatağının üstüne düştü sonra oradan zıplayıp yere yuvarlandı.

Levi öyle bir gülüyordu ki iki elini birden duvara yaslayarak destek almak zorunda kalmıştı.

Reagan içeri girip Cath'ın duymadığı bir şeyler söyledi. Cath masasına uzanıp bilgisayarını kapayarak müziği susturdu. Bir anda sessizliğe bürünen odada Levi'nin kahkahaları yankılandı. Cath'ın nefesi kesilmiş, bacağı incinmişti.

"Burada neler oluyor?" diye sordu Reagan öfkeden çok şaşkınlık dolu bir ifadeyle. En azından Cath onun öfkeli göründüğünü düşünmüyordu.

"Acil durum partisi düzenliyoruz," dedi Levi yataktan aşağı atlayıp Cath'e yardım etmek için elini uzatarak. Cath masaya tutunarak ayağa kalktı.

"İyi misin?" diye sordu Levi.

Cath başıyla onaylayıp gülümsedi.

Yüzü hâlâ keyifle parlayan Levi, "Cather'la tanışmış mıydın?" diye sordu Reagan'a. "Ateş gibi yakıyor."

"Ben de ateş püskürüyorum," dedi Reagan. Çantasını yere bırakıp ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı. "Bugün bütün aksilikler beni buluyor. Dışarı çıkıyorum. Geliyor musun?"

"Tabii ki geliyorum." Levi, Cath'e döndü. "Sen geliyor musun?"

Reagan, Cath'e bakıp kaşlarını çatı. Cath içinin bir kez daha berbat bir hisle dolduğunu fark etti. Belki Profesör Piper'la yaşadığı olayı hatırlamıştı. Ya da belki oda arkadaşının sevgilisiyle dans etmemesi gerekiyordu. "Sen de gel," dedi Reagan. Sözlerinde samimi görünüyordu.

Cath tişörtünü çekti. "Gelemem. Saat epeyce geç oldu. Biraz yazı yazmam..." Eli gayriihtiyari telefonuna uzandı. Wren'den bir mesaj almıştı.

"muggsy's'teyim. HEMEN GEL. ACİL DURUM."

Cath saate baktı. Wren bu mesajı yirmi dakika önce, o Levi'yle dans ettiği sırada göndermişti. Telefonu hemen masasına bırakıp pijamasının altına çizmelerini giymeye koyuldu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Levi.

"Bilmiyorum..." Cath başını iki yana salladı. Bir kez daha utandığını hissetti. Ve korktuğunu. Midesi kasılmasına sebep olacak yeni bir olaya daha tanıklık etmekten heyecan duyuyor olmalıydı. "Muggsy's tam olarak neresi?"

"Doğu Kampüsü yakınlarında bir bar," dedi Levi.

"Peki Doğu Kampüsü neresi?"

Levi, Cath'in üzerinden uzanıp masadaki telefonu aldı. Ekranı bakıp kaşlarını çatı. "Seni ben götürürüm. Arabam burada."

"Onu nereye götüreceksin?" diye sordu Reagan. Levi, Cath'in telefonunu Reagan'a fırlatıp montunu giydi. Mesajı okuyan Reagan, "Kardeşinin iyi olduğundan eminim," dedi. "Herhalde biraz fazla içti. Tipik bir birinci sınıf öğrencisi davranışı."

"Yine de gidip onu almalıyım," dedi Cath telefonunu geri alarak.

"Elbette," diye onayladı Levi. "Acil durum söz konusu."

Reagan'a baktı. "Sen de geliyor musun?"

"Bana ihtiyacınız yoksa hayır. Anna ve Matt'e sözümüz var..."

"Ben size sonra katılırım," dedi Levi.

Cath çoktan kapının önüne çıkmıştı. "Kardeşin iyi, Cath," dedi Reagan neredeyse kibarca (ama tam olarak değil). "Sadece normal bir insan gibi davranıyor."

Levi'nin arabası aslında bir kamyonetti. Hem de koca bir kamyonet. *Acaba yakıt masrafını nasıl karşılıyordu?*

Cath kamyonete binerken yardım almak istemedi ama kapıda basamak yoktu –şimdi yakından bakınca bunun nasıl da hurda bir kamyonet olduğunu fark etmişti– ve Levi onu dirseğinden tutmasa içeri ancak emekleyerek girebilirdi.

Kamyonetin içi mazot ve kavrulmuş kahve çekirdeği kokuyordu. Emniyet kemeri sıkışmıştı ama Cath her şeye rağmen takmayı başardı.

Levi hiç zorluk çekmeden sürücü koltuğuna yerleşti ve Cath'e bakıp gülümsedi. Cath onun kendisini cesaretlendirmeye çalıştığını anlamıştı.

"Doğu Kampüsü neresi?" diye sordu Cath bir kez daha.

"Sen ciddi misin?"

"Böyle bir anda neden ciddi olmayayım ki?"

"Kampüsün diğer tarafı. Ziraat Fakültesi'nin olduğu yer."

Cath sabırsızca omuzlarını silktikten sonra pencereden dışarı baktı. O gün öğleden sonra sulu kar başlamıştı. Caddelerdeki ışıklar su lekeleri gibi görünüyordu. Neyse ki Levi hızlı bir sürücü değildi.

"Hukuk Fakültesi de orada," dedi Levi. "Ayrıca birkaç yurt, her-kese yetecek büyüklükte bir bowling salonu ve bir *mandıra*. Bunların tek bir tanesi bile sana tanıdık gelmiyor mu?"

Cath başını pencereye yasladı. Klima hâlâ soğuk hava üflüyordu. Wren'in o mesajı göndermesinin üzerinden yarım saat geçmişti. Acil durumun üzerinden yarım saat geçmişti. "Oraya ulaşmamız ne kadar sürer?"

"Birkaç kilometre yolumuz var. On dakika sonra oradayız ama hava koşulları yüzünden biraz gecikebiliriz. Ben derslerimin çoğunu Doğu Kampüsü'nde alıyorum..."

Cath, Wren'in yalnız olup olmadığını merak etti. Courtney neredeydi? İkinin şu sıska kaltak diyetini uyguluyor olması gerekmez miydi?

"Kampüste bir traktör müzesi var," dedi Levi. "Bir de uluslararası bir tekstil eğitim merkezi. Yurtlarda harika yemekler çıkar..."

Bunda yanlış bir şeyler vardı. Bir ikize sahip olmak seni sürekli kollayan birine sahip olmak anlamına gelmeliydi. Özel korumaya sahip olmak. Babaları onlara on üçüncü doğum günlerinde üzerinde AYRIL-MAZ DOSTLAR yazılı birer tişört hediye etmişti. Asla aynı anda olmasa da o tişörtleri hâlâ giyorlardı; sırf eğlenmek için. Ya da belki ironi yapmak için.

Onun seni kollamasına, senin için savaşmasına izin vermediğin sürece bir ikize sahip olmanın ne anlamı var?

"Doğu Kampüsü, Merkez Kampüs'ten her açıdan daha iyidir. Ve sen böyle bir kampüsün varlığından bile haberdar değilsin."

Az ötedeki trafik lambası kırmızıya döndü ve Cath altlarındaki lastiklerin dönüşünü hissetti. Levi vites değiştirdi ve kamyonet hiç sarsılmadan durdu.

Barın epeyce uzağına park etmeleri gerekti. Aynı caddeye arka arkaya pek çok bar sıralanmıştı.

"Beni içeri almazlar," dedi Cath. Levi'nin biraz daha hızlı yürümesini isterdi. "Yaşım tutmuyor."

"Muggsy's asla yaş kontrolü yapmaz."

"Ben daha önce bir bardan içeri adımımı bile atmadım."

Önlerindeki kapıdan bir grup kız dışarı çıktı. Levi, Cath'i kolundan tutup yoldan çekti. "Ben attım," dedi. "Her şey yolunda gidecek."

"Hiçbir şey yolunda değil," dedi Cath, Levi'den çok kendine. "Öyle olsaydı Wren'in bana ihtiyacı olmazdı."

Levi onu tekrar kolundan tutup barın, camı olmayan ağır, siyah kapısını itti. Cath tepelerindeki ışıklı tabelaya baktı. Sadece UGGSY yazısının ve dört yapraklı bir yoncanın ışığı yanıyordu. İçeride iriyarı bir adam tabureye oturmuş, bir fenerin ışığı altında *Daily Nebraskan* gazetesi okuyordu. Adam feneri Levi'ye çevirip gülümsedi. "Selam Levi."

Levi de ona gülümseyerek karşılık verdi. "Selam Yackle."

Yackle Cath'in yüzüne bile bakmadan tek eliyle ikinci bir kapıyı daha açtı. Levi onun yanından geçerken Yackle'in koluna vurdu.

Barın içi karanlık ve tıklım tıklım insan doluydu. Kapının yanındaki kanepede boyutundaki sahnede bir grup müzik yapıyordu. Cath bakışlarını etrafta gezdirdi ama kalabalığın ötesini göremedi.

Wren'in nerede olduğunu merak etti.

Kardeşi kırk beş dakika önce neredeydi?

Tuvalette, duvarın önüne diz çökmüş halde saklanıyor muydu?

Midesi mi bulanmıştı, kendinden mi geçmişti? Bu bazen oluyordu... Burada ona kim yardım etmişti? Kim canını yakmıştı?

Cath, Levi'nin elini dirseğinde hissetti. "Haydi," dedi Levi.

Güçlülkle yürüyerek, bardaklarındaki içkiyi tek hamlede mideye indiren insanlarla çevrili bir masanın yanından geçtiler. Masadaki çocuklardan biri Cath'e doğru devrilecek gibi oldu ve Levi yüzünde bir gülümsemeyle onu eski pozisyonuna getirdi.

"Sen sürekli buraya mı takılıyorsun?" diye sordu Cath masayı geride bıraktıklarında.

"Sadece bir müzik grubu sahne aldığında bu kadar berbat bir yer oluyor."

Sahnedan uzaklaşıp bara doğru yürüdüler. Duvarın önündeki bir hareketlilik Cath'in dikkatini çekti; birisinin saçlarını geriye atış şekli. "Wren," dedi Cath kardeşine doğru hamle yaparak. Levi onun kolunu tuttu ve önüne geçip yolu açmaya çalıştı.

Cath daha Wren'e, sesini duyurabileceği kadar yaklaşımadan kalabalığın arasından, "Wren!" diye bağırdı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi

atıyordu. Wren'in etrafında neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. İriyari bir çocuk kardeşinin karşısına geçmiş, kollarını vücuduna dolayarak onu kumaş kaplı duvara yaslamıştı.

"Wren!" Cath'in onun koluna vurmasıyla birlikte neye uğradığını şaşırان çocuk geri çekildi. "İyi misin?"

"Cath?" Wren elindeki siyah bira şişesini ağzına götüreceksen öylece kaldı. "Burada ne için var?"

"Beni sen çağırdın."

Wren öfkeyle homurdandı. Yüzü kızarmıştı ve mahmur gözleri sarhoş olduğunu söylüyordu. "Öyle bir şey yapmadım."

"Bana mesaj gönderdin," dedi Cath o bir adım daha gerileyene dek öfkeyle iriyari çocuğa bakarak. "*Muggsy's'teyim. Hemen gel. Acil durum.*"

"Kahretsin." Wren kot pantolonun cebindeki telefonu çıkarıp ekranına baktı. Gözlerini ekrana odaklayabilmesi biraz zaman aldı. "Ben o mesajı Courtney'e göndermiştim. Yanlış C."

"Yanlış C mi?" Cath önce olduğu yerde donup kaldı, sonra iki elini birden havaya kaldırdı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hey," dedi birisi aynı anda.

İkisi birden dönüp baktı. Az ötede duran havalı bir çocuk başıyla onları işaret ediyordu. Dudakları yukarı kıvrılan çocuk sırıttı. "İkizler."

Wren ona, "Canın cehenneme," dedikten sonra tekrar Cath'e döndü. "Bak, özür dilerim..."

"Başın dertte mi?" diye sordu Cath.

"Hayır," dedi Wren. "Hayır, hayır, hayır..."

"Çok seksi," dedi az önceki çocuk.

"O halde neden acil durum olduğunu söyledin?" diye sordu Cath ısrarla.

"Çünkü Courtney'in bir an önce buraya gelmesini istiyordum." Wren elindeki bira şişesiyle sahneyi işaret etti. "Onun hoşlandığı çocuk burada."

"Şunlara bakın, dostum. Seksi ikizler."

"Acil durum uyarısı acil durumlar içindir!" diye bağırdı Cath. İçerisi öylesine gürültülüydü ki konuşurken bağırmanız *gerekıyor*, bu da öfkenize yenik düşmenizi kolaylaştırıyordu.

Cath, Levi'nin bir yabancıнын karşısında gülümserken kullandığı ses tonuyla, "Sence bu çok mu ilginç?" dediğini duydu.

"İkizler diyorum, dostum. Bundan daha güzel bir fantezi olabilir mi?"

"Sakin ol, Cath," dedi Wren elinin tersiyle gözlerini ovuşturarak. "Gerçekten 911'i aramış falan değilim."

"Sen bu iki kızın kardeş olduğunun farkındasın, değil mi?" dedi Levi giderek gerginleşen bir sesle. "Şu an ensest ilişkiden bahsediyorsun."

Çocuk güldü. "Hayır, ikisi sevişmeye başlayana dek onlara içki ısmarlamaktan bahsediyorum."

"Kız kardeşinle ikiniz böyle mi yapıyorsunuz?" dedi Levi, Cath'den uzaklaşıp o çocukla arkadaşına doğru hamle yaparak. "Sen nasıl bir ailede yetiştin?"

"Dur Levi," dedi Cath onu ceketinden çekerek. "Biz böyle şeylere alıştık."

"Alışık mısınız?" Levi kaşlarını kaldırıp çocuğun üzerine yürüdü. "Bu iki kızın bir *ailesi* var. Bir *babaları* var. Babaları onların bir barda hâlâ *Çılgın Kızlar* filmini seyrederek mastürbasyon yapan bir sapığın tacizine uğramalarından endişe duymamalı. Bu, bir babanın *aklının ucundan bile geçmemeli*."

Söz konusu sapık Levi'yi dinlemiyordu bile. Ayakta güçlülükle durarak onun omzu üzerinden Cath ve Wren'i kesmekle meşguldü. Wren ona ortaparmağını gösterdiğinde çocuk tekrar sırttı.

Levi çocuğun durduğu masaya yaklaştı. "İkisi tıpatıp birbirine benziyor diye onlara bu gözle bakamazın. Seni pis sapık."

Yine havalı bir çocuk elinde üç bardak birayla neler olup bittiğini görmek üzere yanlarına geldi. Cath ve Wren'i fark edince o da sırttı. "İkizler."

"Sevişme fantezisi," dedi ilk çocuk.

Sonra hiç beklenmedik bir anda, az önce Wren'i kollarının arasına hapseden iriyarı çocuk Levi'nin yanından geçip sarhoş sapığın çenesine bir yumruk indirdi.

Levi çocuğa bakıp sırttı ve onun omuzuna tebrik edercesine vurdu. Wren çocuğun koluna yapıştı. "Jandro!"

Sapığın arkadaşları onu yerden kaldırmaya çalışıyordu. Levi, Cath'ın kolunu tuttu ve Jandro'yu kalabalığın içine itti. Jandro beraberinde Wren'i de sürüklüyordu. "Haydi," dedi Levi. "Hemen dışarı."

Cath o sapığın, arkalarından küfürler savurduğunu duyabiliyordu.

"Ah, sen şu lanet olası *Çatıdaki Çiçekler* filminde oynamalısın!" diye bağırdı Levi çocuğa.

Kendilerini ön kapıdan dışarı attılar. Kapıdaki koruma ayağa kalktı. "Her şey yolunda mı, Levi?"

"Sarhoşlarla uğraşıyoruz," dedi Levi başını iki yana sallayarak. Yackle bu sözleri duyunca bara girdi.

Wren çoktan kaldırıma çıkmış, Jandro denilen iriyarı çocuğa bağı-rıp duruyordu. Cath, Jandro'nun Wren'in sevgilisi mi, yoksa onun için başka bir erkeğe yumruk atan sıradan birisi mi olduğunu merak etti.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi Wren, Jandro'ya. "Seni tutuklayabilirlerdi."

Bu sözlerle birlikte onun koluna vurdu ve Jandro bu harekete sesini çıkarmadı.

Levi de bir çeşit selamlaşma ifadesi olarak Jandro'nun diğer ko-luna vurdu. İki çocuk hemen hemen aynı boydaydı ama Cath'in, koyu renk saçlarına ve giydiği kırmızı kovboy tişörtüne bakarak Meksikalı olduğunu düşündüğü Jandro Levi'den daha iriydi.

"Kim tutuklanıyor?" diye sordu birisi. Cath hızla sese döndü. *Courtney*. On santim topuklu pembe ayakkabılarıyla onlara doğru yürüyordu. "Neden bu soğukta dışarıda duruyorsunuz?"

"Durmuyoruz," dedi Cath. "Gidiyoruz."

"Ama ben daha yeni geldim," diye sızlandı Courtney. Wren'e baktı. "Noah içeride mi?"

"Gidiyoruz," dedi Cath Wren'e. "Sarhoşsun."

"Evet," dedi Wren bira şişesini kaldırarak. "Nihayet öyleyim."

"Bu kadarı yeter," dedi Levi, Wren'in elindeki şişeyi alıp onun hemen arkasındaki çöp bidonuna fırlatarak. "Arabada açık içki şişesi bulundurmak yasak."

"O benim biramdı," diye itiraz etti Wren.

"Biraz daha bağırsana, reşit olmayan kız. Sesini caddedeki bütün polislere duyurabildiğinden emin değilim," dedi Levi gülümseyerek.

Ama Cath gülümsemedi. "Sarhoşsun," dedi Wren'e. "Derhal yurda dönüyorsun."

"Hayır, Cath. Dönmiyorum. Sarhoşum ve burada kalacağım. *Dışarı çıkmamın* asıl amacı sarhoş olmaktı zaten." Bu sözlerle birlikte sendeledi

ve Courtney kıkırdayarak ona sarıldı. Wren oda arkadaşına baktı ve o da kıkırdamaya başladı.

“Senin için hep ‘lanet olasıca bir amaç’ söz konusu zaten,” dedi Cath sessizce. Sulu kar tanecikleri birer çakıltaşı gibi yüzüne çarpıyordu. Wren’in saçları da karla kaplıydı. “Seni bu halde yalnız bırakamam,” dedi Cath.

“Ben yalnız *değilim*,” diye karşılık verdi Wren.

“Sorun değil, Cath.” Courtney’in gülümsemesi bundan daha küstah olamazdı. Ya da dudaklarındaki ruj bundan daha pembe. “Ben buradayım, Han Solo da,” dedi işveli bir gülümsemeyle Jandro’ya bakarak. “Gece yeni başladı.”

“Gece yeni başladı!” diye şakıdı Wren başını Courtney’in koluna yaslayarak.

“Seni böyle...” Cath başını iki yana salladı.

“Dışarısı çok soğuk,” dedi Courtney tekrar Wren’e sarılarak. “Haydi içeri girelim.”

“Ben artık oraya girmem,” dedi Jandro yürümeye başlayarak. Sonra dönüp Cath’e baktı ve Cath bir an onun bir şeyler söyleyeceğini düşünse de yürümeye devam etti. Wren ve Courtney de peşinden gitti. Courtney’nin topukları kaldırımı dövüyordu. Wren bir kez dönüp Cath’e bakmamıştı.

Cath onların sokak boyunca yürüyüp kırık bir ışıklı tabelanın altında gözden kaybolmalarını seyretti. Yanaklarını ıslatan kar taneciklerini sildi.

Islak ve soğuk geçen kısa bir sürenin sonunda, “Hey,” dedi birisi. Bu Levi’ydi. Hâlâ Cath’in arkasında duruyordu.

“Haydi gidelim,” dedi Cath kaldırımın ötesine bakarak. Kötü giden bunca şey yetmiyormuş gibi şimdi Levi onun ahmak olduğunu düşünüyor olmalıydı. Cath’in pijaması sıırılsıklam olmuştu ve soğuk içine işliyordu. Ürperdi.

Levi, Cath’in yanından geçerken onun kapüşonunu başına geçirdi. Cath, Levi’nin peşi sıra kamyonete yürüdü. Şimdi üşüdüğünün farkında olduğu için dişleri birbirine çarpıyordu.

Levi kamyonete binmesi için ona yardım etmeye çalışınca, “Ben hallederim,” dedi. Yukarı tırmanabilmek için önce Levi’nin uzaklaşmasını bekledi. Direksiyonun başına geçen Levi kontağı çevirdi, klimayla

silecekleri çalıştırdı ve ellerini havalandırma deliklerinin üstüne tuttu. "Emniyet kemeri," dedi bir süre sonra.

"Ah, affedersin..." Cath emniyet kemerini bulup taktı.

Buna rağmen kamyonet hareket etmedi.

"Doğru olanı yaptığını biliyorsun," dedi Levi.

"Hayır," dedi Cath. "Bilmiyorum."

"Buraya gelip onun ne durumda olduğuna bakmak zorundaydın. Aciliyet söz konusuydu."

"Buraya geldim ve onu perişan halde bir yabancıyla bir moronun ellerine bıraktım."

"O çocuk bana pek de yabancıymış gibi gelmedi," dedi Levi.

Cath bu sözlerle neredeyse gülecekti çünkü Levi işin moron kısmına itiraz etmemişti. "Ben onun kız kardeşiyim. Ona göz kulak olmam gerekir."

"Bunu onun rızası dışında yapamazsın."

"Ya düşüp bayılırsa?"

"Bu çok sık oluyor mu?"

Cath, Levi'ye baktı. Islak saçlarında elinin dolaştığı yerler açıkça belli oluyordu.

"Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," dedi.

"Tamam... Aç mısın?"

Cath bakışlarını kucağına çevirdi. "Hayır."

Kamyonet hâlâ hareket etmemişti.

"Ben açım," dedi Levi.

"Senin Reagan'la buluşman gerekmiyor mu?"

"Evet. Daha sonra."

Cath bir kez daha yüzünü ovuşturdu. Saçlarındaki kar eriyip gözlerine akıyordu. "Üzerimde pijama var."

Levi kamyoneti geri vitese aldı. "Pijamayla gidilecek bir yer biliyorum."

Pijama sorun olmadı.

Levi onu şehrin çıkışına, kamyonların mola verdiği yirmi dört saat açık bir mekâna götürdü. (Lincoln'de her yer birbirine yakındı.) İçerisi altmış yıl kadar önce ilk açıldığında bile eski ve gıcırtilı olan eşyaları bir kez dahi değiştirilmemiş gibi görünüyordu. Garson kız onlara sormaya bile gerek duymadan fincanlarına kahve doldurdu.

“Harika,” dedi Levi kıza gülümseyip montunu çıkararak. Kız masaya süt bırakıp Levi’nin omuzunu şefkatle okşadı.

“Buraya sık mı geliyorsun?” diye sordu Cath, garson gittiğinde.

“Sanırım diğer her yerden daha sık geliyorum. Burada *beef hash* yediğinde günlerce acıkıyorsun. Süt alır mısın?”

Cath pek kahve tercih etmezdi ama yine de başını onaylarcasına salladı ve Levi onun fincanına biraz süt doldurdu. Cath fincanını alıp içine baktı. Levi’nin nefesini bıraktığını duydu.

“Şu an neler hissettiğini biliyorum,” dedi Levi. “Benim de iki küçük kız kardeşim var.”

“Neler hissettiğini bilemezsin,” dedi Cath kahvesine üç paket şeker boşaltarak. “O sadece kız kardeşim değil.”

“Erkekler size bunu hep yapıyor mu?”

“Neyi?” Cath önce Levi’ye baktı, sonra bakışlarını kaçırdı.

“Şu ikiz muhabbetini.”

“Ah. O mesele.” Cath kaşığı fincanına olması gerekenden daha sert çarparak kahvesini karıştırdı. “Her zaman değil. Sadece etrafımız sarhoşlarla sarılıysa ya da ne bileyim işte, yolda yürürken falan...”

Levi suratını buruşturdu. “İnsanların ahlakı bozulmuş.”

Garson kız geri döndü ve Levi bir anda neşelendi. Aynen tahmin edildiği gibi. Kendine *beef hash* sipariş etti. Cath ise kahveyle idare etmeyi tercih etti.

“Kardeşin eninde sonunda düzelecektir,” dedi Levi garson yanlarından ayrıldığında. “Reagan haklı. Üniversitenin ilk yılı hep böyle geçer.”

“Ben de üniversiteye bu sene başladım ama sarhoş sarhoş sokaklarda dolaşmıyorum.”

Levi güldü. “Haklısın çünkü sen dans partileri vermekle meşgulsün. Bu arada neydi şu parti vermeni gerektiren acil durum?”

Cath, Levi’nin güldüğünü görünce içinde yine o berbat kara deliğin açıldığını hissetti. *Profesör Piper. Simon. Baz. Düzgün bir elyazısıyla yazılmış o kırmızı F harfi.*

“Acil bir durumla karşılaşacağımı önceden tahmin etmiş olabilir misin?” diye sordu Levi gülümsemeye devam ederek. “Yoksa bu durumu kendin mi çağırdın? Yağmur duası gibi?”

“Bunu yapmana gerek yok,” dedi Cath.

“Neyi?”

“Moralimi düzeltmeye çalışmana gerek yok.” Cath gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu hissetti ve sesi titredi. “Ben senin küçük kız kardeşlerinden biri değilim.”

Levi’nin yüzü bir anda asıldı. “Özür dilerim,” dedi az önceki alaycı tavrı bir kenara bırakarak. “Ben... bunu konuşmak isteyebileceğini düşündüm.”

Cath bakışlarını tekrar kahvesine çevirdi. Levi’ye itiraz etmek için olduğu kadar, gözlerindeki yanma hissinden kurtulabilmek için de başını birkaç kez iki yana salladı.

Levi’nin terbiyeli *beef hash* geldi. Berbat görünüyordu. Levi, Cath’in fincanını masaya koyup altındaki tabağı *beef hash*’le doldurdu.

Cath itiraz etmektense yemeyi tercih etti. O günü itiraz ederek geçirmiş ve şu ana dek kimseye sözünü dinletememişti. Üstelik *beef hash*, gerçek terbiyeli etten yapılmış gibi lezzetliydi ve üzerine iki de yumurta kırılmıştı.

Levi, Cath’in tabağını tekrar doldurdu.

“Derste bir olay yaşadım,” dedi Cath. Bunu söylerken Levi’nin yüzüne bakmamıştı. Belki de şu an ikiz kız kardeşinden yoksun olduğu için bir ağabeye ihtiyacı vardı. *Sığınacak bir limana...*

“Hangi derste?” diye sordu Levi.

“Kurgu yazma dersinde.”

“Sen kurgu yazma dersi mi alıyorsun? Bu gerçekten bir ders mi?”

“Bu gerçekten bir soru mu?”

“Bu dersi almanın sebebi şu Simon Snow takıntın mı?”

Cath nihayet ona bakıp kıpkırmızı kesildi. “Simon Snow takıntım olduğunu sana kim söyledi?”

“Kimsenin söylemesine gerek yok. Odanı Simon Snow eşyalarıyla doldurmuşsun. On yaşındaki kuzenimden daha betersin.” Levi sırıttı. Tekrar gülümseyebildiği için rahatlamış görünüyordu. “Reagan bana Simon Snow hikâyeleri yazdığını anlattı.”

“Demek Reagan söylemiş.”

“Sürekli bu işle ilgileniyorsun, değil mi? Simon Snow hikâyeleri yazmakla?”

Cath, Levi’ye nasıl bir cevap vereceğini bilemedi. Onun ağzından bu sözleri duymak kelimenin tam anlamıyla çılgınlıktı.

“Yazdıklarım sadece hikâye değil...” dedi.

Levi *beef hash*'inden koca bir lokmayı ağzına götürdü. Hâlâ ıslak olan saçları (üzerinden sular damlayan, sarı saçları) gözlerine dökülüyordu. Onları geriye attı. "Öyle mi?"

Cath başını iki yana salladı. Elbette hikâye yazıyordu ama bunlar sadece hikâye değildi. Simon sadece kelimesini hak etmiyordu.

"Sen Simon Snow hakkında ne biliyorsun ki?" diye sordu.

Levi omuzlarını silkti. "Simon Snow'u herkes bilir."

"Kitaplarını okudun mu?"

"Filmlerini seyrettim."

Cath gözlerini öyle bir devirdi ki canı yandı. (Gerçekten yandı.) Belki de sebep hâlâ gözyaşlarına boğulmak üzere olmasıydı. Kendini zor tutuyordu, nokta, "Demek kitaplarını okumadın."

"Ben kitaplara düşkün sayılmam."

"Herhalde bugüne dek bana söylediğin en aptalca şey buydu."

"Konuyu değiştirme," dedi Levi yine sırtarak. "*Sen Simon Snow'la ilgili hikâyeler yazıyorsun...*"

"Bunu komik mi buluyorsun."

"Evet," dedi Levi. "Komik ama biraz da havalı. Bana yazdığın hikâyelerden bahset."

Cath çatalını önündeki Amerikan servise bıraktı. "Şöyle açıklayayım... Orijinal hikâyedeki karakterleri alıp onlara farklı olaylar yaşıyorum."

"Yani orijinal hikâyeye konmamış sahneler ekliyorsun, öyle mi?"

"Bazen. Daha çok 'acaba böyle olsaydı nasıl olurdu' diye düşünüyorum. Mesela Baz kötü birisi olmasaydı ne olurdu? Simon beş kılıcı bulmasaydı? O kılıçları Agatha bulsaydı? Agatha kötü birisi olsaydı?"

"Agatha asla kötü birisi olamaz," diye itiraz etti Levi, Cath'e doğru eğilip çatalını ona tutarak. "O 'kalbi tertemiz bir şafak aslanı.'"

Cath gözlerini kıstı. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Sana filmleri seyrettiğimi söylemiştim."

"Eh, ben kendi yarattığım dünyada canım isterse Agatha'yı kötü bir karakter yapabilirim. Ya da vampir. Hatta gerçek bir aslan."

"Simon bundan hiç hoşlanmaz."

"Bu Simon'ın umurunda bile olmaz. O Baz'a âşık."

Levi nahoş bir kahkaha attı. (*Hayatta elinize "nahış" kelimesini kullanacak çok fazla fırsat geçmez*, diye düşündü Cath, *bu o anlardan biri*.)

"Simon eşcinsel değil ki," dedi Levi.

"Benim dünyamda öyle."

"Ama Baz onun *ezeli düşmanı*."

"Benim herhangi bir kurala uymam gerekmiyor. Orijinal kitaplar zaten var ve benim görevim onları yeniden yazmak değil."

"Senin görevin Simon'ı eşcinsel yapmak mı?"

"Şu eşcinsel meselesine takılıp kaldın," dedi Cath. Şimdi o da öne eğilmişti.

"Takılıp kalınmayacak gibi değil ki..." dedi Levi kıkırdayarak. (Erkekler "kıkırdar mıydı" yoksa "kıs kıs güler" miydi? Cath "kıs kıs gülmek" kelimesinden nefret ediyordu.)

"Hayran kurgusunda bütün mesele bir başkasının dünyasına sız-maktır," dedi Cath. "Kuralları yeniden koymak. Ya da onları esnetmek. Hikâye Gemma Leslie onu yazmaktan sıkıldığında bitmek zorunda değil. Yeni hikâyeler yarattığın sürece sevdiğin bu dünyada istediğin kadar zaman geçirebilirsin..."

"Hayran kurgusu," dedi Levi.

"Evet." Cath bu konu hakkında konuştuğu her defasında böylesine içten ve hevesli olmaktan utanıyordu. Bunu bir sır olarak saklamaya, insanların onun bir kaçık, bir asosyal, bir sapık olduğunu düşüneceklerini varsaymaya böylesine alışmıştı ki...

Belki Levi de böyle düşünüyordu. Belki az önce kaçık ve sapıkların aslında eğlenceli olabileceklerini keşfetmişti.

"Acil durum partisi düzenlemen bununla mı ilgiliydi?"

"Evet." Cath tekrar doğruldu. "Profesör bizden güvenilirmez bir anlatıcının ağzıyla bir hikâye yazmamızı istedi. Ben de Simon ve Baz hakkında bir şeyler yazdım... Profesör bunu anlayamadı. Benim eser hırsızlığı yaptığımı sandı." Cath kendini bu kelimeyi kullanmaya zorladı ve içindeki o ağırlık bir bulantıyla birlikte yeniden canlandı.

"Ama bu *senin* hikâyenmiş," demiş Levi.

"Evet."

"Bu eser hırsızlığı sayılmaz..." Levi, Cath'e bakıp gülümsedi. Cath onun gülümsemelerini sınıflandıracak daha fazla kelime bulmalıydı çünkü Levi sürekli gülümsüyordu. Bu defaki gülümsemesi bir soru şeklindeydi. "Kendi kelimelerini kullandın, değil mi?"

"Evet."

“Yani Profesör’ün neden senin bir Simon Snow hikâyesi yazmanı istemediğini anlayabiliyorum. Ne de olsa bu bir hayran kurgusu yazma dersi değil. Yine de ben olsam bunu eser hırsızlığı olarak tanımlamazdım. Yaptığın şey yasalara aykırı mı?”

“Hayır. Yazdıklarından para kazanmaya kalkışmadığın sürece yasadışı değil. GTL hayran kurgusuna bayıldığını söylüyor, daha doğrusu bu fikirden hoşlanıyor. Henüz bir hayran kurgusu okumuş değil.”

“Profesörün seni rapor edecek mi?”

“Bu da ne demek?”

“Seni Disiplin Kurulu’na sevk edecek mi?”

“Böyle bir şeyden bahsetmedi.”

“Bunu yapacak olsaydı söylerdi,” dedi Levi. “O yüzden mesele yok.” Çatalını bir kalem gibi tutarak Cath’le arasına düz bir çizgi çekti. “Bu çok önemli bir sorun sayılmaz. Ona bir daha hayran kurgusu vermezsin olur biter.”

Cath yine de ortada önemli bir sorun varmış gibi hissediyordu. İçi hâlâ acıyordu.

“O... o benim kendimi aptal... *sapık* gibi hissetmeme neden oldu.”

Levi bir kez daha güldü. “Yaşlı bir edebiyat profesörünün Simon Snow’un eşcinsel olduğu bir hayran kurgusunu anlayışla karşılayacağını mı düşünmüştün?”

“Eşcinsel meselesinden bahsetmedi bile.”

“Seni sapık seni,” dedi Levi tek kaşını kaldırarak. Kaşları saçlarından çok daha koyu renkliydi. Hatta fazla koyuydu. Ve kavisliydi. Üzerlerinden kalemle geçilmiş gibi.

Cath yüzünü ve dudaklarını sabit tutmaya çalışmasına rağmen gülümsediğini hissetti. Başını iki yana sallayıp bakışlarını tabağına çevirdi ve *beef hash*’inden koca bir lokmayı ağzına götürdü.

Levi onun tabağına biraz daha et ve yumurta koydu.

Gizlice kalenin etrafında dolaşıyor, geceyi uyumadan geçiriyor, sabah olduğunda odaya saçlarında yapraklarla dönüyordu...

Simon Baz'ın bir şeylerin peşinde olduğundan emindi. Ama bir kanıtı ihtiyacı vardı; Penelope ve Agatha onun şüphelerini ciddiye almıyordu.

"Bir dalavere çeviriyor," diyordu Simon.

"Onun işi gücü dalavere çevirmek," diyordu Penelope de.

"Heyula gibi görünüyor," diyordu Simon.

"O hep heyula gibi görünüyor," diyordu Agatha da. "Çok uzun boylu."

"Benden uzun değil."

"Hmmm... senden biraz uzun."

Sorun Baz'ın dalavere çevirmesi ya da bir heyula gibi görünmesi değildi; o bir şeylerin *peşindeydi*. Kronik hale gelen kötülüğünün bile ötesinde olan bir şeylerin. İnci grisi gözleri kan çanağına dönmüş, gölgelenmişti. Siyah saçları eski parlaklığını yitirmişti. Çoğunlukla mesafeli ve göz korkutucu görünen Baz şimdi sakin ve sıkıntılı bir havaya bürünmüştü.

Simon bir önceki gece yeraltı mezarlıklarının etrafında tam üç saat boyunca onu takip etse de Baz'ın neyin peşinde olduğu hakkında hâlâ en ufak bir fikre sahip değildi.

—Simon Snow ve Beş Kılıç, 3. Bölüm

© 2008 Gemma T. Leslie

ON İKİ

Kurgu yazma dersinden önce hava dışarıda beklemeye elvermeyecek kadar soğuktu, bu yüzden Cath Andrews Salonu'nda bulduğu bir banka bacağını altına alarak oturdu ve sırtını krem rengi duvara yasladı.

Telefonunu çıkarıp bir süredir okuduğu bir hikâyeyi açtı. (Bir şeyler çalışamayacak kadar gergindi.) Birisini taklit etmekten ya da farkında olmadan onun fikirlerini çalmaktan çekindiği için uzun süredir başkaları tarafından kaleme alınan Simon/Baz hikâyelerini okumuyordu. Bu tür şeyler okuduğunda da hep Penelope'yle ilgili hikâyeleri tercih ediyordu. Bazen Penelope ve Agatha ya da Penelope ve Micah (sadece üçüncü kitapta yer alan Amerikalı değişim öğrencisi) ile ilgili olanları. Bazen de Penelope'nin tek başına atıldığı maceraları.

Edebiyat binasında oturup aralarında geçen o konuşmadan sonra Profesör Piper'la ilk kez karşılaşmayı beklerken hayran kurgusu okumak Cath'e bir başkaldırı gibi geliyordu. Cath o gün derse girmemeyi düşünmüş ama bunun Profesör'le bir sonraki karşılaşmasını daha da zorlaştırmaktan başka işe yaramayacağına karar vermişti. Dönemin kalan derslerine girmemek gibi bir lüksü yoktu, bu yüzden bu karşılaşmayı bir an önce atlatmak en iyisiydi.

Cath bardaki o geceden sonra Wren'le görüşmüştü ve bu görüşme onun tahmin ettiği kadar kötü geçmemişti. O hafta iki kez birlikte öğle yemeği yemişlerdi ve ikisi de Muggsy's'te yaşananları gündeme

getirmemişti. Belki de Wren o gece, yaşananların detaylarını hatırlayamayacak kadar sarhoştı.

Courtney onların bu konudan özellikle kaçındıklarını fark etmemiş olmalıydı. (Kızın algısı Spencer's Hediyelik Eşya Mağazası'nın algısından daha yüksek değildi).

"Selam Cath," demişti öğle yemeğinde. "Cuma gecesi yanındaki o yakışıklı sarışın kimdi? Yoksa şu senin seksi kütüphanecin mi?"

"Hayır," demişti Cath. "O sadece Levi'ydi."

"Cath'in oda arkadaşının sevgilisi," demişti Wren sebze çorbasını karıştırarak. Yorgun görünüyordu; rimel sürmemişti ve solgun kirpikleri fırçaya benziyordu.

"Ah," demişti Courtney dudağını büzerek. "Bu çok kötü. Yakışıklı bir çocuktu. Şu çiftçi oğlanlardan biri olmalı."

"Bunu nereden anladın?" diye sormuştu Cath.

Wren ve Cortney bir an bile düşünmeden, "Carhartt," demişti aynı anda.

"Ne?"

"Montu," diye açıklamıştı Wren. "Çiftçi oğlanların hepsi Carhartt giyer."

"Bu konuda kardeşine güvenebilirsin," demişti Courtney kıkırdarak. "*O bütün çiftçi oğlanları tanıyor.*"

"Neticede o benim seksi kütüphanecim değil," demişti Cath.

Şimdi okuduğu hayran kurgusunda kaldığı yeri kaçırmamaya çalışsan Cath, *Kimse benim seksi kütüphanecim değil*, diye düşündü. *Kimse benim seksi erkek arkadaşım falan değil.*

Üstelik o henüz Nick gerçekten seksi mi yoksa kendisine mi öyle görünüyor, bunu bile bilmiyordu.

Biris yanına oturdu ve Cath bakışlarını telefonundan ayırıp gelenin kim olduğuna baktı. Nick onu başıyla selamladı.

"İti an çomağı hazırla," dedi Cath bunu söyler söylemez pişmanlık duyarak.

"Beni mi düşünüyordun?"

"Hayır, sadece... bir köpeği düşünüyordum," dedi Cath tam bir aptal gibi.

"Ah, şu gereksiz şeylerle ilgilenen beyinlerimiz," dedi Nick sırıtarak. Üzerinde, her zamankinden daha fazla bir Sovyet savaş gemisinde

garsonluk yaptığını düşündürten, kalın, lacivert bir boğazlı kazak vardı. "Ee, söyle bakalım, geçen hafta Profesör Piper seninle ne hakkında konuşmak istemiş?"

"Önemli bir şey değil." Cath o gün fazlasıyla allak bullak olan midésinin kasıldığını bile fark edemedi.

Nick paketinden çıkardığı sakızı ağzına attı. "Senden onun ileri düzey derslerine katılmanı mı istedi?"

"Hayır."

"Profesör'den randevu alıp onunla bu konu hakkında görüşmelisin," dedi Nick sakızı çiğneyerek. "Bir çeşit mülakat gibi. Ben ondan önümüzdeki hafta için randevu aldım. Bana asistanlık dersi vereceğini umuyorum."

"Öyle mi?" dedi Cath oturduğu yerde doğrularak. "Bu harika olur. Bu konuda iyi bir iş çıkaracağına eminim."

Nick mahcup bir edayla gülümsedi. "Evet, olabilir. Keşke onunla şu son ödevden önce görüşseydim. O ödevden dönemin en düşük notunu aldım."

"Gerçekten mi?" Nick'le göz teması kurmak zordu. Gözleri neredeyse kaşlarının altına gömülüydü ve onları oradan bulup çıkarmak gerekiyordu.

"Ben de öyle," dedi Cath.

"Bana kelimelerimin 'fazla kaygan' olduğunu ve 'içlerine sızılama-dığımı' söyledi," dedi Nick iç geçirerek.

"Bana daha da kötü laflar etti."

"Sanırım destek alarak yazmaya alıştım," dedi Nick, Cath'e gülümseyerek. Az önceki mahcup ifadeyi hâlâ üzerinden atamamıştı.

"Birbirimize bağımlı olduk," dedi Cath.

Nick sakızını balon yapıp patlattı. "Bu gece de yazıyor muyuz?"

Cath başını yukarı aşağı salladıktan sonra tekrar telefonuna baktı.

"Reagan burada değil," dedi Cath kapıyı kapatmaya davranarak.

Levi kapıyı omzuyla itti. "Artık o sorunu aştığımızı düşünüyorum," dedi odaya girerek. Cath omuzlarını silkip tekrar çalışma masasına döndü.

Levi kendini onun yatağına attı. Tepeden tırnağa siyah giyinmişti; işten yeni çıkmış olmalıydı. Cath kaşlarını çatarak ona baktı.

"Senin Starbucks'ta çalıştığına hâlâ inanamıyorum," dedi.

"Starbucks'ın nesi kötü ki?"

"Çok büyük ve kimliksiz bir şirket."

Levi tüm iyi niyetiyle kaşını kaldırarak ona baktı. "Şu ana dek benim kimliğime karışan olmadı."

Cath tekrar bilgisayarına döndü.

"İşimi seviyorum," dedi Levi. "Her gün aynı kişileri görüyorum. Onların kahveyi nasıl içtiklerini hatırlamam hoşlarına gidiyor ve yanımdan mutlu ayrılıyorlar. Tıpkı bir barmen gibiyim ama bütün o içkilerle uğraşmam gerekmiyor. *Aklıma gelmişken...* kız kardeşin nasıl?"

Cath klavyeye bir şeyler yazarken durup ona baktı. "İyi. Gayet iyi. Sanırım normale döndüğünü söyleyebilirim. Beni oraya kadar götürdüğün için teşekkürler. Diğer her şey için de." Cath, Levi'ye o cuma gecesi de teşekkür etmişti ama ona daha fazlasını borçlu olduğunu hissediyordu.

"Önemli değil. İki kız kardeş oturup bu konuyu ciddi ciddi konuştunuz mu?"

"Onunla aramızda ciddi konuşmalar olmaz," dedi Cath parmaklarını şakaklarına bastırarak. "Biz ikiziz. Telepati yoluyla anlaşabiliriz."

Levi sırtıttı. "Gerçekten mi?"

Cath güldü. "Hayır."

"Hiç mi telepati kuramıyorsunuz?"

"Evet," dedi Cath tekrar bilgisayarına dönerek.

"Ne yazıyorsun?"

"Bir biyoloji makalesi."

"Şu gizemli ve müstehcen hayran kurgularından biri değil yani?"

Cath bir kez daha durdu. "Yazdığım hikâyeler ne gizemli ne de müstehcendir."

Levi elini saçlarının arasında gezdirdi ve onları kum sarısı birer kuş tüyü gibi tepesinde dikeltti. Yüzsüzce.

"Saçlarına ne sürüyorsun da böyle dimdik durmalarını sağlıyorsun?" diye sordu Cath.

Levi güldü ve saçlarını tekrar dikeltti. "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi? Mutlaka bir şeyler..."

"Sanırım sebep onları hiç yıkamıyor olmam..."

Cath yüzünü ekşitti. "Hiç mi?"

"Ayda bir falan."

Cath burnunu kırıştırıp başını iki yana salladı. "Bu iğrenç bir şey."

"Hayır değil. Onları sürekli sudan geçiriyorum."

"Yine de iğrenç."

"Saçlarım tertemiz," dedi Levi. Cath'e doğru eğildi ve saçlarını onun omzuna sürttü. Bu oda gerçekten de çok küçüktü. "Koklasana."

Cath geri çekildi. "Koklamak istemiyorum."

"Peki ben koklayayım." Levi alındaki uzun bir saç tutamını alıp burnuna götürdü. "Yeni biçilmiş çim gibi kokuyor."

"Senin çim falan biçtiğini sanmıyorum."

"Çimleri biçtiğinde etrafa ne hoş bir koku yayılacağını hayal edebiliyor musun?" dedi Levi arkasına yaslanarak. Cath bu hareketle biraz olsun rahatlamıştı; ta ki Levi onun yastığını alıp başını üzerine sürtene dek.

"Ah, Tanrım," dedi Cath. "Yapma. Buna resmen taciz denir."

Cath, Levi'nin gülmesini fırsat bilip yastığı ondan almak istedi. Levi yastığı iki eliyle birden sımsıkı göğsüne bastırdı. "Cather..."

"Bana bu şekilde hitap etmekten vazgeç."

"Şu gizemli ve müstehcen hayran kurgularından birini okusana."

"Hikâyelerim müstehcen değil."

"Yine de oku."

Cath yastık için mücadele etmekten vazgeçti; herhalde Levi onu şu ana dek çoktan çözü boylamasına neden olacak kadar kirlletmişti.

"Bunu neden istiyorsun?"

"Çünkü merak ediyorum," dedi Levi. "Hikâyeleri severim."

"Sen sadece benimle dalga geçmek istiyorsun."

"Öyle bir şey yapmayacağım. Söz veriyorum."

"Ben odada yokken Reagan'la bunu yapıyorsunuz, değil mi? Benimle dalga geçiyorsunuz. Hatıra büstlerimle oyun oynuyorsunuz. Bana aptalca bir lakap da taktınız mı?"

Levi'nin gözleri parladı. "Cather."

"Ben buraya sizi eğlendirmek için gelmedim."

"Bir, bundan emin misin? Çünkü bizi eğlendiriyorsun. İki, seninle dalga geçmiyoruz. Gerçekten. O eskidendi. Ve üç..."

Levi parmaklarını kullanarak sayıyor, bunu yaparken yanaklarını kıpırdatıyor ve bu haliyle Cath'i güldürüyordu.

"Üç," dedi, "bana yazdığın hikâyelerden birini okursan bundan böyle seninle dalga geçecek olsam bile bunu sadece sen bilirsin."

Cath ona mesafeli bir bakış fırlattı. Neredeyse mesafeli bir bakış. Eskisi kadar olmasa da hâlâ kıkırdıyordu. Ve sürekli gözlerini kıpırtıyor, arada bir de bakışlarını tavana çeviriyordu. "Çok meraklısın," dedi.

Levi başını salladı.

Cath bir kez daha gözlerini devirdikten sonra bilgisayarına döndü. Neden olmasın? Kaybedecek bir şeyi yoktu. Öte yandan içinden bir ses ona, *Evet ama konu bu değil*, diye itiraz ediyordu. *Asıl bunu yaparsan eline ne geçecek?*

Levi onun yazdığı hikâyelerden etkilenecek falan değildi; eğlenmekle etkilenmek farklı şeylerdi. O zaten daha şimdiden Cath'ın tuhaf olduğunu düşünüyordu ve yazdığı hikâyeleri duyunca bu kanaati pekişecekti. Acaba sakallı kadın da ucubeliğini sergilediği gösteriye yakışıklı erkekler geldiğinde heyecanlanıyor muydu?

Cath bu tür bir ilgi görmek istemiyordu. Hem Levi o kadar yakışıklı sayılmazdı. Alnı yüzünü buruşturmadığı zamanlarda bile kırışıktı. Bunun sebebi muhtemelen güneşin etkisiydi.

"Tamam," dedi nihayet.

Levi sırtıp bir şeyler söyleyecek oldu.

Cath sol elini kaldırarak, "Çeneni kapamazsan fikrimi değiştirebilirim," dedi. "Şimdi izin ver de sana okuyabileceğim bir şeyler bulayım..."

Bilgisayarındaki *Simon/Baz* klasörünü açtı ve içindeki dosyaları gözden geçirip okumaya uygun bir hikâye aradı. Fazla romantik olmayan bir hikâye.

Ya da müstehcen.

Belki... evet. Bu olur.

"Pekâlâ," dedi. "Biliyorsun altıncı kitapta..."

"Altıncı kitap hangisiydi?"

"Simon Snow ve Altı Beyaz Tavşan."

"Tamam, o filmi seyrettim."

"O kitapta Simon Noel tatilini okulda geçirip beşinci tavşanı bulmaya çalışıyordu."

"Ve babası korkunç kostümler giymiş canavarlar tarafından kaçırıldığı için Snow'ların evinde mutlu bir Noel yemeği falan yoktu."

"O canavarlar Kraliçe'nin Devleri," dedi Cath. "Ayrıca Simon henüz Sihirbaz'ın onun babası olduğunu bilmiyor."

“Nasıl olur da *bilmez?*” diye sordu Levi ısrarla. Onun bu ateşli itirazı Cath’i cesaretlendirmişti. “Bu o kadar belli ki. O zaman neden Sihirbaz önemli bir olay olduğu her defasında ortaya çıkıp bir zamanlar Simon’ın gözlerine sahip bir kadın tanıdığına dair o acıklı konuşmayı yapıyor?”

“Saçma olduğunu biliyorum,” dedi Cath, “ama sanırım Simon Sihirbaz’ın onun babası olmasını öyle çok istiyor ki karşısında duran bu açık delili kabullenmekten kaçınıyor. Yanıldığı takdirde perişan olmaktan korkuyor.”

“Basie gerçeği biliyor,” dedi Levi.

“Ah, Baz bunu kesinlikle biliyor. Sanırım Penelope de.”

“*Penelope Bunce.*” Levi sırttı. “Ben Simon olsaydım Penelope’nin peşinden ayrılmazdım.”

“İğrençsin. Simon onu kardeş gibi görüyor.”

“Penelope benim kız kardeşlerime hiç benzemiyor.”

“*Her neyse,*” dedi Cath. “Okuyacağım hikâye bahsettiğim Noel tatilinde geçiyor.”

“Tamam,” dedi Levi. “Anladım.” Gözlerini kapadı ve Cath’in yas-tığına sarılarak duvara yaslandı. “Pekâlâ. Hazırım.”

Cath tekrar bilgisayara dönüp boğazını temizledi. (Sonra da bunu yaptığı için kendini bir aptal gibi hissetti.) Levi’ye son bir kez baktı. Bunu yaptığına inanamıyordu...

Bunu gerçekten yapıyor muydu?

“Bu şekilde volta atmaya devam edersen,” dedi Baz, “ayaklarımı sihirle yere yapıştırırım.”

Simon onu duymazdan geldi. O ana dek elde ettiği kanıtları düşünüyor, bir sonuca varmaya çalışıyordu... ayın kulesindeki tavşan şeklindeki taş, katedraldeki tavşan figürlü vitray, asma köprüdeki mühür...

“Snow!” diye bağırdı Baz. Aynı anda havalanan bir sihir kitabı Simon’ın burnunun ucundan geçti.

“*Ne yapıyorsun?*” diye sordu Simon samimi bir şaşkınlıkla. Uçan kitap ve lanetler, sınıflarda, koridorlarda ve şey, diğer her yerde serbestti. Ama Baz odanın içinde ona zarar vermeye kalkışırsa... “Oda Arkadaşı Laneti,” dedi Simon. “Bu şekilde davranırsan okuldan kovulursun.

"O yüzden hedefi vurmadım ya zaten. Kuralları biliyorum," diye mırıldandı Baz gözlerini ovuşturarak. "Okul döneminde oda arkadaşın ölürse sana sırf acıdıkları için iyi notlar verdiklerini biliyor muydun Simon?"

"Bu sadece bir efsane," dedi Simon.

"Ben zaten iyi notlar aldığım için şanslısın."

Simon bu defa gerçekten Baz'ın yüzüne bakmak için durdu. Normalde o odada yokmuş gibi davranırdı. Normalde Baz zaten odada olmazdı. Casusluk yapmak ya da bir dalavere çevirmek gibi bir niyeti olmadığı sürece Baz odada durmaktan nefret ederdi. İçerisinin iyi niyet gibi koktuğunu söylerdi.

Ama Baz son iki haftadır neredeyse odadan dışarı adım atmamıştı. Simon onu ne futbol oynarken ne de kafeteryada otururken görmüştü. Derslerde yorgun ve endişeli görünüyordu. Çoğunlukla bembeyaz ve ütülü okul gömlekleri bile şimdi Simon'ınkilerden daha beter haldeydi.

"Çünkü o bir vampir, Simon!" dedi Levi araya girerek.

"Bu hikâyede Simon henüz bunu bilmiyor," dedi Cath.

"O bir vampir!" dedi Levi bilgisayara doğru bağırarak. "Ve senin peşinde! Geceleri kalkıp seni seyrediyor ve seni bir lokmada mı yoksa parçalayarak mı yemesi gerektiğine karar vermeye çalışıyor."

"Simon seni duyamaz," dedi Cath.

Levi tekrar oturup yastığa sarıldı. "Bu ikisi gerçekten eşcinslel, değil mi? Birbirini uyurken seyretmeleri... Simon'ın Penelope'yi görmezden gelmesi hep bunu gösteriyor."

"İkisi birbirini saplantı haline getirmiş durumda," dedi Cath bundan daha açık bir şey olmamış gibi. "Simon beşinci kitabın tamamında Baz'ın peşinden koşup onun gözlerini tasvir ediyor. Bu tasviri okurken 'gri' kelimesinin sözlük anlamını okuyormuş gibi oluyorsun."

"Bilemiyorum," dedi Levi. "Buna alışmak benim için çok zor. Harry Potter'ın eşcinsel olduğunu öğrenmiş gibiyim. Ya da Ansiklopedi Brown'ın⁵."

Cath bu sözler karşısında bir kakhaha attı. "Demek sen sıkı bir Ansiklopedi Brown hayranısın."

5 Küçük bir erkek çocuğu olan Leroy Brown'ın maceralarının anlatıldığı bir kitap serisi. (ç.n.)

“Kapa çeneni. Babam bana hep onun hikâyelerini okurdu.” Levi tekrar gözlerini kapadı. “Pekâlâ. Devam et bakalım.”

“Bir... sorun mu var?” diye sordu Simon ve bunu sorduğuna inanamadı. Aslında bu umurunda bile değildi. Baz ona olumlu yanıt verse bile herhalde, “*Ne güzel!*” deyip geçerdi. Yine de bunu sormamanın gaddarlık olacağını düşünmüştü. Baz o güne dek tanıdığı en aşağılık insan olabilirdi ama neticede o da bir insandı.

“Delirmiş bir hiperaktif gibi odayı arşınlayan ben değilim,” diye homurdandı Baz kollarını masasına yaslayıp başını avuçlarının arasına alarak.

“Moralin bozuk gibi.”

“Evet öyle. Moralim bozuk, Snow.” Baz başını kaldırıp sandalyesini Simon’a çevirdi. Gerçekten de berbat görünüyordu. Gözleri çökmüş, kan çanağına dönmüştü. “Hayatımın son altı yılını bir sihirli değneği bile elinde tutamayacak kadar aptal, bencil ve çekilmez bir insanla geçirdim. Şimdi Noel gecesini sevgili ailemle kutlayıp, sıcak elma şarabı içmek, kızarmış peynir yemek, atalarımızdan kalma şöminenin önünde ellerimi ısıtmak yerine... lanet olası *Simon Snow Show*’da ızdırıp çeken bir figüranı oynuyorum.”

Simon bakışlarını ayırmadan ona baktı. “Bu gece Noel geces mi?”

“Evet...” dedi Baz inleyerek.

Simon suratını asarak yatağının etrafında dolaştı. O gecenin Noel gecesini olduğunu bilmiyordu. Agatha’nın böyle bir gecede kendisini arayacağını düşünürdü. Ya da Penelope’nin...

Levi iç geçirdi. “*Penelope.*”

Cath hikâyeyi okumaya devam etti:

Belki de arkadaşları Simon’ın *onları* aramalarını bekliyorlardı. Simon onlara hediye bile almamıştı. Son zamanlarda o beyaz tavşanları bulmaktan başka şey düşünmez olmuştu. Simon keskin hatlara sahip çenesini sıkı. Hiçbir şey bu tavşanları bulmaktan daha önemli değildi; okul tehdit altındaydı. Gözünden kaçan bir şeyler olmalıydı. Adımlarını hızlandırdı. *Kuledeki taş, vitray cam, mühür, Sihirbaz’ın kitabı...*

“Benden bu kadar,” diye sızlandı Baz. “Gidip kendimi kalenin hendeğine atacağım. Anneme onun beni sevdiğini her zaman bildiğimi söyle.”

Simon Baz'ın masasının önünde durdu. "Hendeğe nasıl gireceğini biliyor musun?"

"Kendimi *gerçekten* öldürecek değilim, Simon. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Hayır. Sadece sen bazen şu sandallara biniyorsun, değil mi?"

"Herkes biniyor."

"Benim dışımda," dedi Simon. "Ben yüzme bilmiyorum."

Baz eski gücünü biraz olsun hissettirerek tısladı. "*Öyle mi?* Eh, hendekte *yüzme* istemezsin zaten. Deniz kurtlarının saldırısına uğrarsın."

"Deniz kurtları neden sandallara saldırıyor ki?"

"Gümüş kürek ve destekler için."

"Beni sandala bindirir misin?" Bunu denemeye değerdi. Okulda Simon'ın aramadığı tek yer kalenin hendeği idi.

"Benimle *sandala mı* binmek istiyorsun?" diye sordu Baz.

"Evet," dedi Simon başını yukarı kaldırarak. "Bunu yapar mısın?"

"Neden böyle bir şey istiyorsun?"

"Ben... ben bunun neye benzediğini bilmek istiyorum. Daha önce hiç sandala binmedim. Hem bunun ne önemi var ki? Noel gecesi ve belli ki senin yapacak daha iyi bir işin yok. Belli ki kendi ailen bile sana katlanamıyor."

Baz aniden ayağa fırladı. Gri gözleri kaşlarının gölgesi altında tehlikeli ışıltılar saçıyordu. "Ailemle ilgili *hiçbir şey* bilmiyorsun," dedi.

Simon geri çekildi. Baz'ın boyu ona birkaç santim yaklaşmıştı (şimdilik). Ayrıca istediğinde fazlasıyla tehlikeli görünebiliyordu.

"Ben... özür dilerim," dedi Simon. "Bunu yapacak mısın?"

"Tamam," dedi Baz. Az önceki öfke ve enerjisi çoktan tükenmişti. "Git de pelerini giy."

Cath, Levi'ye baktı. Gözleri hâlâ kapalıydı. Çok geçmeden tek gözünü açarak Cath'e baktı. "Bitti mi?"

"Hayır," dedi Cath. "Sadece devam etmemi isteyip istemediğini bilmiyorum. Yani ne de olsa bu hikâyelerin neye benzediğini az çok anladın."

Levi gözlerini tekrar kapayıp başını iki yana salladı. "Saçmalama. Devam et."

Cath kısa bir süre daha ona baktı. Alnındaki çizgilere ve çenesini çevreleyen koyu sarı tüylere. Dudakları küçük ama kavisliydi. Oyun-

cak bir bebeğinki gibi. Cath onun bir elmayı dişlerken ağzını açmakta zorlanıp zorlanmadığını merak etti.

"Deliliğin bulaşıcı olmalı," diye yakındı Baz bir halatın düğümünü çözerek.

Sandallar kış ayları için bir araya toplanıp birbirine bağlanmıştı. Simon havanın ne kadar soğuk olduğunu düşünememişti. "Kapa çeneni," dedi yine de. "Eğlenceli olacak."

"Sorun da bu ya zaten, Snow. Biz ne zamandan beri birlikte eğleniyoruz? Ben senin eğlenmek için ne yaptığını bile bilmiyorum. Sanırım dişlerini beyazlatıyorsun. Zevk için dinazor öldürüyorsun ve..."

"Daha önce de birlikte eğlendiğimiz oldu," diye itiraz etti Simon. Çünkü Baz'la tartışmak *dışında* nasıl iletişim kuracağını bilmiyordu ve Baz kesinlikle yanılıyordu. Altı yıl boyunca birlikte *biraz* eğlendikleri zamanlar mutlaka olmuştu. "Üçüncü sınıfta birlikte ejderhaya karşı koymuştuk."

"Ben o zaman seni yem olarak kullanmayı planlıyordum," dedi Baz. "Ejderha saldırıya geçmeden önce oradan sıvışmayı planlıyordum."

"Yine de eğlenceliydi."

"*Seni öldürmeye çalışıyordum, Snow.* Şimdi bunu bildiğine göre, yine de benimle baş başa sandala binmek istiyor musun? Ya seni sandaldan aşağı itersem? Deniz kurtlarının tüm sorunlarını çözmesine izin verebilirim..."

Simon dudağını büzdü. "Bunu yapacağını sanmıyorum."

"Nedenmiş o?" diye sordu Baz son halatın düğümünü de çözerek.

"Benden gerçekten kurtulmak isteseydin bunu çoktan yapardın," dedi Simon dalgın bir ifadeyle. "Bu konuda kimsenin eline seninki kadar çok fırsat geçmedi. Şu büyük planlarından birine faydası olmadığı sürece bana zarar vereceğini sanmıyorum."

"Büyük planım *bu* olabilir," dedi Baz sandallardan birini homurdana homurdana serbest bırakarak.

"Hayır," dedi Simon. "Bu benim planım."

"Aleister Crowley aşkına, bana yardım etmeyi düşünüyor musun, Snow?"

Baz küreği hafifçe sallarken sandalı suya doğru ittiler. Simon küreğin ucundaki gümüş plakayı ilk kez o an fark etti.

"Kartopu savaşıları," dedi Baz'ın önderliğinde sandalı suya bırakırlarken.

"Ne?"

“İkimiz pek çok kartopu savaşı yaptık. Çok eğlenceliydi. Yiyecek savaşı da. Burnuna et suyu sürdüğüm o gün...”

“O gün ben senin sihirli değneğini mikrodalgaya atmıştım.”

“Mutfağı mahvetmiştin,” dedi Simon gülerek.

“Değneğin marshmallow gibi şişceğini sandım.”

“Saçma bir varsayım olmuş.”

Baz omuzlarını silkti. “Birinci Ders: *Bir sihirli değneği asla mikrodalgaya koyma*. Tabii bu, Snow’un değneği değilse. Ve Snow’un mikrodalgası.”

Simon şimdi rıhtımda durmuş titriyordu. Dışarısının bu kadar soğuk olacağını hakikaten de göz önüne almamıştı. Bir sandala bineceği gerçeğini de öyle. Hendeğin buz gibi soğuk, karanlık suyuna baktı ve bir an yüzeyde ağır ve koyu renkli bir şeyin hareket ettiğini görür gibi oldu.

“Haydi.” Baz sandala çoktan binmişti. Kürekle Simon’ın omzunu dürttü. “Bu senin büyük planın unuttun mu?”

Simon dişlerini kenetleyip sandala bindi. Sandal onun ağırlığıyla çöktü ve Simon telaşla öne doğru hamle yaptı.

Baz güldü. “Bu gerçekten de *eğlenceli olacak* galiba,” dedi küreği suya daldırıp iterek. O, sandalın ucundaki uzun, karanlık bir gölge olarak gayet rahat ve her zamanki gibi hoş ve zarif görünüyordu. Ay ışığına doğru süzülür ve Simon onun ağır ağır nefes aldığını duydu. Haftalardır hiç olmadığı kadar zindeydi.

Ama Simon oraya Baz’ı seyretmeye gelmemişti; Tanrı biliyordu ya, elinde pek çok farklı fırsat vardı. Dönüp hendeğin etrafına bakarak taş duvarlardaki oymaları ve suyun kenarında parlayan seramikleri inceledi. “Keşke yanıma bir fener alsaydım,” dedi.

“Gerçek bir sihirbaz olmaman ne kötü,” dedi Baz mavi alev saçan bir ışık küresi yaratıp onu Simon’ın kafasına doğru fırlatarak. Simon başını eğip küreyi yakaladı. Baz ateşle ilgili sihirlerde hep Simon’dan daha iyi olmuştu. *Gösterişi sevdiği için*.

Seramikler ışığın altında parladı. “Duvara biraz daha yaklaşılabilir miyiz?” diye sordu Simon. Baz itiraz etmeyip dediğini yaptı.

Simon yakından bakınca suyun altında bir mozaığın uzayıp gittiğini fark etti. Sihirbaz savaşları. Tek boynuzlu atlar. Semboller ve oymalar. Kim bilir bu mozaik nereye kadar uzanıyordu... Baz onları yavaşça duvarın yanından geçiriyordu ve Simon ışık küresini yukarı kaldırıp etrafı daha iyi görebilmek için ağır ağır sandaldan dışarı sarktı.

Odalarının güvenli duvarları dışında asla yapmayacağı bir şey yapıp Baz’ın varlığını tamamen unutmuştu. Sandal durduğunda önce

bunu fark etmedi. Dönüp baktığında Baz'ın ona yaklaşmış olduğunu fark etti. Oda arkadaşı, az önce kendi yarattığı kürenin mavi ışığı altında dişlerini göstererek, tiksinti dolu, kararlı bir ifadeyle onun üzerine çullandı...

Kapı ardına dek açıldı.

Reagan kilidi çevirdiği anda kapıyı tekmelemeyi alışkanlık haline getirmişti; kapının dış yüzeyi tozlu ayakkabı izleriyle kaplıydı. Reagan içeri girip elindeki çantaları yere bıraktı. "Selam," dedi onlara bakarak.

"Sessiz ol," diye fısıldadı Levi. "Cath bana yazdığı hayran kurgularından birini okuyor."

"Öyle mi?" Reagan şimdi onlara daha yoğun bir ilgiyle bakıyordu.

"Tam olarak öyle denemez," dedi Cath bilgisayarını kapayarak. "Hikâye az önce bitti."

"Hayır." Levi uzanıp bilgisayarı tekrar açtı. "Bir vampir saldırısının tam ortasında bırakamazsın."

"Vampirler ha?" dedi Reagan. "Kulağa oldukça heyecanlı geliyor."

"Biyoloji makalemi bitirmem gerekiyor," dedi Cath.

"Haydi," dedi Reagan, Levi'ye dönerek. "Bitki fizyolojisi dersine çalışıyor muyuz?"

"Evet," dedi Levi homurdanıp Cath'ın yatağından kalkarak. "Telefonunu kullanabilir miyim?" diye sordu ona.

Cath ona telefonunu uzattı. Levi bir numara tuşladı ve arka cebinden bir Led Zeppelin şarkısı duyuldu. "Sonra devam edeceksin ama," dedi telefonu Cath'e iade ederek. "Anlaştık mı?"

"Elbette," dedi Cath.

"Kütüphaneye mi gidiyoruz?" diye sordu Reagan.

"Hi-Way Lokantası'na." Levi sırt çantasını alıp kapıyı açtı. "Bu hikâyeyi dinleyince canım *beef hash* çekti."

"Görüşürüz," dedi Reagan, Cath'e.

"Görüşürüz," dedi Cath.

Levi son anda başını kapıdan içeri uzatıp Cath'e koca bir gülümseme sundu.

1983 yılında diğer *Uzay Yolu* hayranlarıyla tanışmak istediğinizde mektup aracılığıyla fan kulüplerine üye olur ya da onlarla geleneksel toplantılarda karşılaşırdınız.

Simon 2001 yılında büyük beğeni kazandığında hayran camiası insanlara sadece bir klavye uzaklığındaydı.

Simon Snow'un internetteki hayran sayısında büyük bir patlama yaşandı ve bu sayı her geçen gün artıyor. Simon adına açılmış internet sitesi ve blog sayısı da Beatles ve Lady Gaga'ya ait olanların toplam sayısını katlıyor. Onunla ilgili hayran kurgusu, resimler, videolar bulabilir, sonsuz sayıda tartışma ve varsayıma ulaşabilirsiniz.

Simon sevgisi tek başına yaşanacak ya da yılda bir kez bir toplantıda hatırlanacak bir şey değil. Onun her yaştan binlerce hayranı için Simon Snow aşkı adeta bir yaşam biçimi.

—Jennifer Magnuson, "Simon Kabilesi,"
Newsweek, 28 Ekim 2009

ON ÜÇ

Cath burada yeni arkadaşlar edinme çabasında değildi.

Hatta bazı durumlarda, işi kabalığa kadar götürmese bile arkadaş edinmemek için özel bir gayret sarf ettiği de söylenebilirdi. (Sıkılıp geriliyor muydu? Evet. Kabalık ediyor muydu? Hayır.)

Ama sınıflardan yurtlara dek Cath'in çevresindeki diğer herkes arkadaş edinme çabasıdaydı ve Cath bazen kendini ancak kabalık ederek bunun dışında tutabiliyordu.

Kampüs hayatı bir rutinin diğerini takip ettiği monoton bir hayattı. Dişlerinizi hep aynı insanlarla fırçalıyor, derslerde hep aynı kişileri görüyordunuz. Her gün koridorlarda yanınızdan aynı kişiler geçiyordu ve bir süre sonra onları başınızla selamlamaya başlıyordunuz.

Derken bir gün onlara “merhaba” diyordunuz. Sonra kaçınılmaz olarak aranızda bir konuşma başlıyor ve bunu devam ettirmek zorunda kalıyordunuz.

Cath kendisiyle konuşan birisine ne diyebilirdi ki? *Benimle konuşma mı? O asla Reagan gibi davranamazdı.*

İşte Amerika tarihi dersinde T.J. ve Julian, siyaset bilimi dersindeyse alışıldan farklı bir şekilde iki çocuğu olan Katie'yle yakınlaşması da böyle olmuştu. Kurgu yazma dersinde Kendra isimli hoş bir kız vardı ve Cath'le ikisi salı ve perşembe günleri bir saat boyunca Öğrenci Birliği'nde ders çalıştığı için aynı masada oturmaları mantıklı görünüyordu.

Bu arkadaşlıkların hiçbirisi Cath'in özel hayatına girememişti. T.J. ve Julian bir araya gelip esrar çektiklerinde ya da PlayStation 3'te *Batman: Arkham City* oynadıklarında Cath'i davet etmiyorlardı.

Kimse onu dışarıya ya da partilere çağırmıyordu (kendilerini onun arkadaşından çok destekçisi olarak gören Reagan ve Levi dışında). Bunu, artık haftanın iki günü birlikte yazı yazdığı Nick bile yapmıyordu.

Öte yandan Wren'in sosyal hayatı öylesine doluydu ki Cath onu rahatsız edebileceği düşüncesiyle kardeşini aramaktan dahi çekiniyordu. O bar felaketini geçmişe gömdüklerini sanmıştı ama Wren şimdi ona senenin başında olduğundan daha aksi ve mesafeli davranıyordu. Cath onu ne zaman arasa dışarı çıkmak üzere oluyor ve nereye gittiğini söylemiyordu. "Bir mide pompasıyla yanımda olmanı istemiyorum," diyordu.

Aslında bazı açılardan aralarındaki ilişki hep böyle olmuştu.

Wren Girişken Kardeş'ti. Dost Canlısı Kardeş. *Quinceañeras* ve partilere davet edilen kardeş. Ama ortaokul ve lisede herkes Wren'i bir yere davet etmenin Cath'i de davet etmek anlamına geldiğini bilirdi. Onlar danslarda bile ayrılmaz ikiliydi. Katıldıkları her mezuniyet balosunda sevgilileriyle birlikte balonlarla süslü bir kapının ya da ışıltılı bir perdenin önünde çekilmiş fotoğraflarının sayısı bir insanın üç yıl boyunca çektiği fotoğraf sayısına bedeldi.

Onlar ayrılmaz ikiliydi, nokta. Hep öyle olmuşlardı.

Anneleri onları terk ettiğinde terapiye bile birlikte gitmişlerdi. Şimdi düşününce bu Cath'e biraz tuhaf geliyordu. Özellikle de ikisinin bu olaya nasıl farklı tepkiler verdikleri göz önüne alındığında. Wren kabak çiçeği gibi açılmış, Cath ise içine kapanmıştı. (Ölesiye, çaresizce. *Arzın Merkezine Seyahat* etmişçesine.)

Üçüncü sınıftaki öğretmenleri –ikisi ilkokulu aynı sınıfta tamamlamıştı– onların teröristler yüzünden üzgün olduklarını düşünmüştü...

Çünkü anneleri onları 11 Eylül'de terk etmişti.

O 11 Eylül'de.

(Cath bunu hâlâ utanç verici buluyordu. Anneleri öylesine bencil bir kadındı ki kendi sorunlarını ulusal bir trajediden üstün tutmuştu.)

O gün okul erken saatte tatil edilmiş ve kızlar eve döndüklerinde anne ve babalarını tartışırken bulmuşlardı. Babaları üzgündü, anneleriye ağlıyordu. Cath önce bu manzarayı Dünya Ticaret Merkezi'nde

yaşananlara *yormuştu*; öğretmenleri onlara o uçaklardan bahsetmişti. Ama sorun tam olarak bu değildi...

Anneleri sürekli, "Benden bu kadar Art," diyordu. "Benden bu kadar. Hayatım baştan sona yanlış."

Cath dışarı çıkıp evin arka tarafındaki merdivenlere oturmuş, Wren de yanına gelip onun elini tutmuştu.

İçerideki kavga bitmek bilmiyordu. O öğleden sonra Başkan'ın uçağı gökyüzündeki tek uçak olarak hava kuvvetleri üssüne gitmek üzere tepelerinden geçtiğinde Cath dünyanın sonunun gelmiş olabileceğini düşünmüştü.

Anneleri evi bu olaydan bir hafta sonra terk etmişti. Evin önündeki verandada onlara sarılıp defalarca yanaklarından öpmüş, yakında onları görmeye geleceğine söz vermiş, kendini daha iyi hissetmesi ve kim olduğunu hatırlayabilmesi için zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti. Cath ve Wren onun bu anlattıklarına bir anlam verememişti. *Sen bizim annemizsin.*

Cath sonrasında olanları tam olarak hatırlayamıyordu.

Okulda bol bol ağladığını anımsıyordu. Teneffüslerde Wren'le birlikte tuvalete saklandığını. Otobüste onunla el ele tutuştuğunu. Wren'in onlara lezbiyen diyen bir çocuğun gözünü tırmaladığını.

Wren ağlamamıştı. O bir şeyler çalıp yastığının altında saklamayı tercih etmişti. Babaları ilk kez çarşaflarını değiştirdiğinde –bunu Sevgililer Günü'ne dek yapmamıştı– Wren'in yatağında Simon Snow kalemleri, dudak parlatıcıları ve bir Britney Spears CD'si bulmuştu.

Bir haftaya kalmadan Wren kâğıt makasıyla bir kızın elbisesini kesmiş ve Cath de sosyal bilgiler dersinde elini kaldırıp tuvalet izni istemekten utandığı için altını ıslatmıştı. Kızların öğretmeni babalarını çağırıp ona bir çocuk psikoloğunun kartvizitini vermişti.

Babaları psikoloğa kızların anneleri tarafından terk edildiklerini söylememişti. Bunu yaz tatiline dek büyükannelerine bile söylememişti. Karısının eve döneceğinden emindi. Ve perişan haldeydi.

Üzü de perişan haldeydi.

Kendilerini toparlayabilmeleri yıllar sürmüştü. Bazı şeyler hiçbir zaman yerli yerine oturmamışsa da ne olacaktı sanki? En azından ayağa kalkmayı başarmışlardı.

Çoğu zaman.

Cath biyoloji kitabını kapayıp bilgisayarına uzandı. Okumak çok sessiz bir faaliyetti; onun yazmaya ihtiyacı vardı.

Telefonu çaldığında irkildi. Açmadan önce bir süre ekrana bakıp üzerinde yazan numarayı tanımaya çalıştı. "Alo?"

"Selam. Ben Levi."

"Selam?"

"Bu gece evimde bir parti var."

"Senin evinde her zaman bir parti var."

"Gelir misin? Reagan da geliyor."

"Benim senin partinde ne işim var, Levi?"

"Biraz eğlenirsin," dedi Levi. Cath onun gülümseyerek konuştuğunu hissedebiliyordu.

Kendisi gülümsemeye çalıştı. "Ağzıma içki sürmem. Sigara içmem. Esrar çekmem."

"İnsanlarla sohbet edersin."

"Sarhoşlarla sohbet etmekten hoşlanmam."

"İçki içen herkes sarhoş olacak diye bir kural yok. Ben olmaya-
cağım mesela."

"Seninle sohbet etmek için bir partiye katılmam gerekmiyor. Beni davet etmeni Reagan mı istedi?"

"Hayır. Tam olarak öyle sayılmaz."

"Sana partinde iyi eğlenceler, Levi."

"Bekle... Cath."

"Ne var?" dedi Cath canı sıkılmış gibi. Ama öyle değildi. Tam olarak öyle değildi.

"Şu an ne yapıyorsun?"

"Yazı yazmaya çalışıyorum. Sen ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey. İşten yeni çıktım. Belki bana hikâyenin devamını okuyabilirsiniz."

"Hangi hikâyenin?" diye sordu Cath gerçekte bunu bildiği halde.

"Simon Snow hikâyesinin. Vampir Baz, Simon'a saldırmak üzereydi."

"Sana onu telefonda mı okumamı istiyorsun?"

"Neden olmasın?"

"Sana telefonda hikâye okuyacak değilim."

Aynı anda kapıya vuruldu. Cath kuşkuyla o yöne baktı.

Kapı tekrar tıklatıldı.

"Gelenin sen olduğunu biliyorum," dedi Cath telefona. Levi güldü. Cath telefonu kapayıp kapıyı açtı. "Sana inanamıyorum."

"Kahve getirdim," dedi Levi. Yine siyah giyinmişti; siyah kot pantolon, siyah kazak, siyah, deri iş botları. Elinde Noel temalı iki kırmızı kahve bardağı tutuyordu.

"Ben kahve sevmem," dedi Cath önceki karşılaşmalarında hep kahve içtiği gerçeğini umursamayarak.

"Olsun. Zaten bunlar da kahveden çok eritilmiş çikolata. Hangisini istersin, zencefilli olanı mı yoksa yumurtalsını mı?"

"Eggnog latte bana balgamı hatırlatıyor."

"Bana da öyle. Ama iyi anlamda." Levi birini Cath'e uzattı. "Zencefillisi."

Cath bardağı aldı ve teslim olduğunu ifade edercesine gülümsedi.

"Bir şey değil," dedi Levi. Sonra Cath'ın yatağına oturup beklen-tiyle gülümsedi.

"Sen ciddi miydin?" dedi Cath masasına geçerek.

"Haydi ama Cath, sen bu hikâyeleri insanlar zevk alsın diye yaz-mıyor musun?"

"Ben bu hikâyeleri insanlar okusun diye yazıyorum. Sana hikâyenin linkini gönderebilirim."

"Yapma. İnternete girmekten pek hoşlanmam."

Cath gözlerinin yuvalarından fırladığını hissetti. Kahvesinden bir yudum alacakken durdu. "Nasıl olur da internete girmekten hoşlan-mazsın? Bu tıpkı, 'Rahatlığı sevmem. Kolaylığı da. İnsanoğlunun kayıt altına alınmış her keşfinin parmaklarımın ucunda olmasından hoşlan-mam. Aydınlanmayı sevmem. Bilgi edinmeyi de öyle,' demek gibi."

"Bilgi edinmeyi severim," dedi Levi.

"Kitap okumuyorsun ve interneti sevmiyorsun ha? Geriye ne kaldı?"

Levi güldü. "Hayat. İş. Dersler. Mis gibi açık hava. *Diğer insanlar.*"

"Diğer insanlar," diye tekrarladı Cath kahvesinden bir yudum alıp başını iki yana sallayarak. "İnternette de insanlar var. İnternet olağan-üstü bir mecra. Onların kokularını duymaya ya da onlarla göz teması kurmaya gerek duymadan 'diğer insanlardan' faydalanmanı sağlıyor."

Levi, Cath'ın sandalyesini tekmeledi. Bunu yapmak için bacağını uzatmasına gerek kalmamıştı. "Cath. Bana hikâyeni oku. Devamında neler olduğunu bilmek istiyorum."

Cath bunu yapıp yapmamakta hâlâ kararsızmış gibi ağır hareketlerle bilgisayarını açtı. Bunu yapmayı reddedebilmesinin bir yolu varmış gibi. Levi *hikâyesinin devamında neler olduğunu* bilmek istiyordu. Bu sözlerle Cath'i en zayıf noktasından vurmuştu.

Cath, Levi'ye okuduğu hikâyeyi açtı. Bu hikâyeyi geçen yılki Noel hikâye festivali için yazmıştı ("Baz ve Simon'la Noel Süslemeleri"). Festival ona iki ödül getirmişti: "Orijinali Tadında" ve "Kar Yağarken İyi Gider".

"Nerede kalmıştık?" diye sordu Levi'den çok kendine.

"Baz dişlerini gösteriyordu ve yüzünde tiksinti dolu, kararlı bir ifade vardı."

Cath söz konusu yeri buldu. "Vay canına," dedi. "Ne hafıza ama."

Levi gülümsüyordu. Bir kez daha Cath'in sandalyesini tekmeledi.

"Tamam," dedi Cath, "ikisi sandaldaydı ve Simon eğilmiş hendeğin duvarındaki seramiklere bakıyordu..."

Levi gözlerini kapadı.

Cath boğazını temizledi.

Dönüp baktığında Baz'ın ona yaklaştığını fark etti. Oda arkadaşı, az önce kendi yarattığı kürenin mavi ışığı altında dişlerini göstererek, tiksinti dolu, kararlı bir ifadeyle onun üzerine çullandı...

Baz küreğini Simon'ın başının üstüne kaldırdı. Sonra onun sihirli değneğine uzanmasına ya da bir sihir yapmasına fırsat vermeden küreği Simon'ın omzunun üzerinden ileri itti. Sandal sarsıldı ve suda gürültülü bir hareketlilik oldu. Etrafa sular sıçradı. Yüzünde Simon'ın daha önce hiç şahit olmadığı kadar soğuk ve zalim bir ifade olan Baz, küreği havaya kaldırıp tekrar indirdi. Geniş dudakları parlıyor, boğazından homurtular yükseliyordu.

Simon sandal sallanırken yerinden kıpırdamadı. Nihayet Baz geri adım attığında ağır ağır doğruldu.

"Onu öldürdün mü?" diye sordu oda arkadaşına sessizce.

"Hayır," dedi Baz. "Aslında öyle yapmalıydım. Sandallarla uğraşmaması gerektiğini bilmeliydi; *sen de* hendeğe doğru eğilmemen gerektiğini."

"Hendekte neden deniz kurtları var ki?" diye sordu Simon kıpkırmızı kesilerek. "Burası bir okul."

"Burası bir çılgın tarafından yönetilen bir okul. Altı yıldır sana bunu anlatmaya çalışıyorum."

"Sihirbaz hakkında böyle konuşma."

Baz başını kaldırıp tarihi kaleye bakarak, "Peki şu an Sihirbaz nerede, Simon?" diye sordu usulca. Ayın mavi ışığı altında gölgelerle bezeli yüzü ve koyu halkalarla çevrili gözleriyle yine eskisi gibi yorgun görünüyordu. Gözlerini ovuşturup, "Ayrıca sen neyin peşindesin?" diye sordu terslenerek. "Bunu bana söylersen aradığın şeyi bulmana yardımcı olabilirim. Böylece boğularak, donarak ya da şahdamarımız kesilerek ölmek yerine kaleye dönebiliriz."

"Şey..." Simon zihninde bunu Baz'a söylemenin olası risklerini değerlendirdi.

Baz, Simon bir araştırmamanın bu kadar ileri bir safhasına ulaşana dek çoğunlukla onun niyetini çözmuş olur ve başarısızlığa uğraması için tuzak kurardı. Ama bu defa Simon neyin peşinde olduğundan kimseye bahsetmemiştir. Agatha'ya ya da *Penelope*'ye bile.

Aldığı isimsiz mektup ona birilerinden yardım istemesini, bu görevin onun tek başına üstesinden gelemeyeceği kadar tehlikeli olduğunu söylüyordu ki Simon'ın bu işe arkadaşlarını bulaştırmak istememesinin asıl sebebi de görevinin bu kadar tehlikeli olmasıydı.

Fakat Baz'ı tehlikeye atmak... Eh bu, kulağa pek de fena gelmiyordu.

"Bu çok tehlikeli bir iş," dedi Simon sert bir sesle.

"Ah, bundan eminim. Tehlike senin göbek adın Simon Oliver *Tehlike Snow*."

"Sen benim göbek adımı nereden biliyorsun?" diye sordu Simon temkinli bir edayla.

"Yüce Kırım adına, sen son 'altı yılın' hangi kısmını kaçırdın? Ben senin ayakkabının önce hangi tekini giydiğini bile biliyorum. Şampuanının elma gibi koktuğunu da. Zihnim Simon Snow'la ilgili yüzlerce gereksiz bilginin istilasına altındadır... Sen bunu bilmiyor musun sanki?"

"Neyi bilmiyor muyum?"

"Benim göbek adımı."

Morgan'ın dişi adına, Baz amma da aksi bir çocuktu. "Basilton, değil mi?"

"Aynen öyle, seni koca ahmak."

"Bu tuzak bir soruydu." Simon dikkatini tekrar mozaığe çevirdi.

Baz tıpkı bir hayvan gibi hırlayarak, "Neyin peşindesin?" diye sordu bir kez daha ısrarla.

Simon onunla geçirdiği altı yılda Baz'la ilgili bir şey öğrenmişti; o, göz açıp kapayana dek aksi bir insandan tehlikeli bir insana dönüşebilirdi.

Ama Simon onun tuzağına düşmemeyi hâlâ öğrenememişti. "Tavşan!" dedi dayanamayıp. "Tavşan arıyorum."

Hırlaması yarım kalan Baz şaşırılmış görünüyordu. "Tavşan mı?" diye sordu.

"Altı beyaz tavşan."

"Neden?"

"Bilmiyorum!" diye bağırdı Simon. "Öyle işte. Bir mektup aldım. Okul sınırları içerisindeki altı beyaz tavşan bir şeyler peşindeymiş..."

"Neyin?"

"*Bilmiyorum*. Tehlikeli bir şeyler."

"Sanırım o mektubun kimden geldiğini de bilmiyorsun," dedi Baz başını küreğe yaslayarak.

"Hayır."

"Bu bir tuzak olabilir."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." Simon sandalı sarsmadan ayağa kalkıp Baz'la yüz yüze olabilmeyi isterdi; onun kendisine tepeden bakarak konuşmasından hiç hoşlanmıyordu.

"Gerçekten böyle düşünüyorsun, değil mi?" dedi Baz dudak bükerek. "Bir şeyin tehlikeli olup olmadığını öğrenmenin *tek yolunun* kendini doğrudan o şeyin içine atmak olduğunu düşünüyorsun."

"Senin başka bir önerin var mı?"

"En başta şu senin çok kıymetli Sihirbaz'ına danışabilirsin. Ya da çalışkan arkadaşının fikrini alabilirsin. Arkadaşının beyni o kadar büyük ki kulakları ağırlığına dayanamayıp bir maymununki gibi uzamış. Belki o seni bu konuda aydınlatabilir."

Simon Baz'ı pelerinininden çekti ve dengesini yitirmesine neden oldu.

"Penelope hakkında böyle konuşma."

Sandal biraz sallandı ve Baz nihayet az önceki sakin haline geri döndü. "Onunla konuştun mu? Bu konuyu daha önce kimseyle paylaştın mı?"

"Hayır," dedi Simon.

"Altı tavşan ha?"

"Evet."

"Şu ana dek kaçını buldun?"

"Dördünü."

"Demek katedraldekini, asma köprüdekini ve..."

"Senin asma köprüdeki tavşandan haberin var mıydı?" dedi Simon hayretle doğrularak. "Benim o tavşanı bulmam üç haftamı aldı."

"Hiç şaşırmadım," dedi Baz. "Sen pek de dikkatli sayılmazsın. Mesela benim *ilk ismimi* biliyor musun?" Baz sandalı suda ilerletmeye devam etti. Simon onun rıhtıma yöneldiğini umuyordu.

"Sanırım... sanırım *T* harfiyle başlıyor."

"Adım Tyrannus," dedi Baz. "Ciddiyim. O halde katedral, asma köprü ve çocuk yuvası..."

Simon, Baz'ın pelerinine asılarak güçlükle ayağa kalktı. Sandal suya batıp çıktı. "Çocuk yuvası mı?"

Baz tek kaşını indirdi. "Elbette."

Simon ona bu kadar yakından baktığında gözlerinin altındaki koyu lekeleri, gözkapaklarındaki belirgin damarları görebiliyordu. "Göster bana."

Baz omuzlarını silkip -titrediğini söylemek daha doğru olurdu- Simon'dan kurtuldu ve sandaldan aşağı atladı. Simon sandalın yüzerek uzaklaşmaması için öne doğru hamle yapıp rıhtımdaki direklerden birine tutundu.

"Haydi," dedi Baz.

Cath hikâyeyi okurken Simon ve Baz'ın sesini, en azından onlara kendi zihninde verdiği sesleri taklit ettiğini fark etti. Onun da bunu fark edip etmediğini anlamak için Levi'ye baktı. Levi iki eliyle birden tuttuğu bardağı göğsüne bastırmış, onun sıcaklığından faydalanıyormuş gibi çenesini üstüne yaslamıştı. Gözleri açık olsa da bakışları dalgındı. Bu haliyle televizyon seyreden küçük bir çocuğu andırıyordu.

Cath, Levi'nin onun kendisini izlediğini fark etmesine fırsat vermeden tekrar bilgisayara döndü.

Sandalı yerine kaldırmak onu suya indirmekten daha uzun sürdü ve nihayet halatları bağlamayı başardıklarında Simon'ın ıslanan elleri buz kesmişti.

İkisi de ellerini ceplerine soktu ve yan yana yürüyerek hızlı adımlarla kaleye döndüler.

Baz, Simon'dan daha uzun boylu olsa da adımları birbirine denkti.

Simon ikisinin önce hiç bu şekilde yürüyüp yürümediğini merak etti. Hep aynı yöne doğru yürüdükleri altı yıl boyunca adımları bir kez bile birbirine uyum sağlamış mıydı?

Baz, Simon'ı kolundan tutup kapalı bir kapının önünde durarak, "İşte," dedi. Simon yalnız olsa bu kapının yanından geçip giderdi. Daha önce binlerce kez öyle yapmış olmalıydı. Kapı ana giriş katında, profesör ofislerinin hemen yakınındaydı.

Baz kapıyı açmayı denedi. Kilitliydi. Cebindeki sihirli değneği çıkarıp bir şeyler mırıldandı. Kolu Baz'ın soluk tenli eline ulaşmak istencesine hareket eden kapı birdenbire ardına dek açıldı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Simon.

Baz ona alaycı bir gülümseme sunmakla yetindi ve içeri girdi. Simon onu takip etti. İçerisi karanlıktı ama bu odanın çocuklara ait bir yer olduğunu hemen anlamıştı. Etrafta yastık ve oyuncaklarla birlikte odanın dört köşesini dolaşan oyuncak tren rayları vardı.

"Burası neresi?" diye sordu Simon.

Baz içeride hâlâ uyuyan çocuklar olabilirmiş gibi alçak sesle konuşarak, "Çocuk yuvası," dedi.

"Watford neden bir çocuk yuvasına ihtiyaç duysun ki?"

"Artık duymuyor zaten," dedi Baz. "Burası şimdilerde çocuklar için çok tehlikeli. Ama geçmişte öğretim üyeleri ders verirken çocuklarını buraya bırakırdı. Ayrıca bu yuva yeteneklerini geliştirmeye bir an önce başlamak isteyen diğer sihirbaz çocuklara da açtı."

"Sen de buraya mı geliyordun?"

"Evet. Doğduğum günden beri."

"Ailen senin epeyce desteğe ihtiyacı duyduğunu düşünmüş olmalı."

"Annem bu okulun müdürüydü, aptal şey."

Simon dönüp Baz'a baktı ama içerisi karanlık olduğu için yüzünü seçemedi. "Bunu bilmiyordum."

Baz'ın gözlerini devirdiğini hissedebiliyordu. "Çok şaşırdım."

"Ama ben annenle tanışmıştım."

"Tanıştığım kişi üvey annemdi," dedi Baz. Adeta kaskatı kesilmişti.

Simon da hiç kıpırdamadı. "Annen okulun Sihirbaz gelmeden önceki son müdürüydü," dedi Baz'ın profiline bakarak. "Vampirler tarafından öldürüldü."

Baz'ın başı tonlarca taşın ağırlığı altında ezilmiş gibi öne düştü. "Haydi gel. Tavşan şu tarafta."

Daire şeklinde olan bir sonraki oda epeyce genişti. Karşılıklı iki duvarın önüne beşikler sıralanmış, odanın ortasında küçük, alçak minderlerle daire şeklinde bir alan oluşturulmuştu.

Karşı köşede, kubbe şeklindeki yüksek tavanın yarı uzunluğunda devasa bir şömine vardı. Baz avcunun içine bir şeyler fısıldayıp şöminenin ızgarasından içeri bir ateş topu gönderdi. Bir kez daha fısıldayıp ellerini havaya çevirerek ateşin mavi alevlerini sıcak, turuncu alevlere dönüştürdü. Şimdi oda biraz olsun canlanmıştı.

Baz şömineye gidip ateşte ellerini ısıttı. Simon da aynısını yaptı.

"İşte orada," dedi Baz.

"Nerede?" diye sordu Simon ateşe bakarak.

“Senin tam üstünde.”

Simon başını kaldırıp yukarı baktı ve odaya doğru döndü. Tavanda gece semasının, çok sayıda renk kullanılarak yapılmış bir tasviri vardı. Koyu lacivert gökyüzü ay ışığıyla aydınlanmıştı ve gözlerini sımsıkı kapamış iriyarı, beyaz bir tavşan cenin pozisyonunda uyuyakalmıştı.

Simon başını iyice geriye atıp odanın ortasına yürüdü. “Beşinci tavşan...” diye fısıldadı. “Ay Tavşanı.”

“Şimdi ne olacak?” diye sordu onun arkasında duran Baz.

“Ne demek istiyorsun?”

“Şimdi ne olacak, demek istiyorum.”

“Bilmiyorum,” dedi Simon.

“Diğerlerini bulduğunda ne olmuştu?”

“Hiçbir şey. Onları buldum, o kadar. Mektupta benden istenen sadece onları bulmamdı.”

Baz ellerini yüzüne götürüp homurdandı ve kendini hüsrarla yere bıraktı. “Sen ve şu rüya ekibin hep böyle mi çalışırsınız? Karşınıza çıkmanın zor olmamasına şaşırmamak gerek.”

“Olabilir ama farkındaysan bizi durdurmak o kadar da kolay sayılmaz.”

“Ah, kapa çeneni,” dedi Baz yüzünü dizlerinin arasına gömerek. “Senden tek bir kelime daha duymak istemiyorum. Söyleyecek kayda değer bir şeyler bulana dek o sinir bozucu sesini kendine sakla. Seni dinlerken gözlerimin arası matkapla deliniyormuş gibi hissediyorum.”

Simon şöminenin önündeki Baz’ın yanına oturup tavandaki uyuyan tavşana baktı. Boynu tutulmaya başlayınca haliya uzandı.

“Yetimhanede buna benzer bir odada kalıyordum,” dedi. “Ama o oda bunun kadar güzel değildi. Şöminesi yoktu. Ay Tavşanı da. Yine de hepimiz burada olduğu gibi birlikte uyuyorduk.”

“Crowley aşkına Snow, bana *Annie* filmindeki rolünü mü anlatıyorsun?”

“Yeryüzünde hâlâ bu tür yerler var. Yetimhaneler. Sen bunu bilmezsin.”

“Haklısın,” dedi Baz. “Beni bırakıp gitmek annemin kendi seçimi değildi.”

“Madem bu kadar geniş bir aileye sahiptin, neden Noel’i benimle kutluyorsun?”

“Ben buna kutlama diyemem.”

Simon dikkatini tekrar tavşana çevirdi. Belki de onda gizli bir şeyler vardı. Belki ona gözlerini kısarak bakmalı ya da bir ayna tutmalıydı. Agatha’nın sihirli aynası kusurları dillendirirdi. Mesela

dişlerinin arasındaki ispanak parçasını ya da burnunuzdaki süntüğü. Ayna, Simon ona baktığı her defasında, "Sen kimi kandırıyorsun?" diyordu. "Sadece seni kışkanyor," diyordu Agatha da. "Benim seninle çok fazla ilgilendiğimi düşünüyör."

"Bu benim tercihimdi," dedi Baz sessizliği bölerek. "Noel tatilinde evde olmayı ben istemedim." Bu sözlerle birlikte tekrar yere uzandı. Simonla aralarında sadece bir kol boyu mesafe vardı. Simon bakışlarını ona çevirdiğinde Baz'ın tavandaki yıldız resimlerini incelediğini gördü.

Şömineden yansıyan ışığın Baz'ın güçlü yüz hatlarında dans edişini seyrederken, "O sırada burada mıydın?" diye sordu. Simon o güne dek hep Baz'ın burnunun fazlasıyla kusurlu olduğunu düşünmüştü. Kaşlarının arasında hafif bir kabartı yaratıp yüzünün çok yukarısından başlıyordu. Simon Baz'ın yüzüne ne zaman biraz fazla baksa onun burnunu tutup çekmek istiyordu. Elbette bu işe yarayacak değildi. Sadece öyle yapma ihtiyacı duyuyordu.

"Ne zaman?" diye sordu Baz.

"Annene saldırdıklarında."

"Asıl hedefleri çocuk yuvasıydı," dedi Baz bu açıklamayı Simon'a değil de tavandaki aya yapıyormuşçasına. "Sen de biliyorsun ki vampirlerin çocukları olmaz; başkalarının çocuklarını vampire dönüştürmeleri gerekir. Sihir yeteneğine sahip çocukları vampire dönüştürdükleri takdirde iki misli tehlikeli bir nesil yaratacaklarına inanıyorlardı."

Simon yüreğinin korkuyla dolduğunu hissederek, *Gerçekten de öyle olur*, diye geçirdi içinden. Vampirleri durdurabilmek neredeyse imkânsızdı; hele bir de *sihir* yapabilseler...

"Annem bizi korumaya geldi."

"Seni korumaya," dedi Simon.

"Vampirlerin üzerine ateş püskürttü," diye devam etti Baz. "Hepsi ince birer kâğıt gibi etrafa dağıldı."

"Peki annen nasıl öldü?"

"Vampirlerin sayısı çok fazlaydı." Baz hâlâ gökyüzüyle konuşuyor gibiydi ama şimdi gözleri kapalıydı.

"Çocuklardan herhangi birini vampire dönüştürmeyi başardılar mı?"

"Evet." Bu kelime bir duman gibi Baz'ın dudaklarından süzülüyordu.

Simon ne diyeceğini bilemedi. Güçlü, sevecen bir anneye sahip olup da onu kaybetmenin bazı açılardan kendisi gibi bir çocukluk

geçirmekten çok daha zor olduğunu düşündü. Hiçbir şeye sahip olmamaktan.

Baz'ın hikâyesinin kalan kısmını biliyordu. Annesi, yani okul müdürü öldüğünde yerine Sihirbaz geçmişti. Okul zaruri bir değişim yaşamıştı. Şimdi artık sadece öğrenci değil, savaşçı yetiştiriyordu. Elbette çocuk yuvası da kapanmıştı. Artık öğretim üyeleri Watford'a gelirken çocuklarını yanlarında getirmiyorlardı.

Simon için fark etmezdi. Onun en başından beri kaybedecek bir şeyi yoktu.

Ama Baz için...

Baz annesini kaybetti, diye geçirdi içinden ve yerine ben geldim. Simon bir an ona yakınlık duyduğundan ya da belki de acıduğundan Baz'ın eline uzandı. Onun elini, kolunun yerinden çıkmasına neden olacak kadar hızlı bir biçimde geri çekmesini bekliyordu.

Ama Baz'ın eli hem soğuk hem de hissizdi. Simon ona yakından baktığında Baz'ın uyuyakaldığını fark etti.

Hikâyenin tam bu kısmında kapı açıldı ve Cath bu defa Reagan'ın zamanlamasının mükemmel olduğunu düşündü. Levi'ye, okumaya devam etmeyeceğini belli etmek için bilgisayarını kapadı.

"Selam," dedi Reagan. "Ah, hey. Noel bardakları. Bana zencefilli latte getirdin mi?"

Cath suçluluk dolu bakışlarını kendi bardağına çevirdi.

"Sana eggnog latte getirdim," dedi Levi bardağı Reagan'a uzatarak. "Ayrıca onu avuçlarımda arasında sıcak tuttum."

"Eggnog." Reagan yüzünü buruştursa da bardağı aldı. "Neden erken geldin?"

"Partiden önce biraz çalışabileceğimizi düşündüm," dedi Levi.

"*Jacob Have I Loved* kitabına mı?"

Levi başıyla onayladı.

"Siz *Jacob Have I Loved* kitabını mı okuyorsunuz?" diye sordu Cath. "Ama bu çocuk kitabı."

"Onu genç yetişkin edebiyatı dersinde okuyoruz," dedi Levi. "Halka bir ders."

Reagan giysilerini çantasına tıkmakla meşguldü. "Duşumu senin evinde alacağım," dedi. "Ortak banyolarda duş almaktan bıktım."

Levi, Cath'ın yatağının kenarına doğru kaydı ve dirseğini onun masasına yasladı. "Baz'ın vampire dönüşmesi bu şekilde mi oldu yani? Çocuk yuvasının saldırıya uğramasıyla mı?"

Cath onun Reagan'ın önünde bu konuyu açmamasını istedi. "Orijinal hikâyeyi mi kastediyorsun?"

"Kitaplarda yazanı kastediyorum."

"Kitaplarda çocuk yuvası falan yok," dedi Cath.

"Ama senin hikâyen bu şekilde gelişiyor."

"Sadece bu hikâye böyle. Yazdığım her hikâye diğerinden biraz farklıdır."

"Bu diğer hayran kurguları için de geçerli mi?"

"Ah, evet," dedi Cath. "Çoğumuz farklı şeyler deneriz."

"Hikâyelerinde Baz ve Simon'ı birbirine âşık gösteren tek yazar sen misin?"

Cath güldü. "Ah, hayır. İnternette herkes Baz ve Simon hakkında yazıyor. Google'da 'Baz ve Simon' diye aratırsan karşına önce 'Baz ve Simon aşk yaşıyor' önerisi çıkar."

"Bu hikâyeleri kaç kişi yazıyor?"

"Simon ve Baz'la ilgili olanları mı yoksa sadece Simon Snow'la ilgili olanları mı kastediyorsun?"

"Hayran kurgularını kastediyorum."

"Tanrım, hiç bilmiyorum. Binlerce kişi olmalı."

"Yani kitapların bitmesini istemiyorsan internette sonsuza dek Simon Snow hikâyesi okuyabilirsin..."

"Aynen öyle," dedi Cath hevesle. Onun kendisini sınıadığını sanmıştı ama belli ki Levi işin özünü kavramıştı. "Sihirbazlar Âlemi'ne âşık olduysan hayatını sonsuza dek orada sürdürebilirsin."

"Ben buna yaşamak demem," dedi Reagan.

"Bu sadece bir metafor," dedi Levi nazikçe.

"Ben hazırım," dedi Reagan. "Sen de geliyor musun, Cath?"

Cath gergin bir ifadeyle gülümseyip başını iki yana salladı.

"Emin misin?" diye sordu Levi, Cath'ın yatağından kalkarak. "İstersen seni sonra da alabiliriz."

"Hiç gerek yok. Yarın görüşürüz."

Cath, Levi ve Reagan odadan ayrılır ayrılmaz tek başına akşam yemeği yemek üzere alt kata indi.

“Belki de benim bir sihirli değneğe değil de seninki gibi bir yüzüğe ihtiyacım var. Ya da şu Elspeth denilen uyuz ihtiyarınki gibi bir bilekliğe.”

“Ah, Simon.” Penelope kaşlarını çatı. “Elspeth’den bu şekilde bahsetmemelisin. Tüyleneceği onun suçu değil; babası Ağaçkakan Kralı’ydı.”

“Biliyorum, ben sadece...”

“Bu iş bizim için çok daha kolay,” dedi Penelope onu sakinleştirmek istercesine. “Sihirbaz eşyaları nesilden nesile aktarılır.”

“Aynen,” dedi Simon. “Tıpkı sihir gibi. Bu hiç mantıklı değil, Penelope. Benim anne babamın da sihirbaz olması gerekir.”

Simon onunla bu konuyu daha önce de konuşmak istemişti ama Penelope o zaman da şimdi olduğu kadar hüzünlü bir ifadeyle bürünmüştü.

“Simon... bu mümkün değil. Sihirbazlar çocuklarını asla terk etmezler. Asla. Sihir çok değerli bir şeydir.”

Simon bakışlarını ondan kaçırıp sihirli değneğini tekrar salladı. Sanki elinde cansız bir şey tutuyordu.

“Bence Elspeth’in kürkü çok hoş,” dedi Penelope. “Yumuşacık görünüyor.”

Simon değneğini cebine atıp ayağa kalktı. “Sanırım sen bir köpek yavrusu edinmek istiyorsun.”

—*Simon Snow ve Üçüncü Kapı*, 21. Bölüm

© 2004 Gemma T. Leslie

ON DÖRT

Babaları, Şükran Günü'nden bir gün önce onları almak üzere okula geldi. Kullandığı araba Pound Yurdu'nun önünde durduğunda Wren ve Courtney çoktan arka koltuğa atlamıştı.

Cath ve Wren çoğunlukla birlikte arka koltukta oturmayı tercih ederdi. Babaları kendini bir taksi şoförü gibi hissettiğinden yakınıır, onlar da, "Taksi değil *limuzin* şoförü," derdi. "Bizi eve götür, James."

Şimdi Cath'ın ön koltuğa oturduğunu görünce, "Bak sen şu işe..." demişti. "Demek bir refakatçim var." Cath güçlükle de olsa gülümsedi.

Courtney ve Wren arka koltukta sohbet ediyordu. Ama radyonun sesi açık olduğundan Cath onların ne konuştuklarını duyamıyordu. Otoyola girdiklerinde babasına doğru eğilip, "Gravioli işi ne oldu?" diye sordu.

"Ne?" Babası radyonun sesini kısıtı

"Baba," dedi Wren, "tam da en sevdiğimiz şarkı çalıyordu."

"Affedersin," dedi babaları sesi arka koltuğa vererek. "Ne demiştin?" diye sordu sonra Cath'e dönerek.

"Gravioli," diye tekrarladı Cath.

"Ah," dedi babası yüzünü buruşturarak. "Gravioli'nin canı ce-henneme. Aslında bu yiyeceğın yapış yapış bir et suyundaki mantı konservesinden ibaret olduğunu biliyor muydun?"

"Kulağ  iğrenç geliyor," dedi Cath.

“Berbat bir şey,” dedi babası. “İnsanlar için yapılmış köpek maması gibi. Belki de şöyle bir slogan hazırlamalıydık... ‘İçin için köpek maması mı yemek istiyorsunuz? Köpek mamasının kokusu ağzınızı mı sulandırıyor?’”

Cath en başarılı spiker taklidiyle ona eşlik etti. “Sizi köpek maması yemekten alıkoyan tek şey komşularınızın, bir köpeğiniz olmadığını bildikleri halde bütün o boş mama kutularını görmelerinden duyduğunuz korku mu?”

“Graaavioli,” dedi babası her sesli harfin üzerine basa basa. “Köpek maması. *İnsanlar için.*”

“İşi alamamışsın,” dedi Cath. “Üzüldüm.”

Babası olması gerekenden biraz daha uzun bir süre başını iki yana salladı. “*İşi aldık,*” dedi. “Bazen işi almak onu almamaktan çok daha kötüdür. Bu, altı farklı reklam ajansının kıran kırana rekabet ettiği bir işti. Şirket bizi seçti, sonra da önlerine koyduğumuz her güzel öneriyi geri çevirdi. Derken Kelly bir toplantı sırasında çaresizlik içinde, ‘Kış uykusundan karnı zil çalarak uyanan bir ayının söyleyebildiği tek şey grrr olsun. Sonra o ayı koca bir kâse dolusu *Grrravioli* bulsun ve in sana dönüşün...’ dedi. Müşteri bu fikre bayıldı, lanet herif yerinden fırlayıp, ‘*İşte bu!*’ diye bağırmaya başladı.”

Cath dönüp Courtney’nin, konuşmalarına kulak misafiri olup olmadığını baktı. Babası sadece işi hakkında konuşurken küfredirdi. (Bazen de gerçekten çılgına döndüğünde.) Sürekli küfürlü konuşmaların geçtiği reklam ajanslarının klostrofobik ortamlarının denizaltılarda çalışmaktan daha beter olduğunu söyledi.

“Kısacası şimdi *Grrravioli* yazılı karton ayılar hazırlıyoruz,” dedi.

“Bu berbat bir şey olmalı.”

“Resmen işkence. Dört televizyon reklamı hazırlayacağız. Birbirinden farklı dört ayı dört farklı insana dönüşecek. Irkları temsilen özellikle dört rakamını seçtik. Sonra kahrolası Kelly Asyalı adamı bir *panda* olarak tasarlamayı önerdi. Üstelik bu konuda ciddiydi. Bunun ırkçılık olması bir yana *pandalar kış uykusuna yatmaz.*”

Cath kıkırdadı.

“Şimdi patronuma şöyle demem gerekiyor: ‘Bu harika bir fikir Kelly ama *pandalar kış uykusuna yatmaz.*’ Onun bana ne cevap vereceğini biliyor musun?”

Cath güldü. "Sen söyle."

"Her şeyi bu kadar ciddiye alma, Arthur."

"Yok artık!"

"Aynen öyle!" Babası güldü ve başını bir kez daha olması gereken uzun süre hızla iki yana salladı. "Bu müşteriyle çalışmak benim için beynimi mezara gömmek anlamına geliyor."

"Daha doğrusu mezarra gömmek," dedi Cath.

Babası güldü. "Ama önemli değil," dedi direksiyonda tempo tutarak. "Ben alacağım paraya bakarım."

Cath bunun doğru olmadığını biliyordu. Babası için para değil, iş önemliydi. Kusursuz bir fikir üretmek, en şık çözümü bulmak önemliydi. O hiçbir zaman ne sattığıyla ilgilenmemiştir. Hijyenik ped, traktör ya da insanlar için köpek maması. Tek arzusu yapbozu tamamlayacak, güzel ve doğru parçayı bulmaktır.

Ama ne zaman bu arzusuna ulaşsa ürettiği fikir çöpe gidiyordu. Ya müşterisi ya da patronu tarafından reddediliyor, bazen de değişime uğruyordu. Sanki birileri onun yüreğine sızıp yaşam kaynağını kurutuyordu.

Batı Omaha'da Courtney'i bıraktıklarında Wren öne doğru eğilip radyonun sesini kısıtı.

"Emniyet kemerini tak," dedi babaları.

Wren tekrar arkasına yaslanıp kemerini taktı. "Yarın büyükannem de geliyor mu?" diye sordu

"Hayır," dedi babaları. "Büyükanneniz Şikago'ya gitti. Bir ay boyunca Lynn teyzenin yanında kalacak. Tatili çocuklarla geçirmek istedi."

"Biz de çocuğuz," dedi Wren.

"Siz artık kültürlü birer genç kızsınız. Kimse sizi hediye kartlarını açarken görmeye hevesli değil. Hey, annen seni kaçta alacak?"

Cath hızla arkasına dönüp kardeşine baktı.

Wren de ona bakıyordu. "Öğlen," dedi temkinli bir ifadeyle. "Öğle yemeğini saat birde yiyorlarmış."

"Peki biz akşam yemeğini altıda mı yoksa yedi de mi yiyelim? Arada biraz boş zaman bırakacaksın değil mi?"

"Annem seni almaya mı gelecek?" diye sordu Cath. "O evimize mi gelecek?"

Babaları önce tuhaf bir ifadeyle Cath'e, sonra da dikiz aynasından Wren'e baktı. "İkinizin bu konuyu önceden konuşacağınızı sanıyordum."

Wren gözlerini devirip dışarı baktı. "Cath'in böyle çılgına dönmeceğini tahmin etmiştim..."

"Çılgına dönmüş falan değilim," dedi Cath gözlerinin yanmayı başladığını hissederek. "Hem öyle bile olsa bunun sebebi senin olanları benden saklaman."

"Ortada çok abartılacak bir şey yok," dedi Wren. "Annemle birkaç kez telefonda konuştum ve yarın onunla biraz zaman geçireceğim."

"Onunla on yıldır ilk kez konuşuyorsun ve bu çok abartılacak bir şey değil, öyle mi? Ayrıca ona *anne* diye mi hitap ediyorsun?"

"Nasıl hitap edeyim ki?"

"Onunla..." dedi Cath emniyet kemerini çekiştirip neredeyse tamamen arka koltuğa dönerek. "Onunla hiç konuşmaman *gerekir*."

Cath babasının elinin dizine dokunduğunu hissetti. "Cath..."

"Hayır," dedi Cath. "Sen de başlama lütfen. Bunca şeyden sonra bunu yapma."

"O senin annen," dedi babası.

"Sadece teknik anlamda," dedi Cath. "Hem neden şimdi durduk yere bizi rahatsız ediyor ki?"

"Bizi yakından tanımak istiyor," dedi Wren.

"Eh, tam artık ona ihtiyacımız kalmamışken böyle kahrolası bir işe kalkışması çok yerinde olmuş."

"Kahrolası mı?" dedi Wren. "Dikkat et Cath, Snow gibi konuşmaya başladın."

Cath yanaklarının yaşlarla ıslandığını hissetti. "Neden sürekli bunu yapıyorsun?"

"Neyi?"

"Simon ve Baz hakkında iğneleyici laflar söyleyip duruyorsun."

"Öyle bir şey yapmadım."

"Yaptın," dedi Cath. "Yapıyorsun."

"Her neyse."

"O bizi *bırakıp gitti*. Bizi sevmedi."

"O kadar basit değil," dedi Wren geride bıraktıkları binaları seyredererek.

“Benim için öyle.” Cath tekrar önüne dönüp kollarını göğsünde kavuşturdu. Yüzü kıpkırmızı kesilen babaları direksiyonda tempo tutturmuştu.

Eve vardıklarında Cath üst kata ilk çıkan kişi olmak istemedi. Yukarı çıkarsa kendini tuzağa düşürülmüş, perişan ve Çılgın Kardeş gibi hissedeceğini biliyordu. Odasına gönderilmiş küçük bir çocuk gibi.

Onun yerine mutfağa girdi. Tezgâhın önünde durup evin arka bahçesine baktı. Babaları onların salıncaklarını hâlâ kaldırmamıştı. Keşke kaldırsaydı; şimdi bu salıncaklar komşu çocuklarının gizlice bahçelerine sızıp üstüne çıktıkları tehlikeli birer oyuncığa dönüşmüştü.

“Sizin bu konuyu konuştuğunuzu sanıyordum,” dedi babası onun arkasında durarak.

Cath omuzunu silktilti.

Babası onun omuzunu tuttu ama Cath arkasına dönmedi.

“Wren haklı,” dedi babası. “Her şey o kadar basit değil.”

“Kes şunu,” dedi Cath. “Artık kes şunu tamam mı? Onun tarafında olduğuna inanamıyorum.”

“Ben hem senin hem de Wren’in tarafındayım.”

“Wren’i kastetmedim.” Cath hızla babasına döndü. Bir kez daha gözyaşlarına boğulmak üzereydi. “Onu. O kadını. Seni terk eden kadını.”

“İkimiz geçinemiyorduk, Cath.”

“Bizi de o yüzden mi terk etti? Bizimle de mi geçinemiyordu?”

“Biraz zamana ihtiyacı vardı. Annelikle başa çıkamadı...”

“Peki sen baba olmakla başa çıkabildin mi?”

Babasının gözlerindeki acıyı gören Cath başını iki yana salladı. “Öyle demek istemedim, baba.”

Babası derin bir nefes aldı. “Bak,” dedi. “Dürüst olmamı ister misin? Bu iş benim de hoşuma gitmiyor. Laura’yı bir daha asla aklıma getirmek zorunda kalmasam benim için her şey çok daha kolay olur... ama o sizin anneniz.”

“Herkes sürekli bu lafı söyleyip durmaktan vazgeçse iyi olur,” dedi Cath tekrar pencereye dönerek. “Çocukları büyüdükten sonra ortaya çıkan bir kadın annelik sıfatını hak etmemiştir. Onun şu Küçük Kırmızı Tavuk’un ekmeğini yemek için hikâyenin sonunda ortaya çıkan hayvanlardan hiçbir farkı yok. Ona ihtiyaç duyduğumuz zamanlarda

telefonlarımıza bile çıkmadı. İlk kez regl olduğumuzda ona değil, internetteki arama motorlarına danıştık. Şimdi tam ona olan özlemimiz sona ermiş, onun için akan yaşlarımız dinmişken bizi yakından tanımak istiyor, öyle mi? Benim bu saatten sonra bir anneye ihtiyacım yok, teşekkürler. Böyle iyiyim."

Babası güldü.

Cath omuzunun üzerinden ona baktı. "Neden gülüyorsun?"

"Biliyorum," dedi babası. "Sanırım şu ekmek meselesine. Ayrıca regl olduğumuzda gerçekten de arama motorlarına mı danıştınız? Bunu bana sorabilirdiniz; kadınların regl olduğundan haberim var."

Cath nefesini bıraktı. "Sorun değil. O dönemde ihtiyaç duyduğumuz her şeyi öğrendik."

"Onunla konuşmak zorunda değilsiniz," dedi babası usulca. "Sizi buna kimse zorlayamaz."

"Evet ama Wren bunu çoktan yaptı. Onunla görüştü."

"Wren'in hâlâ kafasında çözemediği şeyler var."

Cath ellerini yumruk yapıp gözlerine bastırdı. "Yine de bu *hoşuma gitmiyor*... O kadını aklıma getirmek ya da görmek istemiyorum. Onun bir zamanlar içinde yaşadığı, bir zamanlar bizim annemiz olduğu bu eve adım atmasını istemiyorum... Onun bizi aklına bile getirmesini istemiyorum."

Babası Cath'e sarıldı. "Biliyorum."

Her şey ters yüz olmuş gibi." Tekrar derin bir nefes aldı. "Bence de öyle."

"Seni aradığında çılgına dönmedin mi?"

"Tam üç saat boyunca ağladım."

"Ah, baba..."

"Ona telefonumu büyükannen vermiş."

"Peki onunla yüz yüze görüştün mü?"

"Hayır."

Cath ürperdi ve babası ona sımsıkı sarıldı. "Onun buraya geldiğini düşünmek *Yüzük Kardeşliği* filminde hobbitlerin Nazgûl'den saklandığı o sahneyi seyretmek gibi," dedi Cath.

"Senin annen canavar değil, Cath."

"Ama ben öyle olduğunu hissediyorum."

Babası bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Ben de öyle," dedi.

* * *

Wren, Şükran Günü yemeğine yetişemeyip geceyi annesinde geçirdi.

"İçimden bir ses sofrayı kurup her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışırsak işleri daha da kötüleştireceğimizi söylüyor," dedi Cath babasına.

"Haklısın," dedi o da.

Hindi ve patates püresinden oluşan yemeklerini salonda yiyip History Channel'ı seyrettiler. Bezelyeli güveci mutfakta soğumaya bıraktılar çünkü evde onu seven tek kişi Wren'di.

Baz. "Bunu daha önce hiç yaptın mı?"

Simon. "Evet. Hayır."

"Evet mi hayır mı?"

"Evet ama bu şekilde değil."

Baz. "Bir erkekle yapmadığını mı kastediyorsun?"

Simon. "Gerçekten arzu ederek yapmadığımı kastediyorum."

—"Yapalım mı?" Nisan 2010

FanFixx.net yazarı *Sihircath*

ON BEŞ

Cath kapıda, her zaman dostça bir ifadeye sahip Levi'yi karşısında bulmaktan öylesine mutlu oldu ki hemen içeri girmesini istedi. Ona Reagan'ın odada olmadığını söyleme zahmetine bile girmede.

"Reagan içeride mi?" diye sordu Levi odaya adım atar atmaz. Bunu sorarken yüzü pek de dostça sayılmazdı. Alnı kırışmış, kavisli, küçük dudakları tek çizgi halini almıştı.

"Hayır," dedi Cath. "Saatler önce dışarı çıktı." Sözlerine şu detayları eklemek istemedi: *Yanında, sürekli futbol oynayan ve John Henry'yle ilgili bir filmde John Henry'yi canlandırabilirmiş gibi görünen Chance isimli dev bir çocuk vardı.*

"Kahretsin," dedi Levi kapıya yaslanarak. Öfkeliyken bile bir yerlere yaslanma ihtiyacı duyuyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Cath. Yoksa nihayet Reagan'ı kıskanmaya mı başlamıştı? Reagan'ın diğer erkek arkadaşlarından haberi yok muydu? Cath o güne dek hep ikisinin arasında bu konuyla ilgili bir anlaşma olduğunu düşünmüştü.

"Benimle ders çalışacaktı," dedi Levi.

"Ah..." dedi Cath buna bir anlam veremeyerek. "Yine de istersen burada çalışabilirsin."

"Olmaz." Demek gerçekten öfkeliydi. "Onun yardımına ihtiyacım var. Aslında dün gece çalışacaktık ama beni ekti. Yarın sınav var ve..." Reagan'ın yatağına bir kitap fırlattıktan sonra Cath'in yatağının ayaku-

cuna ilişti. Bakışlarını ondan kaçırdığı halde yüzünü saklamaya devam ediyordu. “Benimle çalışacağını söylemişti.”

Cath, Reagan’ın yatağına gidip üzerindeki kitabı aldı. “*Dışlan- mışlar* ha?”

“Evet.” Levi başını kaldırıp ona baktı. “Kitabı okumuş muydun?”

“Hayır. Sen?”

“Hayır.”

“O halde oku,” dedi Cath. “Sınav yarın değil mi? Yeterince zamanın var. Fazla kalın bir kitaba benzemiyor.”

Levi başını iki yana sallayıp tekrar önüne baktı. “Anlamıyorsun. Benim bu sınavı mutlaka geçmem gerek.”

“O halde otur da kitabı oku. Onu sana Reagan mı okuyacaktı?”

Levi bir kez daha başını iki yana salladı. Bu bir cevaptan çok, kitap okuma düşüncesine yaptığı itirazdı. “Sana söyledim,” dedi. “Ben kitap okumayı sevmem.”

Levi hep böyle söylüyordu. *Ben kitap okumayı sevmem*. Kitaplar ağır birer tatlı ya da korku filmiymiş gibi.

“Evet ama burası bir okul,” dedi Cath. “Sınava senin yerine Reagan’ın mı girmesini istersin?”

“Böyle bir seçenek varsa olabilir,” dedi Levi oflaya pufлая.

Cath kitabı Levi’nin yanına bırakıp masasına döndü. “Kitabın filmi de seyredebilirsin,” dedi bu düşünceden hoşlanmadığını belli eden bir ifadeyle.

“Filmi bulamadım.”

Cath *tüh* der gibi bir ses çıkardı.

“Anlamıyorsun,” dedi Levi tekrar. “Bu dersten C alamazsam okuldan atılırım.”

“O halde kitabı oku.”

“Bu o kadar basit değil.”

“O kadar basit,” dedi Cath. “Yarın sınavın var ve sana yardım edecek, sana kitabı okuyacak kız arkadaşın burada değil.”

“Hiçbir şey anlamıyorsun.”

Levi şimdi ayağa kalkıp kapıya gitmişti ama Cath ona doğru dönmedi. Mücadele etmekten bıkmıştı. Üstelik bu onunla ilgili bir mücadele bile değildi.

"Tamam," dedi. "Seni anlamıyorum. Neyse ne. Sonuçta Reagan burada değil ve benim de okumam gereken tonla yazı var. Onları bana okuyacak kimse yok, yani..." Levi'nin kapıyı sarsarak açtığını duydu.

"Kitabı okumaya çalıştım," dedi Levi sert bir sesle. "Son iki saattir bunu yapmaya çalışıyorum. Sadece, sadece ben iyi bir okuyucu değilim... Bugüne dek tek bir kitabın bile sonunu getirmeyi başaramadım."

Cath içinin bir anda vicdan azabıyla dolduğunu hissederek ona döndü. "Bana okumayı bilmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Levi sert bir hareketle saçlarını geriye attı. "Elbette *okumayı biliyorum*," dedi. "Tanrı aşkına."

"O halde bana ne anlatmaya *çalışıyorsun*? Okumak istemediğini mi?"

"Hayır. Ben..." Levi gözlerini kapayıp burnundan derin bir nefes aldı. "Sana neden bir şeyler anlatmaya çalıştığımı hakkında hiçbir fikrim yok. Okumayı biliyorum ama *kitap* okuyamıyorum."

"O halde bunu bir kitap olarak değil de üzerinde upuzun bir yazı olan bir yol tabelası olarak hayal et ve üstesinden gelmeye çalış."

"Tanrım," dedi Levi kulaklarına inanamayarak. Cath'in sözleri onu incitmişti. "Bana bu kadar gaddar davranman için sana ne yaptım?"

"Bu gaddarlık değil," dedi Cath aslında az çok öyle olduğunu bildiği halde. "Sadece benden ne duymayı beklediğini bilmiyorum; sana hak vermemi falan mı istiyorsun? Ne Reagan'ın ne de senin ne yaptığın beni ilgilendirmez."

"Sen benim tembel olduğumu düşünüyorsun." Levi bakışlarını aşağı indirmişti. "Oysa öyle değilim."

"Tamam."

"Tek sorun konsantre olamamam," dedi Levi kapıya dönerek. "Aynı paragrafı defalarca okuduğum halde neden bahsettiğini anlayamıyorum. Sanki kelimeler bir kulağımdan girip öbüründen çıkıyor ve kalıcı olmuyor."

"Tamam," dedi Cath bir kez daha.

Levi, Cath'e dönüp onunla yüz yüze geldi. Gülümsediği zamanlarda gözleri yüzünde çok iri duruyordu. "Ben bir düzenbaz değilim," dedi.

Bu sözlerle birlikte koridora çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

Cath nefesini bıraktı. Sonra tekrar nefes aldı. Yüreği öylesine daralmıştı ki hem fiziksel hem de duygusal bir acı çekiyordu. Levi ona böyle hissettirmemeliydi. Onun, Cath'in yüreğinde bir yeri bile olmamalıydı.

Levi, Cath'ın erkek arkadaşı değildi. Ailesinden de değildi. Cath onunla isteyerek görüşmüyordu. Onunla, Reagan'la aynı odada yaşamak zorunda olduğu için bir araya geliyordu. Levi, Cath'ın gayri resmi oda arkadaşı sayılırdı.

Dışlanmışlar kitabı hâlâ yatağının üzerinde duruyordu.

Cath kitabı kapıp odadan dışarı fırladı. "Levi!" Koridorda koşmaya başladı. "Levi!"

Levi ellerini montunun ceplerine sokmuş, asansör bekliyordu.

Cath onu görünce koşmayı bıraktı. Levi dönüp ona baktı. Gözleri hâlâ çok iri görünüyordu.

Cath kitabı havaya kaldırarak, "Kitabını unuttun," dedi.

"Teşekkürler," dedi Levi kitabı almak üzere elini uzatarak.

Cath bu hareketi görmezden geldi. "Bak... odaya dönmeye ne dersin? Reagan büyük ihtimalle yoldadır."

"Sana bağırdığım için özür dilerim."

"Bana bağırdın mı?"

"Sesimi yükselttim."

Cath gözlerini devirdi ve geriye doğru bir adım atarak odasına yöneldi.

"Haydi gel."

Levi'nin onun gözlerinin içine bakmasına sesini çıkarmadı.

"Emin misin?" diye sordu Levi.

"Haydi." Cath odasına doğru döndü ve Levi'nin kendisini takip etmesini bekledi. "Özür dilerim," dedi usulca. "Kendimi böyle bir konuşmanın ortasında bulana dek ciddi bir konuşma yaptığımızı fark etmemiştim."

"Bu sınav beni gerçekten huzursuz ediyor," dedi Levi.

Odanın kapısı önünde durdular ve Cath birden bileklerini şakaklarına bastırdı. "Kahretsin," dedi. Ellerini başının üzerine götürdü. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Dışarıda kaldık. Anahtarımı yanıma almamıştım."

"Merak etme." Levi sırtarak anahtarlığını çıkardı.

Cath'ın ağzı açık kaldı. "Sende bizim odanın anahtarı mı var?"

"Reagan bana acil durumlar için bir anahtar vermişti." Levi kapıyı açıp Cath'ın içeri girmesini bekledi.

"O halde kapı kapalı olduğunda neden koridorda bekliyorsun?"

"Çünkü şu ana dek hiç acil bir durum olmadı."

Cath içeri girdi ve Levi de onu takip etti. Yüzü tekrar gülüyordu ama her zamanki halinden daha moralsiz olduğu belliydi. Cath'le aralarındaki tartışma sona ermişti ama bu, sınavdan geçemeyeceği gerçeğini değiştirmiyordu.

"Demek filmi bulamadın ha?" diye sordu Cath. "İnternette de yok muydu?"

"Hayır. Zaten filmi seyretmek bir işe yaramaz. Hocalar bunu hemen anlıyorlar." Levi Cath'in yatağının başucuna oturdu. "Ben normalde sesli kitapları tercih ediyorum."

"Bu da okumak sayılır," dedi Cath masasına oturarak.

"Öyle mi?"

"Elbette."

Levi muzip bir edayla Cath'in sandalyesini tekmeledikten sonra ayağını onun demirine yasladı. "Eh, o halde az önce söylediklerimi unut gitsin. Sanırım bugüne dek pek çok kitap *okudum*... Ama bu kitabın sesli versiyonu yok." Bu sözlerle birlikte montunun fermuarını açtı. Altında sarı-yeşil kareli bir tişört vardı.

"Peki ne yapmayı düşünüyordun? Kitabı sana Reagan mı okuyacaktı?"

"İkimiz çoğunlukla önemli kısımların üzerinden geçeriz. Bu onun da konuyu tekrarlamasını sağlar."

Cath kitaba baktı. "Eh, ben sana bu konuda herhangi bir yardımda bulunamam. *Dışlanmışlar*'la ilgili bildiğim tek şey 'Hep böyle kal Ponyboy' şeklinde o söz."

Levi iç geçirip saçını geriye attı. Cath başparmağıyla kitabın sayfalarını çevirdi. Gerçekten kısa bir kitaptı. Büyük kısmı diyaloglardan oluşuyordu.

Cath başını kaldırıp Levi'ye baktı. Onun arkasından batan güneş Levi'yi turuncu bir ışıkla yıkıyordu.

Cath'in sandalyesini çevirmesiyle birlikte hazırlıksız yakalanan Levi'nin ayağı yere düştü. Sonra Cath kendi ayağını karyolaya yasladı ve gözlüğünü başının üzerine yerleştirdi. "*Sinemanın karanlığından parlak gün ışığına çıktığımda...*"

"Cath," diye fısıldadı Levi. Cath sandalyenin sarsıldığını hissetti ve Levi'nin onu bir kez daha tekmelediğini anladı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Elbette değilim," dedi Cath. *"Parlak gün ışığına çıktığımda..."*

"Cather."

Cath dikkatini kitaptan ayırmadan boğazını temizledi. "Kapa çeneni," dedi. "Sana en az bir iyilik borçluyum. Ayrıca şu an bir şey okumaya çalışıyorum... *Sinemanın karanlığından parlak gün ışığına çıktığımda aklımda sadece iki şey vardı...*"

Cath iki paragraf arasında başını kaldırdığında Levi'nin sırtıttığını gördü. Levi öne doğru eğilip montunu çıkardıktan sonra ayaklarını Cath'in sandalyesine yaslamının yeni bir yöntemini buldu ve sırtını duvara yaslayıp gözlerini kapadı.

Cath daha önce hiç bu kadar uzun süre sesli okuma yapmamıştı. Neyse ki okuduğu kitap güzeldi. Bu yüzden bir süre sonra onu Levi'ye sesli okuduğunu ve ikisinin bu aşamaya nasıl geldiğini unuttu. Nihayet elindeki kitabı kucağına bırakana dek bir, hatta belki iki saat geçmişti. Güneş batmıştı ve şimdi odasını aydınlatan tek şey masa lambasıydı.

"İstediğin zaman bırak," dedi Levi.

"Okumayı bırakmak istemiyorum," dedi Cath ona bakarak. "Ben sadece," yüzünün kızardığını hissediyor ama sebebini bilmiyordu, "süsadım."

Levi gülüp doğruldu. "Ah... Tabii ya. Sana içecek bir şeyler getireyim. Kola mı yoksa su mu istersin? On dakikaya kalmadan sana bir bardak zencefilli latte de getirebilirim."

Cath tam ona zahmet etmemesini söyleyecekken daha önce içtiği o zencefilli lattenin ne kadar lezzetli olduğunu hatırladı. "Gerçekten mi?"

Çoktan ayağa kalkıp ceketini giymeye davranan Levi, "On dakika sonra buradayım," dedi.

Kapıda durdu ve Cath onun burada durduğu son defasında ne kadar üzgün görüldüğünü hatırlayarak huzursuzlandı.

Levi gülümsedi.

Cath bu gülümsemeye nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Bu yüzden başını salladı ve başparmağını beceriksizce yukarı kaldırdı.

Levi gittiğinde ayağa kalkıp gerindi. Tuvalete gitti. Odaya döndü. Tekrar gerindi. Telefonunu kontrol etti. Sonra yatağına uzandı.

Yatağı Levi gibi kokuyordu. Öğütülmüş kahve gibi. Bir de insanın içini ısıtan, baharatlı bir şeyler. Belki parfüm. Belki sabun. Belki de deodorant. Levi onun yatağına o kadar sık oturuyordu ki Cath bu kokulara aşınaydı. Bazen Levi sigara kokardı ama o gece değil. Bazen de üzerine bira kokusu sinerdi.

Cath kapıyı kilitlememişti, bu yüzden Levi kapıyı çaldığında doğrulup ona içeri girmesini söyledi. Aslında amacı ayağa kalkıp tekrar masasına geçmekti ama Levi ona çoktan içeceğini uzatıp montunu çıkarmaya koyulmuştu. Dışarıdaki soğuğun etkisiyle yüzü kıpkırmızı kesilmişti ve Cath'e sürtünen montunun kumaşı öylesine soğuktu ki ürpermesine neden olmuştu.

"Dışarısı eksi beş derece," dedi Levi beresini çıkarıp onları tekrar dimdik yapana dek saçlarını karıştırarak. "Kenara kay."

Cath söyleneni yapıp yastığına doğru kayd ve sırtını duvara yasladı. Levi kendi içeceğini alıp ona gülümsedi. Cath içecek sepetini masasına koydu; Levi ona koca bir bardak su da getirmişti.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu Cath bakışlarını elindeki Starbucks bardağına çevirerek.

"Elbette."

"Madem bir kitabı bitiremiyorsun neden edebiyat dersi alıyorsun?"

Levi ona doğru döndü. Hâlâ omuz omuza oturuyorlardı. "Mezun olabilmek için altı saat edebiyat dersi almam gerekiyor ki bu da iki farklı ders anlamına geliyor. Okulun ilk yılı bunlardan birini aradan çıkarmak istedim ama dersi veremedim. O yıl pek çok dersi verememiştim."

"Peki diğer edebiyat derslerini vermeyi nasıl başarıyorsun?" Cath edebiyat dersi için neredeyse her gece saatlerce okuma ödevi yapıyordu.

"Farklı stratejiler geliştirerek."

"Mesela?"

"Dersleri kaydedip sonradan dinliyorum. Profesörler sınavlarda çıkacak soruların çoğunu derste anlatmış oluyor. Ayrıca çalışma gruplarına üye oluyorum."

"Ve bir de Reagan'dan destek alıyorsun."

"Sadece Reagan'dan değil," dedi Levi sırtarak. "Her derste en zeki kızın kim olduğunu çabucak keşfetme konusunda üstün bir yeteneğe sahibim."

Cath kaşlarını çatarak ona baktı. "Tanrım, Levi, buna resmen sömürü denir."

"Bunun neresi sömürü? Onları mini etek giymeye ben zorlamıyorum. Onlara *bebeğim* falan değil, 'Merhaba zeki kız, benimle *Büyük Umutlar* hakkında konuşmaya ne dersin?' diyorum."

"Büyük ihtimalle senin onlardan hoşlandığını düşünüyorlar."

"Hoşlanıyorum zaten."

"Bu bir çeşit sömürü olmasaydı zeki erkek öğrencileri de taciz ederdin..."

"Başım sıkışınca onu da yapıyorum. Sen şu an kendini sömürülmüş gibi mi hissediyorsun, Cather?" Levi hâlâ sırtarak bardağının üzerinden Cath'e bakıyordu.

"Hayır," dedi Cath, "ben senin benden hoşlanmadığını zaten biliyorum."

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun."

"Demek bu senin her zaman yaptığın bir şey ha? Bir kız bulup ona koca bir kitabı okutuyorsun, öyle mi?"

Levi başını iki yana salladı. "Hayır, bu ilk kez oluyor."

"İşte *şimdi* kendimi sömürülmüş gibi hissettim," dedi Cath kahvesini bırakıp kitaba uzanarak.

"Teşekkür ederim," dedi Levi.

"Yedinci bölüm..."

"Ben ciddiylim." Levi kitabı çekip Cath'e baktı. "Teşekkür ederim."

Cath bir süre onunla göz göze kaldı. Sonra başını sallayıp kitabı geri aldı.

Yirmi sayfa sonra Cath'in gözleri kapanmaya başladı. İkisi bir ara birbirine yaslanmış ve Cath kendini kitabı okumaya kaptırdığı için vücudunun Levi'ninkine dokunan kısmında neler olup bittiğini fark edememişti. Yine de koca bir bölüm boyunca, dudakları ve gözleri hareket ettiği halde zihni Levi'nin teninin ne kadar sıcak olduğundan başka bir şey düşünemedi. Oda arkadaşının sevgilisinin teninin sıcaklığından başka.

Levi oda arkadaşının sevgililerinden sadece *biriydi*. Peki bunun bir önemi var mıydı? Reagan üç erkek arkadaşına sahip olsa Cath'in aklından geçenlerin sadece üçte biri mi yanlış sayılacaktı?

Levi'ye yaslanmasında büyük ihtimalle yanlış bir taraf yoktu. Ama ona sert bir vücudu ve sıcak bir teni olduğu için yaslanması... İşte bu yanlıştı.

Cath'in sesi çatallandı ve Levi ondan biraz uzaklaştı. "Mola vermek ister misin?" diye sordu.

Cath başıyla onayladı ama bu moladan çok da memnun olduğu söylenemezdi.

Levi ayağa kalkıp gerindi. Bunu yaparken kareli gömleğinin uçları kot pantolonundan dışarı çıkmamıştı. Cath de ayağa kalkıp gözlerini ovuşturdu.

"Yorgunsun," dedi Levi. "Artık bırakalım."

"Buraya kadar gelmişken bırakamayız," dedi Cath. "Bitmesine çok az kaldı."

"Daha elli sayfa var."

"Sıkıldın mı yoksa?"

"Hayır. Sadece seni fazla zorladığımı hissediyorum. Sömürünün sınırlarında dolaştığımı."

"Haydi oradan," dedi Cath. "Birazdan geliyorum ve kitabı bitiriyorum. Neredeyse yarısına geldik ve ben neler olacağını merak ediyorum. Henüz kimse, 'Hep böyle kal, Ponyboy,' demedi."

Cath döndüğünde Levi'yi koridorda, odanın kapısına yaslanmış halde buldu. O da tuvalete gitmek için erkek öğrenci katına çıkmış olmalıydı. "Artık sen de odanın anahtarı olduğunu bildiğim için seni bu halde görmek bana tuhaf geliyor."

Cath onu içeri aldı ve Levi tekrar yatağa atlayıp gülümsedi. Cath'in bakışları çalışma masasının sandalyesine kaydı ama Levi onun kolunu tuttu. Onu yatağa, yanına doğru çekti ve kısa bir an bakışları buluştu. Cath böyle bir şey olmamış gibi başını çevirdi.

"Bak biz Starbucks'ta ne satıyoruz," dedi Levi ona bir gofret uzatarak.

Cath gofreti aldı. "Yabanmersinli. Vay canına. Bu beni tam iki ay öncesine götürdü."

"Üniversitede ay kavramı normal hayattakinden farklıdır," dedi Levi. "Bu özellikle ilk yıl için geçerlidir. Çok şey yaşanır. Üniversite

birinci sınıfın bir ayı, normal hayattaki altı aya bedeldir. Tıpkı köpeklerde olduğu gibi.”

Cath ambalajını açtığı gofretin yarısını ona uzattı. Levi alıp Cath’in-kine vurdu. “Şerefe.”

Saat gerçekten geç olmuştu. Ve oda bu kadar uzun süre okumaya imkân tanımayacak kadar karanlıktı. Cath’in sesi şimdi birileri üzerinde kör bir bıçak gezdirmiş gibi çatallı çıkıyordu. Soğuk algınlığını ya da bir ağlama krizini yeni atlatmış gibi.

Levi bir ara sol kolunu beline sarıp onu göğsüne doğru çekmişti. Cath kıpırdanıp duruyor, sırtını duvara sürtüyordu ve Levi kolunu arkasına atıp onu kendine yaklaştırmıştı.

Sonra eli yatağın üzerine düşmüş ve orada kalmıştı. Gerindiği ya da hareket ettiği zamanlar dışında. Hareket edip yeni bir pozisyon alırken elini Cath’in omzuna atıp denge sağlıyordu.

Cath, Levi’nin, nefes alıp verirken hareket eden göğsünü hissedebiliyordu. Bazen nefesinin saçlarını okşadığını da. Levi’nin çenesi kıpırdadığında onun başının arkasına çarpıyordu. Cath’in kol, sırt ve boynundaki kaslar sürekli tetikte olduğu için sızlamaya başlamıştı.

Cath kitapta bulunduğu yeri kaybedip okumaya kısa bir ara verdi. Levi’nin çenesi onun başına çarptı. “Biraz dinlen,” dedi bir fısıltı kadar alçak olmasa da sakın bir sesle.

Cath başıyla onayladı. Levi onun sol dirseğini tutup sağ koluyla su bardağına uzandı. Vücudu Cath’in üstünde kısa bir an öylece kalmış, sonra tekrar eski haline dönerek duvara yaslanmıştı. Cath’in dirseğini tutan elini hâlâ indirmemişti.

Cath sudan bir yudum alıp bardağı bıraktı. Kıpırdamamak için gayret etti ama kaskatı kesilen sırtını Levi’ye doğru kıvrırmak zorunda kaldı.

“İyi misin?” diye sordu Levi.

Cath bir kez daha başını yukarı aşağı salladı. Sonra Levi’nin ağır ağır hareket ettiğini hissetti. “Gel...”

Levi duvardan aşağı kayıp yatağa uzandı. Yan dönüp Cath’i de aşağı çekti. Şimdi Cath onun yanında sırtüstü yatıyordu. Levi kolunu bir yastık gibi Cath’in başının altına koydu. Cath omuzlarını rahatlatmış ve Levi’nin üzerindeki sıcak kumaşın ensesini okşadığını hissetti.

“Şimdi daha iyi mi?” diye sordu Levi o kendine has sesiyle. Bunu Cath’in yüzüne bakarak söylemişti. Ona hiç konuşmadan, işaret diliyle itiraz etme hakkı vermişti. Cath ne konuştu ne de başını salladı. Onun yerine bakışlarını aşağı indirip sırtını Levi’ye yaklaştırdı ve kitabı göğsüne dayadı.

Yeniden okumaya başladığında Levi’nin dirsek kıvrımının omzunu sardığını hissetti.

Levi ona bu kadar yakın duruyorken Cath’in, kitabı yüksek sesle okumasına gerek yoktu. Bu iyi olmuştu çünkü artık Cath’in sesi iyice kısılmıştı (hatta tamamen *kesilmişti*). Tanrım, Levi ne kadar da sıcaktı ve bu kadar yakındayken kendine has kokusu o kadar yoğundu ki Cath’in gözleri yanmıştı. Cath’in gözleri yorgundu. Bedeni de öyle.

Kitabın başkahramanlarından biri olan Johnny yaralandığında Levi keskin bir nefes aldı. Artık Cath yanağını onun göğsüne yasladığı için Levi’nin göğüs kafesinin genişlediğini hissetmişti. O da derin bir nefes aldı, sesi biraz daha çatallandı. Levi onu sımsıkı sardı.

Cath, Levi’nin kolunun uyuşup uyuşmadığını merak ediyordu. Kitabın sonuna ulaştıklarında neler olacağını da.

Okumaya devam etti.

Kitapta çok fazla erkek karakter vardı. Çok sayıda kol, bacak ve kıpkırmızı kesilen surat vardı.

Cath nihayet “Hep böyle kal Ponyboy,” sözünün geçtiği satıra ulaştığında bir kahkaha atacağını düşünmüştü ama öyle olmadı çünkü bu söz Johnny’nin öldüğü anlamına geliyordu ve Levi o an muhtemelen ağlıyordu. Belki Cath de ağlıyordu. Gözleri yorgundu. Bedeni de öyle.

“Sinemanın karanlığından parlak gün ışığına çıktığımda aklımda sadece iki şey vardı; Paul Newman ve eve dönmek...”

Cath’in kapadığı kitap Levi’nin göğsüne düştü. Sonrasında olanlar Cath’e hayal âlemindeymiş gibi geldi. Neler yaşandığını göz önüne aldığı anda uyanık olduğunu bile söyleyemezdi.

Kitap düşünce Levi Cath’i kendine doğru çekti. Vücuduna doğru. Her iki koluyla birden. Cath’in göğsü onunkine bastırıyor, aralarındaki kitap aşağı doğru kayıyordu.

Cath'in gözleri yarı kapalıydı, Levi'ninkiler de öyle. Levi'nin dudakları bir oyuncak bebeğinki gibi kavisli olduğu için uzaktan küçük görünüyordu. Şimdi Cath yakından baktığında aslında onların kusursuz olduğunu fark etmişti. Levi'nin dudakları kusursuzdu.

Levi burnunu Cath'inkine sürttü ve çoktan aralanmış yumuşak dudakları miskince birbiriyle buluştu.

Cath gözlerini kapadığında gözkapaklarının yapıştığını hissetti. Onları açmak istedi. Levi'nin fazlasıyla koyu renkli kaşlarını yakından görmek, bir vampirinkini andıran o çılgın saç çizgisinin tadını çıkarmak istedi. İçinden bir ses ona bu sahnenin bir daha asla yaşanmayacağı ve şu an yaptığı şeyin belki de hayatından geriye kalanları da alıp götüreceğini söylüyordu. Bu yüzden gözlerini açmak ve detayları yakalamak istiyordu.

Ama yorgundu.

Ve Levi'nin dudakları çok yumuşaktı.

Daha önce kimse Cath'i böyle öpmemişti. Onu bir tek Abel öpmüştü ve bu da dudakların sertçe birbirine bastırıldığı bir öpüşmeden fazlası değildi.

Levi'nin öpücükleri ise talepkârdı. Sanki çenesinin küçük, yumuşak dokunuşlarıyla Cath'den bir şeyler alıyordu.

Cath elini onun saçlarına götürdü ve gözlerini açmayı başaramadı. Çok geçmeden de uyuyakaldı.

“Üzgünüm, Penelope.”

“Üzgün olduğunu söyleyerek zamanımı boşa harcama, Simon. Birbirimizin canını yaktığımız her defasında durup özür diler ve affetmeyi tercih edersek dostluk kurmaya zaman bulamayız.”

—*Simon Snow ve İkinci İblis*, 4. Bölüm

© 2003 Gemma T. Leslie

ON ALTI

Cath kapı açıldığında uyanmadı.

Ama çarparak kapandığında havaya sıçradı. İşte o zaman pürüzlü ve sıcak çenesini onun alnına yaslamış halde sere serpe yatan Levi'nin üzerinde olduğunu fark etti ve *uyandı*.

Reagan, Cath'in yatağının ayakucunda durmuş, onlara bakıyordu. Üzerinde hâlâ önceki gece giydiği kot pantolon vardı ve gümüşi mavi göz farı yanaklarına bulaşmıştı.

Cath doğruldu. Levi de öyle. İkisi de sersem gibiydi. Ve Cath mide asidinin boğazına yükseldiğini hissediyordu.

Levi, Cath'in telefonuna uzanıp saate baktı. "Kahretsin," dedi. "İşe tam iki saat geciktim." Ayağı kalkıp montunu giydi. "Kitap okurken uyuyakalmışız," dedi bir yere bir Reagan'a bakarak.

Bakışları Cath'in üzerinde olan Reagan, "Kitap okurken," diye tekrarladı.

"Görüşürüz," dedi Levi bu defa Cath'e ya da Reagan'a değil, sadece yere bakarak.

Sonra odadan çıkıp gitti. Reagan hâlâ Cath'in yatağının ayakucunda dikiliyordu.

Cath'in yapış yapış ve ağrıyan gözleri bir anda yaşlarla doldu. "Çok üzgünüm," dedi bunu gerçekten hissederek. Hem midesinde hem de omuzlarının arasındaki sızlayan kaslarda hissederek. "Ah, Tanrım."

“Özür dilemene gerek yok,” dedi Reagan. Belli ki öfkeden kuduruyordu.

“Ben... Ben sadece çok üzgünüm.”

“Yapma. Özür dileme.”

Cath yatakta bağdaş kurup öne doğru eğilerek yüzünü ellerinin arasına aldı. “Ama onun senin erkek arkadaşın olduğunu biliyordum.” Şimdi hüngür hüngür ağlıyordu. Bunun Reagan’ı daha da öfkeli edeceğini bildiği halde.

“O benim erkek arkadaşım değil,” dedi Reagan neredeyse bağırarak. “Artık değil. Aslında... uzun zamandır değil. O yüzden özür dilemene gerek yok.” Gürültüyle nefes alıp bıraktı. “Sadece böyle bir şeyin olacağını düşünmemiştim,” dedi. “Olsa bile beni rahatsız edeceğini tahmin etmemiştim. Ben sadece... Yani Levi’den bahsediyoruz. O beni hep el üstünde tutmuştur.”

Levi, Reagan’ın erkek arkadaşı değil mi? “O seni hâlâ el üstünde tutuyor,” dedi Cath sızlanırcasına konuşmamak için çaba sarf ederek.

“Aptallaşma Cather,” dedi Reagan keskin bir sesle. “Yani elbette bu konuda aptallık ettiğini biliyorum. Ama şu an aptal gibi davranmaktan vazgeç.”

“Üzgünüm,” dedi Cath. Onca çabasına rağmen oda arkadaşının yüzüne bakamamıştı. “Bunu neden yaptığımı hâlâ bilmiyorum. Yemin ederim ki ben öyle bir kız değilim.”

Reagan nihayet ona arkasını döndü. Çantasını yatağına bırakıp havlusunu aldı. “Bahsettiğin nasıl birisi Cath? Ne tür bir kız? Şimdi duş almaya gidiyorum. Döndüğümde bu konu benim için tamamen kapanmış olacak.”

Reagan döndüğünde konu onun için gerçekten de kapanmıştı.

Cath onun yokluğunda yatağına kıvrılıp Şükran Günü’nde dökmediği kadar gözyaşı döktü. *Dışlanmışlar* kitabını yatakla duvar arasına sıkışmış halde buldu ve onu yere fırlattı.

Reagan odaya döndüğünde kitabı yerde buldu. Üzerinde tayt, vücuda oturan gri, kapüşonlu bir eşofman üstü vardı ve lens yerine kahverengi, kare çerçeveli bir gözlük takmıştı.

"Ah, kahretsin," dedi kitabı yerden alarak. "Ona bu kitabı okuyacağımı söylemiştim." Dönüp Cath'e baktı. "Siz ikiniz *gerçekten de* sadece kitap mı okudunuz?"

"Hayır," dedi Cath hıçkırıklar arasında.

"Ağlamayı kes," dedi Reagan. "Ciddiyim."

Cath gözlerini kapayıp duvara doğru kaydı.

Reagan kendi yatağının ayakucuna ilişti. "Levi erkek arkadaşım değil," dedi ciddi bir ifadeyle. "Ayrıca senden hoşlandığının farkındaydım çünkü sürekli buraya geliyordu. Sadece senin de ona ilgi duyduğunu düşünmemiştim."

"Ben onun, senin erkek arkadaşın olduğu için sürekli buraya geldiğini sanıyordum," dedi Cath. "Onunla ilgilenmek *istemedim*. Hatta ona acımasız davranmaya çalıştım."

"Ben de senin gerçekten acımasız bir kız olduğunu sanıyordum," dedi Reagan. "Bu özelliğin hoşuma bile gitmişti."

Cath güldü ve son iki saat içerisinde belki beş yüzüncü kez gözlerini ovuşturdu. Gözlerinin kıpkırmızı kesildiğini tahmin edebiliyordu.

"Bu konu benim için kapandı," dedi Reagan. "Sadece biraz şaşırdım."

"Konuyu bu kadar kolay kapamış olamazsın," dedi Cath doğrulup duvara yaslanarak. "Erkek arkadaşını öpmemiş olsam bile öyle yaptığımı *düşündüm*. Benim için yaptığın onca iyiliğin karşılığını bu şekilde ödeyecektim."

"Vay canına..." dedi Reagan. "Bu şekilde düşününce durum gerçekten de berbat görünüyor."

Cath perişan halde başını salladı.

"Peki o zaman bunu neden yaptın?"

Cath bir önceki gece Levi'nin, koluna dokunan sıcak tenini düşündü. Ve onun dudaklarındaki binlerce gülümsemeyi. Geniş alnını.

Ellerini, kapadığı gözlerine bastırdı. "Çünkü bunu yapmayı gerçekten istedim."

Reagan iç geçirdi. "Anladım," dedi. "Şöyle bir anlaşma yapalım. Ben açım ve *Dışlanmışlar* kitabını okuyup bitirmem gerekiyor. Levi senden hoşlanıyor, sen de ondan. Bu konu benim için kapandı. Lisedeki erkek arkadaşım ile çıkmaya başlarsan bu odada işler biraz karışabilir ama bu saatten sonra geri dönüş yok, anlıyor musun?"

Cath bir şey söylemedi. Reagan sözlerine devam etti.

“Levi hâlâ benim erkek arkadaşım olsaydı seninle saç saça baş başa birbirimize girdik. Ama değil. Bu yüzden hadi şimdi gidip yemek yiyelim, ne dersin?”

Cath, Reagan’a baktı ve başını yukarı aşağı salladı.

Cath sabah derslerini daha şimdiden kaçırmıştı. Buna kurgu yazma dersi de dahildi. Nick’i düşündü ve bir an bu ona herhangi birisini düşünmekten farklı gelmedi.

Reagan bir kâse dolusu mısır gevreği yemekle meşguldü. “Pekâlâ,” dedi kaşığıyla Cath’i dürterek, “şimdi ne olacak?”

Ağzı kızarmış peynirle dolu olan Cath, “Nasıl yani?” diye sordu.

“Şimdi Levi’yle aranızda ne olacak?”

Cath yutkundü. “Hiçbir şey. Bilmiyorum. Bilmem gerekiyor mu?”

“Bu konuda yardımımı ister misin?”

Cath, Reagan’a baktı. Kız yüzünde makyaj olmadığına bile ür-kütücü görünüyordu. Hiçbir şeyden korkusu yoktu. Hiçbir konuda tereddüt taşıymıyordu. Reagan’la konuşmak, yaklaşan bir trenin karşısında durmak gibiydi.

“Ben *konunun* ne olduğunu bile bilmiyorum,” dedi Cath. Ellerini yumruk yapıp kucağına yerleştirdi ve kendini konuşmaya zorladı. “Sanki... sanki dün gece olanlar geçici bir delilik halinin ürünüydü. Sanki Levi’yle ikimiz gecenin bir yarısı o kadar yorgun düşmeseydik bunlar yaşanmayacaktı. Gündüz olsaydı yaptığımızın ne kadar uygunsuz olduğunu anlayacaktık...”

“Sana söyledim,” dedi Reagan, “Levi benim erkek arkadaşım falan değil.”

“Mesele sadece bu değil.” Cath başını pencerelere doğru çevirdikten sonra ciddi bir ifadeyle tekrar Reagan’a baktı. “Ona ilgi duyduğum halde asla ulaşamayacağımı biliyorken sorun yoktu. Ama ben gerçekte Levi gibi birisiyle *beraber olabileceğimi* sanmıyorum. Bu, birbirinden farklı iki türün ilişkiye girmesi gibi.”

Reagan elindeki kaşığı mısır gevreğiyle dolu kâseye bırakıverdi. “Levi’nin nesi varmış?”

“Hiçbir şey,” dedi Cath. “Sadece o benden farklı.”

“Zekâ açısından mı?”

“Levi gerçekten zeki bir çocuk,” dedi Cath kendini savunmak istencesine.

“Biliyorum,” dedi Reagan da aynı şekilde savunmaya geçerek.

“O farklı,” dedi Cath. “Benden yaşça büyük. Hem sigara hem de içki içiyor. Büyük ihtimalle cinsel deneyimi de var. Yani öyleymiş gibi görünüyor.”

Reagan, Cath’in saçmaladığını düşünüyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. Cath ilk kez olmasa bile, dün gecedan beri ilk kez Levi’nin onunla cinsel ilişkiye girmiş olabileceğini düşündü.

“Ayrıca dışarıda olmayı seviyor,” dedi konuyu değiştirme çabasıyla. “Hayvanları da seviyor. İkimizin hiçbir ortak noktası yok.”

“Ondan puro içip fahişelerle düşüp kalkan kaba bir dağ adamıymış gibi bahsediyorsun.”

Cath içinden gelmese de bu sözlere güldü. “Tehlikeli bir kürk avcısı gibi.”

“O sadece genç bir adam,” dedi Reagan. “Elbette senden farklı. Sana tıpatıp benzeyen birisini asla bulamazsın. Her şeyden önce böyle bir çocuk yurttaki odasından dışarı adım atmayacağı için...”

“Levi gibi erkekler benim gibi kızlarla çıkmazlar.”

“Yine mi şu kız türleri meselesi?”

“Levi gibi erkekler senin gibi kızlarla çıkarlar.”

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Reagan başını yana eğerek.

“Normal kızlarla,” dedi Cath. “Hoş kızlarla.”

Reagan gözlerini devirdi.

“Ben ciddiylim,” dedi Cath, “kendine bir bak. Ne yaptığımı biliyor ve hiçbir şeyden korkmuyorsun. Oysa ben her şeyden korkuyorum. Ve deliyim. Belki sen benim sadece azıcık deli olduğumu düşünüyorsun ama senin tanıklık ettiklerin buzdağının görünen kısmı. Aslında ben azıcık deli değil, sosyal hayata uyum sağlayamayan tam bir felaketim.”

Reagan bir kez daha gözlerini devirdi. Cath kendine toplum içinde gözlerini devirmemeyi tembihledi.

“İkimiz beraber olsak ne yaparız?” diye sordu Cath. “O bara gitmek ister, bense odamda oturup hayran kurgusu yazmak.”

“Seni ikna edecek değilim,” dedi Reagan. “Hele ki sen aptalca davranma konusunda bu kadar kararlıyken. Sana sadece şu kadarını söyleyeceğim: Aptallık ediyorsun. Levi senden şu anki halinle hoşlanı-

yor. Senin o korkunç hayran kurgularını bile seviyor ve hiç durmadan onlardan bahsediyor. O yalnızca genç bir adam. Gerçekten iyi bir adam, hatta belki de *en iyisi*. Kimse sana onunla evlenmeni söylemiyor. Bu yüzden her şeyi böylesine zorlaştırmaktan vazgeç, Cath. Onu öptün, değil mi? Şimdi sorulması gereken tek soru, onu tekrar öpmek isteyip istemediğin."

Cath ellerini, tırnakları avuçlarına saplanana dek sıktı.

Reagan boşalan tabaklarını tepsisine yerleştirmeye koyuldu.

"Siz neden ayrıldınız?" diye sordu Cath dayanamayıp.

"Onu sürekli aldattığım için," dedi Reagan ifadesiz bir sesle. "Ben iyi bir dost ama berbat bir sevgiliyim."

Cath de tepsisini alıp Reagan'ın peşi sıra çöp kutusuna gitti.

Cath o gece Levi'yi görmedi. Levi çarşamba geceleri çalışıyordu. Cath bunu düşündüğü anda Levi'nin çalışma programını bildiğini fark etti.

Ama Levi ona bir mesaj atıp perşembe günü evinde bir parti düzenleyeceğini söyledi. "*parti? perşembe? benim evimde?*"

Cath bu konuda çaba harcasa da mesaja cevap veremedi. Sürekli cevap yazmaya çalışıyor sonra onu siliyordu. Neredeyse Levi'ye sadece bir gülen surat gönderecekti.

Reagan o gece işten eve geç geldi ve doğruca yatağa girdi. "*Levi Dışlanmışlar* sınavında iyi iş çıkardı," dedi esnemesini güçlkle bastırarak.

Cath bakışlarını bilgisayardan ayırmadan gülümsedi. "Onunla benim hakkımda konuştu mu?"

"Hayır. Senin bunu yapmamı istemediğini düşündüm. İyi bir arkadaş olduğumu söylemiştim."

"Evet ama sen benden çok Levi'yle arkadaşsın."

"Kızlar her zaman erkeklerden önce gelir," dedi Reagan.

Reagan sonraki sabah odadan ayrılmadan önce Cath'e Levi'nin partisine gitmek isteyip istemediğini sordu.

"Gideceğimi sanmıyorum," dedi Cath. "Cuma sabahı sekiz buçukta dersim var."

"Cuma sabahları sekiz buçukta başlayan bir derse kim kayıt yaptırır ki?"

Cath omuzlarını silkti.

Levi'nin partisine gitmek istemiyordu. *Levi'den* hoşlanıyordu ama partilerden değil. Ayrıca aralarında geçen o olaydan sonra onunla ilk karşılaşmalarının bir partide olmasını istemiyordu. Partideki kalabalığın arasında. Herhangi birisinin yanında.

Cath o gece Pound Yurdu'nda tek başına olduğundan emindi. On iki katlı koca bir binanın tamamen kendisine ait olduğunu bilmenin hoş bir tarafı olduğunu düşündü. Geceyi bir kütüphanede kilitli kalarak geçirmek gibi.

İşte bu yüzden Levi'yle birlikte olamam. Ben geceyi bir kütüphanede kilitli kalarak geçirme hayalleri kuruyorum, Levi ise açıp tek bir kitap bile okuyamıyor.

Cath böyle düşündüğü için anında pişmanlık duydu. Levi kitap okuyabiliyordu. (Öyle sayılırdı.)

Cath o güne dek hep insanların iki gruba ayrıldıklarını düşünmüştü: Kitap okuyabilenler ve okuyamayanlar. Levi gibi iki grubun arasında kalan, okuduğu kelimeleri zihninde tutamayan kişiler olduğunu bilmiyordu. Okumak onlar için, kol aracılığıyla pelüş oyuncaklar kazanmaya çalıştığınız jetonlu makinelerden farksızdı.

Ama elbette Levi aptal değildi. Her şeyi hatırlıyordu. Simon Snow filmlerinden alıntıları eksiksiz tekrarlayabiliyor, bizon ve yağmur kuşları hakkında her şeyi biliyordu. *Cath neden şimdi kendi kendine böyle bir tartışmaya girmişti ki?*

Abel'e Levi'nin üniversiteye giriş puanını mesaj atacak değildi.

Ona bir mesaj yazmalıydı. (Levi'ye, Abel'e değil.)

Ancak mesaj atmak eyleme geçmek demekti. Satrançta hamle yapmak. Ya da tahterevallide yukarı çıkmak gibi. Cath en iyisi Levi'yi bir iki gün tahterevallinin tepesinde bırakmalı, kendisi sonsuza dek orada kalmamalıydı.

Adını koyamadığı bu durumu bir oyun parkındaki oyuncaklar aracılığıyla değerlendirmesi Cath'in henüz hazır olmadığını gösteriyordu. *Levi'ye.* Levi yetişkindi. Kamyonet kullanıyordu. Sakalları vardı. Ayrıca Reagan'la yatmıştı. Reagan bunu adeta itiraf etmişti.

Cath bir erkeğe bakıp da onun kimlerle yattığını hayal etmek istemiyordu.

Abel'le ilişkisinde böyle bir sorun yaşamamıştı. Hatta Abel'le hiç sorun yaşamamıştı. Wren'in, *Çünkü onu sevmiyordun*, dediğini duyar gibi oldu.

Cath, Levi'den hoşlanıyordu. Hem de çok. Ona bakmaktan hoşlanıyordu. Bazen onun başkalarıyla sohbetini dinlemekten nefret etse de sesini duymaktan hoşlanıyordu. Gülücükleri asla tükenmiyormuş ve bedavaymış gibi önüne çıkan herkese gülümsemesinden nefret ediyordu. Levi hayattaki her şeyi çok basit kılıyordu...

Ayakta durmayı bile. İnsanların dik durmak için ne kadar çok çaba harcadığını ancak onu bir duvara yaslanırken gördüğünüzde anlıyordunuz. Levi aslında öyle olmadığı zamanlarda bile sırtını bir yere yaslamış gibi görünüyordu. Ayakta durmayı dikey bir uzanmamış gibi gösteriyordu.

Levi'nin o ağır ağır hareket eden kalçasını ve düşük omuzlarını düşünmek Cath'e tekrar yatağında yaşananları hatırlatmıştı.

Geceyi bir erkekle geçirmişti. Onunla *uyumuşt*. Daha ileri gitmemiş olsalar bile bu hiç de yabana atılacak bir olay sayılmazdı. Wren'le bu konu hakkında konuşabilmeyi isterdi.

Wren'in canı cehenneme...

Hayır... *Onu aklına bile getirme*. Wren'in son zamanlarda yaptığı tek şey Cath'in hayatını allak bullak etmektir.

Cath geceyi genç bir adamla geçirmişti.

Bir erkekle.

Bu harika bir duyuydu. İçini ısıtan bir duygu. Ve aklını karıştıran. Ya o sabah Reagan'ın içeri girmesiyle değil de başka türlü uyansalardı? Levi onu tekrar öper miydi? Yoksa yine sadece "görüşürüz" deyip odayı telaşla ayrılır mıydı?

Görüşürüz...

Cath bilgisayarına baktı. Son iki saattir aynı paragrafın çalışıyordu. Bu bir aşk sahnesiydi (oldukça ılımlı bir aşk sahnesi) ve Baz'la Simon'ın ellerini nereye koyduklarını şaşırıp duruyordu. Bazen sürekli *ona* ve *onu* kelimelerini kullanmak kafasını karıştırıyordu ve şimdi üzerinde çalıştığı bu paragrafa içindeki her cümleyi daha önce yazdığı hissine kapılacak kadar uzun süre bakmıştı. Belki bu cümleleri gerçekten de daha önce kullanmıştı.

Bilgisayarını kapayıp ayağa kalktı. Saat neredeyse ondu. Partiler kaçta sona eriyordu. (Ve kaçta başlıyordu?) Gerçi bu saatten sonra bunun önemi yoktu. Cath, Levi'nin evinin nerede olduğunu bile bilmiyordu.

Oda kapısında asılı duran boy aynasının karşısına geçti. Aynen gerçekte olduğu gibi görünüyordu; erkekler ve partiler hakkında hiçbir şey bilmeyen on sekiz yaşındaki inek bir üniversite öğrencisi gibi.

Dar kot pantolon. Hiç de dar olmayan kalçalar. Üzerinde, SİHİRLİ KELİME LÜTFENDİR yazılı soluk pembe bir tişört. Baklava desenli, pembe-kahverengi bir yünlü hırka. Gevşek bir topuz halinde başının üzerine tutturulmuş saçlar.

Cath hem saçlarını tutan lastiği hem de gözlüğünü çıkardı. Kendini daha iyi görebilmek için aynaya yaklaşmak zorunda kaldı.

Çenesini yukarı kaldırıp alındaki gerginliği rahatlatmaya çalıştı. "Havalı Kardeş benim," dedi kendi kendine. "Birileri bana tekila versin çünkü onu gerçekten içeceğim. Sonrasında beni ebeveyninizin tuvaletinde panik atak yaşarken bulacağınızı düşünmeyin. Fransız öpücüğü isteyen var mı?"

İşte bu yüzden Levi'yle beraber olamazdı. O bu öpüşmeye hâlâ Fransız öpücüğü diyor, Levi ise önüne çıkan her kızın ağzına dilini sokuyordu.

Cath hâlâ Havalı Kardeş gibi görünmüyordu. Wren gibi görünmüyordu.

Omuzlarını geriye atıp göğsünü öne çıkardı. Bildiği kadarıyla göğüslerinde herhangi bir sorun yoktu. Kimse onun dümdüz bir göğse sahip olduğunu söyleyemezdi. Sadece kalçasıyla orantılı olabilmeleri için biraz daha dolgun olmalarını isterdi. Hem o zaman "vücut şekline göre giyinme tarzı" rehberlerinde "armut şekilli vücutlar" kısmını okuması gerekmezdi. Bu tür rehberler sizi her vücut şeklinin kabul edilebilir olduğuna ikna etmeye çalışırdı ama vücut şeklinizin biçimsiz olduğu her yerden gözünüze sokulurken buna inanmak zordu.

Cath bir an Wren olduğunu, bunu umursamadığını düşündü. Omuzlarını geriye atıp çenesini yukarı kaldırarak gözlerini, *Benimle tanışmaya ne dersin? Ben Güzel Kardeşim* demeye zorladı.

Aynı anda kapı ardına dek açıldı ve kulbu göğüs kafesine çarptı.

"Kahretsin," dedi Cath. Şimdi vücudunun bir kısmı yerde bir kısmı yatağının üzerindeydi. Cath kollarını başının üstüne götürüp yüzünü korumayı başarmıştı.

"Kahretsin," dedi Reagan da. Cath'in tepesinde dikilmişti. "İyi misin?"

Cath vücudunun yan tarafını tutup kendini tamamen yere bıraktı. "Tanrım," diye inledi.

"Cath? *Kahretsin.*"

Cath ağır ağır doğruldu. Neyse ki kemikleri kırılmamıştı.

"Neden kapının önünde dikiliyordun?" diye sordu Reagan ısrarcı bir sesle.

"Belki de dışarı çıkıyordum," dedi Cath. "Tanrım. İçeriye hep kapıyı tekmeleyerek girmek zorunda mısın?"

"Her defasında ellerim dolu oluyor." Reagan sırt çantasıyla birlikte spor çantasını da yere bırakıp Cath'e elini uzattı. Cath onu görmezden gelip yatağa tutunarak ayağa kalktı. "Kapıyı her zaman tekmeleyerek açtığımı biliyorsan," dedi Reagan, "ondan uzak durmayı akıl etmen gerekir."

"Senin partide olduğunu sanıyordum..." Cath gözlüğünü tekrar taktı. "Benden böyle mi özür diliyorsun?"

"Özür dilerim," dedi Reagan. Bunu söylemek onu o gece aldığı bahşişlerden etmiş gibi. "Bu saate kadar çalışmak zorunda kaldım. Şimdi partiye gidiyorum."

"Ah."

Reagan ayakkabılarından birini tekmeleyerek gardırobuna fırlattı. "Sen de geliyor musun?"

Bunu söylerken Cath'e bakmamıştı. Baksaydı Cath'in dudaklarından o an söylediğinden farklı bir kelime çıkardı. "Elbette."

Reagan diğer ayakkabısını da tekmeleyecekken durdu. "Öyle mi? Tamam... Şey. Sadece üstümü değiştireceğim."

"Peki," dedi Cath.

"Tamam..." Reagan diş fırçasını ve makyaj çantasını aldıktan sonra Cath'e dönüp kararını onayladığını belirtircesine gülümsedi.

Cath bakışlarını tavana çevirdi. "Haydi hazırlan."

Reagan odadan çıkar çıkmaz yerinden fırladı ve vücudunun yan tarafının bir kez daha acıdığını hissederek yüzünü buruşturup gar-

dırobunun kapısını açtı. Kapının arkasında posterı asılı olan Baz öfkeli gözlerle ona bakıyordu.

“Öyle durma,” diye mırıldandı Cath postere. “Bana yardım et.”

Wren’le kıyafetleri bölüştüklerinde “bir erkeğin evindeki partiye gideceksen” ya da “evden ayrılacakken” giyilebilecek kıyafetlerin hepsini Wren almıştı. Cath’in aldıklarıysa “gece boyu yazı yazarken” giyilebilecek ya da “üzerine çay döküldüğünde sorun olmayacak” kıyafetlerdi. Şükran Günü’nde Wren’in kot pantolonlarından biri onun kıyafetlerine karışmıştı ve Cath bu pantolonu giymeye karar verdi. Dümdüz, beyaz bir tişört aldı. Tişörtte Simon’la ilgili herhangi bir ibare yoktu ama üzerindeki tuhaf lekeyi bir kazakla saklaması gerekecekti. Diğerlerine göre daha az buruşuk, siyah bir kazak çıkardı.

Bir yerlerde makyaj malzemeleri olacaktı... çekmecelerinden birinde. Bir göz kalemi, rimel ve kısmen kurumuş benzeyen bir fondöten bulduktan sonra Reagan’ın makyaj yaparken kullandığı aynaya gitti.

Geri dönüp bu defa kapıyı usulca açan Reagan’ın yüzü tazelenmişti. Kızıl saçları dümdüz ve yumuşacık görünüyordu. Cath onun Adele’i andırdığını düşündü. Adele’in daha sert ve her nasılsa daha keskin hatlara sahip ikizi gibiydi (hatta ondan kopyalanmış gibi).

“Bak sen şu işe,” dedi Reagan. “Eskisine göre biraz daha iyi görünüyorsun.”

Cath kendini homurdanamayacak kadar çaresiz hissederek inlemekle yetindi.

Reagan güldü. “Gayet iyisin. Saçların harika görünüyor. Onlara kaynak yaptırdığında Kristin Stewart’ın saçları da aynen böyle görünüyordu. Salla bakalım şu saçları.”

Cath bir şeylere kesin olarak itiraz ediyormuş gibi başını iki yana salladı.

Reagan iç geçirip Cath’i omuzlarından tuttu. Sonra onun başını aşağı çevirip saçlarını köklerinden salladı. Cath’in gözlüğü düştü.

“Fön çekmeyeceksen az önce sevişmişsin gibi görünmelerini sağlasan daha iyi,” dedi Reagan.

“Tanrım,” dedi Cath başını geriye atarak. “İğrençleşme.” Yerdeki gözlüğünü almak üzere öne eğildi.

“O gözlüğe gerçekten ihtiyacın var mı?” diye sordu Reagan.

"Evet," dedi Cath gözlüğünü takarak. "*İşte Böyle Bir Kız* filminin başrol oyuncusu gibi görünmemek için onu takmak zorundayım."

"Fark etmez," dedi Reagan. "Levi senden zaten hoşlanıyor. Sanırım şu çalışkan okullu kız tiplerini seviyor. Senden doğa tarihi müzesinde keşfettiği yeni bir türmüştün gibi bahsediyor."

Reagan'ın sözleri Cath'ın, Levi'nin onun ucube gösterisine bilet almak istemesiyle ilgili tüm korkularını doğruluyordu. "Bu pek iyi bir şey sayılmaz," dedi Cath.

"Levi söz konusu olduğunda sayılır," dedi Reagan. "O öyle yerlere bayılır. Gerçekten üzgün olduğunda Morril Salonu'nda dolaşmayı sever."

Reagan'ın bahsettiği yer kampüsün müzesiydi. İçinde vahşi yaşam diyoramalarıyla birlikte dünyanın en büyük mamut fosili vardı. "Öyle mi?" *Tanrım, ne hoş.*

Reagan gözlerini devirdi. "Hadi gidelim."

Levi'nin evine vardıklarında saat neredeyse on bire geliyordu ama her yer karla kaplı olduğu için hava tamamen kararmış sayılmazdı. "Bu saatte içeride hâlâ kimse var mıdır?" diye sordu Cath, Reagan'la arabadan indiklerinde.

"Kimse yoksa bile Levi vardır. O bu evde yaşıyor."

Levi'nin evi tam Cath'ın hayalinde canlandığı gibiydi. Ev, Viktorya tarzı büyük, beyaz evlerin bulunduğu bir mahalledeydi. Mahalledeki her evin geniş bir verandası ve kapısının yanında çok sayıda posta kutusu vardı. Otopark tam bir sorundu. Arabayı dört sokak öteye park etmek zorunda kalmışlardı ve Cath ayağında Reagan'ınki gibi yüksek topuklu, sivri burunlu çizmeler olmadığı için mutluydu.

Evin kapısına vardıklarında Cath'ın midesi nihayet neler olduğunu fark edip acıyla kasıldı. Cath nefesinin de hızlandığını hissetti.

Bunu yaptığına inanamıyordu. *Bir erkek. Bir parti. Yabancılar. Bira. Yabancılar. Bir parti. Bir erkek. Göz teması.*

Reagan ona şöyle bir baktı. "Aptal gibi davranmaktan vazgeç," dedi sert bir sesle.

Cath bakışlarını kapının önündeki yıpranmış paspasa çevirip başını yukarı aşağı salladı.

"Bunu yapmak istesem bile seni burada bırakıp gitmem," dedi Reagan.

Cath tekrar başını salladı ve Reagan kapıyı açtı.

İçeride onları aydınlık ve sıcak bir hava karşıladı. Karşısına çıkan manzara bu defa Cath'ın hayal ettiği gibi *değildi*.

Cath çıplak duvarlar ve birileri onları almaya karar verene dek günlerce kaldırımda bekleyen kullanılmış mobilyalar görmeyi bekliyordu.

Ama Levi'nin evi güzeldi. Basit bir dekorasyonu olsa da güzeldi. Duvarlara birkaç tablo asılmıştı ve evin dört köşesini salon bitkileri süslüyordu; aşk merdivenleri, kurdele çiçekleri ve gerçek bir ağaç kadar iri olan bir para ağacı.

İçeride fazla yüksek sesli olmayan bir müzik duyuluyordu; şu sürekli aynı ritmi taşıyan, elektronik müziklerden. Birileri tütsü yakmıştı.

Partide hâlâ epeyce insan vardı. Hepsi de Cath'den büyük, en azından Levi'yle aynı yaşta olan bu insanlar başka hiçbir şey yapmayıp sohbet ediyorlardı. Müzik setinin yanındaki iki çocuk aptalca hareketlerle, dans eder gibi vücutlarını oynatıyor, belli ki onlardan başka kimsenin dans etmemesini umursamıyorlardı.

Reagan'ın arkasından yürüyen Cath ona mümkün olduğunca yakın durmaya ve gözlerinin Levi'yi aradığını belli etmemeye çalıştı. (Hayalinde elini gözlerine siper etmiş, ayak parmaklarının ucunda yükselmiş, ufuktaki gemileri arıyordu.)

Partideki herkes Reagan'ı tanıyordu. Birileri ellerine birer bira tutuşturdu. Cath birayı kabul etse de kapağını açmadı. Onlara bira veren kişi Levi'nin ev arkadaşıydı. Levi'nin ev arkadaşlarından biriydi. Cath'ın sonraki birkaç dakika boyunca tanıştığı herkes Levi'nin ev arkadaşıydı. Cath onların arasında Levi'yi arıyordu.

Belki de Levi tuvaletteydi.

Ya da belki çoktan yatağa girmişti. Belki Cath, Altın Saçlı Kız gibi onun yanına uzanır, uyanırsa ona "görüşürüz" deyip kaçırdı. Hem Altın Saçlı Kız hem de Sindirella olurdu.

Reagan şışesindeki biranın yarısını mideye indirdikten sonra birilerine, "Levi nerede?" diye sordu nihayet.

Sorunun muhatabı Ray-Ban gözlüklü, sakallı bir çocuktu. Çocuk salona baktı. "Mutfakta olabilir mi?"

Reagan bu onu çok da ilgilendirmiyormuş gibi başım salladı. *Çünkü gerçekten de ilgilendirmiyor*, diye düşündü Cath.

“Haydi gel,” dedi Reagan Cath’e. “Gidip onu bulalım.” Diğer herkesten uzaklaştıklarında ekledi: “Soğukkanlı davran.”

Evin ön tarafında birbirine bağlı üç geniş oda vardı; salon, yemek odası ve camekânlı bir oda. Arka taraftaki mutfığa dar bir kapıdan geçilerek ulaşılıyordu. Cath, Reagan’ın arkasından yürüyordu, yani o daha kapıdan bile geçmeden Reagan, Levi’yi görmüştü. Cath, Reagan’ın, “Kahretsin,” diye fısıldadığını duydu.

Sonra kendisi de mutfığa girdi.

Levi bir lavaboya yaslanmıştı (Hep bir yerlere yaslanıyordu). Bir elinde bira tutuyor ötekini bir kızın sırtına bastırıyordu.

Kız yaşça Cath’dan büyük görünüyordu. Gözleri kapalıyken bile. Levi’nin diğer eli kızın uzun, sarı saçlarının arasındaydı ve aralık duran, gülümseyen dudaklarıyla kızı öpüyordu. Levi bu anı bile çok zahmetsizmiş gibi gösteriyordu.

Cath bakışlarını çabucak aşağı indirdi ve mutfaktan çıkıp doğruca evin kapısına gitti. Reagan’ın kendisini takip ettiğini biliyordu çünkü oda arkadaşının sürekli, “Kahretsin, kahretsin, kahretsin,” diye mırıldandığını duyuyordu.

“Ama bir türlü anlayamıyorum.” dedi Simon kekeleyerek, “Sinsi Humdrum *ne ki*? Bir adam mı?”

“Olabilir.” Sihirbaz gözlerini silip içlerine sışrayan kumlardan kurtulduktan sonra sihirli değneğini öne doğru salladı. “*Elma dersem çık, armut dersem çıkma*,” diye fısıldadı. Simon olacıklara kendini hazırladı ama hiçbir şey olmadı.

“Belki bir adamdır,” dedi Sihirbaz, dudaklarına yeniden alaycı bir gülümseme yerleştirecek. “Belki de bir adamdan çok daha değersiz başka bir şeydir.”

“O da bir sihirbaz mı? Bizim gibi?”

“Hayır,” dedi Sihirbaz sert bir sesle. “Öyle olmadığı kesin. O adam –tabii gerçekten erkekse– sihir âleminin düşmanı. Sihirlere zarar veriyor. Kimileri onun sihirleri yediğini söylüyor. Eline geçen her fırsatta yeryüzünü sihirlerden arındırıyor.

“Sen bunları duymak için çok gençsin Simon. Henüz on bir yaşındasın. Ama seni gerçeklerden daha fazla uzak tutmak haksızlık olur. Sinsi Humdrum Sihirbazlar Âlemi’nin bugüne dek karşılaştığı en büyük tehlikedir. O güçlü ve her yere nüfuz edebilen bir düşmandır. Onunla mücadele etmek kolunu kaldıramayacak kadar yorgun düştüğün bir zamanda uykuya direnmek gibidir.

“Her şeye rağmen onunla mücadele etmek zorundayız. Seni Watford’a kabul ettik çünkü Sinsi Humdrum’ın sana özel bir ilgi duyduğunu düşünüyoruz. Seni ona karşı korumak istiyoruz ve yemin ederim ki bunu kanımın son damlasına dek yapacağım. Ama sen de bir an önce kendini en iyi şekilde nasıl koruyabileceğini öğlersen iyi olur.”

—*Simon Snow ve Sihirbaz’ın Vârisi*, 23. Bölüm

© 2001 Gemma T. Leslie

ON YEDİ

Arabada hiç konuşmadılar. Cath ağlamamayı başardı. Buna minnettardı. Kendini aptal gibi hissediyordu...

Çünkü öyleydi.

Nasıl olmuştu da Levi'nin gerçekten ondan hoşlandığına inanmıştı? Son iki günü kendine bunun asla mümkün olamayacağına dair sebepler sıralayarak geçirdiği halde buna nasıl olmuştu da inanmıştı?

Belki buna, hiç de aptal olmayan Reagan da inandığı için inanmıştı...

Yurda ulaştıklarında Reagan onun arabadan inmesine izin vermedi, "Bekle."

Cath arabanın kapısını açmışken durdu.

"Üzgünüm," dedi Reagan. "Böyle bir şey olacağını tahmin etmemiştim."

"Ben böyle bir şey olmamış gibi davranmak istiyorum," dedi Cath gözlerinin bir kez daha dolduğunu fark ederek. "Bu konu hakkında konuşmak da istemiyorum. Onun senin en yakın arkadaşın olduğunu biliyorum ama onunla bu gece olanlar hakkında konuşmanı kesinlikle istemiyorum... Benim hakkımda da. Bunu asla yapma. Kendimi şu an bile yeterince berbat hissediyorum."

"Elbette," dedi Reagan, "nasıl istersen."

"Bu gece hiç yaşanmamış gibi davranmak istiyorum."

"Tamam."

Reagan istenmeyen konuları açmama konusunda tam bir ustaydı.

Haftanın kalan kısmında Levi'den bir kez bile bahsetmemiştir. Levi cumartesi sabahı Cath'i aradı ama Cath telefonu açmadı. Birkaç saniye sonra bu kez Reagan'ın telefonu çaldı.

"Levi'nin aramalarını benim yüzümden reddetme," dedi Cath. "O olay hiç yaşanmadı."

"Selam..." dedi Reagan telefona. "Evet... Tamam... Aşağı geldiğinde telefonumu çaldır. Cath odada ders çalışmakla meşgul."

Yarım saat sonra Reagan'ın telefonu tekrar çaldı ve Reagan dışarı çıkmak üzere ayağa kalktı. "Görüşürüz," dedi.

Cath başını salladı. "Görüşürüz."

Levi o hafta sonu Cath'i tekrar aramayı denedi. İki kez. Ona bir de mesaj bıraktı. *"beşinci tavşanı da bulduklarına göre şimdi ne olacak? bu bilgi karşılığında zencefilli latte ve balgabaklı ekmek verebilirim."*

Cath onun "balkabağı" kelimesini yanlış yazdığını görünce yüzünü buruşturdu.

O partiye gitmemiş, Levi'yi o pozisyonda görmemiş olsaydı bu mesajı bir çıkma teklifi olarak algılayabilirdi.

Eninde sonunda Levi'yi görmesi gerekeceğini biliyordu. O hâlâ Reagan'ın en iyi arkadaşıydı ve derslere birlikte çalışıyorlardı.

Reagan, Cath istese Levi'yi odaya bile sokmazdı ama Cath, Levi'nin ona bunu neden yaptığını sormasını istemiyordu. Bu yüzden kendisi odadan uzak durmaya başladı. Akşam yemeklerinden sonra kütüphaneye gidip Nick'in raflara yerleştirdiği kitap yığınlarının arasında vakit geçiriyordu. İçeride ne Nick ne de başkası oluyordu. Cath kütüphaneye bilgisayarını da götürüp kurgu yazma dersinin on bin kelimelik kısa bir hikâye olan final projesini tamamlamaya çalıştı. Hikâyeye pek çok farklı başlangıç hazırlamıştı ama bunların hiçbiri devamını getirmesine yetecek kadar içine sinmemişti.

Çoğunlukla kendini *Yola Devam Simon* üzerinde çalışırken buluyordu. Kendini buna iyice kaptırmıştı ve her gece uzun uzun bölümler yayınlıyordu. Kurgu yazma dersi ödevlerinden Simon ve Baz'a geçiş yapmak, yanlış kulvarda koştuğunu fark etmesini sağlıyordu. Simon ve Baz'ın hikâyelerini yazarken kollarındaki kasların bile rahatladığını hissediyordu. Daha seri yazıyor, daha rahat nefes alıyordu. Yazarken zihninden dökülen kelimelere ayak uydururcasına başını salladığını fark ediyordu.

Kütüphane kapandığında telefonuna 911'i tuşluyor ve parmağını "ara" tuşunun üzerinde tutarak koşar adım yurda dönüyordu.

Bu sayede Levi'den bir haftadan uzun süre uzak kalmayı başarmıştı. Bir öğleden sonra geç saatte dersten çıkıp odasına döndüğünde onu bilgisayarda bir şeyler yazan Reagan'ın yatağında otururken buldu.

"Cather," dedi Levi sırtıp başındaki kulaklığı çıkararak. Cath şimdi onun kaydettiği dersleri dinlediğini biliyordu. Reagan onun sürekli bu dersleri dinlediğini hatta içlerinden sevdiklerini kaydettiğini söylemişti.

"Selam," dedi Levi Cath'e. "Sana bir içecek sözüm var. Sıcak ya da soğuk, nasıl istersen. *Dışlanmışlar* sınavı harika geçti. Reagan sana söyledi mi? A aldım."

"Ne güzel," dedi Cath onu aynı anda hem öpmek hem de öldürmek istediğini belli etmemeye çalışarak.

Reagan'ın o gece olacağını düşünmüştü ve odaya dönmesinin tek sebebi buydu. Yine de orada kalmak zorunda değildi. Zaten o akşam kütüphanede Nick'le buluşacaktı.

Cath odaya sadece masasından bir şey almak için gelmiş gibi yaptı. Bir paket sakız.

"Pekâlâ," dedi. "Ben gidiyorum."

"Ama daha yeni geldin," dedi Levi. "Biraz daha kalıp Johnny'nin Ponyboy'la ilişkisinin gerçekte neyi ifade ettiğini tartışmak istemez misin? Sodapop ile Darry arasındaki mücadeleyi? Hey, sence *Dışlanmışlar*'ın da hayran kurgusu var mıdır?"

"Gitmeliyim," dedi Cath bunu Reagan'a söylüyormuş gibi görünmeye çalışarak. "Biriyle buluşacağım."

"Kiminle?" diye sordu Levi.

"Kurgu yazma dersi eşim Nick'le."

"Ah. Tamam. Çıkışta gelip seni almamı ister misin?"

"Herhalde Nick beni bırakır."

"Ah." Levi hafifçe kaşlarını çatsa da gülümsemeye devam etti. "Güzel. Görüşürüz."

Cath ondan bir an önce uzaklaşmak istiyordu. Kütüphaneye gidip Nick gelene dek *Yola Devam*'a bin kelime daha ekledi.

"Kapa şunu" dedi Nick. "Yaydığı statik elektrik yaratıcılığımı etkiliyor."

Cath, "Dedi kız," diyerek bilgisayarının kapağını kapadı.

Nick kuşkulu gözlerle ona baktı.

“Öylesine söyledim.”

“Ah.” Nick sırt çantasını bırakıp ortak kullandıkları defteri çıkardı.

“Final projesine mi çalışıyorsun?”

“Öyle sayılır,” dedi Cath.

“Bu da ne demek oluyor?”

“Daha önce hiç heykeltraşların bir objeyi değil de o obje *olmayan* şeyleri yonttuklarını duymuş muydun?”

“Hayır,” dedi Nick oturduğu yerde doğrularak.

“Eh, ben de final projesi dışında her şeyi yazıyorum ki projenin başına geçtiğimde zihnimde ondan başka bir şey kalmasın.”

“Zeki kızsın,” dedi Nick defteri ona iterek.

Cath defterin sayfalarını çevirdi. Nick son buluşmalarından beri arkalı önlü beş sayfayı doldurmuştu.

“Sen ne yazacaksın?” diye sordu ona.

“Bilmiyorum,” dedi Nick. “Bu yaz üzerinde çalıştığım bir hikâyeyi değiştirebilirim.”

“Hile yapmış olmaz mısın?”

“Sanmıyorum. Bu daha çok planlanan takvimin epeyce önüne geçmek sayılır. Şu sıralar düşünebildiğim tek şey *bu* hikâye.” Nick defteri tekrar Cath’e doğru itti. “Yazdıklarımı okumanı istiyorum.”

Bu hikâye. Onların hikâyesi. Nick ısrarla hikâyelerinin aşk karşıtı olduğunu söylüyordu. “Ama bu öyle bir hikâye değil,” diye karşı çıkmıştı Cath.

“Onda bir aşk hikâyesinde olması gereken hiçbir şey yok; ne ağlayan gözler ne de ‘sen benim diğer yarımın’ şeklinde bir söz.”

“‘Sen benim diğer yarımın’ harika bir söz,” demişti Cath. “İnsan bu sözü daha önce düşünmüş olmayı istiyor.”

Cath, Nick’e son beş yıldır her gün aşk hikâyesi yazdığını –aynı aşk hikâyesini defalarca değiştirdiğini– söylememişti. Bazısında ağlayan gözler olan, bazısında olmayan, bazen ilk görüşte, bazen hiç görmeden aşk yaşanan bazen de nefretin zevke dönüştüğü hikâyeler...

Cath, Nick’e aşk hikâyesi yazmakta ustalık kazandığını söylememişti. Bunun onun ustalaştığı tek konu olduğunu ya da Nick’in yazdığı aşk karşıtı hikâyeyle, sıradan birisinin tamamen kendi arzularını tatmin etmek üzere yazdığı ilk hayran kurgusu arasında fark göremediğini de.

Belli ki Nick'in hikâyesinin kahramanı kendisiydi ve kadın karakter de Winona Ryder, Natalie Portman ve Selena Gomez'in bir karışımından oluşuyordu.

Cath bütün bunları Nick'e söylemek yerine hikâyeyi düzeltme yoluna gitti. Nick'in yazdığı diyalogları değiştirdi. Göze batan kısımları topladı.

Nick onun sol omuzuna doğru eğilerek, "Neden onun üzerini çizdin?" diye sordu. Teninden güzel bir koku yayılıyordu. *(Son dakika haberi: Erkekler güzel kokuyor.)* "Ben o kısmı sevmiştim."

"Karakterimiz papatya falına bakmak için arabasını otoparka çekiyor."

"Bu umut vadeden bir hareket," dedi Nick. "Romantik bir hareket."

Cath başını iki yana salladı. Bunu yaptığında atkuyruğu Nick'in boynunu okşamıştı. "Bu onu tam bir aptal gibi gösteren bir hareket."

"Senin papatyalarla bir sorunun mu var?"

"Benim yirmi iki yaşına gelip de hâlâ papatyayla falına bakan kadınlarla sorunum var. Bunun için arabasını durduran kadınlarla. Ya arabaya ne demeli. *Hayır*. Eski model Volvo'lara hayır."

"Bu araba karaktere bir detay katıyor."

"Bu araba tam bir klişe. 1970-1985 yılları arasında üretilen ve hâlâ dört tekerleğinin üzerinde durabilen her Volvo'nun romanların tuhaf kadın karakterleri tarafından kullanıldığına yemin edebilirim."

Nick suratını asarak deftere baktı. "Yazdığım her şeyin üzerini çiziyorsun ama."

"Her şeyin değil."

"Geriye ne kaldı?" Nick biraz daha öne doğru eğilip Cath'in yazdıklarına baktı.

"Ahenk," dedi Cath. "Hikâyenin ahengi güzel."

"Öyle mi?" dedi Nick gülümseyerek.

"Evet. Vals yaparcasına akıp gidiyor."

"Kıskandın mı yoksa?" Nick'in yüzündeki gülümseme genişledi. Köpekdişleri biraz eğriydi ama tel takmasını gerektirecek kadar değil.

"Kesinlikle kıskandım. Ben asla bu kadar akıcı bir hikâye yazamam."

Aralarında ne zaman buna benzer bir konuşma geçse Cath birbirlerine kur yaptıklarını düşünüyordu. Ama defterin kapağı kapandığı anda Nick'in gözlerindeki ışık sönüyordu. Gecenin bir yarısı telaşlı

adımlarla her gece gittiği yere gidiyordu; herhalde elinde bir birayla sarışın bir kızın beline sarıldığı yere. Çarpık köpekdişlerini sergileyerek onu öptüğü yere.

Cath üzerinde çalıştığı sahneye devam edip defterin kenar boşluğuna yepyeni bir diyalog yazdı. Başını kaldırdığında Nick hâlâ gülümseyerek ona bakıyordu.

“Ne var?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedi Nick gülerek.

“Ne?”

“Hiçbir şey. Sadece... aramızdaki bu şeyin işe yaradığına inanamıyorum. Birlikte yazabildiğimize. Bu... bu tıpkı birlikte düşünmek gibi.”

“Bu güzel bir şey,” dedi Cath bunu gerçekten kastederek. “Yazmak insana kendini yalnız hissettirir.”

“Bu konuda aynı frekansta olacağımız aklıma gelmezdi, biliyor musun? Birbirimizden öylesine farklıyız ki.”

“O kadar da farklı sayılmayız.”

“Tamamen farklıyız,” dedi Nick. “Şu halimize bak.”

“İkimiz de edebiyat eğitimi alıyoruz,” dedi Cath. “İkimiz de beyaz tenliyiz. İkimiz de Nebraska’da yaşıyoruz. Aynı müziği dinliyoruz, aynı televizyon programlarını seyrediyoruz. Hatta ikimizde de aynı ayakkabıdan var.”

“Evet ama bu tıpkı John Lennon’ın, şarkılarını Paul McCartney’yle değil Taylor Swift’le yazması gibi.”

“Kendini gözünde bu kadar büyütme,” dedi Cath. “Sen Taylor Swift’in eline su bile dökemezsin.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.” Nick kaleminin ucuyla onun kolunu dürttü.

Birbirlerine hâlâ kur yapıp yapmadıklarından emin olamayan ama bunu istemediğini net bir biçimde bilen Cath başını kaldırıp ona baktı.

“Bu güzel bir şey,” diye tekrarladı. “Yazmak insana kendini yalnız hissettirir.”

Cath’in defterin sayfasını kendi kaleminden çıkan bir yazıyla dolduracak zamanı kalmadı. Nick’le gecenin kalan kısmını kitap yığınlarının arasında Nick’in yazdıklarını düzelterek geçirdiler. Volvo’yu paslı bir Neon’a çevirip papatyalı kısmı tamamen kaldırdılar.

On ikiye çeyrek kala eşyalarını topladılar. Kütüphanenin önündeki basamaklara ulaştıklarında Nick çoktan telefonunu çıkarmıştı. “Hey,” dedi Cath. “Arabana Pound Yurdu’nun olduğu taraftan yürümeye ne dersin? Birlikte yürüyüş yapmış oluruz.”

Nick başını telefondan kaldırmadı. “Gitsem iyi olur. Eve dönmemliyim. Derste görüşürüz.”

“Tamam,” dedi Cath. “Görüşürüz.” Nick gölgelerin arasına karışmadan önce telefonunu çıkarıp 911’i tuşladı.

“Baba? Ben Cath. Sadece merhaba demek için aradım. Bu hafta sonunu evde geçirmeyi planlıyorum. Beni ara.”

“Baba, şu an işte olduğunu biliyorum. Günlerden perşembe. Sanırım yarın evde olacağım. Beni ara tamam mı? Ya da bana e-posta at. Seni seviyorum.”

“Selam tatlım, ben baban. Bu hafta sonu eve gelme çünkü ben iki gün boyunca Gravioli’nin Tulsa’daki çekimlerinde olacağım. Yani elbette istersen gelebilirsin. Büyük bir parti verirsin. Şeydeki Tom Cruise gibi... Tanrım, o filmin adı neydi? *Top Gun* değil de... *Riskli İş*! Büyük bir parti ver. Bir sürü insan davet et ve birlikte *Riskli İş* filmini seyredin. İçecek bir şeyim yok ama bezelyeli güveç duruyor. Seni seviyorum, Cath. Kız kardeşinle aran hâlâ kötü mü? Sakın ha öyle olmasın.”

Love Kütüphanesi o hafta sonu her zamankinden kalabalıktı. Finallerden önceki son haftaydı ve belli ki okuldaki herkes derslere gömülmüştü. Cath boş bir çalışma masası bulabilmek için kütüphanenin epeyce içlerine yürümek zorunda kaldı. Levi’yi ve onun, kütüphaneyi ne kadar çok ziyaret edersen oda sayısının o kadar çok arttığına dair teorisini hatırladı. Cath o gece bir merdiven boşluğundaki alçak bir kapıdan geçti. Kapının üzerinde GÜNEY BÖLÜMÜ yazan bir tabela vardı ve Cath bu kapıyı ilk kez gördüğüne yemin edebilirdi.

Kapıyı açtığında karşısına çıkan basamakla normal boyuttaki bir koridora geçti. Sonra kendini tıpkı Nick’in çalıştığı salon gibi füzeye

benzeyen ama onun simetriği olan bir salonda buldu. Burada rüzgâr bile ters yönde esiyordu.

Cath boş bir bölme bulup çantasını bıraktı ve montunu çıkardı. Gri bir panelle ikiye ayrılmış bölmenin diğer tarafında oturan kız onu seyrediyordu.

Kız Cath'e gülümsedi ve onun bunu görebilmesi için oturduğu yerde doğruldu. Sonra hızla salona bakıp bölmeyi ayıran panele tutunarak öne eğildi. "Niyetim seni rahatsız etmek değil ama tişörtüne bayıldım," dedi.

Cath başını eğip tişörtüne baktı. Etsy'den aldığı ve üzerinde *Sakin Ol ve Yola Devam Et* yazısıyla birlikte Simon ve Baz'ın resimlerinin de olduğu bir tişört giymişti.

"Ah," dedi. "Teşekkürler."

"Gerçek hayatta hayran kurgusu okuyan birisiyle tanışmak heyecan verici."

Cath bu sözlerle şaşırmış gibi görünüyor olmalıydı. "Ah, Tanrım," dedi kız. "Neden söz ettiğimi biliyor musun?"

"Evet," dedi Cath. "Elbette biliyorum. Yani sanırım biliyorum. *Yola Devam Et Simon*'dan mı?"

"Evet!" Kız sesizce güldükten sonra tekrar salona baktı. "Bundan neredeyse utandığımı söyleyebilirim. Yani sanki kimsenin bilmediği gizli bir hayat yaşıyorum. İnsanlar bunu çok tuhaf buluyorlar... Hayran kurgusu mu okuyor? Vurun kırbacı. Bilirsin işte."

Cath başını salladı. "Bu tür hikâyeleri çok okur musun?"

"Eskisi kadar değil," dedi kız. "Lisede bağımlıyıldım." Sarı saçlarını atkuyruğu halinde toplamış ve üzerinde SALDIRIN ŞAHİNLER SALDIRIN! yazan, Nebraska futbol takımına ait bir eşofman üstü giymişti. Hiç de huzursuz edici bir münzeviye benzemiyordu. "Ya sen?" diye sordu.

"Ben hâlâ çok okuyorum..." dedi Cath.

Kız bunu daha fazla içinde tutamayacakmış gibi Cath'in sözünü keserek, "Benim favorim kesinlikle Sihircath," dedi. "*Yola Devam*'ın müptelası oldum. O hikâyeyi takip ediyor musun?"

"Evet."

"Yazarı son zamanlarda çok hızlı. Yeni bir bölüm girdiği her defasında elimde ne varsa bırakıp onu okuyorum. Sonra tekrar okuyorum. Oda arkadaşım deli olduğumu düşünüyor."

"Benimki de öyle."

"Ama hikâye o kadar iyi ki. Simon ve Baz'ı kimse Sihircath gibi yazamaz. Ben onun yarattığı Baz'a bayılıyorum. Hatta o Baz'a *âşığım*. Ayrıca eskiden Simon/Agatha ilişkisinin sıkı savunucularındandım."

Cath yüzünü buruşturdu. "*Olamaz.*"

"Haklısın. O zamanlar çok küçüktüm."

"Agatha ikisinden birine ilgi duysaydı bunu belli ederdi," dedi Cath.

"Değil mi ya? *Yola Devam*'da Simon'ın Agatha'yla ilişkisini kestiği o sahne çok iyiydi."

"Sence biraz uzun değil miydi?"

"Hayır. Sence?"

"Bilemiyorum."

"Bence hiçbir bölüm uzun değil. Onları okumaya doyamıyorum." Kız kurabiye yiyen bir Kurabiye Canavarı gibi iki elini birden ağzına götürdü. "Dediğim gibi ben *Yola Devam* müptelasıyım. Bence çok yakında hikâyede *önemli* bir şeyler olacak."

"Bence de," dedi Cath. "Belki Sihirbaz, Simon'ı baştan çıkarır."

"Hayır! Öyle mi düşünüyorsun?"

"Sadece öyle hissediyorum."

"Simon ve Baz'ın bir araya gelmesini beklemek beni öldürdü. Şimdi onların şöyle ateşli bir aşk sahnesi yaşamalarını bekliyorum. *Yola Devam*'la ilgili tek şikâyetim bu; Simon ve Baz aşkı çok detaylı işlenmiyor."

"Yazar neredeyse hiç aşk sahnesi yazmıyor," dedi Cath yanaklarının hafifçe kızardığını hissederek.

"Evet ama yazdığında da çok ateşli yazıyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hımm," dedi kız gülererek. "*Evet.*"

"İşte bu yüzden insanlar bizim çılgın birer sapık olduğumuza inanıyorlar," dedi Cath.

Kız tekrar kıkırdadı. "Biliyorum. Bazen orijinal seriden bir kitap daha çıkacağını bile unutuyorum. Yani hikâyenin Sihircath'in yazdığından farklı bir sonla bittiğini hayal etmek benim için çok zor."

"Bazen..." dedi Cath. "Orijinal hikâyeyi okurken Simon ve Baz'ın gerçekte birbirlerine âşık olmadıkları aklımdan çıkıyor."

"Değil mi ya? Gemma T. Leslie'yi seviyorum, onu hep seveceğim. Onu çocukluğumun yapı taşlarından biri olarak görüyor ve Sihircath'in

onsuz asla var olamayacağını biliyorum. Ama sanırım artık Sihircath'i ondan daha fazla seviyorum. Bugüne dek tek bir kitap bile yazmamış olsa da Sihircath'in en sevdiğim yazar olduğunu söyleyebilirim."

Şaşkınlıktan ağzı açık kalan Cath başını iki yana salladı. "Bu çılgınca bir düşünce."

"Biliyorum," dedi kız, "ama sanırım doğru olan bu... Ah, Tanrım. Özür dilerim. Kafanı şişirdim. Gerçek hayatta bu konuları konuşacak kimse bulamıyorum. Erkek arkadaşım dışında. O benim bu konuya ilgimi biliyor."

"Özür dilemene gerek yok," dedi Cath. "Güzel bir sohbetti."

Kız yerine oturdu. Cath de öyle. Bilgisayarını çıkarıp kısa bir an Profesör Piper'ı düşündükten sonra *Yola Devam'*ın son bölümünü açtı. Yakında hikâyede önemli bir şeyler olacaktı.

"Baba, ben Cath. Talsa'dan döndün mü? Sadece nasıl olduğunu sormak istedim. Beni ara."

"Baba? Ben Cath. Beni ara."

"Selam Cath, ben baban. Eve döndüm. İyiyim. Benim için endişelenme. Okulun için endişelen. Hayır, vazgeçtim, hiçbir şey için endişelenme. Endişe duymamaya çalış Cath, bu harika bir duygudur. Uçmak gibi. Seni seviyorum, tatlım. Kardeşine selamımı ilet."

"Baba? Benim endişelenmemi istemediğini biliyorum. Yine de beni ararsan daha rahat ederim. Sabahın üçünde değil ama."

"Son on gün..." dedi Profesör Piper.

Her zamanki gibi masasında oturmak yerine pencerelerin önüne geçmiş, kameralara poz verir gibiydi. Dışarıda kar yağıyordu –henüz aralık ayının başında olmalarına rağmen o sene epey kar yağmıştı– ve Profesör buzlanmış camın önünde dramatik bir görüntüye bürünmüştü.

"Sınıftaki herkesin kısa hikâyesini tamamladığına inanmak istiyorum," dedi mavi gözlerini öğrencilere çevirerek. "Şu an sadece son düzeltmelerinizi yapıp konuyu topladığınızı düşünmek istiyorum."

Sıralara doğru yürüyüp öğrencilerden birkaçına gülümsedi. Cath onunla gözleri buluştuğunda heyecanlandığını hissetti.

“Ama ben de bir yazarım,” dedi Profesör. “Dikkat dağınıklığının ne demek olduğunu bilirim. Masanın başına oturmamak için kendine yeni işler icat etmenin. Boş bir sayfanın, boş bir ekranın karşısına geçmekten ölesiye yorgun düşene dek lüzumsuz şeylerle oyalanmanın.” Sınıftaki erkeklerden birine bakıp gülümsedi.

“Bu yüzden henüz hikâyenizi tamamlamamış, hatta hiç başlamamış olmanızı anlayışla karşılarım. Ama artık sizden *başlamanızı* rica ediyorum. Dış dünyayla bağınızı kesin. İnterneti kapayıp odanızın kapısını barikat kurun. Hayatınız buna bağılmışçasına yazın.

Geleceğiniz buna bağılmışçasına yazın.

“Çünkü size şu kadarını söyleyeyim...” En sevdiği öğrencilerden birinin daha yüzüne bakıp gülümsedi. “Önümüzdeki dönem benim ileri seviye dersime girmek istiyorsanız bu dersten alacağınız not en az B olmalı. Ve yazacağınız kısa hikâye sizin final notunuzun yüzde ellisini oluşturacak. Bu ders sadece *yazarlar* içindir. Korkularını bir kenara bırakmak ve dikkati dağıtacak şeylerden uzak durmak isteyenler içindir.

Hepinizi seviyorum, *gerçekten* seviyorum ama ben vaktini boşa harcamak isteyen biri için vakit harçayamam.” Nick’in sırasının önünde durup gülümsedi. “Anlaşıldı mı?” diye sordu ona.

Nick başını salladı. Cath ise bakışlarını sırasına çevirdi.

Cath çarşaflarını yıkamamıştı ama yine de üzerlerinde Levi’nin kokusu kalmamıştı.

Oda da onu bu hareketi yüzünden yargılayacak kimse olmasa da mümkün olduğunca kayıtsız görünmeye çalışarak yüzünü yastığına gömdü. Yastığı kirli yastık gibi kokuyordu. Ve biraz da patates cipsi.

Cath gözlerini kapayıp Levi’nin, bacakları onunkilere dolanmış halde yanında uzandığını hayal etti. O gece sesinin nasıl çatallandığını ve Levi’nin ona destek olmak, onun için her şeyi kolaylaştırmak istercesine kendisine nasıl sarıldığını hatırladı.

Levi’nin üzerindeki pazen gömleği hatırladı. Onun ilgi görmeyi bekleyen pembe dudaklarını. Ve kendisinin onun ensesindeki saçları okşamaya doyamadığını.

Sonra ağlamaya başladı. Burnu akıyordu. Burnunu yastığına sildi çünkü artık bu saatten sonra ne fark ederdi?

Simon olanca hızıyla koşuyordu. Daha da hızlandı. Sadece ayaklarına ve bacaklarına değil, önüne çıkan dal ve taşlara da sihir yapıyordu.

Buna rağmen çok geç kalmış olabilirdi. Agatha'yı ormanda yere yığılmış halde gördüğünde önce gerçekten geciktiğini düşündü. Ama Agatha kıpırdıyordu. Korkmuş olabilirdi ama hâlâ tek parça halindeydi.

En az onun kadar titreyen Baz, Agatha'nın yanında diz çökmüştü. Saçları normalde olmasına asla izin vermeyeceği şekilde yüzüne dökülmüştü ve solgun teni ay ışığının altında bir denizkabuğunun içi gibi tuhaf pırıltılar saçıyordu. Simon bir an Agatha'nın neden kaçmaya çalışmadığını merak etti. Kafası karışmış olmalıydı. Vampirlerin karşılımlarına bunu yapma kabiliyetleri vardı değil mi?

"Git buradan," diye tısladı Baz.

"Baz..." dedi Simon ona elini uzatarak.

"Yüzüme bakma."

Simon, Baz'ın gözlerinin içine bakmasa da bakışlarını ondan ayırmadı. "Senden korkmuyorum," dedi.

"Korkmalısın. İkinizi de öldürebilirim. Önce onu, sonra sen ne olup bittiğini anlamadan seni. Çok hızlıyım Simon..." Baz dudaklarından çıkan son iki kelimeyi titrek bir sesle söylemişti.

"Biliyorum..."

"Çok güçlüyüm..."

"Biliyorum."

"Ve çok susadım."

Simon'ın sesi bir fısıltı gibiydi. "Biliyorum."

Baz'ın omuzları titredi. Agatha doğrulur gibi oldu. Artık kendine geliyor olmalıydı. Simon ciddi bir ifadeyle ona bakıp başını iki yana salladı. Onlara doğru bir adım daha attı. Artık çok yakınında duruyordu. Baz kolunu uzatsa ona dokunabilirdi.

"Senden korkmuyorum, Baz."

"Neden?" diye inledi Baz. Bu ancak bir hayvanın boğazından kopacak bir iniltiydi. Yaralı bir hayvanın.

"Çünkü seni tanıyorum ve beni incitmeyeceğini biliyorum." Simon elini uzatıp Baz'ın yüzüne dökülen siyah bir saç tutamını usulca geriye attı. Baz bu dokunuşla başını kaldırdı ve gözler önüne serilen köpekdişleri ısıltı ısıltı parladı. "Sen çok güçlüsün, Baz."

Baz bu sözleri duyar duymaz Simon'ı belinden tuttu ve yüzünü onun karnına bastırdı.

Agatha ikisinin arasından sıyrılıp kaleye doğru koşmaya başladı. Simon, Baz'ın ensesini tuttu ve üzerine eğildi. "Biliyorum," dedi. "Her şeyi biliyorum."

ON SEKİZ

“Artık buraya mı takılıyorsun?” diye sordu Nick kütüphane kartını Cath’in oturduğu masaya bırakarak.

“Sadece yazı yazmaya çalışıyorum,” dedi Cath. Nick’in ekrana bakmasına fırsat tanımadan bilgisayarını kapadı.

“Final projesine mi hazırlanıyorsun?” Nick onun yanındaki sandalyeye oturup bilgisayarını tekrar açmak istedi. Cath kolunu bilgisayarın üzerine koydu. “Kendine nihayet bir yol çizebildin mi?” diye sordu Nick.

“Evet,” dedi Cath. “Hem de pek çok.”

Nick kısa bir süre kaşlarını çattıktan sonra başını iki yana salladı. “Senin bu işin altından kalkabileceğinden kuşku yok. On bin kelimeyi uykunda bile yazarsın.”

Bu gerçekten doğrudu. Cath daha önce tek bir gecede *Yola Devam’a* on bin kelime eklemişti. Sonraki gün bilekleri sızım sızım sızlamıştı... “Senden ne haber?” diye sordu Nick’e. “Hikâyeyi bitirdin mi?”

“Sayılır. Şey... Bir fikrim var.” Nick, Cath’e gülümsedi. Bu, Cath’e onun kendisine kur yaptığını düşündürten o gülümsemelerden biriydi.

Gülümsemeler insanın kafasını karıştırıyor, diye düşündü Cath. *İşte ben bu yüzden hiç gülümsemiyorum.*

“Sanırım şu aşk karşıtı hikâyemi proje ödevine dönüştüreceğim.” Nick, *Muppet Show* kuklalarınınkine kadar kalın kaşlarını kaldırıp üst dudağını dişlerine bastırdı.

Cath bir süre açık kalan ağzını nihayet kapayabildi. "Hangi hikâyeyi? Üstünde birlikte çalıştığımız hikâyeyi mi?"

Nick tekrar kaşlarını kaldırıp, "Evet," dedi heyecanla. "Önce konusunun çok havada kaldığını düşündüm. Kısa bir hikâyenin bir şeyler hakkında olması gerekir. Ama senin de her zaman dediğin gibi iki insanın birbirine âşık olmasından daha önemli bir konu olabilir mi? Ayrıca hikâyenin üzerinde yeterince çalıştık. Bence artık hazır." Dirseğiyle Cath'ın dirseğini dürtüp dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Bakışlarıyla Cath'ın gözlerini takip ediyordu. "Ee, ne düşünüyorsun? İyi fikir, değil mi?"

Cath ağzını bir kez daha kapamak zorunda kaldı. "Ben... ben... sadece..." Bakışlarını masaya, çoğunlukla defterin durduğu noktaya çevirdi. "O hikâyeyi birlikte yazdık."

"Cath..." dedi Nick, Cath onu hayal kırıklığına uğratmış gibi. "Bana ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Şey, sen ona *benim* hikâyem diyorsun."

"Bunu ben değil, *sen* söylüyorsun," dedi Nick onun sözünü keserek. "Bugüne dek bana hep kendini bir yazardan çok editör gibi hissettiğini söyledin."

"Sana takılıyordum."

"Şimdi de aynısını mı yapıyorsun? Seni anlayamıyorum."

Cath başını kaldırıp ona baktı. Nick'in yüzünde sabırsızlığını yansıtan bir ifade vardı. Ve hayal kırıklığını. Cath onu yarı yolda bırakmış gibi.

"Dürüst olmaya ne dersin?" diye sordu Nick. Cath'ın cevabını beklemedi. "Bu hikâye benim fikrimdi. Ona ilk ben başladım. Kütüphanedeki buluşmalarımız dışında ona üstünde ben çalıştım. Yardımlarını takdirle karşılıyorum, sen üstün yetenekli bir editörsün ve gelecek vad ediyorsun ama bu hikâyenin gerçekten *sana* ait olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi Cath. "Elbette hayır." Sesinin sızlanırcasına çıktığını fark etti. "Ama onu birlikte yazıyoruz. Lennon ve McCartney gibi..."

"John Lennon ve Paul McCartney defalarca şarkıları ayrı ayrı yazdıklarını, sonra onları birbirlerine gösterdiklerini söylediler. Sen *Yesterday* şarkısının yarısını John Lennon'ın yazdığını mı düşünüyorsun gerçekten? *Revolution*'ı Paul McCartney'nin yazdığını mı? Çocuk olma lütfen."

Cath kucağında duran ellerini yumruk yaptı.

“Bak,” dedi Nick zoraki bir gülümsemeyle. “Yaptıkların için minnettarım. Sen benim sanatçı kişiliğimi hiç kimsenin yapamadığı kadar iyi anladın. En iyi danışmanım oldun. Yazdıklarımızı birbirimize göstermeye devam etmemizi istiyorum. Sana bir öneride bulunduğumda bu sadece bana aitmiş gibi hissetmek istemiyorum. Tersi de geçerli.”

Cath başını iki yana salladı. “Bu...” Ne söyleyeceğini bilemediği için bilgisayarını önüne çekip kordonunu etrafına dolamaya başladı. Abel’in ona hediye ettiği kordonu. (Hakikaten iyi bir hediyeydi.)

“Cath... yapma. Beni çıldırtıyorsun. Buna sahiden kızdın mı? Senden bir şey çaldığımı mı düşünüyorsun gerçekten?”

Cath başını bir kez daha iki yana salladı. Bilgisayarını çantasına yerleştirdi.

“Bana kızgın mısın?” diye sordu Nick.

“Hayır,” diye fısıldadı Cath. Ne de olsa hâlâ kütüphanedeydiler. “Ben... ben *sadece...* *Sadece.*”

“Benim adıma sevineceğini düşünmüştüm,” dedi Nick. “Buna ne çok emek harcadığımı bilen tek kişi sensin. Bu hikâyeye her şeyimi verdiğimi biliyorsun.”

“Biliyorum,” dedi Cath. İşin bu kısmı doğrudu. Bu hikâyeye önem veren Nick’ti, Cath değil. Cath işin yazım kısmıyla ilgilenmişti. Nick’le çalışırken aralarında can bulan üçüncü sihirli varlıkla. Onunla ölüm ilanları yazsa bile fark etmezdi. Ya da şampuan ambalajları. “Ben *sadece...*” dedi. “Artık kendi hikâyem üzerinde çalışmalıyım. Neredeyse finaller başlayacak.”

“Burada çalışsan olmaz mı?”

“Klavyenin sesiyle sana işkence etmek istemiyorum,” diye mırıldandı Cath.

“Hikâyelerimizi teslim etmeden önce son bir kez daha kontrol etmek üzere bir araya gelmek ister misin?”

“Elbette,” dedi Cath gerçekte bunu istemese de.

Merdivenlerden çıkar çıkmaz koşmaya başladı ve ağaçlarla karanlığın arasından geçerek yurda ulaşana dek hiç durmadı.

Cath çarşamba öğleden sonra biyoloji finalini verip bilgisayarının başına geçti. Kurgu yazma projesini tamamlayana dek ne odadan dışarı çıkacak ne de internete bağlanacaktı.

İlk taslağını oluşturan dek yazmaya ara vermeyecekti. *Şu an ne yazdığımı bilmiyorum, falan filan*, gibi saçma sapan şeyler yazsa bile.

Hikâyenin karakterlerini ve olay örgüsünü hâlâ oluşturamamıştı.

Bir saat boyunca bir adamla karısı arasında geçen bir diyalog üzerine çalıştı. Sonra bunun tekdüze bir diyalog olduğunu, adamın karısıyla sadece Brüksel lahanası hakkında konuştuğunu ve Brüksel lahanasının herhangi önemli bir şeyi simgelemediğini fark etti. Ardından bir çiftin ayrılışını köpeklerinin gözüyle anlatan bir hikâyeye başladı.

Derken bir evliliği kasten yıkan bir köpek hakkında yazdı. Hikâyenin devamını getiremedi çünkü o ne köpeklerle ne de evli insanlara ilgi duyuyordu.

Nick'in aşk karşıtı hikâyesinden aklında kalanları yazmayı düşündü. Ama Profesör Piper bunu mutlaka fark ederdi.

Simon/Baz hikâyelerinden birini seçip sadece isimleri değiştirebilirdi. (Profesör Piper'ın gözü çoktan onun üzerinde olmasaydı bunu gerçekten de yapabilirdi.)

Ya da belki Simon/Baz hikâyelerinden birini seçip tüm önemli detayları değiştirdi. Simon bir avukat, Baz ise bir casus olurdu. Simon bir polis olurdu, Baz ise bir pastane işletirdi. Simon, Brüksel lahanası severdi, Baz ise bir köpek olurdu.

Cath internete bağlanmak için çılgınca bir istek duyuyordu. Sadece e-postalarına bakacaktı. Brüksel lahanasındaki B harfinin büyük yazılıp yazılmadığını kontrol etmek için bile bir arama penceresi açmayacaktı.

Bunu yapmak yerine bilgisayarın başından kalkıp tuvalete gitmeye karar verdi. Koridorda ağır ağır ilerleyip oyalanacak bir şeyler aradı ama etrafta onunla dostluk kurmaya hevesli kimse yoktu. Odasına dönüp yatağına uzandı. Bir önceki gece geç saate dek biyoloji çalışmıştı ve gözlerini kapamakta zorlanmadı.

Bir süre Levi yerine Nick'in hayalini kurmak onun için neredeyse iyi bir değişiklik olmuştu. Peki ondan gerçekten hoşlanmış mıydı? (Nick'ten mi? Levi'den hoşlandığı kesindi zaten.) Yoksa hoşuna giden sadece onun temsil ettikleri miydi? Zekâ, yetenek ve yakışıklılık. Eski tarz bir yakışıklılık.

Şimdi Nick'i düşünmek bile onu utanca boğuyordu. Aldatılmıştı. Kandırılmıştı. Nick en başından beri hikâyeyi çalmayı planlamış olabilir

miydi? Yoksa bunu sadece çaresiz kaldığı için mi yapmıştı? Tıpkı şu an Cath'ın çaresiz kaldığı gibi.

Nick ve onun aptal hikâyesi.

O hikâye gerçekten de Nick'indi. Cath tek başına olsa asla öyle bir hikâye yazmazdı. Aptal, tuhaf bir kadın karakter. Aptal, kendini beğenmiş bir erkek karakter. Sıfır ejderha.

O Nick'in hikâyesiydi. Nick, Cath'i kandırıp öyle bir hikâye yazmaya ikna etmişti. Güvenilmez anlatıcı diye ona denirdi.

Cath şimdi kendi hikâyesi üzerine çalışmak istiyordu. Proje ödevi için hazırlamak zorunda olduğuna değil.

Yola Devam'a.

Yola Devam, Cath'in hikâyesiydi. Onu binlerce insan okuyordu. Binlerce insan bu hikâyenin tamamlanmasını bekliyordu.

Ya proje ödevi olarak yazacağı hikâye? Onun bitmesi sadece bir kişiyi ilgilendiriyordu. Ve o kişi Cath bile değildi.

Cath ayakkabılarını bile çıkarmadan yüzükoyun uyuyakalmıştı.

Uyandığında etraf karanlıktı ve bundan hiç hoşlanmadı. Olması gerekenin aksine, hava aydınlıkken uyuyup karardığında uyanmak insanı sersemletiyordu. Baş ağrıyordu ve salyası yastığına akmıştı. Bu sadece gündüz saatlerinde uyuduğunda olurdu.

Cath perişan halde doğruldu ve telefonunun çaldığını fark etti. Ekrandaki numarayı tanımıyordu.

"Alo?"

"Cather?" Bu bir erkek sesiydi. Kibar bir erkek sesi.

"Evet. Kiminle görüşüyorum?"

"Selam Cather, ben Kelly. Babanın işyerinden."

Kelly babasının bağlı olduğu kreatif direktördü. Şu panda önerisinde bulunan adam.

"Lanet Olası Kelly," diyordu Cath'ın babası onun için. "Lanet Olası Kelly, Kilpatrick'in reklam kampanyasına baştan başlamamızı istedi." Ya da, "Lanet Olası Kelly robotun dans etmesi gerektiğine karar verdi."

Babası hâlâ iş hayatında olmasını Kelly'ye borçluydu. Kelly çalıştığı ajansı değiştirdiği her defasında Cath'ın babasını da beraberinde götürüyordu.

Kelly onun aşırılıklarını “yaratıcı bir zihne” sahip olmasına yoruyordu. “Babanız bir dâhi,” demişti ikizlere bir Noel partisinde. “Beyni tamamen reklam hazırlayacak şekilde tasarlanmış. Hassas bir terazi gibi.”

Kelly, ağzını açtığı her defasında karşısındakini bir şey anlatmaya ya da satın almaya teşvik edermişçesine yumuşak ve ikna edici bir sesle konuşuyordu. “Karides kokteylini denediniz mi kızlar? *Olağanüstü* bir tadı var.”

Şimdi onun bir satıcınıninki kadar yumuşak sesi Cath’ın sırtında hiç de hoş olmayan ürpertilere sebep oluyordu.

“Selam,” dedi Cath.

“Selam Cather. Seni okuldan aradığım için üzgünüm. Final haftasındasınız, değil mi? Dostum bana final haftasında olduğunuzu söyledi.”

“Evet,” dedi Cath.

“Bak, numaranı babanın telefonundan aldım ve sana onun gayet iyi olduğunu, yakında düzeleceğini söylemek istiyordum sadece. Ama bu geceyi ve belki sonraki bir iki geceyi daha hastanede geçirecek. St. Richard’s Hastanesi’nde...”

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey. Her şey yolunda. Gerçekten. Sadece kendini biraz toparlaması gerekiyor.”

“Neden? Yani ne oldu? Onu neden hastaneye götürdün? Onu hastaneye sen mi götürdün?”

“Evet. Onu buraya tek başıma getirdim. Bir şey olduğu için değil. Sadece kendini işe biraz fazla kaptırmıştı ki senin de bildiğin gibi hepimiz aynı sorundan mustaribiz. Ama baban ofisten ayrılmak istemiyordu. Birkaç gündür ofiste kalıyordu...”

Cath babasının kaç gündür ofiste kaldığını merak etti. Bir şey yemiş miydi? Tuvalet ihtiyacını gidermiş miydi? Masasını kapıya mı dayamıştı? Fikirlerinin yazılı olduğu kâğıtları yedinci kattaki ofisten aşağı mı atmıştı? Koridorda durup, *Hepiniz işe yaramaz birer satılıksınız! Hepiniz! Özellikle de sen Kelly, seni beyinsiz, yaşlı beygir!* diye bağırması mıydı? Onu yaka paça dışarı mı çıkarmak zorunda kalmışlardı? Bu olay gün içinde mi gerçekleşmişti? Herkes tanık olmuş muydu?

“Şu an St. Richard’s Hastanesi’nde, değil mi?” diye sordu Cath.

“Evet, bazı kontroller yapılacak. Şimdi biraz uyumasını sağlıyorlar. Bence bunun çok faydası olacak.”

"Hemen geliyorum," dedi Cath. "Ona yolda olduğumu söyleyin. Kendine zarar vermiş mi?"

"Hayır, Cather, yaralı falan değil. Sadece uyuyor. Sanırım iyileşecek. Oldukça zor birkaç ay geçirdi."

Ay mı? "Hemen geliyorum, tamam mı?"

"Tamam," dedi Kelly. "Ben de herhalde birazdan eve dönerim. Ama numaram bu. Bir şeye ihtiyaç duyarsan beni mutlaka ara, olur mu?"

"Teşekkür ederim."

"Ciddiyim, neye ihtiyacın olursa ara. Baban için neler hissettiğimi biliyorsun, o benim uğurum. Onun için her şeyi yaparım."

"Teşekkür ederim."

Cath telefonu Kelly'den önce kapadı. Daha fazla sabredecek gücü kalmamıştı.

Sonra hiç vakit kaybetmeden Wren'i aradı. Wren telefonu şaşırmış gibi açtı. Cath doğrudan konuya girdi. "Babam St. Richard's Hastanesi'ndeymiş."

"Ne? Neden?"

"İsteyken kendini kaybetmiş."

"Peki şimdi iyi mi?"

"Bilmiyorum. Kelly onun ofisten hiç ayrılmadığını söyledi."

Wren iç geçirdi. "Lanet Olası Kelly mi?"

"Evet."

"Babam kendine geldiğinde utancından yerin dibine geçecek."

"Biliyorum," dedi Cath. "Ulaşım sorununu çözer çözmez hastanede olacağım."

"Kelly sana gelmeni söyledi mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani final haftasındayız ve sen de biliyorsun ki şu an büyük ihtimalle onu ilaçla uyutuyorlar. Bence yarın hastaneyi arayıp durumunu sormalıyız."

"Babam hastanede Wren."

"St. Richard's tam olarak hastane sayılmaz."

"Yani sence oraya gitmemeli miyiz?"

"Bence önce finallerimizi vermeliyiz," dedi Wren. "O zamana dek babam kendine gelmiş olur ve bizi yanında bulur."

“Ben gidiyorum,” dedi Cath. “Büyükanneme gelip beni almasını söyleyeceğim.”

“Büyükannem Şikago’da.”

“Ah, doğru ya.”

“İlla ki oraya gitmek istiyorsan annemden yardım alabilirsin. Bu senin için bu kadar önemliyse.”

“Kesinlikle olmaz. Şaka mı yapıyorsun?”

“Tamam. Nasıl istersen. Hastaneye gittiğinde beni arar mısın?”

Cath ona, “Final haftasında seni rahatsız etmek istemem,” gibi canını acıtacak bir şeyler söylemek isterdi. Ama bunun yerine sadece, “Evet,” dedi.

Sonra Reagan’ı aradı. Reagan’ın arabası vardı ve onun çaresizliğini anlardı.

Reagan telefonu açmadı.

Cath yatağına girip bir süre ağladı.

Babası için. Onun zayıflığı ve düştüğü utanç verici durum için. Bir de kendisi için. Babasının yanında olup da böyle bir şey yaşanmasını engelleyemediği için. *Bu kadar* kötü bir olay bile Wren’le ikisini bir araya getiremediği için. Wren neden böylesine sakın davranıyordu? Bir benzerinin daha önce yaşanmış olması bu olayı önemsiz kılıyordu. Babalarının onlara ihtiyacı olmadığı anlamına gelmiyordu.

Sonra biraz da yeterince arabası olan arkadaşı olmadığı için ağladı.

Ardından Levi’yi aradı.

Levi telefonu ilk çalışında açtı. “Cath?”

“Selam Levi. Şey, nasılsın?”

“İyiyim. İşteyim.”

“İşteyken seni arayan herkese cevap verir misin?”

“Hayır.”

“Ah. Şey, işten çıktığında beni Omaha’ya götürmen mümkün mü? Apar topar haber verdiğimi biliyorum ama benzin masrafını karşılarım. Ailemle ilgili acil bir durum söz konusu.”

“Hemen gelip seni alıyorum. Bana on beş dakika zaman tanı.”

“Hayır. İşteysen bekleyebilirim, Levi.”

“Bunun ailenle ilgili acil bir durum olduğunu söylemedin mi?”

“Evet,” dedi Cath sessizce.

“On beş dakika sonra oradayım.”

Snow'un onu burada, balkonda görebilmesi mümkün değildi. O, şu an kendini tamamen baloda atacağı adımları öğrenmeye adanmıştı. Agatha'nın yumuşak çizmelerinin her noktasına basmaya. Agatha o gün beyaz denilebilecek kadar açık renkli saçları, pürüzsüz pembe teniyle harika görünüyordu. *Bu kızın teni ışık geçirmiyor,* diye düşündü Baz. *Süt gibi. Beyaz bir cam gibi.*

Simon öne doğru beceriksizce bir adım atıp Agatha'nın sen-delemesine neden oldu. Düşmemesi için onu belinden sıkıca tuttu.

İkisi birlikteyken ıslıl ıslıl parlamıyor mu? Altın rengi ve beyazın her tonunu taşıyor mu?

"Şunu bil ki, Simon ondan asla vazgeçmeyecek."

Baz hızla sese doğru dönmek istese de kendini tuttu. Başını bile çevirmedi. "Merhaba Penelope."

"Boşa zaman harcıyorsun," dedi Penelope. Sesinin yorgun olduğunu inkâr etmek imkânsızdı. "Simon kaderinde Agatha'nın yazılı olduğuna inanıyor. Bu elinde değil."

"Biliyorum," dedi Baz bakışlarını gölgelere çevirerek.

"Benim de elimde değil."

—“Tyrannus Basilton, *Karanlığın Oğlu*,” Aralık 2009
FanFixx.net yazarları *Sihircath* ve *Wrengârenk*

ON DOKUZ

Levi hiçbir şey sormadı. Zaten Cath de açıklama yapma hevesinde değildi.

Ona babasının hastanede olduğunu söyledi ama sebebini anlatmadı. Ona defalarca teşekkür etti. Arabanın kül tablasına yirmi dolar sıkıştırdı ve parası olduğunda daha fazlasını vereceğini söyledi.

Elinden geldiğince onun yüzüne bakmamaya çalıştı çünkü bunu yaptığı her defasında onu ya kendisini ya da o kızı öperken hayal ediyordu ve her iki hatıra da aynı oranda canını acıtiyordu.

Cath onun yine eskisi gibi kendisine sorularla sataşmasını, güzel yorumlarda bulunmasını bekledi ama Levi onu düşünceleriyle baş başa bırakmayı tercih etti. On beş dakika kadar sonra Cath'e bir ders dinlemesinin sakıncası olup olmayacağını sordu. Bir sonraki gün önemli bir finali vardı.

“Elbette dinleyebilirsin,” dedi Cath.

Levi torpido gözünün üstüne dijital bir kayıt cihazı koydu. Sonraki kırk dakikayı boğuk sesli bir Profesör'ün sürdürülebilir çiftçilik uygulamaları hakkında konuşmasını dinleyerek geçirdiler.

Nihayet şehre ulaştıklarında Cath Omaha'ya daha önce sadece birkaç kez gelen Levi'ye yolu tarif etti. Hastanenin otoparkına girdiklerinde Cath, Levi'nin, St. Richard's Ruh ve SİNİR HASTALIKLARI Merkezi yazılı tabelayı gördüğünden emindi.

“Sen gidebilirsin,” dedi Cath. “Yardımanın için minnettarım.”

Levi, çiftlik yönetimi dersinin kaydını kapadı. "Seni içeri bırakırsam daha rahat ederim."

Cath ona itiraz etmedi. Önden yürüyüp hastaneye girdi ve doğrudan kayıt masasına yöneldi. Arkasında duran Levi'nin lobideki bir sandalyeye çöktüğünü hayal meyal duydu.

Masadaki görevli hiç de yardımsever sayılmazdı. "Avery," dedi. "Avery... Arthur." Dilini damağına vurdu. "Odasına ziyaretçi kabul edilmiyor."

Cath bir doktorla görüşebilir miydi? Ya da bir hemşireyle? Babası kendinde miydi? Görevli federal gizlilik kanunları gereği bu bilgiyi veremiyordu.

"Şey, o zaman ben şurada oturuyorum," dedi Cath. "Belki birilerine babamı görmeyi beklediğimi söyleyebilirsiniz."

Bir resepsiyoncudan ya da bir hemşireden çok kaslı bir hademeye benzeyen adam ona istediği kadar bekleyebileceğini söyledi. Cath babasını hastaneye getirdiklerinde bu adamın orada olup olmadığını merak etti. Babasını tutmak zorunda kalmışlar mıydı? İçeri girdiğinde bağırıyor muydu? Karşısına çıkan herkesin yüzüne tükürüyor muydu? Cath bu adam başta olmak üzere herkese babasının deli değil, bir insan olduğunu söylemek istiyordu. Etrafında ona önem veren, hırpalandığını ya da yanlış ilaçla tedavi edildiğini fark edecek kişiler olduğunu. Oflaya puflaya, işe yaramaz görevlinin kendisini görebileceği bir yere oturdu.

Levi on dakikalık bir sessizliğin ardından, "Şansın yaver gitmedi mi?" diye sordu.

"Her zamanki gibi." Cath ona döndü ama yüzüne bakmadı. "Sannırım ben daha buradayım. Sen dönsen iyi olur."

Levi dirseğini dizine yaslayıp ne yapacağına karar vermeye çalışır gibi ensesini ovdu. "Seni tek başına bir hastanenin bekleme salonunda bırakamam," dedi nihayet.

"Ama şu an yapabileceğim tek şey beklemek," dedi Cath. "Yani burası tam da olmam gereken yer."

Levi omuzlarını silkti ve ensesini ovmaya devam ederek doğruldu. "İşin bitene dek yanında dursam iyi olur. Dönüşte arabaya ihtiyacın olabilir."

"Peki," dedi Cath. Sonra kendini daha fazla konuşmaya zorladı. "Teşekkür ederim. Bu sürekli olmayacak. Bir dahaki sefere akrabala-

rımdan biri delirdiğinde ya da sarhoş olduğunda seni aramayacağıma söz veriyorum.”

Levi üzerindeki yeşil montu çıkarıp yandaki sandalyeye bıraktı. Siyah bir kazakla birlikte siyah kot pantolon giymişti ve ses kayıt cihazı elindeydi. Onu cebine attı. “Acaba burada kahve satıyorlar mı?” diye sordu.

St. Richard’s diğer hastaneler gibi değildi. Burada halka açık tek yer bekleme salonuydu ki bu salon da daha çok sandalye sıralanmış bir koridora benziyordu. Bir köşeye haber programı sunan bir televizyon bile asılmamıştı.

Levi ayağa kalkıp görevlinin oturduğu yere doğru yürüdü. Sonra bankonun üzerinden adama doğru eğilip onunla bir şeyler konuştu.

Cath bundan rahatsız olduğunu hissederek Wren’e bir mesaj yazmak üzere telefonunu çıkardı.

“*st. Richard’s’ta babamı görmeyi bekliyorum.*” Büyükannesini aramayı düşündü ama sonra babasından haber alana dek beklemeye karar verdi.

Cath başını telefondan kaldırdığında Levi’nin görevlinin yardımıyla ana kapıdan içeri girdiğini gördü. Levi, kapı arkasından kapanmadan önce bir an Cath’e bakıp gülümsedi. Ona son gülümseyişinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti ve Cath yüreğinin yerinden çıkacakmış gibi olduğunu hissetti. Gözleri yaşardı...

Levi uzun bir süre dönmedi.

Belki de hastanede bir tur atıyordur, diye düşündü Cath. *Herhalde geri döndüğünde elinde bir bardak birayla birlikte Fiesta Bowl biletleri, yüzünde de ruj izleri olur.*

Cath’in telefonundan başka oyalanacak bir şeyi yoktu ama şarjı bitmek üzere olduğu için onu tekrar çantasına koydu ve bir daha aklına getirmemeye çalıştı.

Çok geçmeden bir zil sesi duyuldu. Levi elinde iki kağıt kahve bardağı ve kollarıyla dengede tutmaya çalıştığı iki paketli sandviçle kapıdan içeri girdi.

“Hindili mi yoksa reçelli mi istersin?” diye sordu Cath’e.

“Neden sürekli beni doyurmaya çalışıyorsun?”

“Eh, yiyecek sektöründe çalışıyor ve *otlatma* üzerine eğitim alıyorum...”

"Hindili olsun," dedi Cath. Kendini ona minnettar hissettiği halde hâlâ Levi'nin gözlerine bakamıyordu. (Onun gözlerine baktığında neyle karşılaşacağını biliyordu. Levi'nin açık mavi gözleri sımsıcaktı. Karşısındakine onu diğer herkesten daha iyi tanıdığı duygusu veriyordu.) Cath kahve bardaklarından birini aldı. "İçeri girmeyi nasıl başardın?"

"Sadece nereden kahve alabileceğimi sordum."

Cath paketini açtığı sandviçten yiyebileceği büyüklükte lokmalar kopardı. Onları ağzına atmadan önce dümdüz yaptı. Annesi ona yiyeceklerle oynamamasını söylerdi. Babası bu konuda tek kelime bile etmezdi; onun sofrada çok daha kötüydü.

"Biliyor musun, bunu yapabilirsin," dedi Levi kendi sandvicinin paketini açarak.

"Neyi?"

"Birileri delirir ya da tutuklanırsa beni arayabilirsin. Bu gece beni aramana sevindim. Bana kızgın olduğunu sanıyordum."

Cath sandvicinden kopardığı bir parçayı daha dümdüz etti. Ekmeğin kenarından hardal aktı.

"Yardıma ihtiyacı olan herkes sana mı başvurur?"

"Benim Süperman olup olmadığımı mı soruyorsun?" diye sordu Levi. Cath ona bakmasa da gülümsediğini hissedebiliyordu.

"Ne demek istediğini anladın. Dostların yardıma ihtiyaç duyduklarında hep seni mi ararlar? Onlara hayır diyemeyeceğini bildikleri için seni mi seçerler?"

"Bilmem ki... Ne zaman birileri taşınacak olsa beni arar. Sanırım sebep bir kamyonetimin olması."

"Ben bu gece seni, yapacak başka işin yoksa beni buraya getireceğini tahmin ederek aradım," dedi Cath bakışlarını yere sabitleyerek.

"Güzel," dedi Levi. "Tahmininde haklı çıktın."

"Sanırım seni kullandım."

Levi güldü. "Beni iradem dışı kullanabilmen mümkün değil..."

Cath kahvesinden bir yudum aldı. Tadı hiç de zencefilli latte gibi değildi.

"Baban için endişeli misin?" diye sordu Levi.

"Hem evet hem hayır," dedi Cath, Levi'ye hızlıca bakarak. "Yani bu ilk kez olmuyor. Genelde onun yanında olduğumuz için durum bu raddeye gelmiyor."

Levi sandvicini bir ucundan tutup diğer ucundan ısırdı. "Baban için duyduğun endişe bana neden öfkeli olduğunu açıklamana izin vermeyecek kadar yoğun mu?" Konuşurken ağzı tika basa doluydu.

"Önemli bir şey değil," diye mırıldandı Cath.

"Benim için önemli," dedi Levi yutkunarak. "Ben içeri girdiğim her defasında odandan dışarı çıkıyorsun." Cath'den cevap alamayınca devam etti... "Sorun aramızda geçenler mi?"

Cath bu soruyu nasıl yanıtlayacağını bilemedi. Yanıtlamak istemiyordu. Karşıdaki duvara, bu hastane bir hapisneden farksız olmasaydı televizyon görebileceği noktaya baktı.

Levi'nin kendisine doğru eğildiğini hissetti. "Çünkü bunun için üzgünüm," dedi. "Seni rahatsız etmek istememişim."

Cath gözyaşı pınarlarını kontrol altında tutabilmenin bir yolunu biliyor olmayı isteyerek yüzünü buruşturdu. "Üzgün müsün?"

"Seni üzdüğüm için üzgünüm," dedi Levi. "Duygularımı yanlış değerlendirmiş olabilirim ve bunun için üzgünüm."

Cath, Levi ve duyguları okumak konusunda gaddarca bir şeyler söylemek istedi. "Duygularımı yanlış okumadın," dedi başını iki yana sallayarak. Kısa bir an öfkesi kendine acıma hissinden baskın çıktı. "O gece partideydim."

"Hangi partide?"

Cath gözyaşları akmaya başladığı, gözlük camları buğulandığı, dün sabahtan beri saçlarını taramadığı halde dönüp Levi'ye baktı. "O partide," dedi. "Evinde verdiğin partide. Perşembe gecesi. Oraya Reagan'la geldim."

"Peki ben seni neden görmedim?"

"Mutfaktaydın... Meşguldün."

Yüzündeki gülümseme bir anda solan Levi ağır ağır arkasına yaslandı. Cath sandvicini yanındaki sandalyeye bırakıp ellerini kucağında birleştirdi.

"Ah, Cath..." dedi Levi. "Üzgünüm."

"Üzgün olduğunu söyleme. İkiniz de gayet mutlu görünüyordunuz."

"Bana geleceğini söylemedin."

Cath, Levi'ye şöyle bir baktı. "Yani orada olacağımı bilseydin mutlakta o kızla sevişmez miydin?"

Levi'nin ilk kez söyleyecek sözü yoktu. O da sandvicini bırakıp ellerini sarı saçlarının arasında gezdirdi. Onun saçları Cath'inkinden çok daha yumuşaktı. İpeksiydi. Tüy gibi. Rüzgârda uçuşan karahindiba tohumları gibi.

"Cath..." dedi Levi. "Özür dilerim."

Cath onun ne için özür dilediğinden emin değildi. Ona bakan Levi'nin yüzünde gerçekten de üzgün olduğunu söyleyen bir ifade vardı; Cath için üzüldüğünü söyleyen bir ifade. "Sadece basit bir öpücüktü," dedi alnını kırıştırarak.

"Hangisi?" diye sordu Cath.

Levi ellerini ensesine götürdüğünde perçemleri yüzüne döküldü. "İkisi de."

Cath aldığı titrek nefesi burnundan bıraktı. "Anlıyorum," dedi. "Şey... bunu öğrendiğim iyi oldu."

"Ben..."

"Levi." Cath, Levi'nin sözünü kesti ve gözyaşlarına rağmen sert bir ifadeye bürünmeye çalışarak onun gözlerinin içine baktı. "Beni buraya getirdiğin için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Ama şimdi kesinlikle gitmeni istiyorum. Ben insanları öylesine öpmem. Öpücükler benim için *basit* şeyler değildir. Bunca zaman senden uzak durmamın sebebi de buydu. Ve yine aynı sebepten senden şu anda da uzak durmak istiyorum. Anlıyor musun?"

"Cath..."

Aynı anda kapının açıldığı duyuldu ve çiçekli hastane önlüğüyle bir hemşire dışarı çıktı. Hemşire Levi'ye bakıp gülümsedi. "Artık içeri gelmek ister misiniz çocuklar?"

Cath ayağa kalkıp çantasını aldı. Levi'ye baktı. "Lütfen."

Sonra hemşireyi takip etti.

Cath lobiye döndüğünde Levi gitmişti. Bir taksiye atlayıp babasının ofiste kalan arabasını aldı. Arabanın içi hazır yemek ambalajları ve babasının fikirlerini yazdıktan sonra buruşturup attığı kâğıtlarla doluydu. Cath eve gider gitmez bulaşıkları yıkayıp Wren'e bir mesaj attı.

Onu aramak içinden gelmemiştir. Ona, "Hey, sen haklıymışsın, babam ilaçla uyutulmuş ve muhtemelen birkaç gün kendine gelemeyecek. Ayrıca onun bütün bu sıkıntıları tek başına yaşayacağı düşüncesine katlanmakta

zorluk çekmiyorsan eve gelmene gerek yok. Zaten yanında ben olacağım için yalnızlık da çekmeyecek,” demek istemiyordu.

Babası uzun zamandır çamaşır yıkamamıştı. Bodruma inen basamaklar onları birkaç haftadır buraya fırlatıyormuş gibi kirli çamaşır doluydu.

Cath sepet sepet çamaşır yıkamaya girişti.

İçlerinde kurumuş pizza dilimleri olan kutuları çöpe attı.

Banyodaki aynada diş macunuyla yazılmış bir şiir vardı; ya bir şiir ya da birkaç söz. Cath bu sözleri çok beğendiği için onu silmeden önce telefonuyla aynanın fotoğrafını çekti.

Kızlar evde olsalardı bütün bunlardan *herhangi biri* onları uarmaya yeterdi.

Kızlar babalarına sahip çıkardı.

Onu bazen gecenin bir yarısı arabasına oturmuş, sayfalarca anlamsız fikir karalarken bulur ve eve götürürlerdi.

Onun öğün atladığını fark eder, içtiği kahvelerin sayısını tutarlardı. Sesindeki coşku dikkatlerini çekerti.

Ve onu dizginlemeye çalışırlardı.

Bunu çoğunlukla başarırlardı. Onların korktuğunu görmek babalarını dehşete düşürürdü. Böyle durumlarda yatağa girip kesintisiz on beş saat uyurdu. Psikolojik danışmanından randevu alırdı. Üçü de bunun uzun sürmeyeceğini bilse de tekrar ilaca başlamayı denerdi.

Bir gece Cath'e, "İlaç alırken sağlıklı düşünemiyorum," demişti. Cath o zamanlar on altı yaşındaydı ve sokak kapısını kontrol etmek için alt kata inmiş, kilitli olmadığını görünce babasını bilmeden dışarıda bırakmıştı. Onun evin önündeki basamaklarda oturduğunu fark etmemiş, içeri girmek için kapıyı çaldığında da ölesiye korkmuştu.

"İlaçlar beyni yavaşlatıyor," demişti babası elinde içi ilaç dolu tuncu bir şişeyle. "Beynin üzerindeki bütün kırıksıklıkları düzleştiriyor. Bu kırıksıklıklar kötü şeylerin yuvası olabilir ama içlerinde iyi şeyleri de barındırırlar..."

"İlaçlar verdiği komutları uygulayabilmek için beynini bir at gibi dizginliyor. Oysa benim dizginlerinden kurtulabilen bir beyne ihtiyacım var, anlıyor musun? Düşünmeye ihtiyacım var. *Düşünmezsem kim olduğumu nasıl bilebilirim?*"

Babaları uzun süre uyuduğunda biraz kendine geliyordu. Kızların kahvaltıda onun için hazırladıkları yumurtaları yediğinde. Üst üste üç haftasonu işe ara verdiğinde.

Biraz delilikte zarar yoktu. Biraz delilik onu mutlu, üretken ve karizmatik yapıyordu. Müşteriler onun harikalar yarattığına tanık oluyordu.

Cath ve Wren onu takip etmekte ustalaşmıştı. Biraz deliliğin çok fazla delilik sınırını geçtiğini, karizmatik görüntünün çılgınca bir görüntüye dönüştüğünü, gözlerdeki pırıltıların sönük bir ışık halini aldığını fark etmekte ustalaşmışlardı.

Cath o gün sabah üçe dek babasının ardında bıraktığı pisliği temizledi. Kızlar orada olsalardı bunun olacağını görürlerdi. Ve onu durdururlardı.

Cath ertesi gün St. Richard's Hastanesi'ne dizüstü bilgisayarıyla gitti. Kısa hikâyesini tamamlayabilmesi için önünde otuz bir saat vardı. Hikâyeyi Profesör Piper'a e-postayla da gönderebilirdi.

Wren nihayet mesajına cevap vermişti. *"okula döndün mü? yarın psikoloji finali var değil mi?"*

İkisi aynı profesörden psikoloji dersi alıyordu ama ayrı sınıftalardı.

"sanırım finale giremeyeceğim," yazdı Cath.

"BÖYLE BİR SEÇENEĞİN YOK," dedi Wren cevap olarak.

"BABAMI YALNIZ BIRAKAMAM," yazdı Cath.

"profesöre durumunu anlatan bir e-posta gönder, belki sınavı telafi etmeni sağlar."

"tamam."

"ona bir e-posta gönder. ben de kendisiyle konuşurum."

"tamam." Cath, Wren'e teşekkür etmeyi kendine yediremedi. Bu finali onun da kaçırmaması gerekirdi.

Babası öğlene doğru uyanıp soslu patates püresi yedi. Cath onun öfkeli olduğunu biliyordu; orada olduğu için, öfkesini kontrol edemeyecek kadar bitkin olduğu için öfkeliydi.

Odasında televizyon vardı ve Cath *Gilmore Girls* dizisinin bir tekrarını buldu. Babaları kızlarla birlikte hep bu diziyi seyrederdi; dizi-deki Sookie'ye âşıktı. Cath, kucağındaki sürekli uyku moduna geçen bilgisayar kenara bıraktı ve babasının yatağına yaslanıp onunla birlikte diziyi seyretmeye koyuldu.

"Wren nerede?" diye sordu babası reklam arasında.

“Okulda.”

“Senin de orada olman gerekmiyor mu?”

“Yarın Noel tatili başlıyor.”

Babası başını salladı. Gözleri donuk ve dalgın bakıyordu. Gözlerini kırptığı her defasında sanki onları tekrar açamayacakmış gibi görünüyordu.

Öğleden sonra saat ikide bir hemşire yeni ilaçlarla geldi. Daha sonra gelen doktor Cath’den koridorda beklemesini istedi. Doktor odadan çıkarken Cath’e bakıp gülümsedi. “İyileşiyor,” dedi neşeli, rahatlatan bir sesle. “Buraya geldiğinde onu hemen uyutmak zorunda kalmıştık.”

Cath babasının yatağının yanına oturup ziyaret saati sona erecek televizyon seyretti.

Evde temizleyecek bir şey kalmamıştı ve şimdi burada tek başına olmak Cath’i huzursuz ediyordu. Kanepede uyumayı denedi ama kendini hem sokağa hem de babasının boş odasına çok yakın hissederek odasına çıkıp yatağına girdi. Yine uyuyamayınca bilgisayarını alıp Wren’in yatağına geçti.

Babaları geçmişte St. Richard’s Hastanesi’ni üç kez ziyaret etmişti. Bunlardan ilki annelerinin evi terk ettiği yaz gerçekleşmişti. Kızlar onu yataktan kaldırmayı başaramayınca büyükannelerini aramış ve kadın bir süre yanlarına taşınmıştı. Evine dönmeden önce de buzluklarını tıka basa donmuş lazanayla doldurmuştu.

İkinci ziyaret kızlar altıncı sınıftayken olmuştu. Babaları lavabonun önünde durmuş, kahkahalar atıyor ve onlara artık okula gitmelerine gerek olmadığını söylüyordu. “Hayat başlı başına bir okul zaten,” diyordu. Traş olurken yüzünü kesmişti ve çenesinde kanla ıslanmış tuvalet kâğıdı parçacıkları vardı. Bu olaydan sonra Cath ve Wren bir süre Şikago’da yaşayan Lynn teyzenin yanında kalmıştı.

Üçüncü ziyarette kızlar lisedeydi. Büyükanneleri babalarının hastaneye yattığı ikinci gece gelip onların yanında kalmaya başlamıştı. Kızların Wren’in yatağını paylaştıkları ilk gece Wren ağlayan Cath’in bileklerini tutmuştu.

“Ben de onun gibiyim,” diye fısıldamıştı Cath.

“Değilsin,” demişti Wren.

“Öyleyim. Ben de onun gibi deliyim.”

Cath o günlerde panik atak krizleri geçirmeye başlamıştı. Gittiği partilerde insanlardan kaçıyor. Yedinci sınıfa başladığında okulun ilk iki haftası, teneffüste diğer insanlarla birlikte koridorda olmaya katlanamadığı için bütün derslere geç kalmıştı. “Birkaç yıl içinde büyük ihtimalle durumum daha da kötüleşecek. Çoğu vaka böyle başlıyor.”

“Sen deli değilsin.”

“Ya öyleysem?”

“Öyle olmamaya azmet.”

“Bu öyle bir şey değil,” diye itiraz etmişti Cath.

“Kimse nasıl bir şey olduğunu bilmiyor.”

“Ya gelişini bile fark edemezsem?”

“Sen etmesen bile *ben* ederim.”

Cath gözyaşlarına son vermek istemişti ama öylesine uzun süredir ağlıyordu ki onların esiri olmuştu. Güçlkle nefes alabiliyordu.

“Seni pençesine almasına asla izin vermem,” demişti Wren.

Bu olaydan birkaç ay sonra Cath, Baz’ın kana susamışlığıyla ilgili bir sahnede Simon’a Wren’in bu sözünü söyletmişti. O zamanlar Wren hâlâ onunla birlikte yazıyordu ve sözü okuduğunda homurdanmıştı.

“Delirirsen yanındayım,” demişti. “Ama bir vampir olacaksan bu işte yalnızsın.”

“Zaten sen ne işe yararsın ki?” demişti Cath. Babaları eve dönmüşü ve artık daha iyiydi. Cath şimdilik taşıdığı DNA’yı her an üzerine kapatacak bir tuzakmış gibi hissetmiyordu.

“Bir işe yaradığım kesin,” demişti Wren. “Çünkü sen sürekli benim en güzel sözlerimi çalıyorsun.”

Cath cuma gecesi uyumadan önce Wren’e mesaj yazmayı düşündü ama ona söyleyecek bir şey bulamadı.

Humdrum ne bir adamdı ne de bir canavar. O, küçük bir erkek çocuğuydu.

Simon, muhtemelen aptalca bir harekette bulunup yüzünü görebilmek için ona yaklaştı. Aynı anda onun gücünün kuru hava, sıcak kum gibi vücudunu sardığını ve kemiklerini iliklerine dek ağırlı ve yorgun bıraktığını hissetti.

Humdrum'ın üzerinde rengi solmuş bir kot pantolonla kirli bir tişört vardı ve Simon'ın onun kendi çocukluğu olduğunu anlayabilmesi epeyce zaman aldı. Bu çocuk Simon'ın yıllar önceki haliydi.

"Kes şunu," diye bağırdı Simon. "Bana gerçek yüzünü göster, korkak. Bana gerçek yüzünü göster!"

Çocuk bu sözlere sadece güldü.

— *Simon Snow ve Yedinci Meşe Ağacı*, 23. Bölüm

© 2010 Gemma T. Leslie

YİRMİ

Wren eve babalarıyla aynı gün döndü. Cumartesi günü.

Babaları henüz ilaçlarına başlamadığı halde sarhoş ve uykulu görünse de daha şimdiden işe dönmekten bahseder olmuştı. Cath onun hafta sonunu da bu şekilde geçirip geçirmeyeceğini merak etti.

Belki artık ilaç içmese de olurdu. Nasıl olsa kızlar şimdilik evdeydi ve ona göz kulak oluyorlardı.

Cath bütün bu yaşananlardan sonra Wren'e dargın olup olmadığından emin değildi. Nihayet hayatı kolaylaştırmak adına öyle olmadığına karar verdi. Yine de birbirleriyle bir şeyler paylaşacak durumda değillerdi. Cath, Wren'e hâlâ ne Levi'den ne de Nick'ten bahsetmişti. Wren'in kendisine anneleriyle yaşadığı maceraları anlatmasını da istemiyordu. Cath onların Noel'de anne-kız bir şeyler yapmayı planladıklarından emindi.

Önce Wren, Cath'le sadece okul hakkında konuşmaya hevesli göründü. Onun finalleri iyi geçmişti, ya Cath'inkiler? Bir sonraki dönemin kitaplarını çoktan satın almıştı. Cath bu dönem hangi derslere girmeyi planlıyordu? İkinin ortak dersi var mıydı?

Cath çoğunlukla onu dinlemekle yetiniyordu.

"Sence büyükanne mi aramalı mıyız?" diye sordu Wren.

"Ne hakkında?"

"Babam hakkında."

"Önce biraz bekleyip durumuna bakalım."

Kızların lisedeki bütün arkadaşları Noel tatili için evlerine dönmüştü. Wren, Cath'ı sürekli dışarı çıkmaya ikna etmeye çalışıyordu.

"Sen git," diyordu Cath. "Ben babamla kalacağım."

"Sensiz gidemem. Bu çok tuhaf olur."

Kızların lise arkadaşlarının, Wren'i yanında Cath olmadan görmeleri *tuhaf olurdu*. Üniversite arkadaşları için ise ikisini bir arada görmek tuhaftı.

"Birilerinin babamın yanında kalması gerekiyor," diyordu Cath.

"Sen de git, Cath," dedi babaları evde sürekli bu konuşmanın geçtiği birkaç günün ardından. "Burada oturmuş *Iron Chef*'i seyrederken kendimden geçecek falan değilim."

Böylece Cath de ara sıra dışarı çıkmaya başladı.

Bazen evde oturup Wren'i bekliyordu.

Wren bazen eve hiç dönmüyordu.

"İçkiliyken karşına çıkmak istemiyorum," diye açıkladı bir sabah ayakta durmakta bile zorlanır halde eve döndüğünde. "Beni huzursuz ediyorsun."

"Ah, demek *ben seni* huzursuz ediyorum," dedi Cath. "Ne güzel."

Babaları bir hafta sonra işinin başına döndü. Bir sonraki hafta sabahları işe gitmeden önce koşmaya başladığında Cath onun ilaçları kestiğini anladı. Spor onun için en iyi tedavi yöntemiymi. Hayatını kontrol altına almak istediğinde hep spor yapardı.

Cath sabahları kahve makinesinin sesini duyar duymaz mutfağa inmeyi alışkanlık haline getirdi. Babasının ne durumda olduğunu kontrol etmek ve onu uğurlamak için. Bir sabah, "Hava dışarıda koşmaya imkân tanımayacak kadar soğuk," diye itiraz etti ona.

Babası kafeinsiz kahve dolu fincanını onun eline tutuşturup ayakka-bılarının bağcıklarını bağladı. "Bana iyi geliyor. Sen de bana katılsana."

Sonra Cath'ın onun gözlerinin içine bakmaya, ruhsal açıdan ne durumda olduğunu anlamaya çalıştığını fark etti ve kızının işini kolaylaştırmak için başını kaldırdı. "Ben iyiyim," dedi usulca. "Her şeye yeniden başladım Cath."

Cath onun, üzerine *Güney Lisesi* yazan kapüşonlu bir eşofman üstü giymesini seyrederik iç geçirdi, "Hangisini kastediyorsun? Spor yapmayı mı yoksa çok çalışmayı mı?"

"Yaşamayı kastediyorum," dedi babası. "Hayata yeniden başladım."

Cath babası koşarken ona kahvaltı hazırlıyordu. Kahvaltı ettiğini görüp onu işe yolladıktan sonra da uykusunun kalan kısmına kanepeye devam ediyordu. Birkaç günün ardından bu bir rutine dönmüştü. Bu tür rutinler babasına iyi geliyordu ama onlara alışması için desteğe ihtiyacı vardı.

Cath, çoğunlukla Wren alt kata indiğinde ya da eve döndüğünde uyanıyordu.

O sabah Wren, eve girer girmez mutfığa yöneldi. Sonra elinde bir fincan soğuk kahveyle, bir çatalı yalaya yalaya salona geçti. "Omlet yaptın mı?" diye sordu Cath'e.

Cath gözlerini ovuşturup başını salladı. "Los Portales'ten kalan yiyecekleri değerlendirdim." Doğruldu. "Elindeki kahve kafeinsiz."

"Babam artık kahveyi kafeinsiz mi içiyor? Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Evet."

"Bana da omlet yap, Cath. Bu konuda ne kadar beceriksiz olduğumu biliyorsun."

"Karşılığında bana ne vereceksin?"

Wren güldü. Geçmişte birbirlerine hep böyle söylerlerdi. *Karşılığında bana ne vereceksin?* "Ne istiyorsun?" diye sordu. "Yazdığın hikâyede kontrol etmemi istediğin bir bölüm var mı?"

Zekice bir söz söyleme sırası Cath'deydi ama aklına bir şey gelmiyordu çünkü Wren hikâyesine yardım etme konusunda ciddi değildi ve gerçekte Cath'in, onun bunu yapmasını çok istemesi neredeyse acınacak bir durumdu. Noel tatillerini bu şekilde geçirirler ne olurdu sanki? Bilgisayarın karşısına geçip *Yola Devam Simon'*ın son bölümünü birlikte yazsalar.

"Yok," dedi Cath nihayet. "Rhode Island'da yaşayan bir doktora öğrencisi editörlüğümü yapıyor. Kız adeta makine gibi çalışıyor." Ayağa kalkıp mutfığa yöneldi. "Haydi gel, sana omlet yapayım. Sanırım biraz kırmızı biberimiz kalmıştı."

Wren onun peşi sıra mutfığa girdi. Tezgâhın üstüne, ocağın yanına oturdu ve Cath'in buzdolabından süt ve yumurta çıkarmasını seyretti. Cath yumurtaları tek elle kırabiliyordu.

Yumurtalar ondan sorulurdu. Daha doğrusu kahvaltılar. Omlet yapmayı ortaokulda YouTube videoları seyrederek öğrenmişti. Omlet

ve tavada yumurta yapmayı da biliyordu. Elbette sütte çırpılmış yumurta yapmayı da.

Wren ise yemek yapmakta iyiydi. Ortaokulda her yemeği hazır soğan çorbasıyla yaptığı bir dönem geçirmişti. Köfteyi. Eti. Soğan burgerleri. “İhtiyacımız olan tek şey hazır soğan çorbası,” diye açıklamıştı. “Diğer bütün baharatları çöpe atabiliriz.”

“Yemek yapmak zorunda değilsiniz,” diyordu babaları onlara.

Ama ya yemek yapacak ya da babalarının, eve dönmeden önce McDonald’s’tan çocuk menüsü almayı hatırlaması için dua edeceklerdi. (Üst kattaki odalarında hâlâ, içi çocuk menüsünden çıkan oyuncaklarla dolu bir oyuncak kutusu duruyordu.) Ayrıca Cath kahvaltıyı, Wren akşam yemeğini hazırladığında babaları en azından bu iki öğünü ben-zincide geçiştirmemiş oluyordu.

“QuikTrip sadece benzinci değil,” diyordu babaları. “Orada her şey var. Ayrıca tuvaletleri tertemiz.”

Wren tavanın üstüne eğilip yumurtaların köpüklenmesini seyretti. Cath onu ateşten uzaklaştırdı.

“İşte ben hep bu kısımda şaşırıyorum,” dedi Wren. “Yaptığım omlet ya yanıyor ya da içi pişmiyor.”

“Sorun fazla sabırsız davranman.”

“Hayır, sorun fazla *acıkmış* olmam.” Wren konserve açacağını alıp parmağının ucunda döndürdü. “Sence büyükannemi aramalı mıyız?”

“Yarın Noel arifesi olduğu için onu zaten *arayacağız*.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Babam iyi görünüyor.”

“Evet.” Wren kırmızı biber konervesini açıp Cath’e uzattı. “Ama hâlâ biraz hassas. Küçük bir olayda bile kendini yeniden kaybedebilir. Biz okula döndüğümüzde ne olacak? Evde ona kahvaltı hazırlayacak birisi olmadığında ne olacak? Birilerinin ona göz kulak olması gerekiyor.”

Cath bakışlarını yumurtadan ayırmadı. Niyeti biraz zaman kazanmaktı. “Her hâlükârda Noel yemeği için alışveriş yapmalıyız. Yemekte hindi mi istersin? Büyükannemin onuruna lazanya da hazırlayabiliriz. Ya da lazanyayı yarın yapar, hindiyi de...”

“Ben yarın akşam burada olmayacağım.” Wren boğazını temizledi. “Laura’nın ailesi Noel’i yarın kutlayacak.”

Cath başını sallayıp tavadaki omleti ikiye katladı.

"Aslında sen de benimle gelebilirsin," dedi Wren.

Cath homurdandı. Başını kaldırıp baktığında Wren'in üzgün olduğunu gördü.

"Ne oldu?" diye sordu Cath. "Sana itiraz falan etmiyorum ki. Bu hafta onunla görüşeceğini tahmin etmiştim."

Wren dişlerini öyle bir sıktı ki yanakları titredi. "Beni bunu tek başıma yapmaya zorladığına inanamıyorum."

Cath elindeki spatulayı Wren'e çevirdi. "*Zorlamak mı?* Ben seni hiçbir şeye zorlamıyorum. Hatta benim bu işten ne kadar nefret ettiğimi bildiğin halde bunu yaptığına inanamıyorum."

Wren tezgâhtan inip başını iki yana salladı. "Ah, sen her şeyden nefret edersin zaten. *Değişikliklerden* nefret edersin. Seni peşimden sürüklemesem olduğun yerde kalırsın."

"Eh, yarın beni hiçbir yere sürüklemeyeceksin," dedi Cath ocağın başından ayrılarak. "Ne yarın ne de daha sonra. Şu andan itibaren beni peşinden sürüklemek gibi bir sorumluluğun kalmadı."

Wren kollarını göğsünde kavuşturup başını yana eğdi. Bu haliyle Kibirli Kardeş gibi görünüyordu. "Ben öyle demek istemedim Cath. Sadece... bunu beraber yapmalıyız."

"Niye? Bana sürekli iki farklı insan olduğumuzu, her şeyi birlikte yapmaktan vazgeçmemiz gerektiğini söyleyip duruyorsun. Bu yüzden sorun yok. Sen bizi terk eden annemizle görüşürken ben bizi dağılmaktan kurtaran babamıza bakabilirim."

"İnanamıyorum!" Wren ellerini havaya kaldırdı. "Bu kadar duygusal davranmasan olmaz mı? Sadece beş dakikalığına? Lütfen."

"*Hayır.*" Cath elindeki spatulayı havada salladı. "Bunun adı duygusallık değil. Bu gerçek bir dram. O bizi terk etti. Hem de olabilecek en acıklı şekilde. 11 Eylül'de."

"11 Eylül'den sonra..."

"*Detaylara girmeye gerek yok. O bizi bırakıp gitti. Babamın kalbini hatta belki beynini de darmadağın edip bizi terk etti.*"

Wren'in sesi kısıldı. "O bunu yaptığı için kendini kötü hissediyor, Cath."

"Güzel!" diye bağırdı Cath. "Ben de öyle!" Kız kardeşine bir adım yaklaştı. "Ben onun yüzünden belki de hayatımın kalan kısmını bir deli olarak geçireceğim. Baktan kararlar verecek, öyle olduklarını bile

fark etmeden tuhaf şeyler yapacağım. İnsanlar benim için üzülecekler ve hayatım boyunca sağlıklı bir ilişki kuramayacağım. Bütün bunların daima tek bir sebebi olacak: Bir anneye sahip olamamak. *Daima*. Bu ruhsal tahribatın en üst seviyesidir. Bu tür bir tahribat asla düzeltilemez. Umarım o da yaptıkları için kendini berbat hissediyordur. Umarım kendini bunun için asla affetmez.”

“Böyle söyleme.” Wren’in yüzü kıpkırmızı kesilmişti ve gözlerinde yaşlar vardı. “Ben ruhsal bir çöküntü yaşamıyorum.”

Cath ağlamıyordu. “Sen de yara aldın,” dedi omuzlarını silkerek. “Saçma.”

“Bu olay sadece beni mi etkiledi sanıyorsun? Annem giderken sadece bana mı zarar verdi sanıyorsun? Asıl saçma olan *bu*, Wren. O sadece beni değil, seni de terk etti.”

“Ama ben bu olaydan olumsuz etkilenmedim. Ben izin vermedikçe hiçbir şey beni olumsuz etkileyemez.”

“Sence babam buna *izin verdi mi*? Annem gittiğinde perişan olmayı o mu seçti?”

“Evet!” Wren artık bağırarak konuşuyordu. “Ve bana kalırsa o bu seçimi hâlâ sürdürüyor. Bu senin için de geçerli. İkiniz yola devam etmektense perişan olmayı seçiyorsunuz.”

Bu sözler bardağı taşıran damla oldu. Şimdi her ikisi de ağlayıp avaz avaz bağırıyordu. *Bu tartışmanın bir kazananı olmayacak*, diye geçirdi içinden Cath. Tekrar ocağa döndü, yumurtalardan duman çıkıyordu. “Babam hasta Wren,” dedi elinden geldiğince sakın bir sesle. Omleti tavadan alıp bir tabağa koydu. “Ayrıca omletin yandı. Ayrıca ben hayatımı sarhoş geçirmektense delirmeyi tercih ederim.” Tabağı tezgâha bıraktı. “Laura’nın canı cehenneme. O bir daha asla hayatıma giremeyecek. Asla.”

Cath, Wren’den önce davranıp mutfağı terk etti. Üst kata çıkıp *Yola Devam Simon’a* çalışmaya koyuldu.

* * *

Noel geceleri televizyonda mutlaka arka arkaya Simon Snow filmleri verilirdi. Cath ve Wren de mutlaka bu filmleri seyreder, babaları onlara mutlaka mikrodalgada mısır patlatırdı.

Önceki gece mısır ve Noel için ihtiyaç duydukları diğer şeyleri almak üzere Jacobo's'a uğramışlardı. "Aradığın şeyi *supermercado*'da bulamıyorsan," demişti babaları neşeyle, "aslında ona ihtiyacın yok demektir." Nihayetinde o gece spagettili lazanya yapmaya karar vermiş ve hindi yerine *tamale* almışlardı.

Cath film seyrederken Wren'le önemli herhangi bir konuda konuşmak zorunda değildi ama filmlerin kendisinden bahsetmemek o kadar da kolay sayılmazdı.

"Baz'ın saçları iğrenç," dedi Wren *Simon Snow ve Dört Peri*'yi seytttikleri sırada. Filmdeki diğer bütün aktörlerin saçları uzundu. Baz'ın siyah saçlarıysa bir bıçak ucu gibi sipsivri olan saç çizgisinden itibaren geriye yatırılmıştı.

"Biliyorum," dedi Cath, "Simon sırf onun saçlarını elleyeabilmek için Baz'a sürekli yumruk atmaya çalışıyor."

"Değil mi ya? Simon'ın Baz'a hamle yaptığı son defasında onun Baz'ın yüzüne düşen bir kirpiğı almak istediğini düşündüm."

"Bir dilek tut seni yakışıklı pislik," dedi Cath, Simon'ın sesini baskarıyla taklit ederek.

Simon Snow ve Beş Kılıç'ı seyretmeye başladıklarında babaları kucağında bilgisayarla onlara eşlik etti. "Sanırım sizinle çok fazla zaman geçirdim," dedi bilgisayara içi Gravioli dolu, koca bir kâse resmi çizerek. "Kelly'yle *X-Men* filmine gittik ve ben filmde Profesör X'in Magneto'ya âşık olduğu hissinden bir türlü kurtulamadım."

"Belli ki öyle," dedi Wren.

"Bazen *senin Basilton'a kafayı taktığını düşünüyorum*," dedi ekran-daki Agatha fal taşı gibi açılmış endişeli gözlerle.

"O bir şeylerin peşinde," dedi Simon. "*Bundan eminim*."

"Bu kız Liza Minelli'den bile kötü," dedi babaları.

Film başladıktan bir saat sonra, tam Simon'ın Baz'ı Sisli Orman'da Agatha'yla yakaladığı sahnede telefonuna bir mesaj gelen Wren kane-peden kalktı. Cath her an kapı ziline çalabileceğini düşünerek tuvalete gitmeye karar verdi. *Laura o kadarını da yapmazdı, değil mi? Kapıya kadar gelmezdi, değil mi?*

Cath tuvalete girip kapının önünde durdu ve babalarının Wren'e iyi eğlenceler dilediğini duydu.

"Anneme selamını söylerim," dedi Wren ona.

"Bence buna hiç gerek yok," dedi babaları yeterince neşeli bir sesle. *Böyle devam et baba*, diye geçirdi içinden Cath.

Wren evden ayrıldıktan sonra onun hakkında bir kez bile konuşmadılar.

Birlikte bir Simon filmi daha seyredip spagettili lazanyadan koca koca parçalar yediler. Cath'ın babası birden Noel ağaçlarının olmadığını fark etti.

Geçmişte ağacı görmeye alıştıkları, pencerenin önündeki boşluğa bakarak, "Nasıl olur da Noel ağacını unuturuz?" diye sordu.

"Son günlerde çok şey yaşadık," dedi Cath.

"Noel baba Noel gecesi neden yatağından kalkamamış?" diye sordu babası bu sorunun esprili bir cevabı varmış gibi.

"Bilmiyorum, neden?"

"Çünkü bunalımdaymış."

"Hayır," dedi Cath, "çünkü bunalımdaki kutup ayıları onu bunalıma sürüklemiş."

"Çünkü geyiği Rudolph'un kırmızı burnu çok parlıyormuş."

"Çünkü klostrofobisi olduğu için bacalardan geçemiyormuş."

"Çünkü..." Cath'ın babası güldü. "Çünkü bir inmek bir çıkmak onu rahatsız ediyormuş. Kızağın üzerinde. Espriyi anladın mı?"

"Bu iğrenç bir espri," dedi Cath gülerek. Babasının gözleri parlaktı ama yeterince değil. Cath üst kata çıkmadan önce onun, yatağına girmesini bekledi.

Wren hâlâ dönmemişti. Cath bir şeyler yazmayı denedi ama on beş dakika boyunca boş ekrana bakınca bilgisayarını kapamaya karar verdi. Battaniyesinin altına girip Wren'i düşünmemeye, onu Laura'nın yeni evinde, yeni ailesiyle birlikte hayal etmemeye çalıştı. Hiçbir şey düşünmemeye çalıştı.

Nihayet zihnini boşalttığında bunca kalabalığın altında Levi'yi bulmak onu şaşırttı. Hiçliğin ortasında Levi duruyordu. Muhtemelen hepsinden çok mutlu bir Noel geçiriyordu. Mutluluk: Levi yılın 365 gününü bununla geçiriyordu zaten. (Artık yıllara denk geldiğindeyse 366 gün. Levi herhalde artık yılları çok seviyordu. Sonuçta fazladan bir günü vardı ve öpecek fazladan bir kız daha bulabiliyordu.)

Artık onu asla elde edemeyeceğini, hatta belki de bir daha hiç görmeyeceğini bildiği için Levi'yi düşünmek Cath'e eskisi kadar zor gelmiyordu.

Onun kirli sarı saçlarını, fazlasıyla geniş alnını ve henüz unutmaya hazır olmadığı diğer her şeyini düşünerek uyuyakaldı.

"Bir Noel ağacımız olmadığı için hediyelerini, 2005 yılında Noel ağacının yanında çektiirdiğimiz şu fotoğrafın altına koydum," dedi babası Cath'e. "Evimizde hiç bitki olmadığının da farkında mısınız? Şu an bu evde yaşayan tek canlı biziz."

Cath küçük hediye yığınına bakarak güldü. Babasıyla birlikte eggnog içiyor, iki gün öncesinden kalan *pan dulce*'yi yiyorlardı. Pembe şeker hamuruyla kaplı tatlı bir ekmek olan *pan dulce*'yi Abel'in ailesinin işlettiği pastaneden almışlardı. *Supermercado*'dan sonra oraya uğramışlardı. Cath huzursuzlandığına değmeyeceğini düşünerek pastaneye girmek yerine arabada kalmayı tercih etmişti. Cath'in, Abel'in ara sıra ona gönderdiği mesajları yanıtlamaktan vazgeçmesinin üzerinden aylar geçmiş ve Abel de bir aydan uzun süredir mesaj atmayı tamamen kesmişti.

"Abel'in büyükannesi saçlarımı hiç beğenmedi," dedi Wren arabaya döndüğünde. "*¡Qué pena! ¡Qué lástima! ¡Niño!*"

"*Tres leches* pastası aldınız mı?" diye sordu Cath.

"Kalmamıştı."

"*Qué lástima.*"

Eskiden olsa Noel ağacının altında Abel ve ailesinin Cath'e gönderdiği hediyeler de olurdu. Bu yıl Noel çok az hediye, bolca tebrik kartıyla geçiyordu.

Cath, Wren'e Öğrenci Birliği'nin önündeki tezgâhtan satın aldığı Ekvator'dan gelme eldiveni hediye etti. "Normal yünden daha sıcak tutan alpaka yününden yapılmış," diye açıkladı. "Ayrıca hipoalerjenik."

"Teşekkürler," dedi Wren eldivenin üzerindeki kırışıklıkları kucağında düzelterek.

"Artık benden aldığın eldivenleri geri istiyorum," dedi Cath.

Wren, Cath'e internetten iki tişört almıştı. Tişörtler çok güzeldi ve belli ki Cath'e yakışacaktı ama Wren on yıldır ilk defa kardeşine Simon Snow'la ilgili olmayan bir şey vermişti. Cath birden gözlerinin

dolduğunu ve kendini savunmaya ihtiyaç duyduğunu hissetti. “Teşekkürler,” dedi tişörtleri katlayarak. “Gerçekten çok güzeller.”

Babaları kızlara iTunes’tan hediye kartı verdi.

Büyükanneleleri de bir kitapçıdan.

Lynn Teyze onlara sırf komiklik olsun diye iç çamaşırı ve çorap göndermişti.

Babaları da hediyelerini açtığı halde (herkes ona kıyafet almıştı) Noel fotoğrafının altında hâlâ küçük, gümüş bir kutu duruyordu.

Cath kutuyu aldı. Üzerindeki bordo kurdeleden sarkan süslü etikette gösterişli, siyah harflerle *Cather* yazıyordu. Cath bir an bunun Levi’nin hediyesi olabileceğini düşündü. (Onun gülümsediğini belli eden bir sesle, “Cather,” dediğini duyar gibi oldu.)

Kurdeleyi çözüp kutuyu açtı. İçinde bir kolye vardı. Kolyenin ucundaki zümrüt taş Cath’in burcunu simgeliyordu. Başını kaldırıp baktığında Wren’in de boynunda aynı kolyeyi taşıdığını gördü. Cath kutuyu elinden bırakıp ayağa kalktı ve hızlı ama sarsak adımlarla merdivene yöneldi.

“Cath,” diye seslendi Wren arkasından, “izin ver de açıklayayım.”

Cath başını iki yana sallayıp koşar adım odasına girdi.

Cath zihninde annesini canlandırmaya çalıştı.

Ona bu kolyeyi hediye eden kişiyi. Wren onun yeniden evlendiğini ve banliyöde dışındaki büyük bir evde yaşadığını söylemişti. Üvey çocukları vardı. Yetişkin üvey çocukları.

Cath, Laura’yı hâlâ genç bir kadın olarak hayal ediyordu.

Herkes onun *kocaman iki kızı sahip olmak için çok genç olduğunu* söylerdi. Annesi ne zaman bu sözleri duysa gülümserdi.

Kızlar çocukken anne ve babalarının her kavgasında onların boşanacağını ve tıpkı *Komik Tuzak* filminde olduğu gibi ikisini paylaşacaklarını düşünüp endişelenirdi. “Ben babamla giderim,” demişti Wren. “Onun yardıma daha fazla ihtiyacı var.”

Cath babasıyla kendilerine ait koca bir evde yaşayacağı çılginca hayatı, soğuk ve sabırsız bir kadın olan annesiyle yaşayacağı hayatla kıyasladığında, “Hayır,” demişti. “Babamla ben gideceğim. O beni anemden daha çok seviyor.”

"Babam ikimizi de annemin bizi sevdiğinden daha çok seviyor," diye itiraz etmişti Wren.

"Bu kızların *senin çocukların olduğuna inanmıyorum*," derdi herkes. "Kocaman iki kıza sahip olamayacak kadar *gençsin*."

"Ben kendimi zaten *genç hissediyorum*," derdi anneleri.

"O zaman ikimiz de babamla kalalım," demişti Cath nihayet.

"Boşanmak öyle bir şey değil, seni aptal," demişti Wren de.

Anneleri ikisini de almadan gittiğinde kızlar bir açıdan rahatlamıştı. Cath bir seçim yapması gerekse hiç kimseyi değil Wren'i seçerdi.

Yatak odalarının kapısında kilit yoktu, bu yüzden Cath sırtını kapıya yaslayarak yere oturdu. Neyse ki kimse yukarı çıkmadı.

Bir süre öylece oturup çocuk gibi ağladı.

Ne çok gözyaşı, diye düşündü. *Ağlamanın ne kadar da çok türü var*. Ağlayanın hep kendisi olmasından bıkmıştı.

“Son yüz yıldır yeryüzüne senin kadar kudretli bir sihirbaz gelmedi.” Humdrum’ın, Simon’ın çocukluğuna ait yüzünde donuk ve bitkin bir ifade vardı. Mavi gözleri pırıltıdan yoksundu. “Böylesi bir gücün fedakârlık yapmadan elde edilebileceğini mi düşünüyordun? Bir şeyleri, beni ardında bırakmadan şu anki *sen* olabileceğini mi sanıyordun?”

—*Simon Snow ve Yedinci Meşe Ağacı*, 23. Bölüm

© 2010 Gemma T. Leslie

YİRMİ BİR

Babaları her sabah erkenden kalkıp koşuyordu. Cath kahve makinesinin sesiyle uyanıyordu. Kalkıp babasına kahvaltı hazırlıyor ve Wren uyanana dek kanepede kestiriyordu. Merdivende karşılaştıklarında birbirlerine tek bir kelime bile etmiyorlardı.

Wren bazen dışarı çıkıyordu. Cath ona asla eşlik etmiyordu.

Wren bazen eve hiç dönmüyordu. Cath onun dönüşünü asla beklemiyordu.

Cath çoğu geceyi babasıyla baş başa geçiriyor ama onunla *ciddi* bir konuşma yapmayı sürekli erteliyordu. Babasının dengesini tekrar bozacak kişi olmak istemiyordu. Ama evdeki zamanı da giderek azalıyordu... Babaları, kızları üç gün sonra okula bırakacaktı. Hatta Wren bir an önce “yerleşebilmeleri” için (diğer bir deyişle “çok sayıda öğrenci partisine katılabilmesi için”) okula bir gün önce, cumartesi dönmeleri gerektiğini savunuyordu.

Cath, perşembe akşamı *huevos rancheros* hazırladı ve babası yemekten sonra bulaşıkları yıkadı. Cath’e yeni aldıkları işten bahsediyordu. Gravioli reklamında öylesine büyük bir başarı sağlamışlardı ki onun kardeş şirketi Frankenbeans’le de bir deneme çekimi yapacaklardı. Cath bir tabureye oturup babasının anlattıklarını dinlemeye koyuldu.

“Bu yüzden şimdi belki de Kelly’nin o berbat fikirlerini en başta ortaya koymasının daha iyi olacağını düşünüyorum. Frankenstein’inki

gibi saçları olan karton fasulyeler. ‘Canavarların ağzına layık’ gibi bir slogan. Bu adamlar ilk duydukları fikri kesinlikle reddediyorlar.”

“Seninle konuşmam gereken bir konu var, baba.”

Babası omuzunun üzerinden ona baktı. “Regl olmak ve kız-erkek ilişkisi gibi şeyleri çoktan internette araştırdığınızı sanıyordum.”

“Baba...”

Babası birden endişeli görünerek ona doğru döndü. “Hamile misin? Yoksa lezbiyen mi? Hamile olmadansa lezbiyen olmanı tercih ederim. Tabii gerçekten hamile değilsen. Hamileysen üstesinden geliriz. Sorunun her neyse üstesinden geliriz. Hamile misin?”

“Hayır,” dedi Cath.

“Tamam...” Babası lavaboya yaslanıp ıslak parmaklarıyla tezgâhta tempo tutturdu.

“Lezbiyen de değilim.”

“Geriye ne kaldı?”

“Şey... okul kaldı sanırım.”

“Okulda problem mi yaşıyorsun? Buna kesinlikle inanmam. Hamile olmadığından emin misin?”

“Aslında problem yaşadığımı söyleyemem,” dedi Cath. “Sadece okula dönmemeye karar verdim.”

Babası sanki hâlâ onun geçerli bir açıklama yapmasını bekliyormuş gibi gözlerini ayırmadan Cath’e bakıyordu.

“İkinci dönem okulda olmayacağım.”

“Sebep?”

“Çünkü oraya dönmek istemiyorum. Orayı sevmiyorum.”

Babası ellerini kot pantolonuna sildi. “Orayı *sevmiyor musun?*”

“Ben oraya ait değilim.”

Omuzlarını silkti. “Zaten sonsuza dek orada olmayacaksın.”

“Hayır,” dedi Cath. “Lincoln Üniversitesi bana uygun bir okul değil. Orayı ben seçmedim, Wren seçti. Wren hayatından memnun ama ben değilim. Ben... kendimi her gün oraya yeni başlamış gibi hissediyorum.”

“Ama Wren de o okulda...”

Cath başını iki yana salladı. “Wren’in bana ihtiyacı yok.” *Senin bana daha çok ihtiyacın var.* Bu sözleri söylemekten son anda vazgeçti.

“Peki ne yapacaksın?”

“Evde kalacağım. Burada okuyacağım.”

"Omaha Üniversitesi'nde mi?"

"Evet."

"Kaydını yaptırdın mı?"

Cath henüz işin o aşamasını planlamış değildi. "Yaptıracağım..."

"Bence bu yıl okulunda kalmalısın," dedi babası. "Aksi takdirde bursun yanar."

"Hayır," dedi Cath, "burs umurumda bile değil."

"Benim umurumda ama."

"Onu demek istemedim. Kredi alırım. Bir iş bulurum."

"Bir de araba alman gerekmecek mi?"

"Sanırım gerekecek..."

Babası gözlüğünü çıkarıp tişörtüne sildi. "Bu yıl okulunda kalmalısın," dedi bir kez daha. "Seneye bakarız."

"Hayır," dedi Cath. "Ben..." Tişörtünün yakasını göğsüne sürttü. "Oraya dönemem. O okuldan nefret ediyorum. Zamanım boşa geçiyor. Burada çok daha iyi şeyler yapabilirim."

Babası iç geçirdi. "Ben de sebebin bu olup olmadığını merak ediyordum," dedi gözlüğünü tekrar takarak. "Bana bakmak için eve dönemezsin, Cath."

"Eve dönmemin asıl sebebi bu değil ama sana bakmam hiç de fena olmaz. Yanında birisi varken hayatla daha rahat başa çıkabiliyorsun."

"Haklısın. Bu yüzden büyükannenle görüştüm. İkinizin birden evden ayrılması benim için çok erken ve çok zorlayıcı oldu. Büyükannen haftanın bir iki günü gelip beni kontrol edecek. Birlikte yemek yiyeceğiz. İşler tekrar zorlaşırsa belki bir süre onun yanına bile taşınabilirim."

"Yani sen bu yaşında evine dönebiliyorsun da ben dönemiyorum öyle mi? Henüz on sekiz yaşıdayım."

"Aynen öyle. Henüz on sekiz yaşındasın. Bana bakmak uğruna hayatını feda edemezsin."

"Hayatımı senin için feda ettiğim falan yok." *Sanki feda edilmemesi gereken bir hayatı varmış gibi.* "Hatta ilk kez kendimi düşünüyorum. Wren'e uyup Lincoln Üniversitesi'ne gitmeyi tercih ettim ama kardeşim beni yanında bile istemiyor. O okulda beni kimse istemiyor."

"Anlat bana," dedi babası. "Orada seni bu kadar mutsuz eden nedir anlatsana."

"Her şey. Çok fazla insan var ve ben kendimi oraya aitmiş gibi hissetmiyorum. Öyle hissetmeyi nasıl başaracağımı da bilmiyorum. Benim başarılı olduğum hiçbir şeyin o okulda değeri yok. Zeki olup olmaman önemli değil. Kelimelerle aranın iyi olması da. Bunlar sadece birileri benden bir şey istediğinde değer kazanıyor. Beni istediğinde değil."

Babasının yüzündeki şefkat dolu ifade Cath'in içini acıttı. "Bu bir karardan çok teslimiyete benziyor, Cath."

"Ne fark eder? Yani..." Cath havaya kaldırdığı ellerini kucağına indirdi. "Ne fark eder? Oradan mezun olursam kimse bana altın madalya falan takacak değil. Okul okuldur. Hangisine gittiğimin ne önemi var?"

"Burada yaşamının her şeyi kolaylaştıracağını düşünüyorsun."

"Evet."

"Bu çok kötü bir karar verme yöntemi."

"Kim demiş? Winston Churchill mi?"

"Senin Winston Churchill'le ne alıp veremediğin var?" Babası konuşmaya başladıklarından beri ilk defa öfkeli görünüyordu. Cath iyi ki Franklin Roosevelt'in ismini vermemişti. Babası müttefik devletlerin ateşli bir savunucusuydu.

"Hiçbir şey. Hiçbir şey. Sadece... bazen vazgeçmek de hakkımız değil mi? Bazen 'Bu benim gerçekten canımı yakıyor, bu yüzden artık onu yapmayacağım,' diyemez miyiz?"

"Bu çok tehlikeli bir örnek."

"Acıdan kaçmak anlamına geldiği için mi?"

"Hayattan kaçmak anlamına geldiği için."

Cath gözlerini devirdi. "Ah. Yine şu ata binmek meselesi."

"Sen ve kız kardeşinin artık gözlerini devirmeyecek kadar büyüdüğünü sanıyordum." Babası uzanıp Cath'in elini tuttu. Cath elini geri çekmek istedi ama babası buna izin vermedi.

"Cath. Yüzüme bak." Cath istemeden de olsa onun yüzüne baktı. Babasının saçları dikelmış, çerçeveli gözlüğü burnundan aşağı kaymıştı. "Benim hayatta yapmaktan pişman olduğum ve korktuğum pek çok şey var..."

Birden sokak kapısının açıldığını duydular.

Cath çok kısa bir süre bekledikten sonra elini çekip üst kata çıktı.

"Babam bana söyledi," diye fısıldadı Wren o gece yatağından.

Cath yastığını alıp odayı terk etti. Aşağıdaki kanepede yattı. Ama tam olarak uyuyamadı çünkü sokak kapısına çok yakındı ve birilerinin gizlice içeri girdiğini hayal edip duruyordu.

Babası ertesi sabah Cath'le yeniden konuşmaya çalıştı. Cath uyandığında onu üzerinde koşu kıyafetleriyle kanepede otururken buldu.

Cath babasının kendisiyle bu şekilde tartışmasına alışık değildi. İkisi daha önce hiç tartışmamıştı. Kızlar ortaokulda gece geç saatlere dek Simon Snow forumlarına takılırken bile babaları onlara en fazla, "Yarın yorgun olmayacak mısınız?" diye sorardı.

Bu tatilde de Wren'in geceleri eve dönmemesini de bir kez olsun *konu etmemişti*.

"Artık konuşmak istemiyorum," dedi Cath babasını kanepede otururken görünce. Ona arkasını dönüp yastığına sarıldı.

"Tamam," dedi babası. "Konuşma. Sadece dinle. Senin bir sonraki dönemi evde geçirmen konusunu etrafıca düşündüm..."

"Öyle mi?" Cath başını ona çevirdi.

"Öyle." Babası battaniyenin altından Cath'in bacağına bulup sıktı. "Eve dönmeyi biraz da benim için istediğini biliyorum. Benim için endişelendiğini ve böyle hissetmek için pek çok sebebinin olduğunu farkındayım."

Cath bakışlarını kaçırmak istedi ama tıpkı Wren gibi o da bazen gözlerini oynatmakta zorlanıyordu.

"Benim için gerçekten endişeleniyorsan yalvarırım okula dön, Cath. Okulu benim için bırakırsan, bu yüzden *-benim yüzümden-* bursundan olup eğitimini uzatırsan kendimi asla affetmem."

Cath yüzünü tekrar kanepeye gömdü.

Çok geçmeden kahve makinesinin sesi duyuldu ve Cath babasının kanepeden kalktığını hissetti.

Sokak kapısının kapandığını duyduğunda kalkıp kahvaltıyı hazırladı.

Wren eşyalarını toplamak üzere üst kata çıktığında Cath yazı yazmakla meşguldü.

Onun toplanacak fazla eşyası yoktu. Hatta eve gelirken yanında sadece bilgisayarını getirdiğini bile söyleyebilirdi. Birkaç haftadır ken-

disinin ya da Wren'in üniversiteye götürecek kadar beğenmedikleri giysilerle idare ediyordu.

"Çok komik görünüyorsun," dedi Wren.

"Ne?"

"Tişörtünü kastediyorum." Cath üzerinde Hello Kitty resmi olan bu tişörtü sekizinci ya da dokuzuncu sınıfa giderken giyyordu. Hello Kitty resimde bir süperkahraman kılığına bürünmüştü. Tişörtün arkasında Supercat yazıyordu ve Wren yazının sonuna kumaş boyasıyla H harfi eklemişti. Her şey bir yana, göbeği açıkta bırakan bu tişört artık Cath'in üzerine olmuyordu. Cath dalgın bir tavırla tişörtü aşağı çekti.

"Cath!" diye bağırdı babası aynı anda alt kattan. "Telefon."

Cath cep telefonunu alıp ekrana baktı.

"Ev telefonunu kastediyor olmalı," dedi Wren.

"Hâlâ ev telefonu kullanan var mı?"

"Herhalde tişörtünü geri isteyen 2005 yılı arıyor."

"Ha-ha, ne komik," diye mırıldandı Cath alt kata inerek.

Babası omuzlarını silkerek ahizeyi ona uzattı.

"Alo?" dedi Cath.

"Bir kanepeye ihtiyacımız var mı?" diye sordu birisi.

"Kiminle görüşüyorum?"

"Ben Reagan. Kim olabilir ki? Başka kim odaya kanepa almak için senin iznini ister?"

"Bu telefonu nereden buldun?"

"Yurt yerleşim planında yazıyordu. Cep numaranı neden almadığımı bilmiyorum, herhalde sürekli yanımda olduğun için."

"Sanırım sen yıllardır bizi ev telefonundan arayan ilk kişisin. Telefonun nerede durduğunu bile hatırlamıyordum."

"Bu çok etkileyici, Cath. Kanepeye ihtiyacımız var mı?"

"Neden olsun?"

"Bilmiyorum. Annem kanepeye ihtiyacımız olduğu konusunda ısrarcı."

"Ona kim oturacak ki?"

"Aynen. Geçen dönem olsa Levi'nin sürekli yataklarımıza yayılmasını engelledik ama artık bu sorun olmaktan çıktı. Ayrıca odamızda bir kanepa olursa kapıya ancak onun üzerinden atlayarak ulaşabiliriz. *Hayır diyor, anne.*"

"Levi neden sorun olmaktan çıktı?"

"Çıktı işte. Orası senin de odan. Hayatını kütüphaneye saklanarak geçirmen çok aptalca. Zaten önümüzdeki dönem onunla sadece tek bir ortak dersimiz olacak."

Cath, "Önemli değil..." diyecek oldu.

Reagan onun sözünü kesti. "Saçmalama. Elbette önemli. Olanlar yüzünden kendimi berbat hissediyorum. Yani senin onunla, onun da o aptal sarışınla öpüşmesi benim suçum değil ama seni bu konuda cesaretlendirmemeliydim. Bir daha kimse için böyle bir şey yapmayacağım. Artık cesaret vermekle işim olmaz."

"Sorun değil," dedi Cath.

"Sorun olmadığımı biliyorum. Sadece bundan sonra böyle olacağını söylüyorum. Neticede kanepem almıyoruz, değil mi? Annem başımda bekliyor ve sanırım senin hayır dediğini duyana dek yakamı bırakmayacak."

"Hayır," dedi Cath. Sonra sesini yükseltti. "*Kanepeye hayır.*"

"Kahretsin, kulak zarımın içine ettin Cath... *Bu aptal mobilya yüzünden beni küfretmeye zorlayan sensin anne...* Pekâlâ, yarın görüşürüz. Muhtemelen yanımda çirkin bir abajur ve belki de bir hah olacak. Annem tam bir klinik vaka."

Cath'in babası mutfakta durmuş, onu seyrediyordu. O da ayrı bir klinik vakaydı.

"Arayan kimdi?" diye sordu.

"Oda arkadaşım."

"Kathleen Turner gibi konuşuyor."

"Evet. Biraz değişiktir." Cath tişörtünü aşağı çekip arkasını döndü.

"Akşam yemeğini seyyar tako büfesinde yemeye ne dersin?" diye sordu babası.

"Olur."

"Haydi üstünü değiştir. Arabayla gideriz."

"Olur."

BAHAR DÖNEMİ, 2012

Kahvaltıdaki kızarmış domatesler. Odasındaki yamuk yumuk yatağı. Birileri tarafından seyredilme kaygısı duymadan sihir yapmak. Elbette Agatha. Ve Penelope. Çok sık olmasa da Sihirbaz'ı görme imkânı. Okul forması ve kravatı. Çamur içinde olsa da futbol sahası. Eskrim. Her pazar hakiki kaymak kaplı üzümlü kek... Simon'ın Watford'la ilgili özlemediği bir şey var mıydı?

—*Simon Snow ve Dört Peri*, 1. Bölüm

© 2007 Gemma T. Leslie

YİRMİ İKİ

“Tavanda zaten dört ayrı aydınlatma var,” dedi Reagan. “Bu abajuru ne yapacağız?”

Söz konusu abajur, Eyfel Kulesi şeklinde ve siyahtı.

“En iyisi koridora bırak,” dedi Cath. “Belki birisi alır.”

“Annem buraya geldiğinde onu mutlaka sorar... Kendisi tam bir kaçıktır.”

Reagan abajuru dolabının arkasına itip tekmeledi. “Senin annen ne tür bir kaçık?”

Cath içinin burkulmasına hiç şaşırmadı. “Bilmem. Annem ben sekiz yaşındayken bizi terk etti.”

“Kahretsin,” dedi Reagan. “Asıl kaçık olan *oymuş*. Aç mısın?”

“Evet,” dedi Cath.

“Aşağıda okula dönüş partisi veriyorlar. Ateşte koyun çeviriyorlar. İğrenç bir şey.”

Cath öğrenci kimliğini alıp Reagan’la birlikte yemekhaneye indi.

Neticede Cath okula dönmeye karar vermemişti.

Niyeti sadece bilgisayarını toplayıp Lincoln’e gidecek Wren ve babasına eşlik etmekti.

Wren’i Schramm Yurdu’na bırakmalarının ardından babası ona kendi kaldığı yurda gitmek isteyip istemediğini sormuştu. Cath bunu istiyordu. Hiçbir şey yapmasa bile eşyalarını toplayabilirdi.

Sonra yolun kenarında durup arabada oturmuşlardı ve Cath içine dalga dalga endişenin yayıldığını hissetmişti.

Bu okulda kalırsa Levi'yi tekrar görecekti. Kaçırıldığı psikoloji finalini telafi etmek zorunda kalacaktı. Derslere kaydını yaptıracaktı. Hangi derslerin kontenjanının hâlâ müsait olduğunu bile bilmiyordu. *Levi'yi tekrar görecekti.* Onu, gülen yüzünü, ince uzun bedenini görmek hem içinde güzel duygular uyandıracak hem de midesine yumruk yemiş gibi hissetmesine neden olacaktı.

Cath arabadan inmek istediğinden emin değildi.

Dönüp iki parmağıyla direksiyonda ritim tutturarak babasına bakmıştı. Onu yalnız bırakmaktan ölesiye korksa da babasını hayal kırıklığına uğrattığı düşüncesine katlanamazdı.

"Bir dönem daha buradayım," demişti. Bunu söylemek onun için öylesine zordu ki ağlamaya başlamıştı.

Babası başını yukarı kaldırmıştı. "Emin misin?"

"Elimden geleni yapacağım."

"Ben de öyle."

"Söz ver."

"Söz veriyorum Cath... Seni yukarı bırakmamı ister misin?"

"Hayır. Bu her şeyi daha da zorlaşturmaktan başka işe yaramaz."

Babası gülmüştü.

"Ne oldu?" diye sormuştu Cath.

"Hiçbir şey. Aklıma senin anaokulundaki ilk günün geldi. Ağlamıştın. Annen de öyle. Sizi bir daha asla göremeyecekmiş gibi hissetmiştik."

"Wren neredeydi?"

"Tanrım, bilmiyorum, herhalde ilk erkek arkadaşına kur yapmakla meşguldü."

"Annem gerçekten ağlamış mıydı?"

Bir kez daha hüzünlenen babası kederli bir ifadeyle gülümsemişti. "Evet..."

Cath, çocuklarının anaokuluna başladığı gün ağlayan, sonra da onları üçüncü sınıfa giderlerken terk eden bir annenin nasıl bir kadın olduğunu hayal etmeye çalışmıştı. Başını iki yana sallayarak, "Ondan gerçekten nefret ediyorum," demişti.

Babası başını sallamıştı. "Biliyorum..."

"Telefonunu açık tut," demişti Cath.

"Tamam."

"Noel'de birisine daha Ugg bot hediye edilmiş," dedi Reagan yemekhaneye doğru uzayan yemek sırasına bakarak. "Masamızda viski olsaydı tam da şu an tek dikişte içerdik."

"Ben Ugg botları seviyorum," dedi Cath.

"Neden, sıcak tuttukları için mi?"

"Hayır. Çünkü Ugg botlar bana onları hâlâ sevebileceğimiz, hatta onlar için heyecan duyabileceğimiz bir yerde yaşadığımızı hatırlatıyorlar. Daha sosyetik yerlerde insanlar bu tür şeyleri aşmış ya da Ugg botlardan en başından beri nefret etmiş gibi davranmak zorundalar. Ama Nebraska'da yeni bir çift Ugg bota hâlâ sevinebiliriz. Bu çok masumca."

"Sen gerçekten tuhaf bir insansın..." dedi Reagan. "Sanırım seni özlemişim."

“Canım istemiyor,” dedi Simon.

“Ne istemiyor?” diye sordu Baz. Masasında oturmuş, elma yiyordu. Elmayı dişlerinin arasına sıkıştırıp okul formasının yeşil-mor kravatını bağlamaya koyuldu. Simon kravatını hâlâ aynaya bakarak bağlayabiliyordu. Yedi yıldır.

“Hiçbir şey,” dedi Simon başını tekrar yastığına koyarak. “Canım hiçbir şey yapmak istemiyor. Nihayetinde onu tamamlamak zorunda olduğum için güne başlamak bile istemiyorum.”

Baz kravatına yarım Windsor düğümü attıktan sonra elmasından bir ısırık aldı. “Haydi ama Snow, bu sözler *yüzyılın en güçlü sihirbazına* hiç yakışmıyor.”

“Bu tam bir saçmalık,” dedi Simon. “Bana bu sıfatı kim yakıştırdı?”

“Büyük ihtimalle Sihirbaz. Adam seni ağzından düşürmüyor. ‘Geleceği önceden haber verilen kişi’, ‘beklediğimiz kahraman’, falan filan.”

“Ben kahraman olmak istemiyorum.”

“Yalancı.” Baz’ın soğuk gri gözlerinde ciddi bir ifade vardı.

“Bugün,” diye düzeltti Simon. “Bugün kahraman olmak istemiyorum.”

Baz elindeki elma koçanına şöyle bir baktıktan sonra onu Simon’ın masasına fırlattı. “Beni siyasal bilgiler dersini ekmeye mi ikna etmeye çalışıyorsun?”

“Evet.”

“Ettin bile,” dedi Baz. “Haydi kalk artık.”

Simon sırtıp yataktan fırladı.

—Yola Devam Simon, Ocak 2012

FanFixx.net yazarı *Sihircath*

YİRMİ ÜÇ

“‘Eks’ ne demek?” diye sordu Cath.

Yatağında oturan Reagan başını kaldırıp ona baktı. Dudağında ucu yakılmamış bir sigarayla üstünde hatırlatıcı notlar olan kartlar hazırliyordu. (Bu kartları hazırlamaya bayılırdı). O aralar sigarayı bırakma çabasındaydı. “Anlamadım, tekrar söyle.”

“E-k-s,” dedi Cath. “Transkriptimi aldım ama üzerinde A ya da B yerine ‘eks’ yazıyor.”

“Eksik,” dedi Reagan. “Notun şimdilik verilmemiş.”

“Kim vermemiş?”

“Bilmem, herhalde Profesör’ün.”

“Neden?”

“*Bilmem*. Bu çoğunlukla özel bir durum olduğu anlamına gelir. Bir şeyleri düzeltmen için sana zaman falan tanıyacaktıdır.”

Cath transkripte baktı. Okula döndüğü ilk hafta psikoloji finalini vermişti, yani bu dersin karşısında A harfi görmeyi bekliyordu. (Aslında dönem içi notları o kadar yüksekti ki finale girmesine bile gerek yoktu.) Ama kurgu yazma dersinde durum tamamen farklıydı. Final projesini teslim etmediği için bu dersten alabileceği en yüksek not C, hatta daha büyük ihtimalle D’ydi.

Cath bunu sorun etmiyordu, D almayı kabullenmişti. Geçen dönem için bu bedeli ödemeye hazırdı. Nick için. Levi için. Eser hırsızlığı için.

Bu bedel karşılığında Kırsal Amerika'nın çöküşü ya da başka herhangi bir konuda kitap yazmak istemediğini öğrenmişti.

Cath transkriptinde o D'yle yola devam etmeye hazırdı

"Şimdi ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Reagan'a.

"Kahretsin, Cath. Ben nereden bileyim? Git profesörünle konuş. Beni hasta edeceksin."

Bu, Cath'in transkriptini aldıktan sonra Andrews Salonu'na yaptığı üçüncü ziyareti.

İlk ikisinde içeri girmiş, binayı boyly boyunca geçip diğer uçtaki kapıdan dışarı çıkmıştı.

Bu defaki ziyareti daha da başarılıydı. Yolda durup tuvaleti bile kullanmıştı.

İçeri girdiğinde saat dörtte derse başlayan sınıflar dağılıyordu. Bina havalı saçlara sahip kızlar ve Nick'e benzeyen oğlanlarla dolmuştu. Cath kendini hemen tuvalete atmıştı ve şimdi ahşap kabinlerden birinde oturmuş, kalabalığın dağılmasını bekliyordu. Birileri hiç üşenmeyip kabinin kapısına *Stairway to Heaven* şarkısının sözlerini karalamıştı. *Ah şu edebiyat öğrencileri.*

Cath'in o dönem edebiyat dersi yoktu ve bölümünü değiştirmeyi düşünüyordu. Ya da belki yaratıcı yazarlık yerine Rönesans edebiyatıyla ilgilenirdi. Bu gerçek hayatta ne de çok işine yarardı; tıka basa sone ve Hristiyan imgeleriyle dolu bir beyin. *Kimsenin umurunda olmayan bir şeyin eğitimini aldığında insanlar seni rahat bırakır mıydı?*

Cath kabinin kapısını yavaşça açtı ve yalandan sifonu çekti. Sonra lavabolardan birine gidip suyu açtı (hem sıcak hem de soğuk suyu) ve yüzünü yıkadı. Bunu başarabilirdi. Yapması gereken tek şey bölüm ofisine gidip Profesör Piper'ın odasını sormaktı. Profesör büyük ihtimalle odasında bile olmayacaktı.

Koridor şimdi neredeyse tamamen boşalmıştı. Cath merdiveni bulup bölüm ofisini gösteren tabelaları takip etti. Koridorda yürüyüp köşeden döndü. Belki o gün için sadece ofisin önünden geçmesi bile yeterliydi. Yanından geçtiği her ahşap kapıya dokunup ağır adımlarla ilerledi.

"Cath?"

Duyduğu bir kadın sesiydi ama Cath o ilk telaş anında kendisine seslenen kişinin *Nick* olduğunu düşündü.

"Cath!"

Sese doğru döndü ve Profesör Piper'ın, koridorun karşısındaki ofisinde, masasının arkasında durduğunu gördü. Profesör eliyle işaret ederek onu yanına çağırdı. Cath kendisinden isteneni yaptı.

"Seni merak ettim," dedi Profesör sıcak bir gülümsemeyle. "Aniden ortadan kayboldun. İçeri gel de konuşalım."

Ona oturmasını işaret etti. Cath oturdu. (Belli ki Profesör Piper basit birkaç el hareketiyle Cath'i kontrol edebiliyordu. Köpeklere Fı-sıldayan Adam gibi.)

Profesör masasının önüne geçti ve zıplayarak üzerine oturdu. Bu artık onunla özdeşleşmiş bir hareketti. "Sana neler oldu? Nereye gittin?"

"Ben... ben hiçbir yere gitmedim," dedi Cath. Ama şimdi gitmeyi düşünüyordu. Bir günde bu kadar ilerleme fazlaydı. Bunun olacağını düşünmemişti; buraya gelme amacını gerçekleştireceğini düşünmemişti.

"Ama bana hikâyeni teslim etmedin," dedi Profesör Piper. "Bir şey mi oldu?"

Cath derin bir nefes alıp sesi titremeden konuşmaya çalıştı. "Sayılır. Babam hastanedeydi. Ama asıl sebep bu değil. Ben zaten hikâyeyi yazmaktan vazgeçmiştim."

Profesör bu sözlere şaşırılmış görünüyordu. Masasının kenarına tutunup öne doğru eğildi. "Peki ama *neden* Cath? Ben senin hikâyeni okumayı dört gözle bekliyordum."

"Ben..." Cath yeniden denedi. "Ben kurgu yazabilecek birisi olmadığımı fark ettim."

Profesör Piper gözlerini kırıştıırıp başını geriye attı. "Neden bahsediyorsun? Sen bu iş için biçilmiş kaftansın, Cath, bu işi yapmak için doğmuşsun."

Gözlerini kırıştıırma sırası Cath'deydi. "Hayır. Ben... ben o hikâyeye başlamak için çok uğraştım. Bakın, hayran kurgusu yazmamla ilgili düşüncelerinizi biliyorum ama ben bunu yapmak istiyorum. Bu benim tutkum. Çok da başarılıyım."

"Bundan eminim," dedi Profesör Piper. "Sen hikâye yazmakta doğuştan yeteneklisin. Yine de bu, final projeni neden tamamlamadığını açıklamıyor."

"Bunun bana uygun bir iş olmadığını fark ettiğimde hikâyemin sonunu getiremedim. Yola onsuz devam etmek istedim."

Profesör Piper parmaklarını masasına vurup dalgın gözlerle Cath'e baktı. *Aklı başında bir insan parmaklarıyla ritim tutturduğunda aynen böyle görünüyormuş.*

"Neden sürekli bu işin sana uygun olmadığını söylüyorsun?" diye sordu Profesör. "Geçen dönemki çalışmaların mükemmeldi. Sen benim en umut vadeden öğrencilerimdensin."

"Ama ben kendi hikâyemi yazmak istemiyorum," dedi Cath sözlerini elinden geldiğince vurgulamaya çalışarak. "Kendime ait karakterler, kendime ait dünyalar yaratmak istemiyorum. Bunlar umurumda değil." Kucağında duran ellerini yumruk haline getirdi. "Benim için sadece Simon Snow önemli. Onun gerçekte başkasına ait olduğunu biliyorum ama fark etmez. Yoktan bir dünya var etmek yerine bildiğim ve sevdiğim bir dünyada olmayı tercih ederim."

Profesör bir kez daha öne eğildi. "Ama yoktan var etmekten daha tatmin edici bir şey olamaz." Güzel yüzünde sert bir ifade belirdi. "Bir düşün, Cath. Bir Tanrı ya da bir anne gibi. Yoktan var etmek kadar baş döndürücü bir şey olamaz. Kendinden bir şey yaratmak kadar."

Cath, Profesör Piper'ın onun kararından hoşlanmayacağını tahmin ediyordu ama böyle bir tepkiyle karşılanacağını düşünmemişti. Profesörün onu kararından vazgeçirmeye çalışacağını düşünmemişti.

"Bunun benim için hiçbir anlamı yok," dedi Cath.

"Yani sen bir başkasının yarattığını kullanmayı ya da onu ödünç almayı mı tercih ediyorsun?"

"Ben Simon ve Baz'ı *tanıyorum*. Onların ne şekilde düşündüklerini, neler hissettiklerini biliyorum. Onlar hakkında yazarken kendimden geçiyor ve mutlu oluyorum. Kendi hikâyemi yazarsakense adeta akıntıya karşı yüzüyorum. Sanki bir uçurumdan aşağı düşerken dallara asılıyor, tutunacak yeni dallar bulmaya çalışıyorum."

"*Aynen*," dedi Profesör elini bir sineği yakalar gibi Cath'in önünde sallayarak. "Aynen böyle hissetmelisin."

Cath başını iki yana salladı. Gözleri dolmuştu. "Ama ben bu duygudan nefret ediyorum."

"Nefret mi ediyorsun yoksa sadece korkuyor musun?"

Cath iç geçirdi ve gözyaşlarını kazağının koluna silmeye karar verdi. Karşısında başka bir yetişkin olsa ona çoktan kâğıt mendil uzatmış olurdu. Profesör Piper ise tersine onu daha da zorluyordu.

“Dersime girmek için özel izin aldın. Demek ki yazmayı istiyordun. Ortaya çıkardığın hikâyeler de harikaydı. Onları yazmaktan zevk almadın mı?”

“Yazdığım hiçbir şey Simon’ın yerini alamaz.”

“Tanrım, Cath, kendini modern çağın en başarılı yazarıyla mı kıyaslıyorsun gerçekten?”

“Evet,” dedi Cath. “Çünkü Gemma T. Leslie’nin karakterlerini kullanırken bazen ondan *daha iyi* yazıyorum. Bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama doğru olduğundan eminim. Ben bir tanrı değilim. Asla Sihirbazlar Âlemi gibi bir yer yaratamam. Ama o dünyayı değiştirmekte tam bir ustayım. GTL’nin karakterlerini kullanarak kendi yarattığım karakterlerle yapabileceğimden çok daha fazlasını yapabilirim. Onunkilerle kıyaslandığında benim karakterlerim sadece birer taslak sayılır.”

“Ama hayran kurgusu yazarak hiçbir yere varamazsın. Bu geleceği olmayan bir iş.”

“İnsanların hikâyelerimi okumalarını sağlayabilirim. Bu hikâyelerin çok sayıda *okuyucusu* var.”

“Bu şekilde para kazanamazsın. Kariyer yapamazsın.”

“Yazarak kariyer sahibi olan kaç kişi var ki?” Cath patlamıştı. İçinde var olan her şeyin teker teker patladığını hissediyordu. Sinirlerinin. Öfkesinin. Yemek borusunun. “Tıpkı başkalarının örgü ördüğü ya da çizim yaptığı gibi ben de zevk için yazacağım. Hayatımı ise farklı bir yoldan kazanacağım.”

Profesör Piper tekrar doğrulup kollarını göğsünde kavuşturdu. “Seninle artık hayran kurgusu hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Güzel.”

“Ama sohbetimiz henüz bitmedi.”

Cath derin bir nefes daha aldı.

“*Korkuyorum*,” dedi Profesör Piper. “Senin sahip olduğun yeteneği asla keşfedememenden korkuyorum. İçinde sakladığın mucizeleri ortaya çıkaramamandan, benim onları görememenden korkuyorum. Haklısın, geçen dönem bana verdiğin hiçbir hikâye *Simon Snow ve Sihirbaz’ın Vârisi* kadar iyi değildi. Ama gelecek vadediyordu. Yarattığın karakterler sayfalardan kaçıp kurtulmak istiyormuşçasına canlıydı, Cath.”

Cath gözlerini devirip burnunu omuzuna sildi.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” diye sordu Profesör.

“Hayır desem de soracaksınız zaten.”

Yaşlı kadın gülümsedi. “Nick Manter’ın final projesine yardım ettin mi?”

Cath bakışlarını tavana çevirdi ve hızlıca altdudağını yaladı. Bir kez daha ağlamak üzere olduğunu hissetti. Kahretsin. Oysa ne güzel, tam bir aydır hiç ağlamamıştı.

Başıyla onayladı.

“Tahmin etmiştim,” dedi Profesör usulca. “O hikâyenin en güzel kısımlarında senin sesini duyabiliyordum.”

Cath kaskatı kesildi.

“Nick artık benim asistanım. Hatta biraz önce o da buradaydı. İleri seviye kurgu yazma derslerime de giriyor. Yazım tarzı epeyce değişti.”

Cath bakışlarını kapıya çevirdi.

“Cath,” dedi Profesör ısrarla.

“Evet?” Cath hâlâ ona bakamıyordu.

“Seninle bir anlaşma yapalım mı?”

Cath, sözlerinin devamını getirmesini bekledi.

“Notunu hâlâ idareye teslim etmedim. Gelip benimle konuşacağını umuyordum. Acelem yok, bu dönem içinde hikâyenin tamamlayabilirsin. Derslerimdeki performanslarınla bir A’yı, hatta belki A-artıyı hak etmiştin.”

Cath not ortalamasını düşündü. Aldığı bursu. Burs almaya devam edebilmesi için o dönem notlarını özellikle yüksek tutması gerektiğini. Bir hata daha yapamayacağını. “Bunu yapabilir misiniz?”

“Öğrencilerimin notlarıyla istediğim gibi oynayabilirim. Ben bu konuda Tanrı sayılırım.”

Cath tırnaklarını avuçlarına bastırdı. “Bunu biraz düşünmeme izin verir misiniz?”

“Elbette,” dedi Profesör Piper son derece neşeli bir sesle. “Kararın olumlu olursa kaydettiğin gelişme hakkında konuşabilmemiz için sömestr boyunca beni düzenli olarak ziyaret etmeni isteyeceğim. Bu bir tür bağımsız çalışma olacak.”

“Tamam. Düşüneceğim. Ben, şey, teşekkür ederim.”

Cath çantasını alıp ayağa kalktı. Birden kendini Profesör’ün çok yakınında bulduğu için bakışlarını aşağı çevirip çabucak kapıya yöneldi. Yurda geri dönüp asansörden inene dek başını hiç kaldırmadı.

* * *

"Ben Art."

"Telefonu böyle mi açıyorsun?"

"Selam Cath."

"Alo'ya ne oldu?"

"Alo demeyi sevmiyorum. Kendimi bunamış ya da bir telefonun çaldığını ilk kez duyuyormuş da ne yapacağını bilemiyormuş gibi hissediyorum. Alo?"

"Nasılsın baba?"

"İyiyim."

"Ne kadar iyi?"

"Her akşam saat beşte işten ayrılıyorum. Yemeği büyükannenle yiyorum. Kelly daha bu sabah artık ayaklarımın etkileyici bir biçimde yere sağlam bastığını söyledi."

"Bu gerçekten de etkileyici."

"Bana şimdilerde kimsenin ilgisini çekmediği için Frankenbeans işinde Frankenstein'ı kullanmayacağımızı da söyledi. Çocuklar zombi görmek istiyormuş."

"Reklamını yaptığınız şeyin adı *Zombibears* değil ki."

"Lanet Olası Kelly fikrini kabul ettirse öyle olacak. 'Minik Zombibears' sloganı üzerine çalışıyoruz."

"Vay canına, bütün bunlara rağmen ayakların nasıl oluyor da yere sağlam basıyor?"

"Kelly'nin beynini mideme indirdiğimi hayal ediyorum."

"Yine de etkilendim baba. Hey, sanırım önümüzdeki haftasonu evde olacağım."

"Nasıl istersen ama benim için *endişelenmeni* istemiyorum, Cath. Senin mutlu olduğunu bildiğimde kendimi daha iyi hissediyorum."

"Eh, ben de senin için *endişelenmediğimde* kendimi daha mutlu hissediyorum. Birbirimize bağlıyız."

"Hazır konusu açılmışken... kız kardeşin nasıl?"

Cath'ın babası endişe konusunda yanılıyordu. Cath endişe duymayı *seviyordu*. Bu tamamen çaresiz olduğu zamanlarda bile onun gelecek üzerinde söz sahibi olmasını sağlıyordu.

Levi örneğinde olduğu gibi.

Cath kampüste Levi'ye rastlamasını engelleyemezdi. Ama bunun için endişelenebilirdi ve öyle yapması Levi'yi görme ihtimalini azaltırdı. Bu bir çeşit endişe aşısı gibiydi. Su kaynamasın diye ocaktaki tencereyi sürekli kontrol altında tutmak gibiydi.

Cath zihninde sürekli Levi'yi görme endişesi taşıyarak rahatlıyor, sonra da bunun neden asla mümkün olamayacağını maddeler halinde sıralıyordu.

Her şeyden önce Reagan, Levi'yi odalarından uzak tutacağına söz vermişti.

Ayrıca Levi'nin, Merkez Kampüs'e uğramasını gerektiren herhangi bir işi yoktu.

Cath kendine sürekli Levi'nin ya Doğu Kampüsü'nde bufalolar üzerine çalıştığını, ya Starbucks'ta olduğunu ya da evinin mutfağında güzel kızlarla öpüşüp koklaştığını söylüyordu. Ortada ikisinin yollarının kesişmesini gerektiren bir şey yoktu.

Yine de... Cath üzerinde yeşil Carhartt ceketini olan sarışın bir çocuk gördüğü ya da görmüş olmayı istediği her defasında olduğu yerde donup kalıyordu.

Şimdi de donup kalmıştı

Çünkü Levi orada olmaması gerektiği halde tam karşısında duruyor, onun odasının kapısının önünde oturuyordu. Belli ki Cath onu görmekten yeterince endişe duymamıştı.

Levi, Cath'i fark ettiği anda ayağa fırladı. Bu defa gülümsemiyordu. (Tanrı'ya şükürler olsun. Cath henüz onun gülücüklerine hazır değildi.)

Cath temkinli adımlarla yürümeye başladı. Odasıyla arasında hâlâ birkaç kapı varken, "Reagan derste," dedi.

"Biliyorum," dedi Levi. "Burada olmamın sebebi de bu zaten."

Cath başını iki yana salladı. Bu hareket hem "hayır" hem de "hiç anlamıyorum" olarak algılanabilirdi; ikisi de doğrudu. Birden durdu. Midesinde öyle şiddetli bir ağrı vardı ki öne doğru eğilmek istedi.

"Sana bir şey söylemeliyim," dedi Levi çabucak.

"İçeri girmeni istemiyorum."

"Sorun değil. Burada da söyleyebilirim."

Cath kollarını karnında birleştirip başını yukarı aşağı salladı.

Levi de aynı şekilde başını salladı. Sonra ellerini montunun ceplerine soktu.

“Yanılmışım,” dedi.

Cath tekrar başını salladı. Çünkü *elbette yanılmıştı*. Ayrıca Cath onun kendisinden ne istediğini de bilmiyordu.

Levi ellerini ceplerine bastırdı. “Cath,” dedi ciddi bir ifadeyle. “O basit bir öpücük değildi.”

“Tamam.” Cath bakışlarını odasının kapısına çevirdi. Oraya doğru bir adım attı ve artık söylenecek başka bir şeyin kalmadığını ifade etmek istercesine anahtarını yukarı kaldırdı.

Levi onun önünden çekildi. Onca şaşkınlığına rağmen hâlâ kibardı.

Cath anahtarı kilide sokup kapının kolunu tuttuktan sonra başını öne eğdi. Arkasında duran Levi’nin nefesini ve kıpırtılarını hissedebiliyordu. *Levi*.

“Hangisi?” diye sordu birden.

“Ne?”

“Hangi öpücük?” Cath bu soruyu zayıf ve titrek bir sesle sormuştu. Her an dağılacak gibiydi.

Levi birkaç saniyelik sessizliğin ardından, “İlki,” dedi

“Peki ya ikincisi? O basit bir öpücük müydü?”

Levi’nin sesi bu defa daha yakından geldi. “İkincisi hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Bu çok kötü.”

“O halde evet,” dedi Levi. “İkincisi benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.”

“Ya üçüncüsü?”

“Bu bir tuzak soru mu?”

Cath omuzlarını silkti.

“Cath... Ben sana bir açıklama yapmaya çalışıyorum.”

Cath ona döndü ve bundan anında pişmanlık duydu. Levi’nin saçları dağınıktı; büyük kısmı geriye yatmış, birkaç saç tutamı da alnına dökülmüştü. Gülümsemediği için mavi gözleri uzun yüzünün neredeyse tamamını kaplıyormuş gibi görünüyordu.

“Bana ne anlatmak istiyorsun?”

“O *basit* bir öpücük değildi, Cath. Öylesine bir öpücük değildi.”

“Öylesine değil miydi?”

“Hayır.”

“Yani?” Cath’in sesi hissettiğinden daha sakindi. Gerçekte duyduğu gerginlik bütün iç organlarının posasını çıkarmıştı. Bağırsakları yok olmuştu. Böbrekleri dağılmıştı. Ezilen midesi soluk borusunu çekiştiriyordu.

“Yani...*off*,” dedi Levi ellerini çaresizce saçlarının arasında gezdirerek. “Yani üzgünüm. Hastanede sana neden öyle söylediğimi bilmiyorum. Yani biliyorum ama yanılmışım. Gerçekten yanılmışım. Keşke bu odada uyandığım o sabaha dönüp kendimle ciddi bir konuşma yapabilseydim de bütün bu saçmalıklar yaşanmasaydı.”

“Merak ediyorum...” dedi Cath. “Acaba zaman makinesi diye bir şey olsaydı insanlar onu bir kez olsun geleceğe gitmek için kullanır mıydı?”

“Cather.”

“Ne?”

“Ne düşünüyorsun?”

Ne mi düşünüyordu? Hiçbir şey. Sadece böbrekleri olmadan yaşayıp yaşayamayacağını merak ediyordu. Ayakta durmaya çalışıyordu. “Bütün bu sözlerin ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyorum.”

“Senden... gerçekten hoşlandığımı anlamına geliyor.” Levi elini tekrar saçlarına götürdü. Sadece tek elini. Saçlarını geride tutabilmek için. “Senden *gerçekten* hoşlanıyorum. Ve o öpücüğün bir şeylerin başlangıcı olmasını istiyorum, sonu değil.”

Cath, Levi’nin yüzüne baktı. Çatılan kaşları burnunun üstünün kırışmasına neden olmuştu. Yanakları belki ilk kez hareketsiz görünüyordu. En ufak bir kıpırtı taşımayan dudakları bu haliyle bir oyuncak bebeğinkine her zamankinden daha fazla benziyordu.

“O öpücük bana bir şeylerin başlangıcı olduğunu *hissettirdi*,” dedi. Sonra ellerini ceplerine sokup vücudunu öne doğru eğdi. Cath’e çarpmak istemiş gibi. Cath sırtını kapıya yasladı. Başını salladı. “Tamam.”

“Tamam mı?”

“Tamam.” Arkasını dönüp kapının kilidini açtı. “İçeri girebilirsin. Ama henüz diğer hiçbir şeyden emin değilim.”

“Peki,” dedi Levi. Sesi az sonra dudaklarında öldürücü bir gülümsemenin belireceğini söylüyordu ve Cath kalbinin duracak gibi olduğunu hissetti.

“Sana güvenmiyorum,” dedi Simon Basil’in kolunu tutarak.

“Ben de sana,” dedi Basil ona tükürürcesine. Gerçekten tükürmüş, Simon’ın yanaklarını ıslatmıştı.

“Senin *bana* neden güvenmen gerekiyor ki?” diye sordu Simon. “Bir uçurumdan aşağı sallanan benim!”

Kolu onun ağırlığıyla titreyen Basil tatsız bir ifadeyle Simon’a baktı. Diğer kolunu da aşağı uzattı ve Simon ona tutundu.

Öne eğilen Basil, “*Douglas J. Henning*,” dedi küfredercesine, nefes nefese. “Senin sırf benden hıncını almak için ikimizi birden uçurumdan aşağı yuvarlayabilecek birisi olduğunu biliyorum.”

—*Yola Devam Simon*, Kasım 2010

FanFixx.net yazarı *Sihircath*

YİRMİ DÖRT

Levi, Cath'in yatağına oturdu.

Cath onun tarafından seyredildiğini umursamamaya çalışarak önce montunu çıkardı, sonra saçlarının altına sıkışan atkısını çekip aldı. Onları Levi'nin önünde çıkaracağı düşüncesinden rahatsız olunca botlarını ayağında bıraktı.

Sandalyesine oturdu.

"Genç-yetişkin edebiyatı dersinden kaç aldın?" diye sordu.

Levi kısa bir süre onun yüzüne baktıktan sonra, "B eksi," dedi.

"Bu senin için iyi bir not sayılır, değil mi?"

"Harika bir not..."

Cath başını salladı.

"Baban nasıl?" diye sordu Levi.

"Daha iyi," dedi Cath. "Bu biraz karışık bir konu."

"Ya kız kardeşin?"

"Bilmem. Onunla pek konuşmuyoruz."

Levi başını salladı.

"Bunda çok iyi sayılmam," dedi Cath bakışlarını kucağına çevirerek.

"Neyde?"

"Tam adını bilmiyorum. Kız-erkek ilişkisinde."

Levi hafifçe güldü.

"Ne oldu?" diye sordu Cath.

"Sen iki erkek arasındaki ilişkide daha iyisin öyle mi?"

“Ha-ha.”

Tekrar sessizleştiler. Levi bu sessizliğe daha fazla dayanamadı. Cath sessizliği bozma konusunda ona her zaman güvenebileceğinden emindi. “Cath?”

“Evet?”

“Bu?.. Bana bir şans daha veriyor musun?”

“Bilmiyorum,” dedi Cath. Bakışları kuağıında birleştirip ayırdığı ellerindeydi.

“Bunu istiyor musun?”

“Nasıl yani?” Cath dayanamayıp gúçlúkle de olsa onun yúzüne baktı. Levi’nin yanakları solgundu ve altdudağını kemiriyordu.

“Yani... kalbin benden yana mı?”

Cath başını iki yana salladı. Bu defaki hareketi sadece kafasının karıştığı anlamına geliyordu. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani...” Elleri hâlâ ceplerinde olan Levi öne eğildi. “Yani tam dört ay boyunca seni öpmek için uğraştım ve son altı haftayı işleri nasıl olup da böylesine berbat ettiğimi düşünerek geçirdim. şimdi istediğim tek şey her şeyi yoluna sokmak, sana ne kadar üzgün olduğumu ve bana neden bir şans daha tanıman gerektiğini göstermek. Ve kalbinin benden yana olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Bunu başarabileceğime inanıyor musun?”

Cath çekinerek onun gözlerinin içine baktı. Bu gözler en ufak bir hareketle kanatlanıp uçabilirmiş gibi.

Sonra başını yukarı aşağı salladı.

Levi’nin dudağının sağ tarafı hafifçe yukarı kıvrıldı.

“Kalbim senden yana,” diye fısıldadı Cath. Yatağıında oturan Levi’nin kendisini duyabildiğinden bile emin değildi.

Levi’nin gülümsemesi genişleyip bütün yúzüne yayıldı. Cath’ın yúzüne bile. Cath bakışlarını ondan kaçırmak zorunda kaldı.

Cath’in kendini yúzündü güller ačan bir Levi’yle aynı odada bulması böyle oldu. Levi onun yatağıına oturmuş, her řey düzelecekmiş gibi sürekli sırtıyordu.

Cath ona acele etmemesini, henüz her şeyin düzelmediğini söylemek istedi. Henüz onu affetmemişti ve eninde sonunda affedecek olsa

bile ona güvenmiyordu. Sorun Cath'in kimseye güvenmemesiydi. *Asıl sorun buydu.*

Ona aklından geçenleri söylemek yerine, "Montunu çıkarsan iyi olur," dedi.

Levi fermuarını açtığı montunu omzundan sıyırıp yatağa bıraktı. Üzerinde Cath'in ilk kez gördüğü bir hırka vardı. Deri düğmeleri ve cepleri olan, zeytin yeşili bir hırka. Cath bu hırkanın Noel hediyesi olup olmadığını merak etti.

"Gel yanıma," dedi Levi.

Cath başını iki yana salladı. "Henüz 'gel yanıma' sözünü duymaya hazır değilim."

Levi'nin elini ona doğru uzatmasıyla kaskatı kesildi. Ama Levi sadece onun masasına, üzerinde duran bilgisayarına uzanmıştı.

Bilgisayarı masadan aldı. "Bir şey yapmayacağım," dedi. "Gel haydi."

"Kurabildiğin en iyi cümle bu mu? 'Bir şey yapmayacağım' mı?"

"Saçmaladığımı biliyorum," dedi Levi. "Ama beni huzursuz ediyorsun. *Lütfen.*" Sihirli kelime. Cath çoktan ayağa kalkmıştı. Botlarını çıkarıp Levi'nin en az otuz santim uzağına oturdu. O Levi'yi huzursuz ediyordu belki ama Levi de onun kaskatı kesilmesine neden oluyordu.

Levi bilgisayarı onun kucağına yerleştirdi.

Cath onun gözlerine baktığında gülümsediğini gördü. Huzursuzca.

"Cather," dedi, "bana biraz hayran kurgusu oku."

"Ne? Neden?"

"Oku işte. Başka nereden başlayacağımı bilemiyorum ve bu, işleri kolaylaştırıyor. *Sana ulaşmayı* kolaylaştırıyor." Cath kaşlarını kaldırdı. Levi de başını iki yana sallayıp tek eliyle saçlarını dağıttı. "Yine saçmaladım."

Cath bilgisayarı açtı.

Bu çılginlıktı. Onların konuşması gerekirdi. Cath'in sorular sorması, Levi'nin özür dilemesi gerekirdi. Sonra bu defa *Cath'in* Levi'den özür dilemesi ve ikisinin bir araya gelip konuşmasının bile berbat bir fikir olduğunu söylemesi gerekirdi.

"Nerede kaldığımızı hatırlamıyorum," dedi.

"Simon, Baz'ın eline dokunmuş ve soğuk olduğunu hissetmişti."

"Bunu nasıl hatırladın?"

“Beynimdeki okumaya yarayan hücreler aynı zamanda da hatırlamaya programlılar.”

Cath, Word belgesini açıp aşağılara indi. “Baz’ın eli hem soğuk hem de hissizdi,” diye okudu yüksek sesle. “Simon Baz’a yakından baktığında onun uyuyakaldığını fark etti...”, Cath başını kaldırıp tekrar Levi’ye baktı. “Bunu yapmak bana tuhaf geliyor,” dedi. “Sence de tuhaf değil mi?”

Levi başını ona doğru çevirdi. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir omzunu duvara yaslamıştı. Cath’e gülümseyip omzunu silkti.

Cath onun bu hareketle ne demek istediğini anlayamayarak başını iki yana salladı, sonra da bilgisayara bakıp hikâyeyi okumaya başladı.

Simon da yorgundu. Çocuk yuvasında uyku getiren bir büyü olup olmadığını merak etti. O bebeklerin, küçük çocukların ve Baz’ın uyanıp da kendilerini vampirlerle dolu bir odada bulduklarını hayal etti. Sonra o da uyuyakaldı.

Uyandığında Baz şöminenin ateşine arkasını vermiş, tavandaki tavşana bakıyordu.

“Seni uykunda öldürmenin doğru olmayacağına karar verdim,” dedi bakışlarını aşağı çevirmeden. “Mutlu Noeller.”

Simon gözlerini ovuşturarak doğruldu. “Teşekkürler.”

“Hiç onlara sihir yapmayı denedin mi?”

“Neye?”

“Tavşanlara.”

“Mektupta sihir yapmam söylenmiyordu. Sadece onları aramam isteniyordu.”

“Anladım,” dedi Baz sabırsızca. Çok uzun süre uyumuş olamazlardı; Baz hâlâ yorgun görünüyordu. “Ama mektubu gönderen kişi senin bir sihirbaz olduğunu ve zaman zaman sihre başvurma yoluna gidebileceğini tahmin ediyor olmalı.”

“Ne tür bir sihir?” diye sordu Simon tavandaki uyuyan tavşana bakarak.

“Bilmiyorum.” Baz ucu beyaz değneğini havada salladı. “*Presto chango.*”

“Değişim büyüsü mü? Ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Deniyorum.”

“Kendimi tehlikeye atmadan önce biraz daha araştırma yapmam gerektiğini söyleyen sen değil miydin?”

"O ben koca bir gecenin yarısını bu lanet olası tavşana bakarak geçirmeden önceydi."

Baz ani bir hareketle sihirli değneğini tekrar salladı. "*Öncesi ve sonrası.*"

"*Öncesi ve sonrası* sadece canlı varlıklarda işe yarar," dedi Simon.

"Şu an sadece deniyorum. Ü-ürü-üüü." Hiçbir şey olmadı.

"Neden biraz daha uyumadın?" diye sordu Simon. "Okula başladığın ilk yıldan beri uyumuyormuş gibi görünüyorsun. Hayalet kadar solgunsun."

"Hayaletler solgun değil, şeffaftır. Ayrıca annemin öldürüldüğü odada sana sarılıp uyumak içinden gelmediği için üzgünüm."

Simon yüzünü buruşturup bakışlarını aşağı çevirdi. "Affeder-sin," dedi. "Bu aklıma gelmemişti."

"Sus artık," dedi Baz değneğini tekrar tavşana doğru sallayarak. "*Lütfen.*"

Baz yutkundu. Simon onun ağlıyor olabileceğini düşünerek biraz yalnız kalabilmesi için arkasını döndü.

"O mektupta başka bir ayrıntı daha verilmediğinden emin misin, Snow?"

Aynı anda Simon tepelerinde güçlü bir hışırtı duydu. Tavan-daki ışık saçan dev tavşanın uykusunda kıpırdandığını gördü. Baz sendeleyerek ayağa kalktı. Simon da aynısını yapıp Baz'ın kolunu tuttu. Baz kolunu Simon'dan kurtarıp arkalarındaki ateşten uzakla-şarak, "Dikkatli ol," diye tısladı.

"O bir vampir," dedi Levi bilgiç bir edayla. "Ateşe dayanıksız." Şimdi gözleri kapalıydı ve başını duvara yaslamıştı. Cath bir süre ona baktı. Levi gözlerinden birini açıp bacağıyla Cath'in dizini dürttü. Cath ona bu kadar yakın durduğunu fark etmemişti.

Tepelerindeki tavşan sanki bir anda büyümüştü. Arka ayakla-rını gökyüzüne doğru esnetip burnunu oynattı. Kulakları titreyerek dikkat kesildi.

"Onu yakalamamız mı gerekiyor?" diye sordu Baz. "Yoksa onunla konuşmamız mı? Ya da ona şöyle güzel, sihirli bir şarkı mı söylesek?"

"*Bilmiyorum,*" dedi Simon. "Bu konuda yeni talimatlar almayı bekliyordum."

Tavşan, iri birer kaya parçası boyutundaki pembe gözlerinden birini açtı.

"İşte sana bir talimat... Kılıcın yanında mı?"

"Evet," dedi Simon.

"Onu kınından çıkar."

"Ama bu herkesçe tanınan Ay Tavşanı..." diye itiraz etti Simon.

Tavşan başını tavandan çevirip (yakından bakınca gözlerinin pembeden çok kırmızı olduğu anlaşıyordu) bir köpeğinki gibi uzun, beyaz birer bıçağa benzeyen ön dişlerini gözler önüne sererek ağzını açtı. Simon onun esnediğini umdu.

"Kılıcını çıkar, Snow. Hemen." Baz sihirli değneğini daha şimdiden bir senfoniye yönetmeye hazırlanıyormuşçasına havaya kaldırmıştı. Bazen gerçekten de havalı görünüyordu.

Simon sağ elini beline koyup Sihirbaz'ın kendisine öğrettiği sözleri fısıldadı. "Hakla. Cesaretle. Güçsüzü savunarak. Kudretli olanın huzurunda. Sihir, bilgelik ve iyilikle."

Kılıcının kabzasını avcunda hissetti. Sihirbaz ona bunun her zaman işe yaramayacağını, kılıcın başına buyruk olduğunu söylemişti. Simon onu bilmeden bile olsa gereksiz yere çağırdığında Sihirbaz'ın Kılıcı bu daveti kabul etmeyecekti.

Tavşan neredeyse itaatkâr bir tavırla pençesini odanın zeminine doğru uzattı. Sonra bir kanepenin üzerinden yere yuvarlanan pelüş bir oyuncak gibi zarif bir hareketle tavandan aşağı düştü.

"Sakin ona vurma," dedi Simon. "Henüz niyetini bilmiyoruz... *Niyetin ne?*" Bu sihirli bir tavşan olduğuna göre konuşabilirdi.

Tavşan sanki bu soruya cevap verecekmiş gibi başını yana eğdikten sonra tavanda açılan boşluğa doğru bir çılgılık attı.

"Sana zarar vermeyeceğiz," dedi Simon. "Sakin ol."

"Crowley adına, Snow, şimdi de ondan dans etmesini mi isteyeceksin?"

"Eh, neticede *bir şeyler* yapmamız gerekiyor."

"Bence en iyisi kaçalım."

Tavşan onlarla kapının arasına sinmişti. Simon sol elini sihirli değneğine uzattı. "Sakin ol. *Lütfen!*" diye bağırdı bu güçlü sözü tekrar deneyerek. Tavşan ona öfkeyle tükürdü.

"Pekâlâ, kaçıyoruz," dedi Simon, Baz'a. "Üç kadar sayalım."

Baz çoktan kapıya hamle yapmıştı. Tavşan ona acı acı bağırdı ama Simon'a arkasını dönmedi. Oldukça tehlikeli görünen pençesini Simon'ın bacaklarına doğru savurdu.

Simon son anda geri çekilmeyi başardı ama tavşan hiç vakit kaybetmeden ona diğer taraftan saldırdı. Pençesini onun başına geçirdiğinde Simon Baz'ın yardım çağırma zahmetine girip girmeyeceğini merak etti. Gerçi kimse oraya zamanında yetişemeyeceği için bunun çok da önemi yoktu. Simon kılıcıyla tavşanın vücudunda bir

yara açtı ve hayvan pençesine diken batmış gibi geri çekildi. Sonra uluyarak poposunun üzerinde doğruldu.

Simon güçlkle ayağa kalktığında tavşanın beyaz kürküne arka arkaya ateş topları fırlatıldığını gördü.

“Seni kahrolası, pis kemirgen!” diye bağıırıyordu Baz. “Senin bizi koruman gerekir. İyi şans getirmen gerekir, böyle lanet olası bir canavar olman değil. Senin için pastalar yapıp tütsüler yaktığımı düşününce... Pastalarımı geri istiyorum!”

“Aynen,” dedi Simon.

“*Kapa çeneni*, Snow. Bir elinde sihirli değnek, diğerinde kılıç var ve sen benimle mi uğraşıyorsun?”

Simon kılıcını tekrar tavşana doğru savurdu. Bir dövüş esnasında kılıcını her zaman değneğine tercih ederdi.

Baz bir yandan sihirli ateş toplarını tavşana fırlatıyor bir yandan da felç etme sihirlerini, acı veren lanetleri sıralıyordu. Görünüşe bakılırsa tavşana karşı işe yarayan tek şey ateşti.

Kılıç da işe yarıyor, Simon tavşana zarar verebiliyordu ama yeterince değil. Kılıcın açtığı kesikler bir nakış iğnesinin sıyrıklarından daha güçlü değildi.

“Sanırım bu tavşana sihir işlemiyor!” diye bağırdı Baz, tavşan ona doğru hamle yaptığında.

Simon koşarak tavşanın sırtına çıkıp kılıcını onun tüylü ensesine saplamaya çalıştı. Kılıç hayvanın postundan içeri girdi ama etine saplanmadı.

Baz da değneğini bir kenara fırlatıp tavşanın göğsüne atladı. Hayvan kıvrandı ve Simon onun boynuna tutundu. Tavşanın tüy ve dişlerinin yarattığı karmaşık manzarada Baz’ı seçebiliyordu. Baz kendisine dişlerini geçirmeye çalışan tavşanın uzun kulaklarından birine tutunmuş koluyla onun burnuna vuruyordu. Sonra Baz’ın başı tavşanın kürküne gömüldü. Simon onu tekrar gördüğünde yüzü kandan kıpkırmızı olmuştu.

“Baz!” Simon’ın tavşana tutunan eli kaydı ve hayvan onu odanın diğer köşesine savurdu. Simon minderlerin üzerine düştü ve darbenin hızıyla takla atmaya çalıştı. Nihayet yeniden ayağa kalktığında sırtüstü yerde yatan tavşan debeleniyor, dört pençesiyle birden havayı dövüyordu. Baz ise dev bir pelüş oyuncığa sarılmış gibi yüzükoyun tavşanın karnında yatıyordu. Başının etrafı kana bulanmış, beyaz tüylerle kaplıydı.

“Hayır,” diye fısıldadı Simon. “Baz. Hayır!” İki eliyle birden tuttuğu kılıcı havaya kaldırıp olanca gücüyle tavşanın kırmızı gözüne

sapladı. Vücudu tamamen gevşeyen tavşan devrildi ve pençelerinden biri ateşin içine düştü.

Baz'ın kolunu çekiştiren Simon, "Baz," dedi güçlükle konuşarak. Onun da vücudunu tamamen gevşemiş halde bulacağını düşünüyordu ama kolunu yerinden bile oynatamamıştı. Simon parmaklarını Baz'ın ince omzuna geçirip tekrar denedi. Baz elini geriye atıp onu itti. Neler olduğunu anlayamayan Simon kendini yerde buldu.

İşte o zaman Baz'ın yüzünü tavşanın boynuna gömmüş olduğunu fark etti. Simon'ın kılıcıyla hayvanın boynunda ve kulağında hiç açamadığı kadar derin yaralar açmıştı. Baz bacaklarını tavşanın göğsüne doğru çekti ve onun dev ağzını kenara iterek başını boy-nundan akan kana gömdü.

"Baz..." dedi Simon yavaşça ayağa kalkarak. Kısa bir süre sadece Baz'ı seyretti.

Nihayet Baz'ın işi bitti.

Tavşanın üzerinden inip sırtı Simon'a dönük halde durdu. Simon onun, Sihirbaz'ın Kılıcı'nı tavşanın gözünden acımasızca çekip almasını seyretti.

Baz nihayet Simon'a döndü ve omuzlarını geriye atıp başını yukarı kaldırdı. Sadece yüzü değil, vücudunun ön tarafı, okul gömleği ve kravatı da kan kaplıydı. Burnundan ve çenesinden akan kan, kılıcı tutan elinin altında birikmeye başlamıştı. Çok fazla kan vardı. Baz tepeden turnağa kanla yıkanmış gibi görünüyordu.

Simon'a doğru fırlattığı kılıç onun ayaklarının dibine düştü. Sonra koluyla ağzını ve gözlerini sildi. Bu hareketiyle kanı temizlemek yerine, yüzünün diğer kısımlarına da bulaştırmıştı.

Simon ne söyleyeceğini bilemedi. Bütün bu şahit olduklarına... nasıl bir tepki vereceğini bilemedi.

Yerdeki kılıcı alıp pelerinine sildi. "İyi misin?" diye sordu.

Baz kanlı dudaklarını yaladı -Simon, *Sanki dudakları kurumuş gibi*, diye geçirdi içinden- ve başını yukarı aşağı salladı.

"Güzel," dedi Simon ve bunu gerçekten hissederek söylediğini fark etti.

Cath okumayı bıraktı. Levi'nin gözleri açıktı. Onu seyrediyordu. Ağzı kapalıydı ama sınıksız değil. Neredeyse heyecanlı bir hali vardı.

"Bitti mi?" diye sordu.

Cath dizüstü bilgisayarına sarıldı. "Benden bunun için mi hoşlanıyorsun?"

"Ne için?"

"Sana hikâye okuduğum için mi?"

"Senden okumayı bildiğin için mi hoşlandığımı düşünüyorsun?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Levi'nin yüzündeki gülümseme öyle bir genişledi ki Cath onun dişlerinden başka bir şey göremez oldu. Ona bu şekilde bakmak tuhaftı. Bu kadar yakından. Bunu yapmaya izni varmış gibi.

"Kısmen," dedi Levi.

Cath endişeli gözlerle Levi'nin omzunun üzerinden karşıya baktı. "Sence Reagan bundan rahatsız olacak mı?"

"Sanmıyorum. Liseden beri ayrıyız."

"Ne kadar beraber oldunuz?"

"Üç yıl."

"Birbirinize âşık mıydınız?"

Levi bu sorudan rahatsız olsa da en ufak bir utanç duymamış gibi saçlarını geriye attı. "Hem de çılgınca."

"Ah," dedi Cath bakışlarını kaçırarak.

Levi başını yana eğip onun gözleriyle buluştu. "Küçük bir kasabada yaşıyorduk. Lisede sınıfımız on bir kişiydi ve üç yüz kilometrelik bir alanda ikimizin de flört etmeyi aklına getirebileceği tek bir kişi bile yoktu."

"Peki sonra ne oldu?"

"Buraya geldik. Yeryüzünde flört edebileceğimiz başka insanlar da olduğuna karar verdik."

"Reagan bana seni aldattığını söylemişti."

Levi gözlerini indirdi ama yüzündeki gülümseme tam anlamıyla solmadı. "O da var."

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi bir."

Cath başını salladı. "Daha olgun gösteriyorsun."

"Saçım yüzünden," dedi Levi gülümsemeye devam ederek.

"Saçını seviyorum," dedi Cath ağzından kaçırarak.

Levi kaşını kaldırdı. Sadece bir tanesini.

Cath utandığını hissederek başını iki yana salladı ve hem gözlerini hem de bilgisayarını kapattı.

Levi başını Cath'e doğru eğince Levi'nin öne dökülen perçemleri kulağını okşadı. Kıpırmızı kesildiğini bilen Cath başını ondan uzaklaştırdı.

"Ben de senin saçlarını seviyorum," dedi Levi. "Yani öyle sanıyorum çünkü saçların hep ya yukarıda ya aşağıda toplanmış oluyor."

"Bu çılgınlık," dedi Cath ondan uzaklaşarak.

"Ne?"

"Bu. Sen ve ben. Bu konuşma."

"Neden?"

"Şey, ben bu aşamaya nasıl geldiğimizi bile bilmiyorum."

"Henüz herhangi bir aşamada olduğumuzu sanmıyorum..."

"İkimizin ortak hiçbir şeyi yok," dedi Cath. Sanki o güne dek itirazları hep içinde biriktirmişti ve şimdi onları birer birer sıralıyordu. "Beni tanıyorsun bile. Benden büyüksün ve sigara içiyorsun. Ayrıca bir işin var. Tecrübelisin."

"Birileri yanımda sigara içmediği sürece ben de içmem..."

"Yine de içiyor sayılırsın."

"Ama bunun önemi yok. Az önce söylediklerinin hiçbir önemi yok, Cath. Hatta çoğu doğru bile değil. Pek çok ortak yönümüz var. Sürekli sohbet ediyoruz... yani ediyorduk. Seninle konuşmaya doyamıyorum. Bu gerçekten de iyiye işaret."

"Bizim ortak neyimiz var ki?"

"Birbirimizden hoşlanıyoruz," dedi Levi. "Bundan daha önemli bir şey olabilir mi? Ayrıca dünyanın kalanıyla kıyaslandığında her şeyimiz ortak sayılır. Uzaylılar yeryüzüne inse bizi birbirimizden ayırt etmekte zorlanır."

Bu sözler Cath'ın Nick'e söylediklerinden farksızdı...

"Sen de benden hoşlanıyorsun..." dedi Levi, "değil mi?"

"Hoşlanmasaydım seni öpmezdim," dedi Cath.

"Belki öperdin..."

"Hayır," dedi Cath kararlı bir tavırla. "Öpmezdim. Ayrıca koca bir geceyi sana hikâye okuyarak da geçirmezdim..."

Levi önce köpekdişlerini, sonra da küçük azı dişlerini gözler önüne serecek şekilde gülümsedi. Bu hareketi yanlıştı. Şu an gülümsememeliydi.

"Neden bana bunun sadece basit bir öpücük olduğunu söyledin?" diye sordu Cath sesinin çatallanmasını bekleyerek. "Öptüğün kız umu-

rumda bile değil. Yani elbette umurumda ama beni öpmen kadar değil. Neden verdiği ilk tepki aramızda geçenlerin bir önemi olmadığını söylemekti? Şimdi tam tersini söylüyorsun ve ben buna neden inanayım? Senin söylediğin herhangi bir şeye neden inanayım?”

Levi şimdi anlamıştı. Şu an gülümsememesi gerektiğini anlamıştı. Bakışlarını kucağına çevirip sırtını duvara yasladı. “Sanırım paniğe kapıldım...”

Cath bekledi. Levi saçlarına götürdüğü elini yumruk yaptı. (Belki de saçlarını vaktinden önce kaybetmeye başlamasının sebebi buydu. Onları sürekli ellemesi.)

“Paniğe kapıldım,” diye tekrarladı. “Seni öpmenin benim için ne büyük bir anlam taşıdığını bilirsen... başka bir kızı öpmemin daha da kötü görüneceğini düşündüm.”

Cath bu sözleri özümsemeye çalıştı. “Bu berbat bir akıl yürütme,” dedi.

“Niyetim akıl yürütmek değildi.” Levi biraz hızlı bir biçimde tekrar Cath’e döndü. “Paniğe kapılmışım. Gerçekten. O kızı tamamen unutmuştum.”

“Yani katıldığın partilerde önüne çıkan her kızı öptüğün için mi böyle düşündün?”

“Hayır. Yani... Ah.” Levi bakışlarını kaçırdı. “Bazen ama hayır. O kızı sen orada olmadığın için öptüm. Mesajlarıma cevap vermediğin için. Bir kez daha senin benden hoşlanmadığın kanısına vardığım için. Aklım karışmıştı ve biraz da sarhoştum. Karşımda benden hoşlandığı her halinden belli olan o kız duruyordu... Sanırım kız senden beş dakika kadar sonra evden ayrıldı. Ondan beş dakika sonra da ben telefonumu elime almış, seni aramamı haklı çıkaracak bir bahane bulmaya çalışıyordum.”

“Bana bütün bunları neden hastanede yken anlatmadın?”

“Çünkü kendimi tam bir pislik gibi hissediyordum. Böyle hissetmeye alışık değilim. Benim çoğunlukla Bay İyi olduğumu biliyor muydun?”

“Hayır.”

“Evet, çoğunlukla iyi bir çocuğum. Senin sevgini kazanmak için de planım buydu...”

“Ortada bir plan mı vardı?”

"Evet..." Levi başını duvara çarptı ve elleri kucağına düştü. "Daha çok bir umut ışığı diyelim. Senin benim düzgün bir çocuk olduğumu görmeni umuyordum."

"Bunu zaten biliyordum."

"Tabii ya. Sonra da beni bir başkasıyla öpüşürken gördün."

Cath, Levi'nin artık susmasını istiyordu. Yeterince dinlemişti. "Gerçek şu ki Levi..." Onun ismini sesli telaffuz etmek, içinde süregelen tahribatı durdurmuştu. Sanki bir şeyler, belki de taşıdığı kin son nefesini vermişti. Öne doğru eğilip Levi'nin üzerindeki kazağın kolunu tuttu.

"Senin düzgün bir çocuk olduğunu biliyorum," dedi. "Ve seni affetmek istiyorum. Aslında beni tam anlamıyla aldatmış sayılmazsın, yani sadece ona benzer bir şey yaptın. Ama seni affetsem bile..." Cath, Levi'nin yeni kazağını çekti. "Bu konuda iyi olduğumu sanmıyorum. Kız-erkek ilişkisinde. Kişisel ilişkilerde. Ben kimseye güvenmem. Hiç kimseye. Birisi benim için ne kadar önemliyse onun benden sıkılıp uzaklaşacağına olan inancım da o kadar artar."

Levi'nin yüzü gölgelendi. Cath onun ciddiyete bürünmekten çok dalıp gittiğini düşündü. Düşünce bulutlarının arasına girdiğini.

"Bu delilik," dedi Levi.

"Biliyorum," diye onayladı Cath neredeyse rahatlayarak. "Aynen öyle. Ben bir deliyim."

Levi elini Cath'in kazağının koluna soktu. "Yine de bana bir şans vermek istiyorsun değil mi? Sadece bana değil, buna? İkimize?"

"Evet," dedi Cath teslim olmuş gibi.

"Güzel." Levi, Cath'in kolunu çekti ve birbirine tam anlamıyla dokunmayan ellerine bakarak gülümsedi. "Deli olsan bile önemli değil," dedi usulca.

"Hiçbir şey bilmiyorsun..."

"Bilmem gerekmiyor," dedi Levi. "Kalbim senden yana."

Levi sonraki gün Cath'e mesaj atacaktı. Mesaisi bittiğinde birlikte dışarı çıkacaklardı.

Bu bir randevuydu.

Levi öyle olduğunu söylememişti ama öyleydi, değil mi? O Cath'den hoşlanıyordu ve ikisi çıkıyordu. Levi gelip Cath'i alacaktı.

Cath Wren'i arayabilmeyi isterdi. *Bir randevum var. Üstelik bir sehpayla değil. Çıkacağım kişinin herhangi bir mobilyayla ilgisi yok. Beni öptü. Ve sanırım izin verirsem bunu tekrar yapabilir.*

Cath, Wren'i aramadı. Onun yerine ders çalıştı. Sonra mümkün olduğunca geç bir saate dek Baz ve Simon'ın hikâyesini yazdı. "*Sinsi Humdrum*," diye homurdandı Baz. "*Günün birinde Süper Kötü Adam olursam kendime, dondurmayı çağırtırmayan bir isim bulmama yardımcı ol.*" Reagan'ın odaya dönmesini bekledi.

Kapı açıldığında uyumak üzereydi.

Reagan karanlıkta sessizce bir şeyler kurcaladı. Işıkları açmadan odaya girip çıkmakta iyice ustalaşmıştı. Cath'i neredeyse hiçbir zaman uyandırmıyordu.

"Selam," dedi Cath çatallı bir sesle.

"Uykuya devam," diye fısıldadı Reagan.

"Hey. Bu gece... Levi buradaydı. Sanırım çıkıyoruz. Senin için bir sakıncası yok değil mi?"

Az önceki ses kesildi. "Yok," dedi Reagan neredeyse normal bir sesle. "Ya senin için?"

"Sanırım yok," dedi Cath.

"Tamam." Reagan gardırobunu açıp iki gürültülü çarpma sesi eşliğinde çizmelerini içine fırlattı. Bir çekmeceyi açıp kapadıktan sonra nihayet yatağına girdi. "Amma da tuhaf iş..." diye mırıldandı.

"Biliyorum," dedi Cath karanlığa bakarak. "Üzgünüm."

"Özür dileyip durma. Bu senin için iyi bir şey. Levi için de öyle. Ama sanırım senin için daha iyi."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Levi'nin harika bir çocuk olduğu anlamına geliyor. Onun hep sorunlu kızlardan hoşlandığı anlamına da."

Cath diğer tarafa dönüp yorganını yukarı çekti. "Sahiden de benim için daha iyiymiş," diye onayladı sonra.

“Nihayet Agatha’yla çıkıyorsun ha?” Yüzündeki şaşkınlık dolu ifadeye rağmen Penelope’nin sesi yumuşaktı. İki de Sör Bleakly’nin onları duymasını istemezdi. Sör Bleakly öğrencilerine akla hayale gelmeyen cezalar vermeyi severdi. Kendilerini saatler boyu yeraltı mezarlarının tozunu alırken ya da el konulmuş aşk mesajlarındaki yazım hatalarını düzeltirken bulabilirlerdi.

“Akşam yemeğinden sonra çıkıyoruz,” diye fısıldadı Simon. “Sisli Orman’da altıncı tavşanı arayacağız.”

“Agatha bunun bir randevu olduğunun farkında mı? Çünkü bu kulağa daha çok, ‘Simon’la Bir Başka Salı Gecesi Daha’ aktivitesiymiş gibi geliyor.”

“Sanırım farkında.” Simon bunu yapmayı çok istese de, kaşlarını çatarak Penelope’ye bakmamayı başardı. “Bana yeni elbisesini giyeceğini söyledi.”

“Agatha’yla Bir Başka Salı Gecesi Daha,” dedi Penelope.

“Sence Agatha benden hoşlanmıyor mu?”

“Ah, Simon, ben asla öyle bir şey söylemedim. Senden hoşlanmaması için aptal olması gerekir.”

Simon sırttı.

“Kısacası söylemek istediğim şu,” dedi Penelope tekrar ödevine dönerek. “Bekleyip neler olacağını görelim.”

—*Simon Snow ve Altı Beyaz Tavşan*, 17. Bölüm

© 2009 Gemma T. Leslie

YİRMİ BEŞ

Cath uyandığında Reagan'ı onun çalışma masasında otururken buldu.

“Uyandın mı?”

“Uykumda beni mi seyrediyordun?”

“Evet güzelim. Uyandın mı?”

“Hayır.”

“O halde uyan. Kuralları belirlemeliyiz.”

Cath doğrulup çapaklanan gözlerini ovuşturdu. “Senin neyin var? Ben seni bu şekilde uyandırsam katilim olursun.”

“Evet çünkü aramızdaki ilişkide sözü geçen benim. Haydi uyan. Levi hakkında konuşmalıyız.”

“Tamam...” Cath bu ismi duyduğunda elinde olmadan hafifçe gülümsedi. Levi. Onun Levi'yle randevusu vardı.

“Demek barıştınız ha?” diye sordu Reagan.

“Evet.”

“Onunla yattın mı?”

“Tanrım, Reagan. Hayır.”

“Güzel,” dedi Reagan. Bacağını altına almış, Cath'in sandalyesinde oturuyordu. Üzerinde üniversitenin futbol takımına ait bir tişört ve siyah tayt vardı. “Onunla yattığında bunu bilmek istemiyorum. İlk kuralımız bu.”

“Onunla yatmak gibi bir niyetim yok.”

“İşte tam da bunu bilmek istemiyorum... Bir dakika, onunla yatmayacağını mı söyledin?”

Cath avuçlarını gözlerine bastırdı. “Yani yakın zamanda böyle bir şey düşünmüyorum. Bugüne dek sadece biraz sohbet ettik.”

“Evet ama neredeyse bir senedir onunla takılıyorsun.”

“Senin beni yapmaya zorladığın şeyler: Bir, yaşım tutmadığı halde içki içmek; iki, reçeteli ilaç kullanmak; üç, evlenmeden ilişkiye girmek.”

“Ah, Tanrım, Cath, ‘Evlenmeden ilişkiye girmek mi?’ Şaka mı yapıyorsun?”

“Bu konuşmanın sonu nereye varacak?”

“Levi benim erkek arkadaşımı.”

“Biliyorum.”

“Bütün lise hayatım boyunca.”

“Biliyorum, biliyorum.” Cath bir kez daha ellerini gözlerine bastırdı.

“Bana aynı şeyleri tekrarlayıp durma.”

“Bekâretimi ona verdim.”

“Ahh. Sus artık. Ciddiyim.”

“İşte bazı kurallar koymamın sebebi bu,” dedi Reagan. “Levi benim en iyi arkadaşlarımdan biri ve ben senin tek arkadaşımım. Bu işin iyice çetrefilleşmesini istemiyorum.”

“Çok geç kaldın,” dedi Cath. “Üstelik sen benim tek arkadaşım değilsin.”

“Tabii ya.” Reagan gözlerini devirip elini salladı. “Sen *koca* bir internetle dostsun.”

“Neymiş koyduğun kurallar?”

Reagan parmaklarından birini havaya kaldırdı. Uzun tırnaklarında pembe oje vardı.

“Bir. Kimse benimle seks hakkında konuşmayacak.”

“Anlaştık.”

“İki. Önümde çifte kumrular gibi davranılmayacak.”

“Kesinlikle anlaştık. Sana aramızda böyle bir ilişki olmayacağını söylemiştim.”

“Üç, kapa çeneni, kimse bana ilişkisinden bahsetmeyecek.”

Cath başını yukarı aşağı salladı. “Tamam.”

“Dört...”

“Bu konuya epeyce kafa yordun değil mi?”

“Bu kuralları öpüştüğünüzde çoktan belirlemiştim. Dört, Levi benim arkadaşım ve aramızdaki ilişkiyi kıskanmayacaksın.”

Cath, Reagan’a baktı. Onun kızıl saçlarına, dolgun dudaklarına ve dışarı taşan göğüslerine. “Sanırım bu kuralı kabul edebilmem için çok erken.”

“Hayır,” dedi Reagan, “bunu bir an önce sorun olmaktan çıkarmalıyız. Bizi kıskanamazsın. Karşılığında ben de, hem ona hem kendime onun ilk aşkının ben olduğumu hatırlatmak için Levi’nin herhangi bir yerini bükmeye falan kalkışmayacağım.”

“Ah, Tanrım.” Cath duyduklarına inanamayarak yorganına sarıldı. “Bunu gerçekten yapar mısın?”

En az Cath kadar şaşkın görünen Reagan öne doğru eğilerek, “Bir zayıflık anında yapabilirim,” dedi. “Beni anlamalısın. Hayatım boyunca Levi’nin gözdesi oldum. O, biz ayrıldığımızdan bu yana hiçbir kızla ciddi bir ilişkiye girmedim.”

“Tanrım,” dedi Cath. “Bu iş hiç hoşuma gitmedi.”

Reagan “sana söylemiştim” der gibi başını salladı.

“Bunun yaşanmasına neden izin verdin?” diye sordu Cath. “Neden Levi’nin sürekli burada olmasına sesini çıkarmadın?”

“Çünkü onun senden hoşlandığını açıkça görebiliyordum,” dedi Reagan böyle bir şeyin olması onu öfkelendirmiş gibi. “Ve onun gerçekten mutlu olmasını istiyorum.”

“Siz ikiniz ayrıldıktan sonra... hiç tekrar bir araya gelmediniz, değil mi?”

“Hayır,” dedi Reagan bakışlarını kaçırarak. “Üniversiteye başladığımız yıl ayrıldığımızda aramız epeyce kötüydü. Yeniden görüşmeye ancak geçen yılın sonunda başladık. Onun derslerinde sorun yaşadığını biliyordum ve yardım etmek istedim...”

“Anladım,” dedi Cath bu işi ciddiye almaya karar vererek. “Şimdi, kurallar neydi? Seks hakkında konuşulmayacak, abartılı sevgi gösterilerinde bulunulmayacak, ilişkiden bahsedilmeyecek...”

“Ve kıskanma olmayacak.”

“Sebepsiz yere kıskanma olmayacak desek daha doğru olmaz mı?”

Reagan dudaklarını birbirine bastırdı. “Tamam ama böyle bir durumda mantıklı davran lütfen. Sebepsiz yere kıskançlık yok.”

“Eski erkek arkadaşının ilgisinden mahrum kalan iğrenç, narsist bir kaltak gibi davranmak da yok.”

“Anlaştık,” dedi Reagan, Cath’e elini uzatarak.

“Bunun için illa tokalaşmamız mı gerekiyor?”

“Evet.”

“Biliyor musun, Levi’yle aramızda hiçbir şey olmayabilir. Daha ilk randevumuza bile çıkmadık.”

Reagan’ın dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi. “Sanmıyorum. İçimde bununla ilgili iyi/kötü bir his var. Haydi tokalaşalım.”

Cath elini uzatıp onunla tokalaştı.

“Şimdi yataktan kalk,” dedi Reagan. “Acıktım.”

Cath, Reagan o gün öğleden sonra işe gitmek üzere odadan ayrılır ayrılmaz masasından fırlayıp ne giyeceğine karar vermek üzere gardirobunu gözden geçirmeye koyuldu. Herhalde bir tişört, bir hırka ve kot pantolon giyerdi. Zaten dolabında bu üç parça giysiden başka bir şey yoktu. Seçeneklerini yatağının üzerine serdi. Sonra bir önceki yıl bir bitpazarından satın aldığı, eski görünümlü pembe bir düğmeyle kapanan, küçük, yeşil, örgü yakayı aramaya başladı.

Levi’nin onu nereye götüreceğini merak ediyordu.

Abel’le ilk buluşmalarında sinemaya gitmişlerdi. Yanlarında Wren ve birkaç arkadaşları vardı. Sonrasında Abel’le buluşmak onun ailesine ait pastanede zaman öldürmek ya da Cath’in odasında ders çalışmaktan ibaret olmaya başlamıştı. Deniz mevsiminde yüzmek. Matematik yarışmalarına katılmak. Şimdi düşününce bunların gerçek birer randevu olduğunu söylemek zordu. Cath, Levi’ye son randevusunun bir matematik yarışmasında geçtiğinden bahsetmeyecekti.

Yatağa serdiği giysilere baktı. Wren’in orada olup kendisine yardım etmesini isterdi. Sürekli tartışmaya başlamalarından önce ona Levi’den bahsetmiş olmayı isterdi. Ama bu tartışmalar geçen yıl başlamıştı ve Cath o zamanlar henüz Levi’yi tanımıyordu.

Wren orada olsaydı Cath’e ne derdi? *O senden, senin ondan hoşlandığından daha fazla hoşlanıyormuş gibi davran. Tıpkı bir araba satın alıyormuşsun da her an çekip gitmeye hevesliyimişsin gibi görün.*

Hayır...Wren bu tür bir tavsiyeyi ancak kendisine verirdi. Peki Cath'e ne söylerdi? *Kaşlarını çatıp durmaktan vazgeç. Biz gülümserken daha güzel görünüyoruz. Bir içki almak istemediğinden emin misin?*

Tanrım, Wren'i düşünmek Cath'in kendisini daha da kötü hissetmesine neden oluyordu. Şimdi *hem gergin hem de üzgündü*. Ve yapayalnız.

Reagan'ın kapıyı tekmeleyerek içeri girip yemek hakkında konuşmaya başlaması onu biraz olsun rahatlatmıştı.

"Saçlarını açık bırak," dedi Reagan bir pizza dilimini ikiye bölerek. "Çok güzel saçların var."

"Bu yorum, yaptığımız anlaşmaya aykırı," dedi Cath bir parça peynir alarak. "Sanırım üç numaralı kuraldı."

"Biliyorum." Reagan başını iki yana salladı. "Ama bazen çok çaresiz görünüyorsun. Kendimi, kâğıt mendil kutusuna soktuğu kafasını kurtarmaya çalışan bir kedi yavrusunu seyrederek gibi hissediyorum."

Cath gözlerini devirdi. "Sırf ona güzel görünmek için kendimi bir anda değiştirmeye mecbur hissetmek istemiyorum. Bu bana yanlış geliyor."

"Bir buluşmada güzel görünmek istemenin neresi yanlış? Eminim ki Levi de şu anda traş oluyordur."

Cath yüzünü buruşturdu. "Kes şunu. Bana Levi'yle ilgili özel bilgiler verme."

"Sadece Levi değil *her* erkek traş olur. Buluşmaya böyle gidilir."

"Levi benim gerçekte neye benzediğimi biliyor," dedi Cath. "Bu saatten sonra onu bu konuda kandırmaya çalışmam anlamsız olur."

"Saçına şekil vermen ya da belki dudaklarına biraz parlaticı sürmen onu kandırdığın anlamına mı gelir?"

"Bu, parlak bir şeyler aracılığıyla onun dikkatini dağıtmaya çalışmak olur."

Cath elindeki çatalla yüzünün önünde bir daire çizdi ve bunu yaparken kazağına bir parça peynir döküldü. "O bütün bunları zaten biliyor. Benim nasıl göründüğümü de." Bu sözlerin ardından yağlı içine nüfuz etmeden önce kazağındaki peynir parçasını almaya çalıştı.

Reagan masanın üzerinden uzanıp Cath'in tokasını çekti. Bunu yapmasıyla birlikte Cath'in saçları kulaklarının ve gözlerinin üzerine döküldü.

"İşte," dedi Reagan. "Sen gerçekte *böyle* görünüyorsun. *Presto chango*."

"Ah, Tanrım," dedi Cath, Reagan'ın elindeki tokayı kapıp saçlarını hiç vakit kaybetmeden tekrar toplayarak. "Bu söz Simon Snow'dan mıydı?"

Şimdi gözlerini devirme sırası Reagan'daydı. "Sanki Simon Snow'u okuyan tek kişi sensin. Sanki o dünya çapında bir fenomen değil."

Cath kıkırdadı.

Reagan kaşlarını çatarak ona baktı. "Hem sen ne yiyorsun? Peynirin içindeki şu parçalar şeftali mi?"

"Ne iğrenç değil mi?" dedi Cath. "İnsan zamanla alışıyor."

Koridorun sonundan döndüklerinde Levi'yi, sırtını oda kapısına yaslamış halde otururken buldular. Cath hiçbir koşul altında çılgılık çılgılla onun kollarına atlayamazdı. Ama kendisi için aynı anlama gelen bir harekette bulunup dudaklarına gergin bir gülümseme yerleştirdi ve bakışlarını ondan kaçırdı.

"Selam," dedi Levi sırtını duvara sürtüp ayağa kalkarak.

"Selam," dedi Reagan.

Levi kızlardan hangisine gülümsemesi gerektiğine karar veremiyormuşçasına utangaç bir tavırla saçlarını karıştırdı. Reagan'ın kapıyı açmasını beklerken, "Hazır mısınız?" diye sordu Cath'e.

Cath başını salladı. "Sadece... montumu alacağım." Montunu bulup üzerine geçirdi.

Levi, "Atkını unutma," deyince atkısını da aldı.

"Sonra görüşürüz," dedi Reagan'a.

"Pek sanmıyorum," dedi Reagan aynaya bakıp saçlarını savurarak.

Cath yüzünün kızardığını hissetti. Asansörün önüne gelene dek bir daha Levi'nin yüzüne bakamadı. (*Levi'nin son durumu: Dudaklarda gülümse, stabil.*) Asansörün kapısı açıldığında Levi onun sırtına dokundu ve Cath olduğu yerde sıçradı.

"Planımız ne?" diye sordu.

Levi sırttı. "Benim planım seni yarın da benimle takılmaya ikna etmeye yönelik. Senin planın ne?"

"Kendimi rezil etmemek."

Levi sırttı. "Hazırız o halde."

Cath ona, daha doğrusu onun olduğu tarafa bakıp gülümsedi.

"Sana Doğu Kampüsü'nü gezdiririm diye düşünmüştüm," dedi Levi.

"Bu saatte? Hem de şubat ayında?"

Asansörün kapısı tekrar açıldı ve Levi, Cath'ın dışarı çıkmasını bekledi. "Ölü sezonda seni gezdirebileceğim pek çok yer var. Ayrıca bu gece dışarı *o kadar da* soğuk sayılmaz."

Levi önden giderek binadan çıktı ve otoparkın tersi yönde yürümeye başladı.

"Arabayla gitmemiz gerekmiyor mu?" diye sordu Cath.

"Servise bineriz diye düşündüm."

"Oraya servis mi var?"

Levi başını iki yana salladı. "Ah, şu şchirliiler."

Bir otobüs olan servis onları fazla bekletmeden geldi. "Önden buyurun, hanımefendi," dedi Levi Cath'e.

İçerisi gündüzmüş gibi aydınlık ve neredeyse tamamen boştu. Cath bir koltuk seçti ve yanına kimsenin oturmasına izin vermeyecek şekilde yan dönüp dizini kaldırdı. Levi onun bu hareketini umursamamış görünüyordu. Cath'ın önündeki koltuğa yerleşip kolunu arkaya yaslayarak ona doğru döndü.

"Çok nazıksın," dedi Cath.

"Annem bunu duysa sevinçten çılıına dönerdi," dedi Levi gülümseyerek.

"Demek bir annen var."

Levi güldü. "Evet."

"Ya baban?"

"Bir babam ve dört kız kardeşim var."

"Kardeşlerin senden büyük mü küçük mü?"

"Bazısı büyük bazısı küçük."

"Sen ortanca çocuk musun?"

"Aynen öyle. Ya sen? Sen ikizlerden büyük olanı mısın yoksa küçük olanı mı?"

Cath omuzlarını silkti. "Biz sezaryenle doğmuşuz. Ama Wren benden daha iriymiş. Benim besinimi mi çalmış öyle bir şeyler. Ben hastaneden eve, o gittikten üç hafta sonra gidebilmişim."

Cath, Levi'ye bazen, Wren'in hayattan hâlâ kendi payına düşenden çok daha fazlasını aldığını, onun enerjisini tükettiğini ya da dünyaya gözlerini ondan çok daha donanımlı açtığını hissettiğinden bahsetmedi.

Levi'ye bundan bahsetmedi çünkü bu insanın içini sıkın, moral bozan bir düşüneydi. Ayrıca bu, anne karnında daha iyi çalışan bir

göbek bağına sahip olmak anlamına gelse bile Cath şu an Wren'le yer değiştirmek istemezdi.

"Yani Wren senden daha baskın bir karakter mi?" diye sordu Levi.

"Her zaman değil. Yani sanırım pek çok konuda *öyle*. Babam hep çocukken ikimizin aynı oranda otoriter olduğunu söyler. Ben ne giyeceğimize, o ne oynayacağımıza karar verirmiş."

"İkiniz hep bir örnek mi giyinirdiniz?"

"Küçükken bunu yapmak hoşumuza giderdi."

"Daha önce ben de ikiz taşıyan bir annenin doğurmasına yardımcı oldum," dedi Levi. "İki buzağı doğurttum. Bunu yaparken neredeyse ineğin ölmesine neden oluyordum."

Cath'in gözleri büyüdü. "Bu nasıl oldu?"

"Bazen bir boğayla inek bir araya geldiklerinde birbirleriyle daha fazla zaman geçirmek isterler..."

"Nasıl oldu da o doğumda bulundun diye soruyorum."

"Bu, çiftliklerde sık rastlanan bir olaydır. İkizler değil, doğumlar."

"Sen çiftlikte mi çalıştın?"

Levi, Cath'in sözlerinde ciddi olup olmadığından emin değilmiş gibi kaşını kaldırdı. "Ben bir çiftlikte *yaşıyorum*."

"Ah," dedi Cath. "Hâlâ çiftlikte yaşayan insanlar olduğunu bilmiyordum. Ben çiftliklere bir fabrika ya da işyeri gibi sadece çalışmaya gidildiğini sanıyordum."

"Sen Nebraska'dan geldiğine emin misin?"

"Artık Omaha'nın, Nebraska'nın diğer yerlerinden daha farklı olduğunu düşünmeye başladım..."

"Eh..." dedi Levi. "Ben bir çiftlikte *yaşıyorum*."

"Tarla gibi bir yerde mi?"

"Sayılır. Tarlalar ürün ekmek içindir. Çiftliklerse hayvan yetiştirmek için."

"Ah. Yani... yaşadığın yerde inekler mi dolaşıyor?"

"Evet." Levi gülererek başını iki yana salladı. "Hayır. Hayvanlar sadece belirli yerlerde tutulur. Onların geniş bir alana ihtiyacı vardır."

"Okul bittikten sonra bunu mu yapmak istiyorsun? Bir çiftlikte çalışmak mı?"

Levi'nin yüzü gölgelendi. Dudaklarındaki gülümseme biraz soldu ve kaşları çatıldı. "Bu o kadar kolay değil. Çiftlikte annemle birlikte

dayılarım da pay sahibi ve kimse onlar yaşlanıp bir köşeye çekildikten sonra neler olacağını bilmiyor. Toplam on iki kuzeniz, yani çiftliği bölüşebilmemiz imkânsız. Tabii satmazsak. Çiftliğin satılmasını kimse istemiyor. Şey..." Levi başını bir kez daha hızlıca iki yana salladıktan sonra Cath'e bakıp gülümsedi. "Bir çiftlikte ya da çiftçilerle birlikte çalışmak, onların yaptıkları işi geliştirmelerine yardımcı olmak isterim."

"Çiftlik yönetimi."

"Hani sen anlattıklarımı dinlemiyordun... Hey, ineceğimiz durağa geldik."

"Ne çabuk."

"Doğu Kampüsü'yle senin kaldığın yurt arasında sadece üç kilometre var. Buraya hiç gelmediğin için kendinden utanmalısın."

Cath, Levi'nin peşi sıra otobüsten indi. Levi durdu ve şoföre ismiyle hitap ederek teşekkür etti.

"Şoförü tanıyor muydun?" diye sordu otobüs uzaklaştığında.

Levi omuzlarını silktilti. "Yaka kartında ismi yazıyordu. Pekâlâ..." Cath'ın tam önünde durup uzun koluyla bir otoparkı işaret etti. "Cather Avery, bir Ziraat Fakültesi öğrencisi, ziraat topluluğu üyesi ve Lincoln, Nebraska vatandaşı olarak sana Doğu Kampüsü'ne hoş geldin diyorum."

"Burası hoşuma gitti," dedi Cath etrafa bakarken. "Karanlık ve ağaçlar var."

"İçeri girmeden önce alaycı sözlerinizi kapıda bırakınız, Bayan Omaha."

"Omahalı olmanın beni şehirli kategorisine sokacağı kimin aklına gelirdi?"

"Sağında Doğu Kampüsü Öğrenci Birliği'ni görmektesin. Bowling salonumuz bu binadadır."

"Bir bowling salonu daha..."

"Hiç heyecanlanma çünkü bu geceki programda bowling oynamak yok."

Cath, Levi'yle birlikte, kıvrılarak ilerleyen kaldırımda yürüdü ve Levi onları işaret ettiğinde binalara bakıp kibarca gülümsedi. Levi onun dikkatini bir yere çekmek ya da onun doğru yönde ilerlediğinden emin olmak istediğinde Cath'ın sırtına dokunuyordu. Cath ona Doğu Kampüsü'nün (şubat ayında ve karanlıkta) Şehir Kampüsü'nden pek de farklı olmadığını söylemedi.

"Gündüz saatlerinde burada olsaydık," dedi Levi. "Mandıraya uğrayıp dondurma yedik."

"Çok üzüldüm," dedi Cath. "Halbuki bu buz gibi soğuk hava, dondurma yemek için çok uygundu."

"Üşüdün mü?" Levi, Cath'in önünde durup kaşlarını çatı. "An-nenden atkı bağlamayı böyle mi öğrendin?"

Cath'in atkısı yakasından aşağı sarkıyordu. Levi onu sıkıca Cath'in boynuna sarıp uçlarından bağladı. Cath üzerindeki ceketin, utanç ve-recek kadar titrek bir nefes aldığı gizlediğini umdu.

Levi ellerini onun başının iki yanına götürüp Cath'in kulaklarını hafifçe sıktı. "Hiç de fena olmadı," dedi kulaklarını ovuşturarak. "*Üşüyor musun?*" dedi sonra tek kaşını kaldırıp. "İçeri girelim mi?"

Cath başını iki yana salladı. "Hayır. Doğu Kampüsü'nü görmek istiyorum."

Levi bir kez daha sırtı. "Doğru bir karar. Daha Traktör Müzesi'ne bile varmadık. Elbette müze şu an kapalı."

"Elbette."

"Yine de görmeye değer."

"Elbette."

Yarım saat kadar sonra Dişçilik Fakültesi'nde mola verip tuvaleti kullandılar. Fakültenin salonunda mavi kanepelere yayılmış, ders ça-lışan öğrenciler vardı. Levi kahve makinesinden birlikte içmeleri için bir bardak sıcak çikolata aldı. Cath biriyle aynı bardağı kullanmaktan hoşlanmazdı ama bunu söylemenin aptalca olacağına karar verdi. Daha önce Levi'yle öpüşmüştü.

Tekrar dışarı çıktıklarında etraf daha da sessizleşip kararmıştı.

"En güzelini sona sakladım," dedi Levi usulca.

"Neymiş o?"

"Sabret. Bu taraftan..."

Levi omzunu tutup Cath'i durdurana dek, kıvrılarak ilerleyen bir başka kaldırımında yürüdüler.

"İşte geldik," dedi Levi karla kaplı bir patikayı işaret ederek. "Bahçeler."

Cath karşındaki manzarayı beğenmiş gibi görünmeye çalıştı. Erimeye yüz tutan kardaki ayak izleri olmasa burada bir patika olduğunu fark

etmek bile imkânsızdı. Cath'in görebildiği tek şey ayak izleri, kurumuş çalılar ve üzerinde ot bitmiş birkaç çamur parçasıydı.

"Nefes kesici," dedi gülerek.

"Seveceğini biliyordum. Gözüme girersen seni buraya mevsiminde de getiririm."

Karın içinden fırlayan bilgilendirme tabelalarına bakmak için kısa molalar vererek ağır adımlarla yürümeye devam ettiler. Levi öne doğru eğiliyor, koluyla tabelanın üzerindeki karı temizliyor ve orada yetişmesi gereken bitkilerin neler olduğunu yüksek sesle okuyordu.

"Demek bu bölgeye özgü bitkileri görme fırsatını kaçırdık," dedi Cath birlikte bir tabelaya doğru eğildiklerinde.

"Kır çiçeklerini görme fırsatını da öyle," dedi Levi.

Kendisinden uzaklaşmaya davranan Cath'in elini tuttu. "Bekle," dedi. "Sanırım şurada bir her dem yeşil gördüm."

Cath başını kaldırıp baktı.

"Yanılmışım," dedi Levi onun elini sıkarak.

Cath ürperdi.

"Üşüyor musun?"

Başını iki yana salladı.

Levi elini tekrar sıktı. "Güzel."

Bahçelerin arasında yaptıkları yürüyüşü tamamlarken görme fırsatını kaçırdıkları çiçeklerden bir daha bahsetmediler. Cath eldiven takmadığı için mutluydu. Levi'nin onun tenine dokunan eli pürüzsüz, hatta neredeyse kaygandı.

Cath bir köprünün üzerinden geçtikleri sırada kolunun çekiştirildiğini hissetti. Levi durup sırtını köprü tırabzanına yaslamıştı.

"Hey, Cath. Sana bir şey sorabilir miyim?"

Cath dönüp Levi'ye baktı. Levi onu diğer elinden de tutarak kendine çekti. Vücutları birbirine dokunmamış, sadece yakınlaşmış, parmakları sanki bir çocuk oyunu oynayacaklarmış gibi birbirine kenetlenmişti.

Levi solgun teni, gri gözleri, tel tel olmuş saçlarıyla karanlığın içinde siyah beyaz bir resim gibiydi.

"Benim önüme çıkan her kızı öptüğümü mü düşünüyorsun gerçekten?" diye sordu.

"Sayılır," dedi Cath. Levi'nin her parmağını tek tek teninde hissettiği gerçeğini düşünmemeye çalıştı. "Bir ay öncesine dek her fırsatta Reagan'la öpüştüğünü düşünüyordum."

"Nasıl böyle düşünürsün? Onun hayatında en az beş farklı erkek var."

"Senin de o erkeklerden biri olduğunu sanıyordum."

"Ama ben sürekli *sana* kur yapıyordum." Levi sözlerinin etkisini artırmak için Cath'in ellerini öne doğru itti.

"Sen gördüğün *herkese* kur yapıyorsun." Cath gözlerinin dışarı fırladığını hissediyordu. Gözyuvarı adeta buz kesmişti. "Yaşlılara, bebeklere ve ikisinin arasında kalan herkese."

"Ah, hiç de yapmıyorum..." Levi öfkeli bir tavırla çenesini boynuna gömdü.

"Yapıyorsun," dedi Cath de onun ellerini iterek. "Bovling salonundaki o geceyi hatırlasana. Binadaki neredeyse her canlıya kur yapmıştın. Bovling ayakkabılarından sorumlu çocuğun sana telefon numarasını vermemesine çok şaşırmıştım."

"Ben sadece insanlara iyi davranmaya çalışıyordum."

"Onlara *fazla* iyi davranıyorsun. *Herkese*. Başkalarına özel olduklarımı hissettirmek için kendinden çok şey veriyorsun."

"Bunun neresi kötü?"

"Herkese böyle davranırsan insanlar kendilerini nasıl *özel* hissedebilirler? Senin bana başkalarına davrandığın gibi davranmadığından nasıl emin olabilirdim?"

"Sana başkalarından farklı davrandığımı göremiyor musun?"

"Gördüğümü sandım. On iki saat için. Sonra bir de baktım sen önüne çıkan herkesi öpüyorsun. Sırf onlara iyi davranmak için. Senin insanlara kendilerini özel hissettirmek gibi tuhaf bir takıntın var."

Levi çenesini neredeyse tamamen boynuna gömmüş halde suratını buruşturdu. "*Dört ay* boyunca sürekli odana geldim, seni partilere davet ettim ve bir şeye ihtiyaç duyduğunda hep yanında olmaya çalıştım. Ve sen bu çabamın farkına bile varmadın."

"Senin oda arkadaşımınla çıktığını sanıyordum!" dedi Cath. "Tekrar söylüyorum, sen herkese iyi davranıyorsun. Adeta etrafına bedava iyilik dağıtıyorsun."

Levi güldü. "İyiliğin bana herhangi bir maliyeti *yok*. Yabancılarla gülümsemek, gülümseme stoğumu tüketecek falan değil."

"Ama benimkini tüketiyor."

"İkimiz aynı kişi değiliz. Ben insanları mutlu ettiğimde kendimi iyi hissediyorum. Sandığın aksine bu benim önem verdiğim insanlar için daha fazla enerji biriktirmemi sağlıyor."

Cath bütün bu konuşma sırasında normal bir yetişkin gibi Levi'yle göz teması kurmaya çalışmıştı ama artık daha fazla dayanamayacaktı. Bakışlarını yerdeki karlara çevirdi. "Sen herkese gülümsersen, bana gülümsediğinde ne hissedebilirim ki?"

Levi kenetlenmiş ellerini kendine yaklaştırıp havaya kaldırdı. Şimdi ikisinin de elleri onun omuzlarının üzerinde duruyordu. "Sana gülümsediğimde kendini *nasıl* hissediyorsun?" diye sordu Cath'e hafifçe gülümseyerek.

Kendimden geçtiğimi, diye düşündü Cath.

Dengesini sağlayabilmek için Levi'nin ellerini sımsıkı tuttu. Sonra ayakucunda yükselip başını hafifçe onun yanağına sürterek çenesini Levi'nin omzuna yasladı. Levi'nin pürüzsüz yanağı yoğun bir şekilde parfüm ve nane kokuyordu.

"Bir aptal gibi," dedi Cath usulca. "Ve hep böyle hissetmek istiyorum."

* * *

Serviste yan yana oturup içerisi birbirlerinin yüzüne bakamayacakları kadar aydınlık olduğu için kenetlenmiş ellerine baktılar. Levi hiç konuşmadı ve Cath bundan en ufak bir endişe duymadı.

Odaya döndüklerinde içeride kimse olmadığını biliyorlardı ve ikisinde de anahtar vardı.

Levi, Cath'in atkısını çözüp uçlarından kendine doğru çekerek yüzünü kısa bir süre onun başının üstüne bastırdı.

"Yarın, sonraki gün ve ondan sonraki gün de," dedi.

Dediğini yaptı.

Ertesi gün Cath'i görmeye geldi. Bir sonraki gün de. Bir haftanın sonunda Cath, Levi'nin ne yapıp edip gün içinde mutlaka kendisine görüneceğini biliyordu. Ve o güne dek hep öyle olmuş gibi davranacağını.

Levi ona asla, *yarın görüşelim mi* ya da, *yarın seni görebilecek miyim* gibi sorular sormuyordu.

Onun soruları hep *ne zaman ve neredeydi*.

Ders aralarında Öğrenci Birliği'nde buluşuyorlardı. Cath, Levi'nin Starbucks'taki molalarında ona eşlik ediyordu. Levi, Reagan'm ya da Cath'in onu odaya alması için koridorda bekliyordu.

O ana dek üçü arasında tuhaf bir durum yaşanmasını engellemeyi başarmışlardı. Cath masasında, Levi de onun yatağında oturup hem onu hem Reagan'ı hikâyeler anlatarak güldürüyordu. Bazen Levi'nin sesindeki samimiyet ve şefkat Cath'e kaldıramayacağı kadar ağır geliyordu. Bazen Levi'nin onlarla, babalarının Wren'le ikisine hitap ettiği gibi konuştuğunu hissediyordu. Reagan ve Cath onun *kızlarıymış* gibi.

Cath bu duygudan kurtulmak için çaba harcadı. Reagan odada olduğu zamanlar Levi'yle farklı bir yerde buluşmaya çalıştı.

Ama Reagan odada olmadığı zamanlarda da farklı bir şey yaşamıyordu. Cath yine masasında oturuyordu. Levi de yine ayaklarını onun oturduğu sandalyeye dayayıp Cath'in yatağına kuruluyor ve havadan sudan bahsediyordu. Ağır ağır, rahatlatan bir tavırla.

Levi, Cath'in babası ve Wren hakkında konuşmayı seviyordu. İkiz kardeşe sahip olmayı etkileyici buluyordu.

Simon Snow hakkında konuşmaktan da hoşlanıyordu. Onun bütün filmlerini ikişer, üçer kez seyretmişti. Levi pek çok film seyretmişti; fantastik öğeler ve macera içeren her şeye bayılıyordu. Süperkahramanlar. Hobbitler. Sihirbazlar. Cath, *Bir de okumayı sevse tam bir nerd olurdu*, diye geçiriyordu içinden.

Eh... belki.

Cath gerçek bir *nerd* olmak için kurgu dünyasını gerçek dünyaya tercih etmek gerektiğine karar verdi. Kendisi göz açıp kapayana dek Sihirbazlar Âlemi'ne dalabilirdi. Geçen yıl bunu fark ettiğinde ümitsizliğe kapılmıştı çünkü Simon'ın dünyasına açılan sihirli bir solucan deliği keşfetse bile artık Watford Sihirbazlar Okulu'na giremeyecek kadar yaşlıydı.

Cath bu gerçeği ona açıkladığında Wren de hayal kırıklığına uğramıştı. On sekizinci yaş günlerini kutlayacakları sabah yataklarında uzanıyorlardı.

"Cath, kalk da gidip sigara alalım," demişti Wren.

“Olmaz,” demişti Cath. “Önce sinemaya gidip 18 yaş ve üzerine uygun bir film seyredeceğim, sonra da askerlik yapmak için başvuruda bulunacağım.”

“Ah! Hadi dersi ekip *Aşkın Beş Yüz Günü*’nü seyretmeye gidelim.”

“Bunun ne anlama geldiğinin farkındasın değil mi?” Cath tavana bantladıkları dev Watford haritasına bakmıştı. Babaları işyerindeki tasarımcılardan birine ücreti karşılığı çizdirdiği bu haritayı ikizlere Noel hediyesi olarak vermişti. “Artık Watford’a kabul edilemeyecek kadar yaşlıyız.”

Wren doğrulup sırtını karyola başına yasladıktan sonra tavana bakmıştı. “Ah. Haklısın.”

“Watford’ın gerçekten var olduğuna hiçbir zaman inamadım,” demişti Cath kısa bir sessizliğin ardından. “Küçük bir çocukken bile. Ama yine de...”

“Ama yine de...” Wren iç geçirmişti. “Şimdi sigara falan içemeyecek kadar efkârlandım.”

Wren havalı saçlarına ve yakışıklı erkek arkadaşlarına rağmen gerçek bir *nerd*’dü. Cath gardırobun arkasında o deliği, o geçidi bulsa Wren’in de kendisiyle geleceğinden emindi.

İkisi birbirinden uzaklaştığı halde Wren bunu şimdi bile yapabiliirdi. (Sihirli bir geçit keşfetmenin bir diğer güzel yanı da bu olurdu. Wren’i aramak için bir bahane.)

Ama Levi gerçek hayatı bir asosyal olamayacak kadar çok seviyordu. Onun için Simon Snow bir hikâyeden fazlası değildi. Ve Levi hikâyelerden hoşlanıyordu.

Cath, Levi’yle aralarındaki bu şey başladıktan sonra *Yola Devam Simon*’ı ihmal etmeye başlamıştı ki bu bir açıdan gayet normaldi; o bir aşkın içinde olmaktansa iki erkeğin birbirine olan aşkını anlatmayı tercih edecek kadar da *nerd* değildi.

Bir diğer açıdan düşününce... *Simon Snow ve Sekizinci Dans*’ın yayımlanmasına üç aydan kısa bir süre kalmıştı ve Cath’ın o zamana dek *Yola Devam*’ı tamamlaması gerekiyordu. Buna mecburdu. *Sekizinci Dans* Simon Snow efsanesinin son halkasıydı; bu kitapla birlikte her şey çözülecekti. Cath öncesinde hikâyeyi kendi bakış açısıyla tamamlamalıydı. Gemma T. Leslie perdeleri kapamadan önce bunu mutlaka yapmalıydı.

Cath, Levi odadayken ders çalışabilirdi (Levi'nin de çalışması gerekiyordu. Cath'ın yatağına oturup kaydettiği dersleri dinliyor, bazen de bunu yaparken aynı anda *solitaire* oynuyordu) ama o yanındayken yazı yazamazdı. Sihirbazlar Âlemi'ne dalıp gidemezdi. Levi'yle beraberken kendini tamamen ona kaptırıyordu.

Levi bir seksen boyundaydı. Cath onun daha da uzun olduğunu sanmıştı.

Bir çiftlikte doğmuştu. Gerçek bir çiftlikte. Doğumu öylesine hızlı gerçekleşmişti ki annesi merdivenlere oturmuş ve onu kucağında bulmuştu. Göbek bağını babası kesmişti. ("İnan bana, bu bir ineğin doğumundan farklı sayılmaz," diye açıklamıştı Levi.)

Şu an kaldığı evi beş diğer çocukla paylaşıyordu. Kamyonet kullanıyordu çünkü herkesin kamyonet kullanması gerektiğine, araba kullanmanın ellerin arkadan bağlanmış halde yaşamaktan farksız olduğuna inanıyordu. "Ya bir şey taşımam gerekirse?"

"Ailem bugüne dek hiç kamyonete ihtiyaç duymadı," dedi Cath.

"Çünkü araba gözünüzü kör etmiş. Elde edeceğiniz büyük fırsatlar aklınıza bile gelmiyor."

"Ne gibi?"

"Bedava şömine odunu gibi."

"Bizim şöminemiz yok."

"Geyik boynuzları," dedi Levi.

Cath homurdandı.

"Antika kanepeler."

"Antika kanepeler mi?"

"Günün birinde seni odama attığımda o nefis, antika kanepemde ağırLANACAKSIN Cather."

Levi ne zaman çiftlikten, ailesinden ya da kamyonetinden bahsetse her zamankinden daha ağır bir sesle, neredeyse aksanlı konuşuyordu. Kelimeleri uzatarak. Sesli harfleri vurgulayarak. Cath bunu bilerek yapıp yapmadığından emin değildi.

"Seni odama attığımda" sözü aralarında bir şakaya dönüşmüştü.

Aslında Öğrenci Birliği'nde buluşmaları ya da Cath'ın odasında baş başa kalmak için Reagan'ın odadan ayrılmasını beklemeleri *gerekmiyordu*. İstediklerinde Levi'nin evine de gidebilirlerdi.

Ama Cath o ana dek bunun gerçekleşmesine izin vermemişti. Levi bir yetişkin gibi *evde* yaşıyordu. Cath ise hâlâ yetişkinliğe adım atmaya çalışan bir genç kız gibi yurttta kalıyordu.

Levi'yle burada, henüz hiçbir şeyin yetişkin dünyasına ait olmadığı bu odada rahatça başa çıkabilirdi. Tek kişilik bir yatağa, duvarlarında Simon Snow posterleri olan ve Reagan'ın her an içeri girme ihtimalini barındıran bu odada.

Levi kendini kandırılmış gibi hissediyor olmalıydı. Birbirleri için herhangi bir şey ifade etmezlerken –Cath onun bir başkasına ait olduğunu düşünürken– aynı yatakta dudak dudağa uyumuşlardı. Şimdi görüşüyor (tam anlamıyla çıkmasalar da birbirlerini her gün görüyorlardı) ama zaman zaman el ele tutuşmaktan ileri gitmiyorlardı. Bunu yaptıklarında da Cath olan bitenin farkında değilmiş gibi davranıyordu. Ve ilk adımı asla o atmıyordu.

Atmak istiyordu.

Tanrım, Levi'ye sarılıp onunla papatya tarlasında yuvarlanan bir kedi gibi yuvarlanmayı ne çok istiyordu.

İşte bu yüzden ilk adımı o atmıyordu. Cath, Kırmızı Başlıklı Kız'dı. Bakire ve aptaldı. Levi sadece sırtına dokunarak bile –hem de montunun üzerinden– onu nefessiz bırakabiliyordu.

Bu tam da Cath'ın Wren'le konuşabileceği bir konuydu, tabii kardeşi hâlâ onunla konuşmaya hevesliyse.

Wren, Cath'e aptallık etmemesini, erkeklerin kızlara dokunmayı onların bu konuda iyi olup olmadıklarını umursamayacak kadar fazla arzuladıklarını söylerdi.

Ama Levi sıradan bir erkek değildi. O bir kızın eteğini kaldırmayı ilk kez arzulamıyordu. Levi etek kaldırma olayını çoktan aşmıştı; herhalde onları doğrudan çıkarıyordu.

Cath bunu düşündüğünde ürperdi. Reagan'ı düşündüğündeyse tüyleri diken diken oldu.

Cath'ın sonsuza dek bakire kalma gibi bir niyeti yoktu. Ama bu işi hep Abel gibi birisiyle yapacağını düşünmüştü. En az kendisi kadar acınacak halde olan, deneyimsiz bir erkekle. Ona kendini tamamen kaybettiğini hissettirmeyecek bir erkekle.

Bu konuyu objektif olarak düşündüğünde Abel'in bazı açılardan Levi'den daha hoş görüldüğünü söyleyebilirdi. Abel yüzmeyle ilgileni-

yordu. Geniş omuzları ve kalın kolları vardı. Saçları Frankie Avalon'unki gibiydi. (Cath'in büyükannesine göre.)

Levi ise zayıf ve çelimsizdi. Bir de saç sorunu vardı. Yine de onunla ilgili her şey Cath'in kendini rahat, hafifmeşrep bir kız gibi hissetmesine neden oluyordu.

Bir şeye gülüp gülmemeye karar vermeye çalışırken altdudağını ısırp kaşını kaldırdığı bir hareketi vardı ki... *insanı çıldırtırdı*.

Gülmeye karar verdiğinde omuzları titremeye başlar, kaşları çatılırdı; Levi'nin kaşları adeta pornografik bir malzemeydi. Cath onun kaşları için bile böyle düşünüyorsa "odasını çoktan ziyaret etmiş olmalıydı".

Bu konuda mantıklı davranırsa el tutuşmayla kaşlardan tahrik olma arasında pek çok farklı dokunma çeşidi bulabilirdi. Ama mantıklı davranmıyordu. Levi ona vücudunu kaygan bir yamaçmış gibi hissettiriyordu.

Cath masasına yerleşti. Levi de Cath'in yatağına oturup onun sandalyesini tekmeledi.

"Hey," dedi. "Bu haftasonu gerçek bir randevuya çıkalım. Yemek yiyip sinemaya gidelim..."

O gülümsediği için Cath de gülümsedi. Sonra durdu. "Yapamam," dedi.

"Nedenmiş o? Başkasıyla randevun mu var yoksa? İki gecen de dolu mu?"

"Sayılır. Eve gidiyorum. Bu dönem babamı kontrol etmek için eve daha sık uğramaya karar verdim."

Levi, dudaklarındaki gülümseme solsa da onu anlıyormuş gibi başını salladı. "Oraya nasıl gideceksin?"

"Koridorun sonundaki odada kalan şu kızla. Erin'le. O her haftasonu erkek arkadaşını görmek için evine gidiyor ki bence bu çok akıllıca bir karar çünkü Erin öylesine sıkıcı ve iğrenç bir kız ki erkek arkadaşını sürekli takip etmezse her an kendisinden daha düzgün bir kızla boynuzlanabilir."

"Seni eve ben götürürüm."

"Beyaz atınla mı?"

"Kırmızı kamyonetimle."

Cath gözlerini devirdi. "Hayır. Bunun için iki defa gidip gelmen gerekir. Mazota binlerce dolar ödemek zorunda kalırsın."

“Umurumda değil. Babanla tanışmak istiyorum. Hem kamyonetle biraz dolaşmış oluruz; acil bir durum olmadan.”

“Önemli değil. Erin’le gidebilirim. O kadar da kötü bir kız sayılmaz.”

“Beni babanla tanıştırmak istemiyor musun?”

“İkinizin tanışacağı aklıma bile gelmedi.”

“Gelmedi mi?” Bu sözler Levi’nin canını acıtmış gibi görünüyordu (Sadece biraz. Çivi çakarken çekici parmağına indirmiş gibiydi ama yine de canı yanmıştı.)

“Sen beni ailenle tanıştırmayı hiç düşündün mü?” diye sordu Cath.

“Evet,” dedi Levi. “Kız kardeşimin düğününde bana eşlik edebileceğini düşündüm.”

“Düğün ne zaman?”

“Mayısta.”

“Biz sadece üç buçuk haftadır beraberiz, değil mi?”

“Üniversiteye yeni başlayan birisi için bu süre altı aya eşittir.”

“Sen üniversiteye yeni başlamadın.”

“Cather...” Levi, Cath’in oturduğu sandalyeyi ayağıyla kendine doğru çekti. “Ben senden gerçekten hoşlanıyorum.”

Cath derin bir nefes aldı. “Ben de senden.”

Levi sırttı ve kalemle çizilmiş gibi görünen kaşını kaldırdı. “Seni Omaha’ya ben götürebilir miyim?”

Cath başını yukarı aşağı salladı.

“Bu kadarı yeter,” dedi Simon öne doğru hamle yapıp uzun yemek masasının üzerine çıkarak. Penelope’nin onu pelerininden tutmasıyla birlikte neredeyse yüzükoyun banklardan birinin üzerine yuvarlanacaktı. Kendini çabucak toparladı. “*Bırak beni, Penny...*” Ellerini yumruk yapıp kavgaya hazırlanarak hızla Basil’in üzerine yürüdü.

Basil kılını bile kıpırdatmadı. “*İyi çitler, iyi komşular,*” dedi sihirli değneğini hafifçe oynatarak.

Simon’ın yumruğu, Basil’in en ufak bir kıpırtıda bulunmayan çenesinin hemen önünde biten sert bir bariyere indi. Simon acıyla bağırıp elini geri çekse de sihirli duvara doğru yalpaladı.

Dev, Niall ve Basil’in diğer yandaşları bu manzara karşısında sarhoş birer sırtlan gibi kıkırdadı. Ama Basil hiç kıpırdamadı. Konaştuğunda sesi öylesine alçaktı ki onu sadece Simon duyabildi. “Bu işin üstesinden böyle mi geleceksin, Snow? Humdrum’ı böyle mi alt edeceksin?”

Basil, Simon’ın tekrar dengesine kavuşmasıyla birlikte sihirli değneğini oynatarak büyülü duvarı kaldırdı. “*Yazık,*” diyerek oradan uzaklaştı.

—*Simon Snow ve Beş Kılıç*, 4. Bölüm

© 2008 Gemma T. Leslie

YİRMİ ALTI

Profesör Piper, Cath'ın içeri girmesiyle birlikte kollarını ona doğru uzattı. “Cath, geri döndün. Keşke döneceğinden emin olduğumu söyleyebilseydim ama benimkisi sadece bir umuttu.”

Cath geri dönmüştü.

Profesör Piper’a kararını verdiğini söylemeye gelmişti. Bir kez daha. Bu hikâyeyi yazmayacaktı. Şu an başında yazılması ve endişe duyulması gereken yeterince şey vardı. Bu proje onun için bir önceki dönemden kalan keyifsiz bir işti. Onu düşünmek bile Cath’ın ağzında başarısızlığın (eser hırsızlığının ve o aptal Nick’in, onun yazdığı en iyi satırları çaldığı gerçeğinin) tadını bırakıyordu. Cath bu projeyi geçmişe gömmek istiyordu.

Ama Profesör Piper’ın ofisine girip de onu bir peri gibi gülümserken bulunca aklından geçenleri söyleyememişti.

Belli ki bu, benim kendime bir anne figürü arayışımın sonucu, diye düşündü kendinden öğrenerek. Kendim de o yaşa gelene dek orta yaşlı kadınlara sempati duymaya devam edecek miyim acaba?

“Bana ikinci bir şans daha vermeniz gerçekten çok kibar bir davranıştı,” dedi Cath Profesör’ün kendisine işaret ettiği sandalyeye oturarak. Bu sözleri, *Ancak ne yazık ki teklifinizi reddetmek durumundayım*, cümlesinin takip etmesi gerekirdi.

Ama o bunun yerine, “Sanırım teklifinizi kabul etmemek aptallık olur,” dedi.

Profesör Piper'ın yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. Dirseğini masaya koydu ve poz veren bir son sınıf öğrencisi gibi yüzünü yumruğuna yasladı. "Peki ne tür bir hikâye yazacağınla ilgili bir fikrin var mı?"

"Hayır." Cath yumruk yaptığı ellerini bacaklarına sürttü. "Ne kadar uğraşırsam uğraşayım... aklıma bir şey gelmiyor."

Profesör Piper başını salladı. "Son konuşmamızda sarf ettiğin bir söz aklıma takıldı. Bana kendi dünyanı yaratmak istemediğini söylemiştin."

Cath başını kaldırıp ona baktı. "Evet. Aynen öyle. İçimde özgür kalmak için çırpınan cesur yeni dünyalar varmış gibi hissetmiyorum. Bu işe böylesine bomboş başlamak da istemiyorum."

"Ama Cath... pek çok yazar seninle aynı durumda. Çoğumuz Gemma T. Leslie gibi olamayız." Profesör eliyle ofisi işaret etti. "Biz bildiğimiz dünyaları yazarız. Ben bugüne dek dört kitap yazdım ve dördü de aslen yaşadığım şehre iki yüz kilometre uzaktaki bir yerde gerçekleşiyor. Çoğunlukla gerçek hayatta başıma gelenleri anlatıyorum."

"Ama siz tarihi romanlar yazıyorsunuz..."

Profesör başıyla onayladı. "1983'te başıma gelen bir olayı 1943'te başka birisi yaşamış gibi yazıyorum. Bu sayede hayatımı irdeleyip daha iyi anlamaya çalışıyorum."

"Yani kitaplarınızdaki her olay gerçek mi?"

Profesör başını yana eğip homurdanır gibi bir ses çıkardı. "Hmmm... hem evet hem hayır. Küçük bir gerçeği alıp etrafına ağlarımı örüyor, bazen ondan tamamen uzaklaşıyorum. Ama asıl önem taşıyan, yazmaya bomboş başlamıyor olmam."

"Ben bugüne dek içinde sihir barındırmayan tek bir şey bile yazmadım," dedi Cath.

"İstedğin buysa bu şekilde devam edebilirsin. Ama işe Büyük Patlama gibi sıfırdan başlaman gerekmiyor."

Cath tırnaklarını avuçlarına bastırdı.

"Belki bu defa hikâyene gerçek bir şeyle başlayabilirsin," dedi Profesör Piper kelimelerini özenle seçerek. "Hayatından bir günü anlatabilirsin. Ya da seni büyüleyen, aklını karıştıran, daha fazlasını keşfetmeye kamçıl原因 bir şeyi. Bu şekilde başla ve neler olacağını gör. Gerçekle devam edebilir ya da hikâyeni farklı bir alana taşıyıp içine biraz da sihir katabilirsin. Önemli olan kendine bir başlangıç noktası yaratman."

Cath, Profesör'ün söylediği her şeyi anladığını belirtmekten çok, artık oradan ayrılmak istediği için başını salladı.

"Birkaç hafta içinde tekrar görüşelim," dedi Profesör. "Bir araya gelip hangi aşamada olduğun hakkında konuşalım."

Cath başıyla onayladıktan sonra kabalık etmediğini umarak hızlı adımlarla kapıya yöneldi. *Birkaç hafta içinde. Elbette. Sanki o birkaç haftada beynimdeki delik kapanacakmış gibi.* Sonra bir grup havah edebiyat öğrencisinin arasından geçip dışarıdaki karın içine daldı.

Levi onun kirli çamaşır sepetini bir türlü elinden bırakmıyordu.

"Sepeti ben taşıyabilirim," dedi Cath. Aklı hâlâ Profesör Piper'ın ofisinde yaşananlardaydı ve şu an... Eh, Levi'yle uğraşacak durumda değildi. Onun etrafına durmaksızın iyilik saçmasıyla uğraşacak durumda değildi. Levi bir köpek olsa Golden Retriever, bir oyun olsa sürekli hareketlilik gerektiren masa tenisi olurdu. Cath'in canı o gün oyun oynamak istemiyordu.

"Ben sepeti taşıyayayım, sen de kapıyı aç," dedi Levi Cath'e.

"Hayır, ciddiylim," dedi Cath. "Sepeti ben alabilirim."

Levi'nin dudaklarında gülümseme, gözlerinde sevgi dolu bakışlar vardı. "Kapıyı aç, tatlım. Sepet bende."

Cath parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. "Sen bana az önce 'tatlım' mı dedin?"

Levi sırtıttı. "Ağzımdan öyle çıktı ve bunu söylemek hoşuma gitti."

"Tatlım ha?"

"'Balım' dememi mi tercih ederdin? Bu söz bana annemi hatırlatıyor. 'Bebeğime' ne dersin? Hayır. 'Aşk gemim'? 'Yavru kedim'? 'Lastik ördeğim'?" Levi kısa bir süre sustu. "Bence en iyisi 'tatlım.'"

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Cath.

"O zaman kapıyı aç."

"Levi. O pis kokulu, iğrenç çamaşırlarımı kendim taşıyabilirim."

"Cath. Bunu yapmana izin vermem."

"Bunun izin verip vermemekle alakası yok. Onlar benim çamaşırlarım."

"Tapu kimdeyse mal onundur."

"Ben sana eşyalarımı taşıtacak kadar aciz değilim. İki kolum da gayet iyi çalışıyor."

“Konu bu değil,” dedi Levi. “Kız arkadaşım ağır bir eşya taşıırken, elimi kolumu sallaya sallaya onun yanında yürürsem bana ne derler sonra?”

Kız arkadaşın mı? “Benim isteklerime saygı duyduğunu düşünürler,” dedi Cath. “Gücüme ve *kollarıma da.*”

Levi biraz daha sırtıttı çünkü Cath’ın söylediklerini ciddiye almıyordu. “Kollarına saygım sonsuz. Onların vücudunun geri kalan kısmıyla kavuşma şekli hoşuma gidiyor.”

“Kendimi beceriksiz ve çıtkırıldım bir kız gibi hissetmeme neden oluyorsun. Ver şu çamaşırlarımı.” Cath sepete uzandı.

Levi geri çekildi. “Cather. Senin bu sepeti taşıyabilecek güçte olduğunu biliyorum. Ama ben senin bunu yapmana izin verecek güçte değilim. Sen bir şey taşıırken ben yanında elim kolum bomboş yürüyemem. Bu şahsına yapılmış bir hakaret değil. Ben iki X kromozomu taşıyan herkese böyle davranırım.”

“Bu daha da *kötü.*”

“Nedenmiş o? Kadınlara saygı duyduğum için mi?”

“Buna saygı duymak değil, küçümsemek denir. Bizim gücümüze saygı göster lütfen.”

“Gösteriyorum zaten.” Levi gözlerine dökülen saçlarını üfleyerek yüzünden uzaklaştırmaya çalıştı. “Centilmenlik saygı duymaktır. Kadınlar tarihin başlangıcından beri hep ezilip hor görülmüşler. Onlarinkinden daha güçlü olan vücudumla hayatlarını kolaylaştırabiliyorsam ne mutlu bana. Bunu her fırsatta yaparım.”

“*Daha güçlü.*”

“Evet. Daha güçlü. Bilek güreşi yapmak ister misin?”

“Kirlili çamaşırlarımı taşımak için güçlü bir vücuda ihtiyacım yok.” Cath sepetin kollarını tutup Levi’yi kenara itmeye çalıştı.

“Asıl konuyu bilerek gözden geçiriyorsun,” dedi Levi.

“Hayır, bunu yapan sensin.”

“Yüzünün kızardığının farkında mısın?”

“Eh. Biraz sinirlendim.”

“Beni sana bir kavga sonrası öpücüğü vermeye zorlama.”

“Ver şu çamaşırları.”

“Sinirler gerilir, yüzler kızarır... Her şey böyle başlar.”

Bu sözler Cath'i güldürdü. Aynı zamanda rahatsız etti. Levi'nin-
kinden daha çelimsiz vücudunun tüm gücüyle sepeti ona doğru itti.

Levi de sepeti yavaşça itti ama onu bırakmadı. "Senin için iyi bir
şeyler yaptığım bir dahaki sefere bu yüzden kavgaya edelim olur mu?"

Cath, Levi'nin gözlerine baktı. Levi'nin bakışları onun kendisini,
aklımdan geçen her şey yüzüne yansımış gibi çınlıplak hissetmesine
neden oldu. Sepeti bırakıp bilgisayar çantasını alarak kapıyı açtı.

"Nihayet," dedi Levi. "Neredeyse kollarım kopacaktı."

Cath daha önce hiç bu kadar soğuk ve karlı bir kış geçirdiklerini hatırlamıyordu. Mart ayının ortasındaaydılar, yani ilkbahara girmiş sayılırlardı ama hava hâlâ ocak gibi hissettiriyordu. Cath her sabah hiç düşünmeden kar botlarını giyiyordu.

Kara, karda yürümeye o kadar alışmıştı ki o günkü hava durumunu kontrol etmeye ihtiyaç duymamıştı. Yol şartlarını, görüş mesafesini ya da o günün Levi tarafından eve bırakılmasına uygun olmama ihtimalini hiç düşünmemişti.

Bütün bunları şimdi düşünüyordu.

Sanki otobanda sadece onlar vardı. Ne güneşi ne de yolu görüyorlardı. On dakikada bir önlerine aniden kırmızı stop lambaları çıkıyor ve Levi frenlere asılıyordu.

Levi son bir saattir hiç konuşmuyordu. Dudakları tek çizgi halini almıştı ve gözlüğe ihtiyacı varmış gibi gözlerini kısarak ön camdan dışarı bakıyordu.

"Geri dönsek iyi olur," diye fısıldadı Cath.

"Evet..." dedi Levi elinin tersiyle dudaklarını sildikten sonra vites kolunu kavrayarak. "Ama sanırım artık yola devam etmek daha kolay olur. Geride bıraktığımız yol daha da berbat. Omaha'ya varana dek havanın düzeleceğini sanıyordum."

Soldan bir araba geçtiği sırada bir metal sesi duyuldu.

"Bu ses de neydi?" diye sordu Cath.

"Kar zinciri," dedi Levi. Korkmuş gibi görünmüyordu ama her zamankinden çok daha sessizdi.

"Üzgünüm," dedi Cath. "Havanın böyle olacağını tahmin etmedim."

"Benim suçum," dedi Levi çok kısa bir an Cath'e gülümseyerek. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Ama sanırım ölümüne sebep olursam kendimi daha da berbat hissederim..."

"Bu hiç de centilmence bir hareket olmaz."

Levi tekrar gülümsedi. Cath vites koluna uzanıp onun elini tuttu ve parmaklarını teninde gezdirdi. Sonra elini geri çekti.

Birkaç dakika, belki daha da kısa bir süre tekrar sessizleştiler. Böylesine gergin ve kasvetli bir ortamda zaman tahmini yapabilmek zordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Levi.

"Hiçbir şey."

"Bu doğru değil. Odana geldiğimden beri düşünceli ve tuhaf bir halin var. Sorun benim babanla tanışacak olmam mı?"

"Hayır," dedi Cath çabucak. "O konu neredeyse tamamen aklımdan çıkmıştı."

Tekrar sessizlik.

"O halde sorun ne?"

"Sadece... bir profesörle ilgili. Hayatımızın tehlikede olmadığı bir zaman sana detayları anlatırım."

Levi onun eline dokunmak istedi. Cath buna izin verdiğinde de onu sımsıkı tuttu. "Tehlikede falan değiliz." Bu sözlerle birlikte elini tekrar vites koluna götürdü. "Sadece birkaç saat sıkıntı yaşayabiliriz. Anlat bana. Şu an konuşacak durumda değilim ama seni dinleyebilirim. Anlattıklarını duymak istiyorum."

Cath camdan ayırdığı bakışlarını Levi'ye çevirdi. Onun kendisine bakma ihtimali olmadan Levi'yi seyretmek güzeldi. Cath onun profiline bayılıyordu. Yüz hatları dümdüzdü. Biri geniş alından uzun burnuna -burnu hafifçe kalkıktı-, diğeri burnundan çenesine inen iki düz çizgi. Gülümsediğinde ya da şaşırması gibi davrandığında çenesi daha kemiksiz görünüyor ama asla tamamen yumuşamıyordu. Cath günün birinde onu tam buradan, çenesinin en hassas olduğu noktadan öpecekti.

"Derste ne oldu?" diye sordu.

"Dersten sonra... Pekâlâ, geçen dönem kurgu yazma dersi aldığımı biliyorsun değil mi?"

"Evet."

"O dersin dönem sonu projesini teslim etmedim. Yazmam gereken kısa hikâyeyi yazmadım."

"Ne?" Levi şaşkınlığını yansıtacak şekilde başını geri çekti. "Neden?"

"Ben... Pek çok sebebi var." Bu konu Cath'ın düşündüğünden çok daha karmaşıktı. Cath, Levi'ye bir önceki dönem ne kadar mutsuz olduğunu, yeni dönemde okula dönmek ve onu görmek istemediğini söylemekten kaçındı. Onun kendisi üzerinde bu kadar güçlü bir etkisi olduğunu bilmesini istemedi.

"Yazmak içimden gelmedi," dedi. "Yani elbette bu kadar basit değil ama asıl sorun bu. Yazacak bir şey bulamadım. Babamın durumunu da biliyorsun. O, final haftasında kriz geçirdikten sonra okula dönmedim."

"Bunu bilmiyordum."

"Eh, öyle oldu. Neticede final projesini teslim etmemeye karar verdim. Ama derse giren profesör dönem notumu vermedi. Bana ikinci bir şans tanımak istedi ve projemi bu dönem teslim edebileceğimi söyledi. Ben de bunu bir şekilde kabul ettim."

"Vay canına. Bu harika."

"Evet..."

"Öyle değil mi?"

"Hayır. Öyle. Sadece bu konuyu geçmişte bırakmak güzeldi. Bir hikâye yazmam gerektiği düşüncesinden tamamen kurtulmak."

"Sen zaten sürekli yazıyorsun."

"Ben hayran kurgusu yazıyorum."

"Şu an benimle polemige girmeye çalışma. Bir kar fırtınasının içinde araba kullanmaya çalışıyorum."

Önlerinde aniden bir araba belirince Levi'nin yüz hatları gerildi.

Cath onun tekrar rahatlamasını bekledi. "Ben kendi karakterlerimi, kendi dünyamı yaratmak istemiyorum. Böyle bir hevesim yok."

Bir süre hiç konuşmadılar. Çok ağır ilerlerleriyorlardı. Cath arabasının Levi'nin oturduğu taraftaki camında bir şey görür gibi oldu; bir tır orta refüje çıkmıştı. Cath titrek bir nefes aldı ve Levi bir kez daha onun elini tuttu.

"Sadece yirmi beş kilometre kaldı," dedi.

"Yardıma ihtiyacı var mı acaba?"

"Yanında bir polis arabası duruyordu."

"Ben görmedim."

"Bütün bu olanlar için üzgünüm," dedi Levi.

"Kes şunu," dedi Cath. "Karı yağdıran sen değilsin."

“Baban benden nefret edecek.”

Cath onun elini dudaklarına götürüp boğumlarından öptü. Levi bu hareket canını yakmış gibi alnını kırıştırdı.

Cath sileceklerin sesini dinleyip karşılaşacakları bir sonraki şeyi görmek için ön camdan dışarı baktı.

“Kurgu yazma konusundaki düşüncelerinden emin misin?” diye sordu Levi birkaç kilometre sonra. “Buna hevesin olmadığından emin misin? Simon ve Baz hikâyeleri konusunda dipsiz bir kuyu gibisin.”

“Simon ve Baz farklı. Onlar zaten var. Ben sadece onları farklı ortamlara taşıyorum.”

Levi başını salladı. “Belki sen de Frank Sinatra gibisindir. O da kendi şarkılarını yazmıyordu ama üstün yetenekli bir yorumcuydu.”

“Frank Sinatra’dan nefret ederim.”

“Haydi ama, kimse Frank Sinatra’dan nefret etmez.”

“Frank Sinatra kadınlara eşya gibi davranıyordu.”

“Pekâlâ.” Levi oturduğu yerde pozisyon değiştirip boynunu sağa sola çevirdi. “Frank Sinatra’dan vazgeçip Aretha Franklin diyelim.”

“İğrenç. Diva.”

“Roy Acuff?”

“Kim?”

Levi gülümsedi ve Cath dayanamayıp onun parmaklarını tekrar öptü. Levi ona sorgulayan, hızlı bir bakış fırlattı.

“Anlatmak istediğim şu...” dedi sonra usulca. Fırtına nedense onları fısıldar gibi konuşmaya zorluyordu. “Herkesin yeteneği farklı. Belki de sen yorum yapma konusunda yeteneklisin. Belki de bir tasarımcısın.”

“Sence bu yetenekten sayılır mı?”

“Batman’i Tim Burton yaratmadı. *Yüzüklerin Efendisi* de Peter Jackson’a ait değil.”

“Sen bazı açılardan tam bir *nerd*’sün.”

Levi’nin dudaklarındaki gülümseme genişledi. Kamyonet kaygan bir zeminden geçerken elini geri çekse de gülümsemekten vazgeçmedi. Levi’nin camından ağır ağır, bir su kulesinin silüeti geçti. Artık şehir yaklaşmışlardı; seyir halinde olan ya da bir hendeğe yuvarlanmış araba sayısı artmıştı.

“Yine de o hikâyeyi yazmalısın,” dedi Levi.

“Neden?”

“Notunu yükseltmek için. Burs almaya devam edebilmek için notunu yüksek tutman gerekmiyor mu?”

Cath ona aldığı burstan daha birkaç gece önce bahsetmişti. (“Çıktığım kız hem bir dâhi hem de burslu bir öğrenci,” demişti Levi.)

Notlarını yüksek tutmayı elbette istiyordu. “Evet...”

“O halde hikâyeyi yaz. Harika bir şey olması gerekmiyor. Ernest Hemingway gibi yazmak zorunda değilsin. Sana ikinci bir hak daha tanıdığı için şanslısın.”

Cath iç geçirdi. “Evet.”

“Evinin nerede olduğunu bilmiyorum,” dedi Levi. “Bana yolu tarif etmen gerekecek.”

“Sen dikkatli sür yeter,” dedi Cath çabucak eğilip Levi’nin pürüzsüz yanağına bir öpücük kondurarak.

“Kafanı kazıyamazsın. Akıl hastası gibi görünürsün.”

“Bu saçlarla akıl hastasından çok daha berbat görünüyorum. Şeytana benziyorum.”

“Şeytanın saçını mı varmış?” diye kıkırdadı Simon. Kütüphanedeki iki raf sırasının arasında yere uzanmışlardı. Baz sırtüstü yatıyordu. Simon omzunun üzerinde doğruldu.

“Şu halime bak,” dedi Baz çenesine dek uzamış saçlarını alnından çekerek. “Her meşhur vampirin benimkine benzer bir saç çizgisi var. Çok sıradan bir tipim. Sanki berbere gidip ‘Beni Drakula’ya benzet,’ demişim.”

Simon bu sözlerle öyle bir güldü ki neredeyse Baz’ın üzerine yuvarlanacaktı.

Baz serbest koluyla onun doğrulmasına yardım etti.

“Ciddiyim,” dedi yüzündeki ciddiyeti göstermek için saçlarını geride tutmaya devam ederek. “Yüzümde bir ok varmış gibi duruyor. *Vampir şu tarafta.*”

Simon, Baz’ın elini itip saç çizgisinin ucuna mümkün olduğunca yumuşak bir öpücük kondurdu. “Ben senin saçını seviyorum,” dedi dudakları onun alnında. “Gerçekten seviyorum.”

—Yola Devam Simon, Mart 2012

FanFixx.net yazarı Sihircath

YİRMİ YEDİ

Zemindeki taşları ezerek evin önündeki garaj yoluna girdiklerinde Cath iki saatten sonra ilk defa rahat bir nefes aldı.

Levi arkasına yaslanıp başını koltuğa bıraktı. Ellerini açıp kapayarak parmaklarını esnetti. “Bir daha böyle bir şey yapmayalım,” dedi.

Cath kemerini çözüp ona sokuldu ve kollarını boynuna doladı. Levi’nin dudaklarındaki gülümseme öylesine genişledi ki Cath ona bu şekilde sarılmak için yüksek dozda adrenaline ihtiyaç duymamayı istedi. Cath, kollarını beline dolayan Levi’nin montuna yüzünü gömüp ona sımsıkı sarıldı.

Levi’nin dudakları kulağına çok yakındı. “Hayatını tehlikeye attığım için beni ödüllendirerek kötü örnek oluyorsun.”

Cath ona daha da sıkı sarıldı. Levi iyi birisiydi ve Cath onu kaybetmek istemiyordu. Onu otobandaki bir kaza sonucu kaybedeceğini düşündüğü için değil. Genel anlamda. Onu hiçbir şekilde kaybetmek istemiyordu.

“Tek başıma olsam eve gitmek için bu yolu hiç düşünmeden göze alırdım,” dedi Levi sessizce. “Ama bunu seninle yapmamalıydım. Üzgünüm.”

Cath başını iki yana salladı.

Cadde sessizdi. Kamyonetin içine koyu gri ve parlak beyaz hâkimdi. Bir süre sonra Levi, Cath’ın sırtını okşamaya başladı.

“Cath,” dedi fısıldayarak, “senden gerçekten hoşlanıyorum...”

* * *

Kamyonetten indiklerinde silecekler karla kaplıydı. Cath, Levi'nin onun kirli çamaşırlarını taşımasına sesini çıkarmadı. Levi onun babasıyla tanışacağı için, Cath ise sadece babası için endişeliydi. Noel tatilinden sonra babasıyla her gün telefonda konuşmuş ve zaman zaman da ziyaretine gelmişti. Babasının hayatında sorun yokmuş gibi görünüyordu ama her an her şey olabilirdi.

Cath kapıyı açtığında onu salonda buldu. Her yer kâğıt doluydu; babası duvarlara ve perdelerle pelür kâğıtlar yapıştırmış, ürettiği fikirleri gruplara ayırmıştı. Kendisi de sehpanın önünde oturuyor, bir fosforlu kalemin tepesini kemiriyordu.

"Cath," dedi gülümseyerek. "Hey... saat o kadar oldu mu?" Önce pencereye sonra bileğine baktı; kolunda saat yoktu. Ardından Levi'yi gördü ve durdu. Başındaki gözlüğü takıp ayağa kalktı.

"Bu Levi, baba. Beni eve o getirdi." Kullandığı bu sözler Cath'ın kulağını tırmaladı. Tekrar denedi. "O... şey... Levi."

Levi elini uzattı. "Tanıştığınıza memnun oldum Bay Avery." Yine kelimeleri uzata uzata konuşmuştu. Belki de aksanı sadece gergin olduğu zamanlarda ortaya çıkıyordu.

"Ben de öyle," dedi Cath'ın babası. Sonra ekledi. "Levi."

"Cather'ı bu havada dışarı çıkardığım için gerçekten üzgünüm," dedi Levi. "Havanın bu kadar berbat olduğunu bilmiyordum."

Cath'ın babasının yüz ifadesi değişmedi. Bakışlarını pencereye çevirdi. "Hava kötü mü? Fark etmemişim..."

Levi'nin yüzü neredeyse tamamen ifadesiz kaldı. Kibarca gülümsedi.

Babası Cath'e baktı ve az önce onu kucaklamak üzere olduğunu hatırladı. "Aç mısınız?" diye sordu. "Yemek saati geldi mi? Tüm günü Franken işiyle boğuşarak geçirdim."

"Frankenbeans işini nihayet alabildiniz mi?" diye sordu Cath.

"Görüşmelerimiz devam ediyor ve sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyor. Ee Levi, yemeğe kalacak mısınız?"

"Ah," dedi Levi. "Teşekkür ederim efendim ama hava kararmadan yola çıksam iyi olur."

Cath hızla ona doğru döndü. "Şaka mı yapıyorsun? Bu havada Lincoln'e gidemezsin."

"Beni merak etme," dedi Levi. "Dört çeker araç. Kar lastikleri. Cep telefonu."

"Hayır," dedi Cath sert bir sesle. "Saçmalama. Buraya sağ salım ulaşabildiğimiz için şanslıyız. Geri dönüyorsun."

Levi dudaklarını kemirip çaresizce kaşlarını kaldırdı.

Cath'in babası yanlarından geçip kapıya gitti. "Tanrım," dedi verandadan seslenerek. "Cath haklı Levi. Bu arada, ismini hatırlamayı başaranı dek sürekli tekrarlayacağım, olur mu?"

"Elbette efendim."

Cath, Levi'nin kolunu çekiştirdi. "Kalıyorsun, değil mi?"

Levi huzursuzca altdudağını yaladı. Cath onu böyle gergin görmeye alışık değildi. "Evet, hanımefendi," diye fısıldadı.

"Tamam," dedi Cath'in babası salona dönerek. "Akşam yemeği..." Aklı hâlâ Franken işindeymiş gibi bir hali vardı.

"Ben hallederim," dedi Cath. "Sen çalışmaya devam et. Yeni bir fikir üretecekmiş gibi görünüyorsun."

Babası Cath'e minnetle gülümsedi. "Teşekkürler tatlım. Şu işi yoluna koyana dek bana yarım saat müsaade et." Bu sözlerle birlikte tekrar konseptlerin içine gömüldü. "Montunu çıkarsana Levi."

Cath botlarını çıkarıp montunu astı. Sonrasında bir kez daha Levi'nin kolunu çekiştirdi. "Montunu çıkar."

Levi montunu çıkardı.

"Haydi gel," dedi Cath mutfağa girerek.

Mutfakta her şey yerli yerinde görünüyordu. Cath babasının odasına ve banyoya da şöyle bir göz attı. Ortada diş macunuyla yazılmış bir şiir falan yoktu.

"Üzgünüm," dedi Levi mutfağa girdiklerinde.

"Kes sesini," dedi Cath. "Beni huzursuz ediyorsun."

"Dönmeliydim."

"Bu tipide geri dönseydin şu an olduğundan daha da huzursuz olurdum. Tanrım. Otur şuraya. Sorun yok, tamam mı?"

Levi "tamam" anlamına gelen o her zamanki gülümselerinden birini sunup bir tabureye oturdu.

"Seri bu evde görmek çok tuhaf," dedi Cath. "İki ayrı dünya birbirine karışmış gibi."

Levi elini saçlarında gezdirip üzerlerine konmuş kar taneciklerinden kurtuldu. "Baban bundan etkilenmiş gibi görünmüyor."

"O evde erkek görmeye alışık."

Levi kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Kız kardeşim yüzünden..." dedi Cath yanaklarının kızardığını hissederek.

Buzdolabının kapağını açtı. Büyükkannesinin eve uğradığı hemen belli oluyordu. Babasının sürekli dolapta tuttuğu kabuk bağlamış sos şişelerinin yerini, kalemlle isimlendirilmiş plastik kaplar almıştı. Günlük süt ve yoğurt bile vardı. Cath derin dondurucuyu açtı... İçi, büyük ihtimalle Cath'in önceki ziyaretinden kalan hazır yiyeceklerle doluydu.

Cath, Levi'ye baktı. "Yumurtaya ne dersin?"

"Harika olur." Levi gülümsedi. "Yumurtaya bayılırım."

Plastik kapların birinde kırmızı biberli İtalyan sosisi vardı. Cath sosisleri bir tavaya boşaltıp omlet yapmaya karar verdi. Sırf gösteriş olsun diye. Kızartmak için ekmek ve tereyağ da vardı. Anlaşılan bu hiç de fena bir yemek olmayacaktı.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu Levi.

"Hayır. Ben hallederim." Cath omzunun üzerinden ona baktıktan sonra bakışlarını ocağa çevirerek gülümsedi. "İzin ver de bir kez ben senin için bir şey yapayım."

"Tamam," dedi Levi. "Baban salonda ne yapıyor?"

Cath ona anlattı. Lanet Olası Kelly'den, Gravioli'den ve Büyük Kan-
yon'a ailecek yaptıkları bir ziyaret sırasında babasının elinde bir defter ve kalemlle kiraladıkları arabada oturduğundan bahsetti.

Nebraska'da yaşadıkları için babası seneler boyu zirai alanda faaliyet gösteren pek çok müşteri edinmişti. Hatta Levi onun bir gübre reklamı için yazdığı sözleri hemen hatırladı: *Daha büyük ürünler, daha parlak tarlalar... Önümüzdeki yıl Spurt'a güvenin.*

"Baban tam bir çılgın," dedi Levi.

Cath bu sözlerle güldü. Levi utanmış gibiydi. "Öyle demek istemedim."

Yemek salonundaki masada yedikleri yemek sırasında Cath belki de bu kadar huzursuzlanmasına gerek olmadığını düşündü. Levi rahatlayıp o her zamanki herkes-beni-sevmeli tavrının daha kibar bir versiyonuna bürünmüştü ve Cath'in babası da kızı evde olduğu için mutlu görünüyordu.

Ayrıca yumurtalar da *nefis* olmuştu.

Gecenin en buruk anı babasının Cath'e Wren'i sorduğu an oldu. Cath omuzlarını silkip konuyu değiştirdi. Babası bunu fark etmemişti. O gece biraz heyecanlı, dalgın ve mesafeli görünüyordu ama Cath bunu aklının işte olmasına yordu. Ten renginde problem yoktu ve Cath'e her sabah yürüyüşe çıktığını söylemişti. Arada bir Levi'ye beğeni dolu bir bakış fırlatacak kadar kendine geliyordu.

Yemekten sonra Levi masayı toplayıp bulaşıkları yıkama konusunda ısrarcı davrandı. O mutfağa gider gitmez babası Cath'e doğru eğildi. "Bu çocuk senin erkek arkadaşın mı?"

Cath gözlerini devirse de başını salladı.

"Ne zamandan beri?"

"Bir aydır," dedi Cath. "Yani öyle sayılır. Aslında daha uzun süredir. Bilmiyorum."

"Kaç yaşında?"

"Yirmi bir."

"Daha yaşlı gösteriyor."

"Saçları yüzünden."

"İyi bir çocuğa benziyor."

"Hem de çok iyi," dedi Cath babasının kendisine inanmasını istediği için mümkün olduğunca samimi bir sesle. "Onun harika bir çocuk olduğundan emin olabilirsin."

"Abel'le ayrıldığınızı bilmiyordum."

Bulaşıklar yıkandıktan sonra —onları Cath kurulamıştı— Cath ve Levi bir film seyretmeye karar verdi ama Cath kanepedeki kâğıtları kaldırmak istediğinde babası yüzünü buruşturdu.

"Filmi üst katta seyretseniz olmaz mı? Yarın bütün günümü sana ayıracağım, Cath, söz. Ben sadece..."

"Elbette," dedi Cath. "Çok geç yatma olur mu?"

Babası gülümsedi ama çoktan defteriyle ilgilenmeye başlamıştı.

Cath, Levi'ye bakıp başıyla üst katı işaret etti. Onun kendisinin peşi sıra merdivenlerden çıktığını hissetti ve yol boyunca midesi kasıldı. Nihayet yukarı çıktıklarında Cath, koluna dokunan Levi'den uzaklaşıp odasına girdi.

Cath etrafa Levi'nin gözleriyle baktığında, odasının bir çocuk odasından farksız olduğuna karar verdi. Burası koyu pembe halısı, iki krem rengi sayvanlı yatağı ve üçgen tavanıyla geniş bir çatı katıydı. Duvarlar ve çatı tamamen poster ve resimlerle kaplıydı; Cath ve Wren

büyüdükçe odadaki poster ve resimleri indirmek yerine aralarına yenilerini eklemişti. Oda Simon Snow temalı berbat bir dekorasyona sahipti.

Cath, Levi'ye baktığında gözlerinin parladığını ve altdudağını ke-mirdiğini gördü. Levi, Cath onu ittiğinde gülmeye başladı.

"Bu şu ana dek gördüğüm en tatlı şey," dedi.

Cath iç geçirdi. "Tabii ya..."

"Hayır, ben ciddiym. Bence bu oda, gelecekteki insanların yirmi birinci yüzyılda bir genç kız olmanın neye benzediğini bilmeleri için koruma altına alınmalı."

"Anlıyorum..."

"Ah, Tanrım," dedi Levi kıkırdarak. "Daha fazla katlanamayacağım." Bu sözlerle birlikte merdivenlerden aşağı iniyormuş gibi yaptı, sonra tekrar odaya dönüp kahkahalara boğuldu.

Cath, "Yeter," dedi ve yatağına oturup sırtını karyola başına yasladı. Yorganı pembe-yeşil kareliydi. Yastık kılıfları Simon Snow temalıydı.

Levi yanına gelip yatağın ortasına oturdu. "Şu an göz kamaştıracak kadar tatlı görünüyorsun. Sana ancak bir kâğıttaki iğne deliğinden bakabilirim."

Cath gözlerini devirdi ve Levi topladığı bacaklarını, ikisinin kaval-kemikleri birbirine dokunacak şekilde Cath'in bacaklarına yaklaştırdı. "Babanın benimle ilk kez tanıştığı halde odana girmeme izin verdiğine hâlâ inanamıyorum. Benimle ilgili bildiği tek şey seni bir kar fırtınasının içine sokmuş olmam."

"O hep böyledir," dedi Cath. "Bizi hiçbir zaman sıkmadı."

"Hiçbir zaman mı? Siz çocukken bile mi?"

"Hı-hı." Cath başını salladı. "Babam bize güvenir. Ayrıca onu gör-dün. Akli tamamen başka yerde."

"Eh, sen annemle tanıştığında onun bizi gözünün önünden ayır-masını bekleme sakın."

"Eminim ki Reagan annenin bu özelliğini çok sevmiştir."

Levi'nin gözleri büyüdü. "İnan bana, annemle Reagan birbirinden nefret eder. Reagan'ın ablası son sınıfta hamile kaldı ve annem bunun irsi olduğundan emindi. Bu konuda kilise arkadaşlarından bolca dua desteği aldı. Nihayet ayrıldığımızı duyduğunda ellerini göğ-e kaldırdı."

Cath huzursuzca gülümsedikten sonra kucağına aldığı bir yastığın kumaşını çekti.

"Reagan hakkında konuşmam seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu Levi.

"Onun konusunu açan bendim."

"Peki rahatsız oluyor musun?"

"Biraz," dedi Cath. "Bana annenden bahset."

"Nihayet odana adım atmayı başardım ve şu an konuştuğumuz tek şey eski kız arkadaşımın annem."

Cath kucığındaki yastığa bakarak gülümsedi.

"Eh, annem bir çiftlikte büyümüş," dedi Levi. "Dikiş dikmeyi sever. Kiliseye aktif olarak hizmet eder."

"Hangi kilise?"

"Baptist."

"İsmi ne?"

"Marlisse," dedi Levi. "Senin annenin ismi ne?"

"Laura."

"Nasıl birisi?"

Cath kaşlarını kaldırıp omuzlarını silkti. "Annem ressamdı. Yani belki hâlâ öyledir. Babamla üniversiteden mezun olduktan hemen sonra bir reklam ajansında tanışmışlar."

Levi dizlerinden birini onunkine çarptı. "Ve..."

Cath iç geçirdi. "Annem evlenmek ya da hamile kalmak istememiş. Babamla ciddi bir ilişkileri yokmuş. Annem Minneapolis ya da Şikago'da bir iş bulma niyetindeymiş. Ama hamile kaldığında –sanırım bu da irsi bir şey çünkü ailesinde de kadınlar *nesiller boyu* hamile kalmışlar– babamla mecburen evlenmiş." Cath başını kaldırıp Levi'ye baktı. "Sonrası tam bir felaket. Tek bir bebek bile istemezken ikincisiyle de karşılaşmak annem için berbat bir sürpriz olmuş."

"Sen bütün bunları nereden biliyorsun? Baban mı anlattı?"

"Annem anlattı. Bizim, onun gerçekte kim olduğunu ve kendisini nasıl da böyle içler acısı bir durumda bulduğunu bilmemiz gerektiğini düşünüyordu. Sanırım aynı hataları yapmayalım diye."

"Sizin ne öğrenmenizi bekliyordu ki?"

"Bilmiyorum," dedi Cath. "Belki erkeklerden uzak durmayı. Belki sadece prezaratif kullanmayı. Ya da belki bir prezaratifi nasıl kullanacağını bilmeyen erkeklerden sakınmayı."

"Bunu duyduktan sonra annemin kilise arkadaşlarına dua etmeliyim."

Cath hafifçe güldü.

"Annen ne zaman gitti?" diye sordu Levi. Cath'ın annesinin evi terk ettiğinden haberi vardı. Cath bunu ona detaya girmek istemediğini belli edecek şekilde anlatmıştı. Ama şimdi...

"Biz sekiz yaşındayken," dedi Cath.

"Gideceğini tahmin ediyor muydunuz?"

"Hayır," Cath başını kaldırıp ona baktı. "Bunu kimsenin tahmin edebileceğini sanmıyorum. Yani çocukken her ne olursa olsun annen tarafından terk edileceğin aklına gelmez, değil mi? Onun seni sevmediğini düşünsen bile."

"Eminim ki annen sizi seviyordu."

"O gitti," dedi Cath "ve bir daha dönmedi. Kim böyle bir şey yapar?"

"Bilmiyorum... Belki hayatında bir şeylerin eksik olduğunu hissedeni birisi."

Cath ağlamak üzere olduğunu fark ederek gözlerini kırıştırdı.

"Onu özlüyor musun?" diye sordu Levi.

"Hayır," dedi Cath sessizce, "o umurumda bile değil. Benim özlediğim asıl kişi Wren."

Levi bacaklarını toplayıp öne eğilerek Cath'ın yanına geçti. Kolunu omzuna atarak onu kendine doğru çekti. "İyi misin?"

Cath başını salladı ve elini kolunu nereye koyacağını bilemiyor-muş gibi çekinerek Levi'ye sokuldu. Levi başparmağıyla onun sırtında daireler çizdi.

"Biliyor musun," dedi, "içimden sana sürekli odanın Simon Snow buraya kusmuş gibi görüldüğünü söylemek geçiyor ama daha çok birisi tıka basa Simon Snow yemiş de sonra kusmuş gibi görünüyor."

Cath güldü. "Odanın böyle görünmesi hoşuma gidiyor."

"Benim hoşuma gitmediğini kim söyledi?"

Konuştukları sürece sorun yoktu. Ve Levi sürekli konuşuyordu.

Cath'e 4-H'yi anlattı.

"H'ler ne anlama geliyor?"

"Head, heart, hands, health.⁷ Güney Omaha'da 4-H diye bir şey yok mu?"

7 (İng.) Baş, kalp, eller ve sağlık. (ç.n.)

"Var ama bizde 4-H *hard, hiphop* ve '*Homey-don't-play that*⁸' anlamına geliyor."

"Eh, bunu duyduğuma üzüldüm. Demek tavşan yetiştirmenin tadını alamamışsın."

"Sen tavşan mı yetiştirdin?"

"Hem de ödüllü tavşanlar," dedi Levi. "Hatta bir yıl damızlık domuz bile yetiştirdim."

"Bambaşka bir gezegende yaşamış gibisin."

"*Head, heart, hands, health...* Sence de çok hoş değil mi?"

"Tavşanlarınla çekilmiş fotoğrafların var mı?"

"Tavşanlarım ve kazandığım mavi kurdelelerle çekilmiş fotoğraflarım var."

"O fotoğraflara bakabilmek için iğne delikli kamera kullanmam gerekecek."

"Şaka mı yapıyorsun? O zamanlar öylesine tatlıydım ki fotoğraflarıma ancak özel bir gözlükle bakabilirsin. Ah, hey, 4-H yeminini hatırladım. 'Kafamı daha sağlıklı düşünmeye, kalbimi daha sadık olmaya, ellerimi daha çok hizmet etmeye ve sağlığımı da parçası olduğum kulüp, topluluk, ülke ve dünya adına daha iyi yaşamaya adayacağıma söz veriyorum.'"

Cath gözlerini kapadı. "Bahsettiğin gözlük nerede?"

Sonra Levi ona eyalet panayırını –daha fazla tavşan, daha fazla damızlık domuz ve bir yıl boyunca kakaolu kek yapma hikâyeleri– anlattı ve telefonunu çıkarıp dört sarışın kız kardeşinin fotoğrafını gösterdi.

Cath kızların isimlerini aklında tutamadı. Dördünün ismi de İncil'den alınmıştı. "Eski Ahit'ten," dedi Levi. Kardeşlerinden biri Cath'in yaşındaydı, bir diğeri de hâlâ liseye devam ediyordu.

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Ne?"

"Küçük kardeşinle aynı yaştaki bir kızla çıkmak?"

"Beni sadece kardeşimle çıkmak rahatsız ederdi..."

"Ben hâlâ ergen sayılırım."

Levi omuzlarını silkti. "Yasal olarak reşitsin."

Cath onu itti.

"Ben senden sadece iki buçuk yaş büyüğüm, Cath."

8 Homey D. Clown isimli televizyon kahramanının çocuklarla oynarken kullandığı söz. (ç.n.)

“Üniversite yılıyla düşünülürse bu süre on yıla eşit sayılır.”

Levi gözlerini devirdi.

“Babam senin otuz yaşında olduğunu sandı.”

Levi başını geri çekti. “Yok artık... Gerçekten mi?”

Cath kıkırdadı. “Hayır.”

Levi odada Simon Snow serisine ait *Bunu Gördün mü?* oyununun olduğunu fark edip Cath’le oynama konusunda ısrarcı davrandı. Cath onu rahatlıkla yenebileceğini düşünmüştü ama Levi inanılmaz bir hafızaya sahipti ve soruların çoğu serinin kitaplarıyla değil, filmleriyle ilgiliydi.

“Eşcinsellik hakkında tek bir soru bile çıkmaması senin açısından şanssızlık sayılır,” dedi Levi. “Bu oyunu kazandığımda bana mavi kurdele takmanı istiyorum.”

Gece yarısı olduğunda Cath alt kattaki babası için endişelenmeye ve onun nasıl da uykuya ihtiyaç duyduğunu düşünmeye başladı.

“Yorgun musun?” diye sordu Levi’ye.

“Ben de çadırda mı yatacağım?”

“Buna sayvanlı yatak deniyor ve hayır. Sen kanepede yatacaksın. Babam senin yorgun olduğunu duyarsa belki artık çalışmayı bırakır.”

Levi başını salladı.

“Pijamaya falan ihtiyacın var mı?”

“Bir geceliğine üzerimdekilerle yatabilirim”

Cath ona temiz bir diş fırçası buldu, temiz çarşaf çıkardı ve kendi yastıklarından birini verdi.

Alt kata indiklerinde etraftaki kâğıtların sayısı artmıştı ama Cath’in babası hiç itiraz etmeden kanepeyi boşaltıp kızını alnından öptü. Cath ona, odasında çalışmaya devam etmeyeceğine dair söz verirdi.

“Misafirimizin önünde seni azarlamak zorunda kalmayayım,” dedi. Sonra kanepeyi hazırladı ve hem yüzü hem de saçlarının ön tarafı ıslak bir halde banyodan çıkan Levi’nin eline yastığını tutuşturdu. Levi yastığı kanepeye koyup Cath’e bakarak sırtıttı.

“Başka bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordu Cath.

Levi başını iki yana salladı. Geriye doğru bir adım atan Cath’in elini tuttu. Cath parmaklarıyla onun avcunu okşadıktan sonra elini geri çekti.

“İyi geceler,” dedi

“İyi geceler tatlım.”

Cath zihni bomboş, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atar halde gece üçte uyandı. Basamakların her halükârda gıcırdayacağını bilmesine rağmen parmak ucunda yürüyerek merdivenden indi. Mutfağa girip ocağın kapalı, arka kapının kilitli ve her şeyin yolunda olduğundan emin oldu.

Babasının kapısı açıktı ve onun nefesini duyana dek eşikte bekledi. Sonra elinden geldiğince sessiz bir şekilde kanepenin yanından geçti. Ön kapı da kilitliydi. Perdeler çekilmişti.

Caddeden geçen bir kar makinesinin sesi duyuluyordu.

Cath arkasını döndüğünde Levi'yi dirseğinin üzerinde doğrulmuş, kendisini seyrederken buldu.

Kazağını çıkarmış, bol, beyaz bir tişörtle kalmıştı. Saçları darma-dağınıktı ve dudaklarıyla gözleri uyku mahmurluğuyla iyice şişmişti.

Head, heart, hands...

"Ne oldu?" diye fısıldadı Levi.

Cath başını iki yana sallayıp koşar adım tekrar yukarı çıktı.

Levi, Starbucks'taki işine yetiyeceği için kahvaltıya kalamayacaktı. Cath'ın babasının en sevdiği hava durumu sunucusu Jim Flowers, yolların düne nazaran daha iyi olduğunu, yine de kimsenin "acele etmemesi" gerektiğini belirtmişti.

Babası Cath'i pazar günü okula kendisinin götürebileceğini söylemiş ama Levi karla kaplı Honda'ya bakarak gelip Cath'i almasının kendisi için sorun olmayacağını açıklamıştı.

"Demek bu çocuk senin yeni arkadaşın," dedi babası Cath'e. Verandada durmuş Levi'nin köşeden dönen kamyonetinin arkasından bakıyorlardı.

Cath başıyla onayladı.

"Hâlâ eve dönmeye hevesli misin? Omaha Üniversitesi'ne geçiş yapmaya? Hayatını psikolojik sorunlar yaşayan babana bakarak geçirmeye?"

Cath onun yanından yürüyüp salona girdi. "Kahvaltı?"

Güzel bir haftasonu oldu. Cath *Yola Devam*'a beş bin kelime daha ekledi. Babasıyla birlikte turp, lahana ve balıklı tako yedi. Wren'den sadece iki kez bahsettiler. Ve Levi pazar günü öğleden sonra onu almaya geldiğinde Cath basamakları ikiye indi.

Humdrum küçük, kırmızı bir topu sektiriyordu.

Simon en az bir yıl boyunca o topu her yere yanında götürmüştü. Watford'a geldiğinde topu kaybetmiş ve ona bir daha ihtiyaç duymamıştı.

"Yalan söylüyorsun," dedi Simon. "Sen ben değilsin. Benden bir parça olmazsın."

"Ben senden geriye kalanım," dedi Humdrum. Simon kendi sesinin hiçbir zaman bu kadar yüksek oktavlı ve şirin olmadığına yemin edebilirdi.

—*Simon Snow ve Yedinci Meşe Ağacı*, 23. Bölüm

© 2010 Gemma T. Leslie

YİRMİ SEKİZ

“Tanrım, Cather, benden sıkıldıysan açıkça söyle lütfen.”

Cath’in odasında, onun yatağına uzanmış Levi kız kardeşinin doğum günü için birkaç günlüğüne eve gideceğini açıklamış ve Cath de ona *seni özleyeceğim* ya da *iyi eğlenceler* yerine, “Ah, bu harika,” demişti.

“Öyle demek istemedim,” dedi Cath özür dileyerek. “Babam bu hafta sonu Tulsa’ya gidiyor yani bana ihtiyacı yok. Eve gittiğine göre senin de bana ihtiyacın olmayacak. Kısacası koca hafta sonunu yazarak geçirebilirim. *Yola Devam*’ın çok gerisinde kaldım...”

Hem çok geride kalmış hem de formdan düşmüştü.

Cath her gün birkaç satır yazı yazmadığı takdirde ipin ucunu kacıyor, hızını yitiriyordu. Kendini ya hiçbir yere varmayan, upuzun konuşmalar ya da Baz ve Simon’ın birbirlerinin yüz hatlarını ezberlediği sahneler yazarken buluyordu. (Yorumlardan anlaşıldığı kadarıyla bu sahneler tuhaf da olsa beğeni topluyor ama hikâyeye herhangi bir katkıda bulunmuyordu.)

“Benim yine de sana *ihtiyacım var*,” dedi Levi ona takılarak.

Bu sözleri Cath’in Levi’nin yüz hatlarını ezberlemeye çalıştığı (Levi’nin yüz hatları sürekli değiştiği için bunu yapmak Cath’in tahmin ettiğinden çok daha zordu), hiçbir yere varmayan bir konuşma izledi. Cath o an neredeyse Levi’yi öpecekti.

Levi aynı gün öğleden sonra şehirden ayrılmadan önce onunla vedalaşmak üzere odasına uğradığında Cath yine benzer bir öpme dür-

tüsünün etkisinde kaldı. O kaldırımında duruyordu, Levi ise kamyonetten dışarı sarkmıştı. Cath için dudaklarını yarı yolda buluşturmak çok kolay olurdu. Bu güvenli de olurdu çünkü Levi kamyonetin içindeydi ve şehirden ayrılmak üzereydi. Yani domino etkisi olmayacaktı. Yapılan bir hareketi diğeri izlemeyecekti. Aralarında *başka bir şey* yaşanmayacaktı.

Cath, Levi'yi öpseydi –ya da ona kendisini öpebileceğini belli etseydi– artık kasım ayındaki o yarı uykulu öpüşmeleriyle idare etmek zorunda kalmazdı.

Levi, Arnold'a gideli sadece altı saat olmuştu ama Cath daha şimdiden Simon'ın hikâyesine iki bin kelime eklemişti. O gece öylesine büyük ilerleme kaydetmişti ki bir sonraki gün hikâyeye ara verip kurgu yazma dersi projesine başlamayı, hatta belki de bitirmeyi düşünüyordu. Levi pazar günü döndüğünde ona ödevini tamamladığını söylemek harika olurdu.

Kapı açılıp Reagan içeri girdiğinde Cath sandalyesine yaslanmış kollarını esnetiyordu. (Bu defa yerinden bile sıçramamıştı.)

"Bakın burada kim varmış," dedi Reagan. "Hem de tek başına. Senin şu an Arnold'ın gururuyla takılıyor olman gerekmez miydi?"

"Levi kız kardeşinin doğum günü için evine gitti."

"Biliyorum." Reagan hiç acelesi yokmuş gibi gardiobunun önünde durdu. "Beni de onunla gitmeye ikna etmeye çalıştı. Bu çocuğun yalnızlığa alerjisi var."

"Beni de aynı şekilde ikna etmek istedi," dedi Cath.

"Onunla gitseydin nerede kalacaktın?"

"Henüz buna karar vermemişti."

"Hah," dedi Reagan, Olive Garden amblemlili kravatını gevşeterek. "Sırf bunun için Arnold'a gelebilirdim. Senin Marlisse'le tanıştığın anı görmek için."

"O kadar da kötü biri mi?"

"Herhalde artık düzelmiştir. Onu senin için ıslah ettim..." Reagan beyaz gömleğini başının üzerinden sıyrıp siyah bir kazağa uzandı. İçinde parlak mor bir sutyen vardı.

İşte buydu. Cath'ın beynine sızıp onu Levi'yi öpmekten alıkoyan şey buydu. Levi'nin eski kız arkadaşının rengarenk sutyenlerini görmek. Onu hayatına girecek diğer kızlara hazırlayan kişinin kim olduğunu bilmek. Cath, Reagan'ı bu kadar *sevmeseydi*...

Reagan, Cath'in yanına gelip başını yüzüne doğru uzattı. "Saçlarım sarımsaklı ekmek gibi mi kokuyor?"

Cath temkinli bir şekilde nefesini çekti. "Çok fazla değil."

"Kahretsin," dedi Reagan tekrar doğrularak. "Saçımı yıkayacak kadar zamanım yok." Kapıdaki aynanın karşısında saçlarını sallayıp çantasını aldı. "Pekâlâ," dedi, "olağanüstü bir durum olmadığı sürece bu gece oda tamamen sana ait. Uslu ol."

"Bugüne dek hep öyle oldum zaten," dedi Cath alaycı bir sesle.

Reagan homurdanarak dışarı çıktı.

Cath kaşlarını çatarak kapıya baktı. *Kıskanmak yok*. Bununla ilgili bir kural koymuşlardı ama Cath'in aynı konuda sadece kendisi için bir kural daha koyması gerekiyordu: *Kendini Reagan'la kıyaslama. Bu elmayla... greyfurtu kıyaslamak olur.*

Cath çok geçmeden telefonu çalınca içindeki son kıskançlık kırıntılarından da kurtulup gülümsedi. Levi yatmadan önce onu arayacağını söylemişti. Tam telefonu açacakken ekranda Wren'in ismini gördü. Wren.

İkisi Noel tatilinden sonra hiç konuşmamış, hatta mesajlaşmamıştı. Aradan neredeyse üç ay geçmişti. Wren neden şimdi onu arıyordu? Belki de yanlışlıkla onun numarasını tuşlamıştı. Belki yine ismi C'yle başlayan başka birisini aramak istemişti.

Cath ondan bir açıklama yapmasını bekliyormuş gibi bir süre elindeki telefona baktı. Telefon sustu. Cath ona bakmaya devam etti. Tekrar çaldı.

Wren.

Cath *cevapla* tuşuna basıp telefonu kulağına götürü. "Alo?"

"Alo?" Bu ses Wren'e ait değildi. "Cather?"

"Evet?"

"Tanrı'ya şükürler olsun. Ben... annen."

Annen. Cath telefonu kulağından uzaklaştırdı.

"Cather?"

"Evet," dedi Cath belli belirsiz duyulan bir sesle.

"Wren'le birlikte hastanedeğim."

Annen. Cather.

Wren.

"Neden? Wren iyi mi?"

"Çok fazla alkol almış. Kim olduğunu bilmiyorum ama birisi onu hastaneye bırakıp gitmiş. *Senin* biliyor olabileceğini düşündüm."

“Hayır,” dedi Cath, “bilmiyorum. Hemen oraya geliyorum. Hangi hastanedesiniz?”

“St. Elizabeth. Babanı aradım. O da uçakla buraya dönüyor.”

“Tamam,” dedi Cath. “Geliyorum.”

“Tamam,” dedi Laura. *Annen.* “Sevindim.”

Cath telefonu kulağından uzak tutmaya devam ederek başını salladı. Sonra onu kucağına bırakıp *Sonlandır* tuşuna bastı.

Reagan Cath için geri döndü. Cath önce Levi’yi aramayı denedi. Levi’nin dört saatlik mesafeden kendisine hiçbir yardımının dokunamayacağını biliyordu ama sadece onun sesini duymak istemişti. (“Bir yere ait olduğunu” bilmek, kendini güvende hissetmek.)

Levi telefonu açmayınca Cath ona “*wren hastanede*” şeklinde kısa bir mesaj gönderip babasını aradı. O da telefonu açmadı.

Reagan St. Elizabeth Hastanesi’nin nerede olduğunu biliyordu ve Cath’i tam kapının önünde bıraktı. “Seninle gelmemi ister misin?”

Cath, Reagan’ın onun aklından geçen asıl cevabı hissedeceğini umarak, “Hayır,” dedi. Reagan bunu hissedemeyip oradan ayrıldı ve Cath onu itecek cesareti bulamayarak bir süre döner kapının karşısında durdu.

Gece olduğu için hastanenin çoğu bölümü kapalıydı. Resepsiyon bankosu boştu ve ana asansörler çalışmıyordu. Cath çok geçmeden acil servise ulaşmıştı. Servisteki bir görevli Wren’in üst kata çıkarıldığını söyleyip onu yine bomboş bir başka koridora gönderdi.

Cath nihayet nasıl birisini aradığından tam manasıyla emin olmayarak altıncı kata çıktı. Laura’yı gözünde canlandırmak istediğinde sadece onun aile fotoğraflarındaki halini hatırlıyordu. Uzun kahverengi saçlar, iri, kahverengi gözler. Gümüş yüzükler. Taşlanmış kot pantolonlar. Düğün günü giydiği sarı renkli, sade yazlık elbisenin üzerinden belli olan karnı.

Fotoğraflardaki kadın orada değildi.

Bekleme salonunda, kucağındaki ellerini yumruk yapmış halde bir köşede oturan sarışın bir kadından başka kimse yoktu. Kadın Cath salona girdiğinde başını kaldırdı.

“Cather?”

Kadının sahip olduğu hatların ve taşıdığı renklerin Cath’e aşına gelen bir yüze dönüşmesi biraz zaman aldı. Bu süre içerisinde Cath’in ruhunun bir parçası bu sarışın yabancıya koşup onun beline sarıldı ve

yüzünü karnına gömdü. Diğer bir parçasıysa çığlık attı. Avaz avaz. Kalan son parçası da sırf karşısına geçip seyretmek için yeryüzünü ateşe verdi.

Kadın ayağa kalkıp Cath'e doğru yürüdü.

Cath hiç kıpırdamadan bekledi.

Laura, Cath'in yanından geçip hemşirelerin olduğu bölüme girdi ve onlara alçak sesle bir şeyler söyledi.

"Sen hastanın kız kardeşi misin?" diye sordu içerideki hemşire Cath'e bakarak.

Cath başını onaylarcasına salladı.

"Birkaç soru cevaplamanı istiyoruz."

Cath elinden geleni yaptı. Wren'in ne içtiğini bilmiyordu. Nerede ve kiminle olduğunu da.

Diğerleri Cath'in bir yabancıнын önünde cevaplamayı uygun bulmadığı türde sorulardı; orada öylece durup kendine bazı notlar alıyormuşçasına dikkatle onun yüzüne bakan Laura'nın önünde. Cath korumacı bir tavırla, çaresizlik içinde ona bakınca Laura köşedeki yerine döndü. *Wren sürekli içer miydi? Evet. Devamlı sarhoş olur muydu? Evet. Kendinden geçer miydi? Evet. Uyuşturucu alır mıydı? Cath bunu bilmiyordu. Düzenli olarak kullandığı bir ilaç var mıydı? Doğum kontrol hapı. Sağlık sigortası kartı taşıyorlar mıydı? Evet.*

"Onu görebilir miyim?" diye sordu Cath.

"Henüz değil," dedi hemşire.

"Peki durumu iyi mi?"

"Onun hemşiresi ben değilim ama doktoru annenize bilgi verdi."

Cath, Laura'ya, annesine, yorgun gözlere ve gerçekten pahalı bir kot pantolona sahip bu üzgün sarışına baktı. Onun karşısına oturup kendini toparladı. Bu bir kavuşma anı değildi; herhangi bir anlamı yoktu. Cath oraya Wren için gelmişti.

"Wren iyi mi?"

Annesi ona baktı. "Sanırım," dedi. "Henüz kendine gelmedi. Birisi birkaç saat kadar önce onu hastanenin acil servisine bırakıp gitmiş. Galiba o sırada... nefes darlığı çekiyormuş. Nasıl bir tedavi uyguladıklarını bilmiyorum. Serum alıyor. Her an kendine gelebilir. Bekliyoruz."

Laura'nın uzun katlar halinde kesilmiş saçları iki sivri kanat gibi çenesinin altına uzanıyordu. Üzerinde kolalı, beyaz bir gömlek, parmaklarında da çok sayıda yüzük vardı.

“Neden seni aradılar?” diye sordu Cath. Bunun kaba bir soru olup olmaması umurunda değildi.

“Ah,” dedi Laura. Krem rengi bir el çantasından Wren’in telefonunu çıkarıp Cath’e uzattı. Cath telefonu aldı.

“Rehberle bakmışlar,” dedi Laura. “Böyle durumlarda ilk aradıkları kişi hep anne olurmuş.”

Anne, diye düşündü Cath.

Sonra babasının numarasını tuşladı. Aramayı doğrudan telesekreter cevaplandırdı. Cath ayağa kalktı ve biraz yalnız kalabilmek için birkaç sandalye öteye yürüdü.

“Ben Cath, baba. Hastanedeyim. Henüz Wren’i görmedim. Daha fazla bilgi aldığımnda seni tekrar ararım.”

“Babanla daha önce görüştüm,” dedi Laura. “Tulsa’daymış.”

“Biliyorum,” dedi Cath elindeki telefona bakarak. “Beni neden *babam* aramadı?”

“Ben... ben ona seni benim arayacağımı söyledim. Babanın hava-yolları şirketiyle görüşmesi gerekiyordu.”

Cath tekrar oturdu. Bu defa Laura’nın karşısına oturmaya gerek görmemişti. Artık ne ona söyleyeceği ne de ondan duymak isteyeceği bir şey kalmıştı.

“Siz...” Laura boğazını temizledi. Her cümlesine onu tamamlamaya yetecek kadar nefesi yokmuş gibi başlıyordu. “Siz birbirinize hâlâ çok benziyorsunuz.”

Cath ona bakmak için hızla başını kaldırdı.

Önce karşısında kimse yokmuş gibi hissetti.

Sonra da bir kâbustan uyandığında kendisini avutması gereken kişiye baktığını.

Levi ne zaman annesini sorsa Cath onunla ilgili çok fazla şey hatırlamadığını söylerdi. Ve bu hep doğru olmuştu.

Ama artık değildi. Şimdi Laura’ya bu kadar yakın oturmak Cath’in beynindeki gizli, alçak bir kapının kilidini açmıştı. Annesinin, evlerindeki yemek masasının karşı tarafında oturduğunu çok net görebiliyordu. Wren’in söylediği bir şeylere gülüyordu. Wren anlattıkça o gülüyordu. Burnundan soluyarak gülüyordu. Annesi atkuyruğu şeklinde topladığı koyu renkli saçlarına bir kalem sıkıştırırdı ve her şeyin resmini yapabiliirdi. Bir çiçeğin. Bir denizatının. Tek boynuzlu bir atın. Onlara kızdığında parmaklarını sıklatırdı. Telefonda konuşurken; şık,

şık, şık. Kaşlarını çatar, dişlerini gösterirdi. “Şişşt.” Babalarıyla beraber yatak odasında ve bağıırıyordu. Hayvanat bahçesinde Wren’in bir tavuskuşunun peşinden koşmasına yardım ediyordu. Zencefilli çörek için hamur açıyordu. Telefonda ve parmaklarını şıklatıyordu. Yatak odasında ve bağıırıyordu. Verandada durmuş, Cath’in saçlarını defalarca kulaklarının arkasına itiyor, uzun parmağıyla yanağını okşuyor ve yakında döneceğine dair sözler veriyordu.

“Biz ikiziz,” dedi Cath. Çünkü aklına bundan daha aptalca bir cevap gelmemişti. Çünkü bunu söyleyen öz anneniz olduğunda “birbirinize hâlâ çok benziyorsunuz” cümlesinin hak ettiği en iyi cevap buydu.

Cath telefonunu çıkarıp Levi’ye bir mesaj attı. “*şu an hastanede-yim, wren’i hâlâ göremedim. alkol zehirlenmesi. annem burada. yarın seni ararım.*” Sonra ekledi: “*orada olduğunu, eninde sonunda bu mesajı okuyacağını bilmek kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.*” Telefonundaki şarj göstergesi kırmızıya döndü.

Laura da kendi telefonunu çıkardı (Cath ona neden Laura deyip duruyordu? Küçük bir çocukken annesinin ismini bile bilmezdi. Babaları ona “balım” diye seslenir o da babalarına –gergin ve temkinli bir sesle– “Art” derdi.) Laura birilerine, büyük ihtimalle eşine mesaj yazıyordu ve bu Cath’i her nedense sinirlendirdi. Onun şu an birilerine mesaj yazıyor olması. Yeni bir hayatı olduğunu açıkça gözler önüne sermesi.

Cath kollarını kavuşturup bakışlarını hemşirelerin olduğu bölüme çevirdi. Gözlerinin dolduğunu hissettiğinde kendine bu yaşların Wren için olduğunu söyledi ki bir kısmı gerçekten de öyleydi.

Beklediler.

Beklemeye devam ettiler.

Ama birlikte değil.

Laura bir kez ayağa kalkıp tuvalete gitti. Tıpkı Wren gibi kalçasını sallayıp saçlarını yüzünden geriye atarak yürüyordu. “Kahve ister misin?” diye sordu Cath’e.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Cath.

Laura gittiğinde bir kez daha babasına ulaşmayı denedi. Babası telefonu açsa biraz daha gözyaşı dökeneğinden, hatta ona “babacığım” diyeceğinden emindi. Babası telefonu açmadı.

Laura beraberinde getirdiği su şişesini Cath’in yanındaki masaya bıraktı. Cath şişeyi açmadı.

Hemşireler onları görmezden geliyordu. Laura bir derginin sayfalarını karıştırdı. Bekleme salonuna bir doktor girince ikisi birden ayağa fırladı.

“Bayan Avery?” dedi doktor Cath’ın annesine bakarak.

“Durumu nasıl?” diye sordu Laura. Cath bunun yerinde bir tepki olduğunu düşündü.

“Sanırım iyileşecek,” dedi doktor. “Nefesi düzene girdi. Vücudunun oksijen seviyesi iyi. Serum alıyor ve az önce benimle konuşacak kadar kendine geldi. Korkmuş olabilir. Bazen korku bizim için değerlidir.”

“Onu görebilir miyim?” diye sordu Cath.

Doktor, Cath’e baktı. Cath onun aklından *ikizler* diye geçirdiğini duyar gibi oldu. “Evet,” dedi adam. “Sanırım bu sorun olmaz. Ona bir tahlil daha uygulayacağız. İşimiz bittiğinde hemşire gelip sizi çağırır.”

Cath başını sallayıp kollarını karnının üzerinde kavuşturdu.

“Teşekkür ederim,” dedi Laura.

Cath oturup tekrar beklemeye koyuldu. Ama Laura hâlâ hemşire bölümünün önünde duruyordu. Kısa süre sonra az önce oturduğu sandalyeye gidip çantasını aldı, kullanılmış bir mendili cebine soktu ve gergin bir tavırla çantanın saplarını düzeltti.

“Şey,” dedi. “Sanırım artık eve dönmeliyim.”

“Ne?” dedi Cath başını hızla kaldırıp ona bakarak.

“Gitmeliyim,” dedi Laura. “Baban az sonra burada olur.”

“Ama... şu an gidemezsin.”

Laura çantasını koluna astı.

“Doktoru duydun,” dedi Cath. “Birkaç dakika sonra onu görebileceğiz.”

“Bunu sen yap,” dedi Laura. “İçeri sen girmelisin.”

“Sen de benimle gelmelisin.”

“Bunu gerçekten istiyor musun?” Laura’nın sesi keskindi ve Cath biraz irkildiğini hissetti.

“Wren öyle olmasını isterdi.”

“Bundan o kadar da emin olma,” dedi Laura. Sesi bir kez daha yorgun çıkmış, yüzünü buruşturmuştu. “Bak... aslında burada olmamalıydım. Beni şans eseri aradılar. Artık sen buradasın ve baban da yolda...”

“Hastanedeki birisini yapayalnız bırakıp gidemezsin,” dedi Cath. Sesi alev alev yanıyordu.

“Wren yalnız değil,” dedi Laura sert bir sesle. “Sen varsın.”

Cath ayağa fırlayıp olduğu yerde ileri geri sallanmaya başladı. *Wren değil*, diye düşündü. *Kastettiğim Wren değil*.

Laura çantasını daha da yukarı çekti. "Cather..."

"Böyle çekip gidemezsin..."

"Doğru olan bu," dedi Laura sesini alçaltarak.

"Hangi evrende?" Cath öfkenin, patlamak üzere olan bir şişe mantarı gibi boğazından yukarı yükseldiğini hissedebiliyordu. "Hangi anne hastanedeki çocuğunu bir kez olsun görmeden çekip gider? Hangi anne *çekip gider*? Wren şu an kendinde değil ki onun bu hale gelmesinde senin payın olmadığını düşünüyorsan hayal âleminde yaşıyorsun demektir. On yıldır görmediğin diğer kızın da burada ve sen gidiyorsun öyle mi? Şu an gidiyorsun öyle mi?"

"Konu *benmişim* gibi davranma," dedi Laura tıslayarak. "Belli ki sen beni burada istemiyorsun."

"Konu *benim*," dedi Cath. "Ben seni istemek ya da istememek zorunda değilim. Seni kazanmak zorunda değilim."

"Cather..." Laura ellerini yumruk yapmış, dudaklarını tek çizgi haline getirmişti. "Sana ulaşmak istedim. Denedim."

"Sen *benim annemsin*," dedi Cath. O ellerini daha da sıkı yumruk yapmıştı. "Olmuyorsa daha fazla gayret etmelisin."

Laura çantasının sapını çekiştirerek, "Şimdi bu konuyu tartışmanın ne yeri ne de zamanı," dedi net ve yumuşak bir sesle. "Wren'le daha sonra konuşacağım. Seninle de konuşmak isterim. Seninle *konusmayı* çok isterim Cather ama ben buraya ait değilim."

Cath başını iki yana salladı. "Şu an benimle konuşmak için tek şansın," dedi öfkeyle. Daha mantıklı bir şeyler söyleyebilmeyi isterdi. Daha fazla ya da daha anlamlı kelimeler kullanabilmeyi. "Başka şansın olmayacak."

Laura başını yukarı kaldırıp saçlarını geriye attı. Bu konuşma onun için bitmişti. O Havalı Olan'dı. "Ben buraya ait değilim," diye tekrarladı. "Böyle bir anda işlere burnumu sokamam."

Bu sözlerle birlikte omuzlarını geriye atıp kalçalarını sallayarak oradan uzaklaştı.

Sihirbaz'a gördüklerini anlatmalıydı.

Nihayet Humdrum'la karşılaştım efendim. Artık kiminle savaştığımızı biliyorum... benimle.

"Senden geriye kalan," demişti canavar.

Benden geriye kalan ne? diye düşündü Simon. Bir hayalet mi? Bir delik mi? Bir yankı mı? Titrek ellere sahip öfkeli bir çocuk mu?

—*Simon Snow ve Yedinci Meşe Ağacı*, 24. Bölüm

© 2010 Gemma T. Leslie

YİRMİ DOKUZ

Hemşire ancak bir saat sonra geri dönebildi. Cath bu süre içerisinde Laura'nın getirdiği suyu içti. Yüzünü tişörtüne sildi. Bu hastanenin bekleme salonunun St. Richard Hastanesi'ne kıyasla ne kadar güzel olduğunu düşündü. Telefonuyla oyalanmak istedi ama şarjı tamamen bitmişti.

Hemşire geldiğinde Cath ayağa kalktı. "Siz Wren Avery için mi geldiniz?" diye sordu kadın ona.

Cath başını yukarı aşağı salladı.

"Artık içeri girebilirsiniz. Annenizi beklemek ister misiniz?"

Cath bu defa başını iki yana salladı.

Wren tek kişilik bir odadaydı. Oda karanlık, Wren'in gözleri kapalıydı. Cath onun uyuyup uyumadığını bilmiyordu.

"Özellikle dikkat etmem gereken bir şey var mı?" diye sordu hemşireye.

"Hayır, kendisi şu an dinleniyor."

"Birazdan babamız da burada olacak."

"Tamam. Onu buraya yönlendiririz."

Cath yavaşça, sessizce Wren'in yatağının yanındaki sandalyeye oturdu. Wren solgun görünüyordu. Yanağında koyu renkli bir nokta, belki de bir çürük vardı. Saçları Noel'de olduğundan daha uzundu ve gözlerine dökülüp boynuna doğru kıvrılmıştı. Cath onları geriye attı.

“Şu an uyumuyorum,” diye fısıldadı Wren.

“Hâlâ sarhoş musun?”

“Biraz. Sersem gibiyim.”

Cath onu sakinleştirmek istercesine Wren’in saçlarını tekrar geriye attı. Onu değilse bile kendini sakinleştirmek için. “Neler oldu?”

“Hatırlamıyorum.”

“Seni buraya kim getirdi?”

Wren omuzlarını silketti. Koluna serum takılmış, işaretparmağına bir şey bantlanmıştı. Yakınında durunca teninden buram buram kusmuk kokusu yayılıyordu. Ve Tide çamaşır deterjanıyla, Marc Jacobs Lola parfümünün karışımından oluşan kendi kokusu.

“İyi misin?”

“Sersem gibiyim,” dedi Wren. “Midem bulanıyor.”

“Babam yolda.”

Wren inledi.

Cath başını, yatağın kenarında kavuşturduğu kollarına yaslayarak nefesini bıraktı. “Seni buraya getirenin kim olduğunu bilmiyorum ama iyi ki bunu yapmış,” dedi. “Ben... üzgünüm.”

Yanında olmadığın için, sen beni yanında istemediğin için, yanında olsam bile seni nasıl durduracağımı bilmediğin için.

Şimdi Wren’in iyi olduğunu kendi gözleriyle gördüğü için yorgunluk olanca ağırlığıyla üzerine çökmüştü. Gözlüğünü montunun cebine koyup başını tekrar kollarına yasladı. Wren’in inlediğini duyduğunda içi geçmek üzereydi; hatta belki de çoktan uyumuştı. Cath başını kaldırdı. Wren ağlıyordu. Kapalı gözlerinden akan yaşlar saçlarına doğru süzülüyordu. Cath onun yüzünü okşayan yaşları neredeyse kendisinin de hissettiğini söyleyebilirdi. “Ne oldu?” diye sordu.

Wren başını iki yana salladı. Cath, Wren’in yüzündeki yaşları sildikten sonra elini tişörtüne sürttü.

“Hemşireyi çağırayım mı?”

Wren başını tekrar iki yana sallayıp yataкта kıpırdandı. “Yanıma gel,” dedi Cath’e yer açarak.

“Emin misin?” diye sordu Cath. “Kendi kusmuğunda boğulmana sebep olmak istemem.”

“Artık kusacak halim kalmadı,” diye fısıldadı Wren.

Cath botlarını çıkarıp korkuluğun üzerinden yatağa tırmandı ve Wren'in kendisi için açtığı boşluğa uzandı. Kolunu dikkatle Wren'in boynunun altına yerleştirdi. "İşte," dedi.

Wren, Cath'e sokulup başını omzuna yasladı. Cath kardeşinin kordondaki kordonları düzelttikten sonra onun elini sımsıkı tuttu. Wren'in eli terden yapış yapış olmuştu. Omuzları hâlâ titriyordu.

"Artık geçti," dedi Cath. "Geçti."

Cath, Wren uyuyana dek gözlerini kapamamaya çalıştı ama oda karanlık, o yorgun ve etraftaki her şey bulanıktı.

Cath babalarının, "Ah, Tanrım," dediğini duydu. "Ah, Wren. Bebeğim."

Gözlerini açtığı anda babaları onlara doğru eğilmiş, her ikisinin birden alnını öpüyordu. Cath dikkatle doğruldu. Wren'in gözleri şişip çapaklanmıştı ama açıktı.

Babaları geri çekilip Wren'in yanağına dokundu. "Yüce Tanrım," dedi başını iki yana sallayarak. "Kızım benim."

Üzerinde gri bir kumaş pantolonla, beline sokmadığı açık mavi bir gömlek vardı. Beyaz yıldızlarla süslü turuncu kravatı cebinden dışarı sarkmıştı. *Sunum kıyafeti*, diye geçirdi içinden Cath.

Her zaman yaptığı gibi babasının gözlerini kontrol etti. Yorgun ve parlak ama berrak görünüyorlardı.

Cath başı derde giren kendisi olmadığı halde bir anda duyguların saldırısına uğrayıp babasına sarıldı ve onun kalp atışlarını duyana dek yüzünü buruşuk gömleğine gömdü. Babasının sıcak kolunun kendisini sardığını hissetti. Onun sadece, "Tamam," dediğini duydu. Aynı anda Wren, Cath'in elini tuttu. "Tamam," diye tekrarladı babaları. "Artık geçti."

Wren'in hastanede kalması gerekmiyordu. "Evde de uyuyup su içebilirsin," demişti doktor.

Gerçek evlerinde. Omaha'da. "Benimle geliyorsun," dedi babaları ve Wren buna itiraz etmedi.

"Ben de geliyorum," dedi Cath ve babası başıyla onayladı.

Hemşirelerden biri Wren'in serumunu çıkardı. Cath kardeşini tuvalete götürdü ve o lavaboya öğürürken sırtına vurdu. Sonra onun yüzünü yıkamasına ve bir kot pantolonla askılı bir bluz giymesine yardımcı oldu.

“Montun nerede?” diye sordu babaları. Wren omzunu silkmekle yetindi. Cath üzerindeki hırkayı çıkarıp Wren’e verdi.

“Ter kokuyor,” dedi Wren.

“Üzerindeki en güzel koku bu olmalı,” dedi Cath.

Sonra oturup Wren’in evraklarını beklediler. Hemşire onun bağımlılık konusunda uzman bir doktorla görüşmek isteyip istemediğini sordu. Wren istemedi. Babaları sadece kaşlarını çatı.

“Bir şeyler yedin mi?” diye sordu Cath ona.

Babası esnedi. “Yolda durup yeriz.”

“Arabayı ben kullanıyorum,” dedi Cath.

Babaları Tuls’a’dan önceki gece kalkan bir uçak bulmaya çalışmış ama ancak o gün öğleden sonraya yer bulabildiği için araba kiralayıp –“Kelly bana şirketin kredi kartını verdi,” demişti– ve yedi saat boyunca direksiyon sallamıştı.

Hemşire çıkış evraklarıyla dönüp Wren’e hastaneden ancak bir tekerlekli sandalyeyle ayrılacağını söyledi. “Hastanemizin kuralı böyle.”

Wren biraz yakınıp sızlandı ama babaları tekerlekli sandalyenin arkasına geçip, “İtiraz etmeyi mi yoksa eve dönmeyi mi tercih edersin?” dedi.

Hemşire onları bekleme salonuna alırken Cath, Laura’nın hâlâ orada oturduğunu görmeyi bekleyerek heyecanlandığını hissetti. *Uzak ihtimal*, diye geçirdi sonra içinden.

Kapılar açıldı ve Wren hıçkırığa benzer küçük bir çığlık attı. Cath bir an Laura’nın gerçekten de hâlâ *orada olabileceğini* düşündü. Ya da belki Wren tekrar kusmayı deniyordu.

Salonda başını ellerinin arasına almış, genç bir çocuk oturuyordu. Çocuk Wren’in çığlığını duyup başını kaldırdıktan sonra ayağa kalktı. Wren sandalyeden kalkıp yalpalaya yalpalaya ona doğru yürüdü. Çocuk Wren’i kollarının arasına alıp yüzünü onun kusmuk kaplı saçlarına gömdü.

Bu, Muggsy’s’teki o iriyarı çocuktü. Etrafa yumruklar savuran çocuk. Cath onun ismini hatırlayamadı. Javier. Julio...

“Kim bu?” diye sordu babası.

“Jandro,” dedi Cath.

“Ah,” dedi babası ikisinin birbirine sarılmasını seyredererek. “Jandro.”

"Evet..." Cath, Wren'i hastanenin acil servisine getirip sonra yapayalnız bırakan kişinin Jandro olmadığını umdu. Jandro'nun Wren'in yanağındaki çürükten haberi olmadığını umdu.

"Selam," dedi aynı anda birisi ve Cath koridorun tam ortasında durduğunu fark ederek kenara çekildi. "Selam," diye tekrarladı aynı kişi.

Cath başını kaldırıp baktığında Levi'nin gülümseyen yüzüyle karşılaştı.

"*Selam,*" dedi o da kelimenin sonuna neredeyse bir ünlem işareti ekleyerek. "Burada ne işin var?"

"Mesajını aldım. Sana cevap yazdım."

"Telefonumun şarjı bitti." Cath onun kenarları kırıkan gözlerine, içinin rahatladığını söyleyen dudaklarındaki gülümsemeye bakıp Levi'yi tüm detaylarıyla hafızasına kazımaya çalıştı.

Levi'nin elinde iki bardak kahve vardı ve pazen gömleğinin cebinde bir muz duruyordu. "Bay Avery?" dedi kahvelerden birini Cath'ın babasına uzatarak. "Bu Jandro içindi ama sanırım o kendine gelmiş."

Cath'ın babası kahveyi aldı. "Teşekkürler. Levi."

"Levi," dedi Cath bir kez daha. Gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu farkındaydı.

"Buraya kadar gelmene gerek yoktu."

Levi elini gevşek bir yumruk haline getirip nazik bir hareketle onun çenesini dürttüğten sonra Cath'e yaklaştı. "Elbette vardı."

Cath gülümsememeye çalışsa da dudaklarına kulaklarının dışarı fırlamasına neden olacak kadar geniş bir gülümseme yayıldığını hissetti.

"Beni içeri almadılar," dedi Levi. "Jandro'yu da. İçeriye sadece birinci derece yakınlar girebiliyormuş."

Cath başını salladı.

"Kardeşin iyi mi?"

"Evet. Biraz fazla içmiş. Şimdi kendinden utanıyor... Üçümüz Omaha'ya dönüyoruz."

"Peki sen iyi misin?"

"Evet. *Evet.*" Cath, Levi'nin elini tutup sıktı. "Teşekkür ederim," dedi.

"Burada olduğumu bile bilmiyordun."

"Artık biliyorum ve şu an hissettiklerim geçmişe yönelik. Teşekkür ederim... Kız kardeşinin doğum günü partisini kaçırdın mı?"

"Hayır. Parti yarın kilise ziyaretinden sonra olacak. Herhangi bir şeye ihtiyacın yoksa biraz kestirip eve döneceğim."

"Hayır, yok."

"Aç mısın?"

Cath güldü. "Yoksa bana bir muz mu ikram edeceksin?"

"Sana bir muzun yarısını ikram edeceğim," dedi Levi onun elini bırakıp. Cath'e kahveyi verip cebinden çıkardığı muzı soydu. Cath dönüp Wren'e baktı. Kardeşi Jandro'yu babasına tanıştırmakla meşguldü. Berbat görünüyordu ama Jandro ona prensesmiş gibi bakıyordu. Cath Levi'nin kendisine uzattığı yarım muzı aldı. "Şeref," dedi Levi kendi muzunu onunkine vurarak.

Cath bakışlarını Levi'den ayırmadan muzı yedi. "Sana şu an gökyüzündeki ayı bile verebilirim," dedi.

Gözleri mutlulukla parlayan Levi tek kaşını kaldırdı. "Peki onu benim için feda eder misin?"

Eve dönüş yolunda arabayı Cath kullandı. Önce McDonald's'a uğradılar ve babaları kendine iki balıklı sandviç sipariş edip ikisinin de bu yüzden başının etini yeme hakkına sahip olmadığını söyledi.

Wren suratını buruşturdu. "Şu an senin kolesterolünün yükselecek olması umurumda bile değil. Beni asıl rahatsız eden sandvicin kokusu."

"Karaciğerini iflas ettirecek kadar içmeseydin belki de bu kadar rahatsız olmazdın," dedi babaları. Cath o an babasının ortada bir sorun yokmuş gibi davranmayacağını anladı. Bundan böyle Wren'i başıboş bırakmayacağını.

Cath çizburgerini direksiyona bastırıp otobanda hız limitine uymaya çalışan tek kişi olarak yola devam etti.

Eve ulaştıklarında Wren kendini hemen duşa attı.

Babaları ne yapacağını bilemiyormuş gibi salonda dikiliyordu. "Sonra sen duş al," dedi Cath ona. "Ben o kadar da kirli sayılmam."

"Bütün bu olanları konuşmalıyız," dedi babası. "Bu gece. Yani sen değil. Senin konuşman gerekmiyor. Wren'le ikimiz konuşmalıyız. Aslında onunla Noel'de konuşmalıydım ama o sıralar öylesine çok şey yaşıyordu ki..."

"Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok, Cath."

"Bu konuda ben de suçluyum. Gerçeği senden sakladım."

Babası gözlüğünü çıkarıp alnını ovuşturdu. "Gerçeği saklama konusunda çok da başarılı sayılmazsın. Ben Wren'in ne yaptığının farkındaydım... Onun, ne bileyim işte, hatasını düzeltteğini falan sandım. Bunu bir daha yapmayacağını." Şimdi kravatu cebinden tamamen dışarı sarkmıştı.

"Uykuya ihtiyacın var," dedi Cath ona. "Bir duş alıp yatsan iyi olur."

O sırada Wren üzerinde babalarının bornozuyla banyodan çıktı ve onlara belli belirsiz gülümsedi. Cath babasının koluna hafifçe vurduktan sonra kardeşinin peşi sıra üst kata çıktı. Odaya girdiğinde Wren şifoniyerinin karşısına geçmiş, sabırsız bir halde, neredeyse tamamen boş olan bir çekmecenin altını üstüne getiriyordu. "Bu evde tek bir pijamamız bile yok."

"Sakin ol, Junie B. Jones," dedi Cath kendi şifoniyerine giderek. "İşte." Wren'e lisedeki beden derslerinden kalan bir tişörtle bir şort uzattı.

Wren üzerini değiştirip yatağına yattı. Cath onun yanına, yorganın üstüne oturdu.

"Kusmuk kokuyorsun," dedi Wren.

"Senin kusmuğun," dedi Cath. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun." Wren gözlerini kapadı.

Cath onun alnına hafifçe vurdu. "O çocuk senin erkek arkadaşın mıydı?"

"Evet," diye fısıldadı Wren. "Alejandro."

"Alejandro," dedi Cath j'yi hırıldayarak söyleyip r'yi yuvarlayarak. "Onunla geçen dönemden beri çıkıyor musunuz?"

"Evet."

"Dün gece de onunla mıydın?"

Wren başını iki yana salladı. Kirpiklerinin arasında gözyaşları birikmeye başlamıştı.

"Kiminle beraberdin?"

"Courtney'yle."

"Yüzünü kim çürüttü?"

"Hatırlamıyorum."

"Ama bunu yapan Alejandro değildi."

Wren'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Tanrım, Cath. Hayır, değildi." Gözlerini tekrar kapayıp irkildi. "Alejandro bu olaydan sonra büyük

ihtimalle benden ayrılır. Sarhoş olmamdan nefret ediyor. Bunun bana hiç yakışmadığını söylüyor.”

“Bu sabah hiç de senden ayrılacakmış gibi görünmüyordu.”

Wren derin, titrek bir nefes aldı. “Şu an bu konuyu düşünecek halde değilim.”

“Düşünme,” dedi Cath. “Uyu.”

Wren uyudu. Cath aşağı indi. Babası duş bile almadan uyumuştı.

Cath açıklayamadığı bir biçimde kendini huzurlu hissetti. Hastane-
nin lobisinde birbirlerinden ayrılırlarken Levi’nin ağzından çıkan son
söz, “Telefonunu şarj et, Cath,” olmuştu. Cath telefonunu şarja taktı.
Sonra da çamaşırları yıkamaya koyuldu.

“Biz arkadaş olamayız,” dedi Baz topu Simon’a fırlatarak.

“Nedenmiş o?” dedi Simon topu havaya atıp dizinde sektirerek.

“Çünkü birbirimizin düşmanınız.”

“İlla düşman kalmamız gerekmiyor. Böyle bir kural yok.”

“Böyle bir kural var,” dedi Baz. “Bu kuralı ben koydum. *Snow’la dost olma. Onun zaten yeterince dostu var.*” Bu sözlerle birlikte Simon’ı omzuyla kenara itip topu kendi dizine geçirdi.

“Beni sinir ediyorsun,” dedi Simon.

“Güzel. Demek senin ezeli düşmanın olarak görevimi layıkıyla yerine getiriyorum.”

“Benim asıl ezeli düşmanım, Humdrum.”

“Hımmm,” dedi Baz yere düşen topu tekrar Simon’a atarak.

“Göreceğiz bakalım. Bu hikâye henüz sona ermedi.”

—“Sen Bunu Seversin Baz,” Eylül 2008

FanFixx.net yazarları *Sihircath* ve *Wrengârenk*

OTUZ

“Bu konu hakkında konuşmamıza gerek yok,” dedi Wren.

“Alkol zehirlenmesi yüzünden hastaneye kaldırıldın,” dedi babaları.

“Bu konuyu konuşacağız.”

Cath onların karşılıklı oturduğu masaya folyoya sarılı birkaç burrito bırakıp masanın başına geçti. “Konuşacak bir şey yok,” dedi Wren ısrarla. Hâlâ berbat görünüyordu. Gözlerinin altında halkalar oluşmuş, teni mumla kaplanmış gibi sararmıştı.

“Sen bana bu kadar içmemem gerektiğini söyleyeceksin ve ben de sana haklı olduğumu...”

“Hayır,” dedi babaları Wren’in sözünü keserek, “ben sana bir daha ağzına içki sürmemen gerektiğini söyleyeceğim.”

“Eh, bu çok da gerçekçi bir istek sayılmaz.”

Babaları yumruğunu masaya indirdi. “Lanet olsun, nedenmiş o?”

Wren sandalyesine yaslanıp bir süre kendine gelmeye çalıştı. Babaları kızlara asla küfür etmezdi. “Çünkü herkes içki içer,” dedi soğukkanlı bir tavırla. Evdeki Tek Mantıklı Kişi.

“Kız kardeşin içmiyor.”

Wren gözlerini devirdi. “Affedersin ama ben üniversite yıllarımı yurttaki odamda suratım bir karış asık halde eşcinsel sihirbazlar hakkında hikâyeler yazarak heba edecek değilim.”

“İtiraz ediyorum,” dedi Cath burrito’lardan birine uzanarak.

"Kabul edildi," dedi babaları. "Kız kardeşinin not ortalaması dört... Ah, Wren. Üstelik onun çok kibar bir erkek arkadaşı var. Bence Cath üniversite yıllarını en iyi şekilde geçiriyor."

Wren başını hızla yukarı kaldırdı. "Senin bir erkek arkadaşın mı var?"

"Levi'yle tanışmadın mı?" Babaları buna hem şaşırmış... hem de üzülmüş görünüyordu. "Siz küs müsünüz?"

"Oda arkadaşının sevgilisini elinden mi aldın?" diye sordu Wren gözlerini fal taşı gibi açarak.

"Bu uzun bir hikâye," dedi Cath.

Wren gözlerini Cath'den ayırmadan, "Onu öptün mü?" diye sordu.

"Wren," dedi babaları. "Ben bu konuda ciddiylim."

"Ne dememi bekliyorsun? Çok fazla alkol aldım."

"Kontrolden çıktın," dedi babaları.

"Ben iyiyim. Sadece on sekiz yaşındayım."

"Aynen öyle," dedi babaları. "Eve geri dönüyorsun."

Cath neredeyse ağzındaki eti püskürtecekti.

"Hayır, dönmiyorum."

"Dönüyorsun."

"Beni buna zorlayamazsın," dedi Wren on iki yaşındaki bir kız gibi konuşarak.

"İstersem zorlayabilirim," dedi babaları. Parmaklarını masaya öylesine sert vuruyordu ki insan canının yandığını düşünüyordu. "Ben senin babanım. Otoritemi kullanmamın zamanı geldi. Aslında bunu çok daha önce yapmalıydım ama zararın neresinden dönsen kârdır. *Ben senin babanım.*"

"Baba," diye fısıldadı Cath.

"Hayır," dedi babası bakışlarını Wren'den ayırmadan. "Sana bunun olmasına izin vermeyeceğim. Bir daha asla böyle bir telefon almayacağım. Şu andan itibaren her hafta sonumu senin nerede, kiminle zaman geçirdiğini ve kendini rezil ettiğini bilecek kadar ayık olup olmadığını düşünerek harcamayacağım."

Cath babasının daha önce hiç bu kadar öfkelenildiğini görmemişti. Onun bağırıp çağırdığını duymuş, elini kolunu sallayarak küfredtiğini ve kulaklarından ateş püskürttüğünü görmüştü ama bu hiddetin hedefi hiçbir zaman onlar olmamıştı. Bu öfke hiçbir zaman onlara *yöneltilmemiştir*.

Parmağıyla Wren'i gösterip, "Bu bir uyarı," dedi babaları neredeyse bağırarak. "Bu başına gelebilecek felaketin habercisi. Ve sen bunu görmezden geliyorsun. Hangi baba kızının olanlardan ders almadığını bilip de onu tekrar o okula gönderir?"

"Ben on sekiz yaşındayım!" diye haykırdı Wren. Cath onun böyle davranarak yanlış yolda olduğunu düşündü.

"Umurumda değil!" diye bağırdı babaları. "Sen hâlâ kızsınsın."

"Dönem ortasındayız. Bütün derslerden kalacağım."

"Kendini tekilayla zehirlerken okulunu ya da geleceğini düşünmüyordun."

Wren başını kaldırdı. "Tekila içtiğimi nereden biliyorsun?"

"Tanrım, Wren," dedi babaları. "Margarita karıştırıcısı gibi kokuyordun."

"Hâlâ biraz öyle kokuyorsun," diye mırıldandı Cath.

Wren dirseklerini masaya yaslayıp yüzünü ellerine gömdü. "Herkes içki içiyor," dedi inatla.

Babaları sandalyesini geri itti. "Kendin için söyleyeceğin tek şey buyusa benim de söyleyeceğim tek şey şu: *Eve dönüyorsun.*"

Bu sözlerle birlikte odasına girip kapıyı arkasından çarptı.

Wren başını ve ellerini masaya bıraktı.

Cath oturduğu sandalyeyi onunkine yaklaştırdı. "Aspirin ister misin?"

Wren kısa bir süre sessiz kaldı. "Bana neden kızgın değilsin?"

"Neden öyle olayım ki?" diye sordu Cath.

"Kasımdan beri bana kızgınsın. Hatta *temmuzdan beri.*"

"Eh, artık öfkem geçti diyelim. Başın ağrıyor mu?"

"Öfken geçti mi?" Wren yanağını masaya yaslayıp tekrar Cath'e doğru döndü.

"Dün gece beni korkuttun," dedi Cath. "Senden bir daha asla bu kadar uzaklaşmak istemediğime karar verdim. Ya ölseydin? Ve ben seninle üç aydır görüşmüyor olsaydım?"

"Ölecek falan değildim." Wren gözlerini devirdi.

"Babam haklı," dedi Cath. "Bir ahmak gibi konuşuyorsun."

Wren başını masaya çevirip yüzünü bileğine sürttü. "İçkiden vazgeçmeyeceğim."

Cath ona, *neden?* diye sormak isterdi. Bunun yerine, “O zaman bir süre ara ver. Yılın kalanında içki içme. Sırf babama bunu yapabileceğini göstermek için,” dedi.

“Erkek arkadaşın olduğuna inanamıyorum,” diye fısıldadı Wren. “Ve benim bundan haberim bile olmadı.” Omuzları titremeye başladı. Tekrar ağlıyordu. Cath onun hiç bu kadar çok ağladığını görmemişti.

“Hey...” dedi. “Geçti artık.”

“Ölecek değildim.”

“Tamam.”

“Ben sadece... seni çok özledim.”

“Hâlâ sarhoş musun?”

“Sanmıyorum.”

Cath sandalyesinin ucuna oturup öne doğru uzanarak Wren’in saçlarına dokundu. “Bitti artık. Ben de seni özledim. Bu içki problemini değil ama seni özledim.”

“Sana kötü davrandım,” diye fısıldadı Wren yüzünü masadan kaldırmadan.

“Ben de sana.”

“Bu doğru,” dedi Wren, “Ama... Tanrım, beni affedecek misin?”

“Hayır,” dedi Cath.

Wren perişan halde ona baktı.

“Seni affetmem gerekiyor. İkimizin arasında farklı bir bağ var. Sen benim *içimdesin*. Her zaman. Ne olursa olsun.”

Wren başını kaldırıp başparmaklarıyla gözlerini sildi. “Öyle mi?” Cath başını salladı. “Öyle.”

Babaları koşmaya gitti.

Wren bir buritto yedikten sonra yatağa girdi.

Cath nihayet Levi’den gelen tüm mesajları okuyacak zaman bulabilmişti.

“hemen geri dönüyorum... 3 gibi orada olurum.”

“cather... sen benim için gerçekten değerlisin. bunu söylemenin tam zamanı diye düşündüm. bir saat sonra oradayım.”

“bekleme salonundayım. sadece aileden olanları içeri alıyorlar. handros da burada. bana ihtiyacın olursa buradayım, tamam mı?”

"arnold'a döndüm. harika bir gün. arnold'da kül rengi kanyonlar ve kum tepelikleri olduğunu biliyor muydun? buradaki biyolojik çeşitliliği görsen gözlerin yaşarardı, Cather Avery. beni ara tatlım. bu beni mutlaka araman gerektiği anlamına geliyor... aslında beni aramak zorunda değilsin tatlım, canın isterse arayabilirsin. beni ara, beni ara, beni ara."

Cath onu aradı. Levi telefonu açtığında ailesiyle birlikte yemekteydi. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedi Cath. "Sadece ortam biraz gergin. Babam Wren'e çok kızdı ama ne bana ne de ona öfkesini göstermeyi biliyor. Wren tam bir şımarık çocuk gibi davranıyor. Sanırım hatalı olduğunda nasıl davranması gerektiğinden haberi yok."

"Seninle uzun uzun konuşabilmeyi isterdim," dedi Levi, "ama an-nem ailemiz bir aradayken telefon görüşmesi yapmamızı istemiyor. Seni yarın yoldan ararım, tamam mı?"

"Bunu ancak yol dümdüz ve trafik yoksa kabul edebilirim."

"Yarın okula dönüyor musun?" diye sordu Levi.

"Bilmiyorum."

"Seni özledim."

"Bu çok saçma," dedi Cath. "Daha bu sabah görüştük."

"Sorun zaman değil," dedi Levi. Cath onun gülümsediğini hissedebiliyordu. "Aramızdaki mesafe."

Levi birkaç dakika sonra Cath'e bir mesaj gönderdi: *"bir FİKRİM var... madem canın sıkılıyor ve beni özlediyorsun ikimiz hakkında müstehcen bir hayran kurgusu yazmaya ne dersin? sonra bana da okursun. harika bir fikir değil mi?"*

Cath budala gibi telefona bakıp gülümsedi.

Levi'yi ardında bırakıp eve dönmesinin kendisine neler hissettireceğini hayal etti. O yaz tatilini Levi yanında olmadan nasıl geçireceğini bile bilemiyordu.

Babaları bunu yapmazdı. Wren'i okuldan almazdı. Bu çılgınlık olurdu...

Ama babaları zaten *çılındı*. Ve belki de haklıydı. Wren kontrol-den çıkmıştı. Hem de olabilecek en kötü şekilde... yardıma ihtiyacı olmadığını düşünerek.

Cath, Wren'in eve döneceği düşüncesinden hoşlanmıştı. Wren ve babası aynı evde olursa Cath'ın onlara göz kulak olabilmesi kolaylaşmıştı. Keşke onlara göz kulak olmak üzere eve bırakabileceği bir parçası olsaydı.

Sokak kapısı açıldı ve koşudan dönen babaları suratı bir karış asık, nefes nefese içeri girdi. Anahtarlarını ve telefonunu masaya bıraktı. Yüzünü silmek için çıkardığı gözlüğünü tekrar takarak, "Selam," dedi Cath'e.

"Selam," dedi Cath. "Burrito'nu fırına koydum."

Babası başını sallayıp mutfığa girdi. Cath onu takip etti.

"Wren'i affetmemi söylemek için mi geldin?" diye sordu babası.

"Hayır."

"Ölebilir, Cath."

"Biliyorum. Sanırım işler bir süredir bu kadar kötü gidiyordu. Şu an hayatta olmasını şansına borçlu."

"Öyle olduğunu düşünüyoruz."

"Ben sadece... Onu okuldan alacak mısın?"

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

Cath başını iki yana salladı. "Belki psikolojik destek alabilir."

Babası Cath ona ıslak bir şey fırlatmış gibi yüzünü buruşturdu. "Tanrım, Cath. Birileri seni psikolojik destek almaya zorlasa neler hissederdin?"

Zorladı zaten, diye düşündü Cath. "Bundan nefret ederdim," dedi.

"Aynen..." Babası fırındaki burrito'yu bir tabağa alıp kendine bir bardak süt doldurdu. Hâlâ yorgun ve perişan görünüyordu.

"Seni seviyorum," dedi Cath ona.

Babası süt kutusunu bardağın üzerinde tutarak ona baktı. Endişenin sebep olduğu alındaki çizgilerin bir kısmı silinmişti. "Ben de seni," dedi soru sorar gibi.

"Bunu sana söylemenin tam zamanı olduğunu düşündüm," dedi Cath.

Babası gözlerinde yoğun duygularla başını salladı.

"Bilgisayarını ödünç alabilir miyim?" diye sordu Cath.

"Evet. Elbette. Onu..."

"Nerede olduğunu biliyorum. Teşekkürler." Cath salona girip babasının gümüş rengi dizüstü bilgisayarını aldı. Cath böyle bir bilgisayara sahip olmak için yanıp tutuşuyor ama babası ona sürekli 1800 dolarlık bir kelime işlemcisine ihtiyacı olmadığını söylüyordu.

Cath yukarı çıktığında Wren telefonda ağlıyordu. Onu görünce yatağından kalkıp gardıroba yürüdü ve yere oturup kapıyı arkasından kapadı. Ağlaması dışında yaptıklarında şaşılacak bir taraf yoktu; biraz yalnız kalmaya ihtiyaç duyduklarında her ikisi de bunu yapardı. Gardıropları epeyce büyüktü.

Cath FanFixx hesabını açıp yorumlara göz gezdirerek vakit öldürdü. Her yoruma tek tek cevap verebilmesi imkânsız olduğu için, *"Herkes selam ve teşekkürler. Şu sıralar mesajlarınızı yanıtlayamayacak kadar yoğunum!"* şeklinde genel bir cevap yazdı. Sonra yazdığı hikâyenin son bölümünü açtı.

Baz'ın, annesinin mezar taşının önünde diz çöktüğü sahnede kalmıştı. Baz annesine, babasına neden karşı çıktığını, Simon'ın tarafında olmak için neden Pitch ailesine yüz çevirdiğini açıklamaya çalışıyordu.

"Sadece Simon için değil," dedi Baz uzun parmaklarını annesinin, mezar taşındaki isminde dolaştırarak. "Watford için. Sihirbazlar Âlemi için."

Wren bir süre sonra gardıroptan çıkıp Cath'in yatağına oturdu. Cath ona yer açıp yazmaya devam etti.

Wren çok geçmeden yorganın altına girip uyuyakaldı.

Az sonra babaları merdivenin üst basamağından içeri baktı. Dudaklarını kıpırdatarak Cath'e *iyi geceler* dedi. Cath başını sallamakla yetindi.

Hikâyesine bin kelime ekledi.

Sonra beş yüz kelime daha.

Oda karanlıktı ve Cath, Wren'in ne zamandan beri uyanık olduğunu ya da ne zamandan beri onun dirseğinin üzerinden yazdıklarını okuduğunu bilmiyordu.

"Sihirbaz, Simon'a gerçekten ihanet edecek mi yoksa bu sadece bir aldatmaca mı?" diye fısıldadı. Wren odada uyuyan kimse olmadığı halde.

"Sanırım ona gerçekten ihanet edecek," dedi Cath.

"Simon'ın ejderha yumurtalarını yaktığı o bölümün ardından üç gün boyunca ağladım."

Cath yazmayı bıraktı. *"O bölümü okudun mu?"*

"Elbette okudum. Sen yazdığın hikâyenin bu aralar kaç kez tıklanıldığını bilmiyor musun? Takipçilerinin sayısı tavan yaptı. İnsanlar Yola Devam'ın tek bir bölümünü bile kaçırmıyorlar."

"Ben senin onu okumayı uzun süre önce bıraktığını sanıyordum," dedi Cath.

“Eh, yanılmışsın.” Wren başını eline yasladı. “Yanıldığın diğer pek çok önemli konuya bir de bu eklendi.”

“Sanırım Sihirbaz, Baz’ı öldürecek.” Cath henüz bunu kimseye, editörüne bile söylememişti.

Wren yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle doğruldu. “Cath,” diye fısıldadı. “Hayır...”

“Alejandro senden ayrıldı mı?”

Wren başını iki yana salladı. “Hayır... sadece biraz üzgün. Cath. Baz’ı öldüremezsin.”

Cath ona ne diyeceğini bilemedi.

Wren bilgisayarı tutup kendi kucığına çekti. “Tanrım, işine karışmak gibi olmasın ama...”

Cath pazar günü, yani ertesi sabah uyandığında odada yalnızdı. Burnuna kahve kokusu geliyordu. Ve yemek.

Aşağı indiğinde babasını önünde bir defterle masada otururken buldu. Cath ona bilgisayarını iade etti. “Ah, güzel,” dedi babası. “Wren seni beklememiz gerektiğini söylemişti.”

“Ne için?”

“Kararımı açıklamam için. Başınıza Kral Süleyman kesileceğim.”

“Kral Süleyman da kim?”

“Sizin dinden uzak yetişmenizi isteyen annenizdi.”

“Senin bizi annesiz yetiştirmen gerektiğini düşünen de oydu.”

“Güzel bir noktaya parmak bastın canım. Wren? Hadi gel. Kardeşin uyandı.”

Wren elinde bir tava ve nihaleyle salona girdi. “Sen uyuyordun,” dedi nihaleyi masaya koyarak, “o yüzden kahvaltıyı ben hazırladım.”

“Ah, Tanrım,” dedi babaları. “Bu Gravioli mi yoksa?”

“Hayır,” dedi Wren, “yeni *peynirli* Gravioli.”

“Haydi otur,” dedi babaları. “Biraz konuşalım.” Üzerinde yine koşu kıyafeti vardı. Gergin ve huzursuz görünüyordu.

Wren oturdu. Neşeli görünmeye çalışsa da o da gergindi; Cath bunu ellerini yumruk yapmasından anlamıştı. Ona doğru uzanıp yumruklarını açmak istedi.

“Pekâlâ,” dedi babaları. İttiği gravioli tabağı masanın tam ortasında durdu. “İşte şartlarım: Okula dönebilirsin.” Wren ve Cath aynı anda

nefesini bıraktı. "Ama bir daha içkiyi ağzına bile sürmeyeceksin. Az içtim, erkek arkadaşım ile içtim, partideydim falan anlamam. Bu haftadan itibaren her hafta destek alacak ve Adsız Alkolikler toplantılarına katılacaksın."

"Baba," dedi Wren. "Ben alkolik değilim."

"Güzel. Bu bir bulaşıcı hastalık değil. Toplantılara katılacaksın."

"Ben de seninle gelirim," diye teklif etti Cath.

"Söyleyeceklerim bitmedi," dedi babaları.

"Daha ne istiyorsun?" diye sızlandı Wren. "Kan testi mi?"

"Her hafta sonu eve geleceksin."

"Baba."

"İstersen eve temelli de dönebilirsin. Karar senin."

"Benim Lincoln'de bir hayatım var," dedi Wren.

"Bana hayattan bahsetme evlat. Sen sahip olduğun hayata saygı duymuyorsun."

Wren ellerini birer kömür parçası gibi sımsıkı kucığına yerleştirmişti. Cath onun ayağını tekmeledi. Wren'in başı öne düştü. "Tamam," dedi. "Tamam."

"Güzel," dedi babaları. Aldığı nefesi bir süre bırakmadı. "Hazır olduğunuzda sizi okula bırakırım."

Ayağa kalkıp Gravioli'ye baktı. "Ben bunu yemem."

Cath tavayı kendine doğru çekip bir kaşık aldı. "Ben yerim." Gravioli'den bir ısırık aldı. Şehriyeli kısmı hemen ağzında eridi. "Böylesine yumuşak olmasına bayılıyorum," dedi. "Dişlerimi kullanmak zorunda olmamak hoşuma gidiyor."

Wren bir süre Cath'i seyrettikten sonra ondan kaşığı kapıp Gravioli'yi tattı. "Normal Gravioli'den farkı yok..."

Cath kaşığı geri aldı. "Ama daha yoğun bir peynir tadı var."

"Üç keyifli yiyecek bir arada," dedi Wren.

"Pizza yastıkları gibi."

"Islak Cheetos gibi."

"İğrenç," dedi Cath. "Bu sloganı asla kullanamayız."

“Artık beni etrafında istemediğın hissine kapılıyorrum.”

“Ben seni *hiçbir zaman* etrafımda istemedim,” dedi Simon oda arkadaşının yanından geçmeye çalışarak.

“Haklısın,” dedi Baz. Kapının önünü kapadı. “Bu *doğruydu*. Ta ki sen aslında beni *her zaman* etrafında görmeyi istediğine, kalbimin yakınlarda bir yerde attığını bilmediğın sürece hayatın bomboş olduğuna karar verene dek.”

“Ben böyle bir karar mı vermişim?”

“Belki de bu kararı veren benim. Boş ver. Nasıl olsa ikisi de aynı şey.”

Belli ki canı sıkılan Simon derin bir nefes aldı.

“Snow. Canın mı sıkıldı yoksa?”

“Biraz.”

“Yüce Aleister, bugünleri göreceğım aklıma gelmezdi.”

—*Yola Devam Simon*, Şubat 2012

FanFixx.net yazarı *Sihircath*

OTUZ BİR

Schramm Yurdu'na ulaştıklarında Alejandro onları bekliyordu. Cath'le resmi bir tavırla el sıkıştı. "Cemiyet üyesi erkeklerin hepsi böyle," dedi Wren. Sonra Jandro'nun, Doğu Kampüsü'nde Çiftlik Evi ismindeki bir derneğe üye olduğunu açıkladı. "İsmi gerçekten de bu."

Çiftlik Evi üyelerinin büyük kısmı Nebraska'nın merkeze uzak yerlerinde yaşayan ziraat fakültesi öğrencilerinden oluşuyordu. Jandro da, aslında Wyoming sınırları içerisinde sayılan Scottsbluff'tan gelmişti. "Ben Scottsbluff'ta Meksikalıların yaşadığını bile bilmiyordum," dedi Wren. "Ama Jandro koca bir topluluk olduğunu iddia ediyor."

Jandro birkaç cümle dışında çok fazla konuşmadı. "Nihayet seninle tanıştığımıza sevindim, Cath. Wren sürekli senden bahsediyor. Onunla konuşabilmek için senin yayınladığın Simon Snow hikâyelerini okumayı bitirmesini beklemem gerekiyor." Alejandro düzgün kesilmiş kısa saçları, futbol oynamaya müsait vücuduyla Wren'in diğer erkek arkadaşlarından çok farklı sayılmazdı ama Cath kız kardeşinin başka hiçbir erkeğe ona baktığı gibi baktığını hatırlamıyordu. Bambaşka bir insana dönmüş gibi.

Levi, Arnold'dan döndüğünde saat on olmuştu.

Cath çoktan duş alıp pijamalarını giymişti. O hafta sonu iki gün değil, iki yıl sürmüş gibi hissediyordu. Levi'nin, *üniversiteye yeni başlayan birisinin zaman mefhumu*, dediğini duyar gibi oluyordu. Levi döndüğünü

haber vermek için onu aramıştı. Artık aynı şehirde olduklarını bilmek Cath'ın yüreğindeki özlemi alevlendirmişti. Daha doğrusu midesindeki. Neden insanlar sürekli yürekten bahsedirdi? Cath, Levi'yle ilgili her türlü duyguyu midesinde hissediyordu.

"Yanına uğrayabilir miyim?" diye sordu Levi. Bunu gerçekten istiyormuş gibiydi. "Sana iyi geceler dilemek için?"

"Reagan burada," dedi Cath. "Şu an duş alıyor. Sanırım birazdan yatacak."

"Peki sen buraya gelsen?"

"Nereye gideceğiz?"

"Kamyonette oturabiliriz."

"Dışarıda hava buz gibi."

"Isıtıcıyı açarız."

"Kamyonetinin ısıtıcısı çalışmıyor ki."

"O zaman evime gideriz," dedi Levi çekinerek.

"Ev arkadaşların orada değil mi?" Cath sanki yapacağı itirazlardan oluşan bir liste hazırlamıştı ve şimdi listedeki her maddeyi tek tek sıralıyordu. Artık saydığı itirazların mantıklı olup olmadığından bile emin değildi.

"Öyle olsa da önemli değil," dedi Levi şansını zorlayarak. "Benim odam ayrı. Hem onlar da seninle tanışmak istiyorlar."

"Sanırım ben o partide çoğuyla tanışmıştım."

Levi sızlandı. "Reagan bize kaç kural sıralamıştı?"

"Bilmem, beş ya da altı?"

"Pekâlâ işte yedinci kural: Çok gerekmedikçe o lanet olasıca partiden söz etmek yok."

Cath gülümsedi. "Ama o zaman elimde seninle uğraşacak ne kalır?"

"Bir şeyler bulacağından eminim."

"Artık seninle uğraşmayacağım. Bana hep iyi davranıyorsun."

"Benimle eve gel, Cath," dedi Levi. Sesi gülümsediğini belli ediyordu. "Saat erken ve henüz yatağa girmek istemiyorum."

"Ben hiçbir zaman yatağa girmek istemiyorum ama bir şekilde idare ediyoruz."

"Dur bir dakika, sen ciddi misin?"

"Evet," diye fısıldadı Cath.

"Benimle eve gel, Cath," dedi Levi de fısıldayarak.

"Senin günah yuvana mı?"

"Evet, tanıdığım herkes odam için bu tabiri kullanıyor."

"Ah," dedi Cath. "Sana söyledim. Senin evine... senin odana girmek benim için çok fazla. İçeri adım adım attığımız anda karşımıza bir yatak çıkacak. Sonra da ben yaşadığım huzursuzluk yüzünden kusacağım."

"Ve arzudan?"

"Çoğunlukla gerginlikten."

"Bunu neden bu kadar büyük bir olay haline getiriyorsun? *Senin* odanda yataktan başka eşya yok."

"Benim odamda *iki* yatak ve *iki* çalışma masası var," dedi Cath. "Ve oda arkadaşımın her an içeri dalabilme tehdidi."

"İşte bu yüzden benim evime gitmeliyiz. Orada bizi kimse rahatsız edemez."

"Beni huzursuz eden de bu zaten."

Levi *hımm* dedi. Bir şeyler düşünüyormuş gibiydi. "Peki sana dokunmayacağıma dair söz versem?"

Cath güldü. "Şimdi oraya gelmek için hiç hevesim kalmadı."

"Önce senin bana dokunmana izin vereceğimi söylesem?"

"Şaka mı yapıyorsun? Bu ilişkide asıl güvenilirmez kişi benim. Ben ellerimi kullanmaya bayılırım."

"Bugüne dek bunu ispatlayacak bir davranışta bulunmadın Cather."

"*Beynimde* hep ellerimi kullanırım."

"Senin beyninde yaşamak istiyorum."

Cath, Levi kendisini görebilirmiş gibi eliyle yüzünü kapadı. Çoğunlukla birbirlerine bu şekilde kur yapmazlardı. Böylesine açıkça. Belki de Cath'ın bunu yapmasına sebep olan, telefonda konuşmasıydı. Ya da belki o hafta sonu yaşananlardı. O hafta sonu yaşanan her şey.

"Hey, Cath..." dedi Levi usulca. "Biz tam olarak neyi bekliyoruz?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen cinsel perhizde misin?"

Cath güldü ama yine de kendini hakarete uğramış gibi hissettiğini belli etmeyi başardı. "*Hayır*."

"Bu..." Levi kendini bir şey söylemeye zorluyormuş gibi çabucak nefesini bıraktı. "Bu hâlâ güven meselesi mi? Benim senin güvenini kazanmamla mı ilgili?"

Cath neredeyse hiç duyulmayan bir sesle, "Tanrım, Levi," dedi. "Hayır. Ben sana güveniyorum."

"Kastettiğim seks değil," dedi Levi. "Yani... sadece o değil. Kendini daha iyi hissedeceksen seks konusunu tamamen rafa kaldırabiliriz."

"Tamamen mi?"

"Şimdilik. Seni buna zorlamadığımı, bunun şu an ihtimal dahilinde bile olmadığını bilersen rahatlayıp... sana dokunmama izin verir misin?"

"Ne tür bir dokunmadan bahsediyorsun?"

"Bir oyuncak bebeğin üzerinde göstermemi ister misin?"

Cath güldü.

"Dokunmak," dedi Levi. "Sana dokunmak istiyorum. Sana sarılmak istiyorum. Başka seçeneklerimiz de olsa bile sana sokularak oturmak istiyorum."

Cath derin bir nefes aldı. Levi'ye, bu konuşmanın devamını getirmeyi borçlu olduğunu hissediyordu. En azından onun söylediklerine karşılık vermeyi. "Ben de sana dokunmak istiyorum."

"Öyle mi?"

"Öyle."

"Ne tür bir dokunmadan bahsediyorsun?"

"Kredi kartının limiti bu konuşmayı karşılayabilecek mi?"

Levi güldü. "Benimle eve gel, Cath. Seni özledim. Ve henüz yatağa girmek istemiyorum."

Aynı anda kapı açıldı ve Reagan üzerinde bir tişört ve tayt, saçlarında bir havluyla odaya girdi.

"Peki, tamam," dedi Cath. "Ne zaman burada olursun?"

Levi'nin o an sırttığı belliydi. "Şu an aşağıdayım."

Cath yün örgülü bir taytla Wren'in yurttaki odasından aldığı uzun, ekose bir gömlek giydi. Şövalye eldivenlerine benzettiği parmaksız, örgü eldivenlerini de takınca, pembe bir zincir zırha bürünmüş bir şövalye gibi olmuştu. Levi'nin onun yünlü giysilere olan takıntısıyla alay etmesi bu takıntıyı daha da uç noktalara taşıyordu.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" diye sordu Reagan.

"Levi az önce geldi."

"Dönmeni bekleyeyim mi?" dedi oda arkadaşı alaycı bir imayla.

“Evet,” dedi Cath. “Bekle. Böylece kendi koyduğun kuralları nasıl da hiç çekinmeden çiğnediğini düşünmek için bolca zamanın olur.”

Cath asansörü beklerken kendini aptal gibi hissetti. Etrafta pijamalı kızlar dolanırken o dışarı çıkmak üzere giyinmişti.

Lobiye indiğinde Levi bir sütuna yaslanmış, önceden tanıyormuş gibi görüldüğü bir kızla konuşuyordu. Cath’i görünce dudaklarındaki gülümseme genişledi ve sütundan uzaklaşıp kıza çabucak el salladı.

“Selam.” Cath’in başına bir öpücük kondurdu. “Saçların ıslak.”

“Yıkandıklarında hep ıslak olurlar.”

Levi, Cath’in kapüşonunu başına çekti. Cath önce davranıp onun elini tuttu ve karşılığında her zamankinden daha parlak bir gülümsemeyle ödüllendirildi.

Levi’yle birlikte binadan çıkarlarken Cath’in kalbi, yani midesi ona buraya ancak ertesi sabah dönebileceğini söylüyordu.

Cath önce Levi’nin evinde yine bir parti düzenlendiğini düşündü. Müzik çalıyordu ve evin neredeyse her odası insan doluydu.

Ama içeridekiler sadece Levi’nin ev arkadaşları, onların dostları, kız arkadaşları ve belki de bir tanesinin erkek arkadaşıydı.

Levi, Cath’i hepsiyle tek tek tanıştırdı. “Bu Cather.” “Bu benim kız arkadaşım, Cather.” “Millet? Bu Cather.” Cath tanıştığı herkese gergince gülümsedi. Bir tanesinin bile ismini hatırlayamayacağından emindi.

Sonra Levi onu merdivenden yukarı çıkardı. Dar ve tuhaf sahanlıklar, düzensiz aralıklarla uzanan koridorlar bu merdivenlerin eve sonradan eklendiğini açıkça belli ediyordu. Levi, Cath’e kimin nerede kaldığını tek tek gösterdi. Tuvaletleri işaret etti. Daha şimdiden üç kat çıkmışlardı ve Levi çıkmaya devam ediyordu. Basamaklar ikisinin yan yana yürüyemeyeceği kadar daraldığında Levi önden yürüdü.

Merdiven son bir kez daha döndükten sonra tek bir kapının önünde sona erdi. Levi durup iki taraftaki korkuluklara tutunarak sıkılğan bir tavırla Cath’e baktı.

“Cather.” Sırıttı. “Şu an seni odama çıkarmış bulunuyorum.”

“Odanın bir labirentin sonunda olduğunu kim tahmin ederdi ki?”

Levi kapıyı açtıktan sonra Cath’i iki elinden yukarı çekerek odaya soktu.

Dar çatı pencereleri olan oda küçüktü. Tepede lamba olmadığı için Levi çift kişilik yatağının yanındaki abajuru açtı. Burası gerçekten de içinde sadece bir yatak ve en az elli yıllık parlak, turkuvaz bir çift kişilik kanepe olan bir odaydı.

Cath etrafına baktı. “Şu an evin en yüksek noktasındayız değil mi?”

“Hizmetçi katındayız,” dedi Levi. “Bunca merdiveni tırmanmaya gönüllü tek kişi bendim.”

“Kanepeyi buraya nasıl çıkardın?”

“Tommy’yi bana yardımcı olmaya ikna ettim. Berbat bir deneyimdi. Birilerinin odadaki yatağı bütün o dönemeçlerden geçirerek nasıl olup da buraya çıkardığını hiç bilmiyorum. Bu yatak asırlardır burada olmalı.”

Cath huzursuzca kıpırdanınca ahşap zemin gıcırdadı. Levi’nin yatağı dağınıktı ve üzerinde eski görünümlü bir yorganla dağınık duran yastıklar vardı. Levi yorganı düzeltip yere düşmüş yastıklardan aldı.

Bu odada olmak bir evde olmaktan çok dışarıda olmak gibiydi. Sanki duvarları yoktu. Cath pencerelerden içeri sızan rüzgârın uğultusunu duyabiliyordu.

“Odan epeyce soğuk olmalı...”

“Yazın da çok sıcak oluyor,” dedi Levi. “Susadın mı? Çay yapabilirim. Aslında sana bu soruyu aşağıda sormam gerekirdi.”

“Gerek yok,” dedi Cath.

Levi’nin saçları tavana değiyordu. “Üzerimi değiştirmemin sakıncası var mı?” diye sordu. “Evden ayrılmadan önce atlara su verdim. Her yerim çamur oldu.”

Cath bu sözlere gülümseyerek karşılık vermeye çalıştı. “Elbette değiştirebilirsin.”

Odanın bir duvarına çekmeceli dolaplar monte edilmişti. Levi içlerinden birinin önünde diz çöktükten sonra odadan çıktı; kapının eşiği onun boyuna göre en az üç santim kısaydı. Cath dikkatli bir şekilde kanepeye oturdu. Teninde kumaşın soğukluğunu hissetti. Elini kabarık şekil ve çiçeklerle kaplı kaygan pamuklu kumaşın üzerinde gezdirdi.

Levi’nin odası düşündüğünden çok daha kötüydü.

Karanlıktı. Her şeyden uzaktı. Ağaçların arasındaydı. Büyülüydü.

Burada matematik testi yapmak bile müstehcen bir olay sayılırdı.

Cath montunu Levi’nin yatağına bıraktıktan sonra çamurlu çizme-lerini çıkarıp bacaklarını kanepeye yerleştirdi. Nefesini tuttuğunda en

az iki kat aşığında bangır bangır çalan Bon Iver'ın sesi bir fısıltı halinde kulağına ulaşıyordu.

Levi geri döndüğünde Cath henüz onunla yüzleşmeye hazır değildi (ki bu yüzleşme eninde sonunda gerçekleşecekti). Levi yüzünü yıkamış, kot pantolonla açık mavi bir oduncu gömleği giymişti. Bu renk ona yakışıyordu. Bronz yüzünü, sarı saçlarını ve pembe dudaklarını vur-guluyordu. Levi aynen Cath'ın tahmin ettiği gibi onun yanına oturdu. Bu oda kişisel bir alan yaratacak kadar geniş değildi.

Levi gevşekçe avuçlarının arasına aldığı Cath'ın eline baktı, parmak uçlarıyla onun parmaklarını okşadı.

Cath derin bir nefes aldı. "Burada yaşamaya nasıl karar verdin?"

"Starbucks'ta Tommy'yle birlikte çalışıyordum. Eski oda arkadaş-larından biri mezun olup taşınmıştı. Ben de üç beleşçiyle bir arada yaşıyordum ve merdiven çıkmakla sorunum yoktu. Tommy'nin babası bu evi yatırım için almış. Tommy ikinci sınıftan beri bu evde yaşıyor."

"Peki şu an ne yapıyor?"

"Hukuk okuyor."

Cath başını salladı. Levi onu tutmaya devam ettikçe eli daha da çok gıdıklanıyordu. Parmaklarını esnetip usulca nefes aldı.

"Hoşuna mı gitti?" diye sordu Levi başını kaldırmadan ona bakarak. Cath bir kez daha başını salladı. Levi ona bu şekilde dokunmaya devam ederse yakında bunu bile yapamayacaktı; gözlerini bir kez kırparak evet, iki kez kırparak hayır diyebilecekti.

"Ee, anlat bakalım, bu hafta sonu neler oldu?" diye sordu Levi. "Herkes iyi mi?"

Cath başını iki yana salladı. "Çılgınca bir hafta sonuydu. Herkes iyi. Wren'le aramız düzeldi. Sanırım barıştık."

Levi'nin dudağının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Öyle mi?"

"Evet."

"Bu harika." Levi'nin bunu gerçekten hissederek söylediği açıkça belli oluyordu.

"Evet," dedi Cath. "Öyle. Ben..."

Levi bacaklarından birini yukarı çekip diziyile Cath'ın kalçasını dürttü. Cath resmen olduğu yerde sıçrayıp kanepenin koluna oturdu.

Levi yarı gülüp yarı iç geçirerek hayal kırıklığını yansıtan bir ses çıkardı ve yüzünü buruşturdu. "Gerçekten bu kadar gergin misin?"

“Sanırım,” dedi Cath. “Üzgünüm.”

“Bunun sebebini biliyor musun? Yani seni bu kadar gergin yapan şeyin ne olduğunu biliyor musun? Ben bazı şeyleri rafa kaldırmakla ilgili söylediklerimde ciddi dim.”

“Burada raf falan yok,” dedi Cath. “Sadece yatak var.”

Levi, onun elini göğsüne götürdü. “Korktuğun şey bu mu?”

“Korktuğum şeyin ne olduğunu bilmiyorum...” Bu yalandı. Koca bir yalan. Cath, Levi’nin kendisine dokunmaya başlamasıyla birlikte duramamaktan korkuyordu. Henüz buna hazır olmamaktan korkuyordu. Durmasını bilmeyen bir kız. “Üzgünüm,” dedi. Levi onun ellerine baktı. Yüzünde öylesine büyük bir hayal kırıklığı ve şaşkınlık vardı ki Cath ona böyle davrandığı için kendinden nefret etti. Ona karşı dürüst olmadığı için. Ona mesafeli davrandığı için. O kendisi için bunca zahmete girdiği halde.

“Bu hafta sonu yaptıklarına...” dedi Levi’ye sokulmaya çalışarak. Dizini onun yanındaki şilteye bastırdı. “Teşekkür ederim.”

Levi gülümsedi ve başını kaldırmadan gözlerini Cath’e çevirdi.

“Sana bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam,” dedi Cath. “Hastaneye gelmenin. Yanıma gelmenin.” Levi onun elini sıktı. Cath sözlerine devam etti. “Senin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam,” dedi. “Levi.”

Levi bu defa başını ona çevirdi. Gözleri umut yüklüydü. Bakışları temkinliydi.

“Buraya gel,” dedi Cath’ın elini çekiştirerek.

“Bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum.”

Levi çenesini sıktı. “Bir önerim var.”

“Sana hayran kurgusu falan okuyamam,” dedi Cath ona takılarak. “Bilgisayarım yanımda değil.”

“Telefonun yok mu?”

Cath başını yana eğdi. “Önereceğin şey gerçekten bu muydu? Hayran kurgusu okumak mıydı?”

“Evet,” dedi Levi, Cath’ın avcunu okşayarak. “Hayran kurgusu okumak seni her zaman rahatlatıyor.”

“Hikâyeyi sevdiğin için okumamı istediğini sanıyordum...”

“Hikâyeyi *seviyorum*. Onun seni rahatlatmasını da. Şu tavşanla ilgili bölümü hâlâ bitirmedin. Ayrıca bana *Yola Devam*’dan tek bir kelime bile okumadın.”

Cath bakışlarını montuna çevirdi. Telefonu cebindeydi. “Kendimi seni hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyorum,” dedi. “Buraya gelip seninle bir şeyler yapmamı bekliyordun, sana saçma bir hayran kurgusu okumamı değil.”

Levi dudaklarını ısırıp kahrkahasını bastırdı. “*Bir şeyler yapmak*. Bu sokak jargonu mu? Haydi Cath, hikâyenin kalan kısmında neler olduğunu merak ediyorum. Tavşanı öldürmüşlerdi ve Simon Baz’ın bir vampir olduğunu öğrenmişti.”

“Bunu istediğine emin misin?”

Hâlâ fazlasıyla temkinli görünen Levi gülümseyip başını salladı.

Cath kanepeden öne doğru eğilip telefonunu aldı. İnternette kendi hikâyelerini aratmaya alışık değildi ama “Sihircath” ve “Beşinci Tavşan” şeklinde arama yaptığında yazdığı hikâye doğrudan karşısına çıktı.

Levi kaldıkları yeri arayan Cath’ın beline sarılıp onu tekrar kendine çekti. “Böyle dursak olur mu?”

Cath başını evet dercesine salladı. “Şu kısmı okumuş muydum? *Simon ne söyleyeceğini bilemedi. Bütün bu şahit olduklarına... nasıl bir tepki vereceğini.*”

“Evet, sanırım okumuştun.”

“Peki tavşanın ateş aldığı bölüme gelmiş miydik?”

“Ne? Hayır.”

“Tamam,” dedi Cath. “Sanırım nerede kaldığımızı buldum.” Levi’nin göğsüne yaslandı ve çenesinin saçlarına dokunduğunu hissetti. *Her şey yolunda*, diye geçirdi içinden, *bunu daha önce de yapmıştım*. Gözlüğünü başının üzerine kaldırıp boğazını temizledi.

Simon ne söyleyeceğini bilemedi. Bütün bu şahit olduklarına... nasıl bir tepki vereceğini.

Yerdeki kılıcı alıp pelerinine sildi. “İyi misin?” diye sordu.

Baz kanlı dudaklarını yaladı –Simon, *sanki dudakları kurumuş gibi*, diye geçirdi içinden– ve başını salladı.

“Güzel,” dedi Simon ve bunu gerçekten hissederek söylediğini fark etti.

Sonra Baz'ın arkasında aniden bir alev parladı ve yüzüne gölge düşürdü. Baz hızla arkasına dönüp tavşandan uzaklaştı. Tavşanın pençesi yanıyor, alevler göğsünden yukarı tırmanıyordu.

"Değneğim..." dedi Baz etrafa bakarak. "Çabuk bir yangın söndürme sihri yap Snow."

"Ben... ben öyle bir sihir bilmiyorum," dedi Simon.

Baz kanlı parmaklarıyla Simon'ın değneği tutan elini kavradı. "*Bir dilek tut!*" diye bağırdı değnekle yarım daire çizerek.

Ateş titreyerek söndü ve içerisi karanlığa büründü.

Baz, Simon'ın elini bırakıp yerde kendi değneğini aradı. Simon korkunç bir görüntüsü olan leşe biraz daha yaklaştı. "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Tavşan ona cevap verircesine önce parladı, sonra solgunlaşıp yok oldu. Ardında bıraktığı tek şey metal ve yanık tüy kokusuydu.

Bir şey daha vardı...

Baz bir mavi ışık topu daha yarattı. "Ah," dedi değneğini yerden alarak. "Pis hayvan, meğer üzerinde yatıyormuş."

"Bak," dedi Simon yerdeki bir diğer gölgeyi işaret ederek. "Sanırım bu bir anahtar." Gidip anahtarı aldı. Üzerinde beyaz tavşanın diş izleri olan eski tarz bir anahtardı.

Baz anahtara yakından baktı. Üzerinden akan kanın kokusu katlanılamayacak kadar yoğundu.

"Sence bulmam istenen şey bu muydu?" diye sordu Simon.

"Eh, anahtarların kana susamış dev tavşanlardan çok daha işe yarar oldukları kesin," dedi Baz düşünceli bir edayla. "Kaç tavşanla daha başa çıkman gerekiyor?"

"Beş. Ama bunu tek başıma yapamam. Bu tavşan beni öldürebilirdi. Eğer..."

"Bu pisliği temizlememiz gerek," dedi Baz sık tüylü halıdaki kan lekelerine bakarak.

"Sihirbaz döndüğünde olanları ona anlatmalıyız," dedi Simon. "Burada bizim altından kalkamayacağımız kadar çok zarar ziyan var."

Baz bir şey demedi.

"Haydi," dedi Simon. "En azından üstümüzü başımızı temizleyebiliriz."

Okulun diğer kısımları gibi erkek öğrenci duşları da boştu. Simon ve Baz birbirine en uzak iki kabini seçti...

"Ne oldu?" diye sordu Levi.

Cath okumaya ara vermişti.

“Bu duygusal eşcinsel ilişkiyi yüksek sesle okumak bana tuhaf geldi. Ev arkadaşların burada. İçlerinde eşcinsel olan var mı? Bir eşcinselle aynı çatı altındayken bu hikâyeyi okumaya devam edebileceğimi sanmıyorum.”

Levi kıkırdadı. “Micah’ı mı kastediyorsun? İnan bana, sorun yok. O da benim önümde hep normal kadın erkek ilişkilerini konu alan filmler seyrediyor. *Titanik*’e takmış durumda.”

“İkisi farklı şey.”

“Sorun yok, Cath. Seni kimse duyamaz... Dur bir dakika, bu gerçekten de bir duş sahnesi mi? Bildiğimiz *duş sahnelerinden* mi?”

“Hayır,” dedi Cath. “Yok artık.”

Levi onun belini sımsıkı sardı. Sonra dudaklarını saçlarına gömdü. “Okumaya devam et tatlım,” dedi.

Duştan ilk çıkan Simon oldu ve üzerine temiz bir kot pantolon giydi. Baz’ın olduğu kabine baktığında onun ayak bileklerinden akan suyun hâlâ pembe olduğunu gördü.

Suyun akışını seyrederken bu kelimeyi ilk defa düşünerek, *Vampir*, diye geçirdi içinden.

İçinin nefret ve tiksintiyle dolması gerekirdi; Baz onda çoğu zaman bu duyguları uyandırır. Ama Simon’ın o an hissettiği tek şey rahatlamaydı. Baz, Simon’ın tavşanı bulmasına, onunla savaşmasına yardım etmiş ve ikisinin birden hayatını kurtarmıştı.

Simon rahatlamıştı. Ve Baz’a minnettardı.

Yanan, lekeli giysilerini çöpe attıktan sonra odasına gitti. Baz’ın ona katılması epeyce zaman aldı. Odaya girdiğinde Simon’ın onu bir yıl boyunca görmediği kadar iyi görünüyordu. Yanakları ve dudakları pembeleşmiş, gri gözlerindeki gölgeler kaybolmuştu.

“Aç mısın?” diye sordu Simon.

Baz gülmeye başladı.

Güneş henüz tam doğmamıştı ve mutfakta kimsecikler yoktu. Simon bulduğu ekmek, peynir ve elmaları bir tabağa koydu. Bomboş yemekhanede oturmak onlara tuhaf geldiği için Baz’la birlikte sırtlarını dolaplara yaslayarak mutfak zeminin yassı taşları üzerinde oturmayı tercih ettiler.

“Şu konuya açıklık getirelim,” dedi Baz yeşil bir elmayı dişleyerek. Belli ki mümkün olduğunca doğal davranmaya çalışıyordu. “Sihirbaz’a benden söz edecek misin?”

“O zaten senin aşâğılık birisi olduğunu düşünüyor,” dedi Simon.

“Evet,” dedi Baz sessizce. “Ama bunun çok daha kötü olduğunu biliyorsun. Böyle bir durumda Sihirbaz’ın nasıl davranması gerektiğini de.”

Sihirbaz’ın Baz’ı Cadılar Meclisi’ne teslim etmesi gerekirdi.

Bu da onun belli bir süre hapsedileceğı, hatta belki de öldürüleceğı anlamına geliyordu. Simon altı yıldır Baz’ı okuldan attırma çabasındaydı ama onu kazığa oturtmayı asla düşünmemişti.

Yine de... Baz bir vampirdi... Bir *vampir*; lanet olsun. Bir canavar.

Ve o öyle olmasa bile Simon’ın düşünüyordu.

“Bir *canavar*,” diye tekrarlardı Levi. Elini uzatıp Cath’in saçlarını tutan tokayı çözdü. Bunu yapmasıyla birlikte Cath’in gözlüğü koluna düştü. Levi gözlüğü alıp yatağı fırlattı. “Saçların hâlâ ıslak,” dedi onları tek eliyle dağıtarak.

Simon tekrar Baz’a bakıp olması gerektiğı gibi korkmaya çalıştı. Ama hissettiğı tek şey yorgunlukla karışık bir can sıkıntısıydı. “Bu ne zaman oldu?” diye sordu.

“Sana anlattığım gibi,” dedi Baz. “Suç mahallinden az önce ayrıldık.”

“Seni yuvada mı ısırıldılar? Çocukken? Neden bunu kimse fark etmedi?”

“Annem ölmüştü. Babam hemen okula gelip beni eve götürdü. Sanırım durumdan şüphelenmişti... Onunla bu konuda hiç konuşmadık.”

“Senin insan kanı içtiğini fark etmedi mi?”

“Ben insan kanı *ichmem*,” dedi Baz net ve öfkeli bir sesle. “Ayrıca kan içme ihtiyacı öyle bir anda ortaya çıkmaz. Bu ihtiyaç sadece ergenlik döneminde kendini gösterir.”

“Ergenlik sivilcesi gibi mi?”

“Kendi adına konuş, Snow.”

“Sen buna ne zamandan beri ihtiyaç duyuyorsun?”

“Yaz başından beri,” dedi Baz bakışlarını aşağı çevirerek.

“Ve bugüne dek bu ihtiyacımı gidermedin...”

“Hayır.”

“Neden?”

Baz ona döndü. “Şaka mı yapıyorsun? Vampirler annemi öldürdü. Benim de vampir olduğum ortaya çıkarsa her şeyimi kaybederim.

Sihirli değneğimi. Ailemi. Büyük ihtimalle hayatımı da. Ben bir sihirbazım. *Bu değilim,*" dedi yüzünü ve boğazını işaret ederek.

Simon, bunca yıl aynı odayı paylaştıkları halde hiç böyle karışıklı oturup oturmadıklarını, hiç bu kadar yakınlaşıp yakınlaşmadıklarını merak etti.

Baz'ın omzu neredeyse Simon'inkine dokunuyordu ve Simon onun hiç kuşkusuz bembeyaz tenindeki her gölge ve şişkinliği seçbiliyordu. Dudaklarındaki her çizgiyi, gri gözlerindeki her mavi pırıltıyı.

"Hayatta kalmayı nasıl başarıyorsun?" diye sordu.

"Bir şekilde hallediyorum, sorduğun için teşekkürler."

"Bence pek de halledemiyorsun," dedi Simon. "Berbat görünüyorsun."

Baz'ın dudaklarında yapmacık bir gülümseme belirdi. "Tekrar teşekkür ederim, Simon. İçimi rahatlattın."

"Şu an için konuşmuyorum," dedi Simon. "Şu an gayet iyi görünüyorsun." Baz tek kaşını kaldırdı. "Ama son zamanlarda..." diye devam etti Simon sözlerine. "Her an yok olup gidecekmiş gibi bir halin vardı. Sen... bir şey mi *içiyorsun?*"

"Elimden geleni yapıyorum," dedi Baz elma koçanını tabağına bırakarak. "Detayları bilmek istemezsin."

"İstiyorum," diye itiraz etti Simon. "Bak, oda arkadaşın olarak senin kana susamış bir halde etrafta dolaşmanı istememek benim doğal hakkım."

Levi'nin eli hâlâ Cath'ın saçlarındaydı. Cath onun, saçlarını kaldırıp dudaklarını ensesine götürdüğünü hissetti. Diğer koluyla da vücuduna sımsıkı sarılmıştı. Cath telefonuna konsantre oldu. Bu hikâyeyi yazmasının üzerinden öylesine uzun zaman geçmişti ki nasıl sona erdiğini hatırlamıyordu.

"Ben seni *asla* ısırmam," dedi Baz gözlerini Simon'inkilere kitleyerek.

"Güzel," dedi Simon. "Beni hâlâ eski yöntemlerle öldürmek istemene sevindim ama itiraf et ki bu senin için çok zor."

"Elbette zor," dedi Baz, Simon'ın onunla özdeşleştirdiği bir hareketle elini havaya kaldırarak. "Yüzyılların susuzluğunu çekiyorum ve her gün hiçbir işe yaramayan kan torbalarıyla bir aradayım."

"Geceleri de öyle," dedi Simon usulca.

Baz başını iki yana sallayarak tekrar bakışlarını kaçırdı. "Sana asla zarar vermeyeceğimi söylemiştim," diye mırıldandı.

"O halde sana yardım etmeme izin ver," dedi Simon omuzları birbirine dokunacak şekilde ona biraz daha yaklaşarak. Kendi tişörtü ve onun pamuklu gömleğinin üzerinden bile Baz'ın teninin eskisi kadar soğuk olmadığını hissedebiliyordu. Baz sıcaktı. Eskisi gibi sağlıklı görünüyordu.

"Bana neden yardım etmek istiyorsun?" diye sordu Baz şimdi ona nefesini çenesinde hissedecek kadar yaklaşmış olan Simon'a dönerek. "Düşmanına yardım etmek için akıl hocandan gerçeği saklayacak mısın?"

"Sen benim düşmanım değilsin," dedi Simon. "Sen sadece... berbat bir oda arkadaşısın."

Levi güldü. Cath onun nefesini ensesinde hissetti.

Baz güldü ve Simon onun nefesini kirpiklerinde hissetti.

"Sen benden nefret ediyorsun," diye itiraz etti Baz. "Benden karşılaştığımız andan beri nefret ediyorsun."

"*Bundan* nefret etmiyorum," dedi Simon. "Yaptığın şeyden, başkalarını korumak için en yoğun içgüdülerini bastırmandan nefret etmiyorum. Bu, bugüne dek şahit olduğum en kahramanca davranış."

"En yoğun içgüdülerim bunlar değil," dedi Baz sessizce.

"Bir araya geldiğimizde çoğunlukla kendi kendine konuştuğun farkında mısın?" diye sordu Simon.

"Ah, bunu fark ettiğini bilmiyordum, Snow."

"*Fark ettim*," dedi Simon altı yıldır biriktirdiği sıkıntı ve öfkenin, on iki saatlik yorgunluğuyla birleşip kulaklarının arasında baş döndürücü bir doruğa ulaştığını hissederek. Başını iki yana salladı ve gereğinden fazla öne eğilmiş olmalıydı ki burnunu ve çenesini Baz'ın yüzüne çarptı. "Sana yardım etmeme izin ver," dedi.

Baz hiç kıpırdamadı. Sonra alnını Simon'inkine vurarak başını salladı.

"*Farkındayım*," dedi Simon dudaklarının öne doğru hamle yapmasına izin vererek. Baz'm dudaklarına dokunan şeyleri bir bir aklından geçirdi. Kan, öfke, küfür.

Oysa şimdi dudakları yumuşak ve elma tadındaydı.

Simon o an her şeyi değiştirecek olmayı umursamadı.

Cath gözlerini kapadı ve Levi'nin çenesinin ensesinde dolaştığını hissetti.

"Okumaya devam et," diye fısıldadı Levi.

"Yapamam," dedi Cath. "Hikâye burada bitti."

"Bitti mi?" dedi Levi geri çekilerek. "Ama sonra ne olacak? Diğer tavşanlarla da savaşıacaklar mı? İkiisi artık birlikte mi? Simon Agatha'dan ayrılacak mı?"

"Bütün bu soruların cevabını sen bulacaksın. Hikâyede yazmıyor."

"Ama *sen* cevapları biliyorsun. Bu hikâyeyi yazan sensin."

"Ben bu hikâyeyi iki yıl önce yazdım," dedi Cath. "O zamanlar aklımdan neler geçtiğini bilmiyorum. Özellikle de son paragrafı yazar-ken. Bence o paragraf çok zayıf kalmış."

"Ben her şeyine bayıldım," dedi Levi. "'Yüzyılların susuzluğu' lafı hoşuma gitti.

"Evet, o satır fena sayılmazdı..."

"Başka bir şey oku," diye fısıldadı Levi, Cath'in kulağının altını öperek.

Cath derin bir nefes aldı. "Ne okuyayım?"

"Fark etmez. İster yeni bir hayran kurgusu ister soya fasulyesiyle ilgili bir rapor... Sen Brahms dinlerken uysallaşan bir kaplan gibisin; bir şeyler okuduğun sürece sana dokunmama ses çıkarmıyorsun."

Levi haklıydı. Cath, bir şeyler okurken o kendisine değil de bir başkasına dokunuyormuş gibi hissediyordu ki şimdi düşününce böyle hissetmesi de pek hoş sayılmazdı...

Cath telefonunu yere bıraktı.

Vücudunun onun kolları arasındaki hareketini hissederek ağır ağır Levi'ye döndü. Bakışlarını onun çenesine çevirip başım iki yana salladı. "*Hayır*," dedi. "Hayır. Dikkatimi başka bir şeye vermek istemiyorum. Ben de sana dokunmak istiyorum."

Bu sözlerle birlikte ellerini onun gömleğinin üzerine koyduğunda Levi'nin göğsü gözle görülür bir biçimde yükseldi.

Gözleri büyüdü. "Tamam," dedi.

Cath dikkatini parmak uçlarına verdi. Levi'nin gömleğini, gömleğin kumaşının, altındaki tişörtlü sürtünüşünü, en altta Levi'nin kas ve kemiklerinin oluşturduğu çıkıntıları hissetti. Levi'nin kalbi, sanki onu kavrayabilmesi mümkünmüş gibi avcunun içinde atıyordu.

"Senden gerçekten hoşlanıyorum," diye fısıldadı Levi.

Cath başını onaylarcasına sallayıp parmaklarını açtı. "Ben de senden."

"Bir daha söyle," dedi Levi.

Cath güldü. Başladığı anda biten kahkahalar için özel bir kelime olmalıydı. Her şeyden çok şaşkınlık ve onaylama ifade eden kahkahalar için. Cath böyle bir kahkaha atıp başını öne eğerek ellerini Levi'nin göğsüne bastırdı. "Senden gerçekten hoşlanıyorum, Levi."

Levi'nin elleri onun belinde, dudakları saçlarındaydı.

"Söylemeye devam et," dedi.

Cath gülümsedi. "Senden hoşlanıyorum," dedi burnunu onun çenesine dokundurarak.

"Bu gece buluşacağımızı bilseydim traş olurdum."

Levi konuşunca çenesi kıpırdadı. "Ben senden bu halinle hoşlanıyorum," dedi Cath burnunu ve yanağını onun çenesine sürterek. "Senden hoşlanıyorum."

Levi onun ensesini tutup öylece kaldı. "Cath..."

Cath yutkunup dudaklarını onun çenesine bastırdı. "Levi."

Levi'nin çenesine bu kadar yakinken bir zamanlar kendine verdiği sözü hatırladı. Gözlerini kapayıp Levi'nin çenesinin altını, yumuşak ve neredeyse bir bebeğinki kadar dolgun olan tenini öptü. Levi boynunu geriye atıp Cath'e tahmin ettiğinden daha da büyük bir zevk verdi.

"Senden hoşlanıyorum," dedi Cath. "Hem de çok. Burana bayılıyorum."

Cath, Levi'nin boynuna sarıldı. Tanrım, Cath'inkinden daha sıkı teni öylesine sıcaktı ki. Cath elini onun saçlarına götürüp başının arkasını kavradı.

Levi de ona aynısını yaptı ve yüzünü kendisinininkine yaklaştırdı. "Seni şimdi öpersem benden kaçarsın, Cath?"

"Hayır."

"Telaşa kapılır mısın?"

Cath başını iki yana salladı. "Büyük ihtimalle hayır."

Levi alt dudağını kemirip gülümsedi. Dudakları tam manasıyla yukarı kıvrılmamıştı.

"Senden hoşlanıyorum," diye fısıldadı Cath.

Levi onu kendine çekti.

İşte. *O an* gelmişti. Levi'yle öpüşme anı.

Uykulu olmadığı ve bütün geceyi okuyarak geçirmenin etkisiyle ağzında berbat bir tat hissetmediği için bu defaki öpüşmeleri Cath'i daha fazla zevklendirdi. Arka arkaya başını sallayarak Levi'ye karşılık verdi.

Baz ve Simon'ı öpüştürürken ikisinden birinin dudaklarını araladığı anı ballandıra ballandıra anlatırdı. Ama birisiyle öpüşürken dudaklarını kapalı tutmak zaten neredeyse imkânsızdı. Cath'in dudakları Levi'nin kiler onlara dokunmadan önce aralanmıştı. Şu anda da aralıktı.

Levi'ninkiler de öyle. Levi sanki bir şeyler söyleyecekmiş gibi dudaklarını sürekli hafifçe geriye çekiyor, sonra da çenesini öne çıkararak onları tekrar Cath'inkilerle buluşturuyordu.

Tanrım, o çene. Cath, Levi'nin çenesini sahiplenmek, sonsuza dek kendisine ait yapmak istiyordu.

Levi'nin geri çekildiği bir sonraki defa Cath yüzünü altına bastırarak tekrar onun çenesini öpmeye başladı. "Burana bayılıyorum."

"Senden çok hoşlanıyorum," dedi Levi başını geriye atıp kanepeye yaslayarak. "Hatta senin için daha yoğun duygular hissediyorum."

"Burana da," dedi Cath burnunu onun kulağına götürerek. Levi'nin kulakmemeleri başına yapıştı. Bu da Cath'e Punett karelerini hatırlatıyordu. Ve Mendel'i. İçinden onları dişleriyle çekip teninden ayırmak geliyordu. "Şuran çok güzel," dedi. Levi sanki gıdıklanmış gibi omuzlarını kaldırdı.

"Buraya gel, buraya gel," dedi Cath'i belinden çekerek. Yanında oturan Cath'i belli ki kucağına almak istiyordu.

"Çok ağırım," dedi Cath.

"Ne güzel."

Cath, Levi'yle baş başa kaldığında kendini komik duruma düşüreceğini biliyordu ve şimdi aynen bunu yapıyordu. Levi'nin kulağını hırpalıyordu. Onun kulağını yüzünün her noktasında hissetmek istiyordu.

Levi'nin yarın Reagan'a ya da on sekiz ev arkadaşından birine, *Fena değildi*, dediğini duyar gibi oluyordu. *Sürekli kulağımı yaladı. Sanırım kulak fetişisti. Çeneme neler yaptığından hiç bahsetmeyeyim bile.*

Levi bir artistik patinaj figürü gerçekleştirecekmiş gibi Cath'in belini sımsıkı sarmaya devam etti. "Cath..." diyerek yutkundü. Âdemelması kıpırdadı ve Cath onu dudaklarıyla tutmaya çalıştı.

“Buran da çok güzel,” dedi. Canı yanıyormuş gibi konuşmuştu. Levi çok yakışıklı, çok iyiydi; güzel olan her şeydi. “Şurana da bayılıyorum. Aslında... başının tamamına bayılıyorum.”

Levi güldü ve Cath o bunu yaparken yüzünde hareket eden her şeyi öpmek istedi. Boğazını, dudaklarını, yanaklarını, gözlerinin kenarını.

Baz, Simon’ı asla bu kadar çok yerinden öpmek istememişti. Simon burnunu hiçbir zaman, Cath’in az sonra Levi’ye yapacağı gibi Baz’ın saç çizgisine bastırmamıştı.

Cath kendini Levi’nin kollarına bıraktı ve dizlerini onun kalçalarının iki yanına koyarak kucağına oturdu. Levi başını öne eğerek Cath’e baktı ve Cath onu şakaklarından tuttu. “Burası, burası ve burası,” dedi onun tüy gibi yumuşak saçlarına dokunup alnını öperek. “Ah, Tanrım Levi... beni çılgına çeviriyorsun.”

Cath ellerini ve yüzünü kullanarak Levi’nin saçlarını geriye itti ve onun her zaman kendisine yaptığı gibi başının üstünü öptü. (Haftalardır Levi’ye karşı koymadığı tek öpücük şekli buydu.)

Levi’nin saçlarında ne şampuan ne de yeni biçilmiş çim kokusu vardı. Saçları kahve gibi kokuyordu; tıpkı onun odasında geçirdiği o gecedен sonraki hafta Cath’in yastığının koktuğu gibi. Cath dudaklarını onun, saçlarının en seyrek ve yumuşak olduğu saç çizgisine bastırdı. Cath’in saçları hiçbir zaman bu kadar yumuşak olmamıştı. “Senden hoşlanıyorum,” dedi kendini gözyaşlarına boğulacak kadar tuhaf hissederek. “Senden çok hoşlanıyorum, Levi.”

Sonra beni saçlarımın seyreltiği yerden öpüp açladı, diyecekti Levi. Cath hayalinde onun Danny Zuko, ev arkadaşlarının da T-Bird’ler⁹ olduğunu hayal etti. *Biraz daha anlat, biraz daha anlat.*

Levi’nin Cath’in avuçları arasında duran yüzü alev alev yanıyordu. “*Buraya gel,*” dedi Levi Cath’in çenesini tutup dudaklarını kendininkilere yaklaştırarak.

İşte.

O an gelmişti. Levi’yi öpme anı.

Burasını, burasını ve burasını.

“Sen ellerini o kadar da çok kullanmıyorsun...” diye fısıldadı Levi daha sonra Cath’e. Sırtını kanepeye yaslamıştı ve Cath onun üzerinde yatıyordu. Cath saatlerdir bu pozisyonda duruyordu; bir vampir gibi yüzükoyun Levi’nin üzerine kıvrılmıştı. Onca yorgunluğuna rağmen, uyuşan parmaklarıyla Levi’nin gömleğini okşamadan duramıyordu. “Ağzını kullanmaya bayılıyorsun.”

“Üzgünüm,” dedi Cath dudaklarını ısırarak.

“Saçmalama,” dedi Levi başparmağının yardımıyla Cath’in dudaklarını dişlerinin baskısından kurtararak. “Ve bir daha da hiçbir şey için üzgün olma.”

Levi onu, yüzü kendisinininkinin üzerinde duracak şekilde yukarı çekti. Cath’in bakışları onun çenesine kaydı. “Gözlerime bak,” dedi Levi.

Cath bakışlarını yukarı çevirdi. Levi’nin pastel renkler barındıran yüzüne. Fazlasıyla yakışıklı, fazlasıyla düzgün yüzüne.

“Burada olmana bayılıyorum,” dedi Levi onu sımsıkı sararak.

Cath gülümsedi ve bakışları yine aşağı kaydı.

“Cather...”

Şimdi tekrar Levi’nin gözlerine bakıyordu.

“Sana âşık olmaya başladığımın farkındasın değil mi?”

“Bunu en başından beri biliyor muydun?”

“*En başından beri* olmasa da,” dedi Penelope, “*uzun* süredir. En azından sen beşinci sınıfta kalede gün aşırı Baz’ı takip etmemiz konusunda ısrarcı davranmaya başladığından beri. Beni onun her futbol maçına gitmeye zorlamıştın.”

“Onun hile yapmadığından emin olmak istiyordum,” dedi Simon her zamanki alışkanlığıyla.

“Evet,” dedi Penelope. “Günün birinde bu gerçeğin *farkına varıp varmayacağını* merak ediyordum. Artık farkındasın değil mi?”

Simon yüzünün kızardığını ve gülümsediğini hissetti. Bu, o hafta ilk defa olmuyordu. Aynı hafta içinde belki elli kez böyle hissetmişti. “Evet...”

—*Yola Devam Simon*, Mart 2011

FanFixx.net yazarı *Sihircath*

OTUZ İKİ

Wren geri dönmüştü ve Cath'ın hayatı bir anda düzelmişti. Sanki yıl boyu baş aşağı tavandan sarkıtılmış, yere düşmemek için çaba harcamıştı.

Cath artık Wren'i ne zaman istese arayabiliyordu. Düşünmeden, endişe duymadan. Öğle ve akşam yemeklerini birlikte yiyorlardı. Birbirlerinin programındaki küçük boşlukları dolduruyorlardı.

"Kolunu kaybedip de sonra ona tekrar kavuşmuş gibisin," demişti Levi. "Mutlu bir denizyıldızı gibisin." Yüzündeki parlak gülümseme sanki kız kardeşine tekrar kavuşanın o olduğunu söylüyordu. "Bu, bünyende kötü bir ilaç etkisi yaratmıştı. Annenle konuşmaman. Kız kardeşinle konuşmaman. Yakup ve Esau'nun hikâyesi gibi."

"Annemle hâlâ konuşmuyorum," demişti Cath de.

Ama Wren'le anneleri hakkında *konusmuştu*. Bu konuyu onunla uzun uzun konuşmuştu.

Wren, Laura'nın o gün hastanede kalmamasına şaşırmamıştı. "Laura zorluklara katlanamıyor," demişti. "Onun hastaneye geldiğine bile inanamıyorum."

"Herhalde senin öleceğini falan düşündü."

"Ölmüyordum."

"Bir insan nasıl olur da zorluklara katlanamaz?" demişti Cath buna içerleyerek. "Ebeveyn olmak zorluklara katlanmayı gerektirir."

"O bir ebeveyn olma arzusunda değil," demişti Wren. "Benim ona 'Laura' diye hitap etmemi istiyor."

Cath bundan böyle onu aklından geçirirken Laura'ya yine eskisi gibi "anne" demeye karar verdi. Sonra da ona hiçbir isim ya da sıfat vermemeye...

Wren onunla hâlâ görüşüyordu (Bir İsmi Olmayan O Kişiyle). Çoğunlukla mesajlaştıklarını ve Facebook'ta arkadaş olduklarını söylemişti. Wren onunla ilişkisinin bu seviyede kalmasına razıydı; hiç görüşmemekten daha iyi, fazla görüşmekten daha güvenli olduğunu düşünüyordu.

Cath, Wren'in bu düşüncesine bir anlam veremiyordu. Onun zihni farklı işliyordu. Kalbi de öyle.

Ama artık Wren'le bu konuda daha fazla tartışacak değildi.

Eski günlere geri dönmüşlerdi ve Levi şimdi onların sürekli birlikte takılmaları gerektiğini savunuyordu. Dördünün. "Jandro'nun Ziraat Fakültesi'nde okuduğunu biliyor muydun?" diye sormuştu Cath'e. "İkimizin ortak dersi bile var."

"Belki de her yere iki çift olarak gitmeliyiz," demişti Cath. "Bir örnek gelinlik ve damatlıklarla aynı gün düğün yapmalı ve beraberlik mumuna aynı anda üflemeliyiz."

"Hah," demişti Levi de, "ben damatlığımı kendim seçeceğim."

Dördü tesadüfen birkaç kez *birlikte takılmıştı*. Jandro Wren'i ve Levi Cath'i almaya geldiğinde.

"Wren ve benimle aynı anda bir araya gelmek istemezsin," diye açıklamaya çalışıyordu Cath, Levi'ye. "İkimiz rap müzik dinlemek ve Simon hakkında konuşmaktan başka bir şey yapmıyoruz."

Sekizinci Dans'ın yayımlanmasına sadece altı hafta kalmıştı ve Wren bu konuda Cath'den daha endişeliydi. "Hikâyenin sonunu nasıl bağlayacağını merak ediyorum," diyordu.

"Bir taslak hazırladım," diye açıklıyordu Cath ona sürekli.

"Evet ama derslerine de çalışmak zorundasın. Göreyim şu taslağı."

Cath'in odası kampüse daha yakın olduğu için çoğunlukla onun bilgisayarının başına geçiyorlardı.

"Sizi birbirinizden ayırt etmemi beklemeyin," demişti Reagan bu buluşma bir rutine dönüşünce.

"Benim saçlarım daha kısa ve Cath de gözlük takıyor," dedi Wren.

"Yeter," diye yakındı Reagan. "Beni sana daha fazla bakmak zorunda bırakma. Şu an *Cinnet* filmini yaşıyor gibiyim."

Wren başını kaldırıp gözlerini kısıtı. "Ciddi olup olmadığını anlayamadım."

"Boş ver," dedi Cath. "O yokmuş gibi davran."

Reagan Cath'e kaşlarını çatı. "Sen Zack misin yoksa Cody mi¹⁰?"

O gün Reagan'a biraz nefes aldirmek için Wren'in odasında buluşmuşlardı. Bilgisayarı dizlerinin üzerine yerleştirmiş, Wren'in yatağında oturuyorlardı. Courtney de odaydı ve dışarı çıkmak üzere hazırlanıyordu. O gece Sigma Chi öğrenci cemiyeti üyeleriyle çalışacaktı.

"Baz'ı öldüremezsın," dedi Wren metni aşağı kaydırıp Cath'in hazırladığı *Yola Devam* taslağına göz gezdirerek. Sürekli dönüp dönüp aynı noktaya geliyorlardı; Wren bu konuda son derece kararlıydı.

"Baz'ı öldüreceğim aklıma gelmezdi," dedi Cath. "Asla. Ama bu fedakârlığın son noktası, anlasana. Dokuz yıllık bir mücadelenin ardından çok değerli bir yıl boyunca aşk yaşadığı Simon uğruna kendini feda etmesi... ikisinin birlikte yaşadığı her şeyi olduğundan daha tatlı gösteriyor."

"Baz'ı öldürürsen ben de seni öldürürüm," dedi Wren. "Üstelik arkamda aynı şeyi yapmak isteyenlerin oluşturduğu uzun bir kuyruk bırakarak."

"Basil'in son filmde öleceğinden adım gibi eminim," dedi Courtney montunu giyerek. "Simon onu öldürmek zorunda. O bir vampir."

"Bunun için onun önce son *kitapta* ölmesi gerekiyor," dedi Cath. Courtney gerçekten tam bir budala mıydı yoksa düşünmeden mi konuşuyordu hâlâ bilmiyordu. Wren Cath'e bakıp başını iki yana salladı ve *bu kız için zaman harcamaya değmez* dercesine gözlerini devirdi.

Courtney onlara, "Çok fazla çalışmayın hanımlar," dedikten sonra elini sallayarak odadan ayrıldı. Ona aynı şekilde karşılık veren tek kişi Cath oldu.

Wren'le Courtney'in arası bozuktı. Cath sebep Wren'in hastanelik olması mıydı yoksa ikisinin arasında başka bir sorun mu vardı, bilmiyordu. İkisi hâlâ arkadaştı; öğle yemeğini birlikte yiyorlardı. Ama artık Wren Courtney'le ilgili en ufak şeyden bile rahatsız oluyordu; onun kot pantolon altına topuklu ayakkabı giymesinden ya da "almıştım" yerine

10 ABD yapımı *Zack & Cody'nin Lüks Yaşamı* isimli dizininin başrolleri olan ikiz kardeşler. (ç.n.)

“almıştımdı” demesinden. Cath, Wren’le bu konu hakkında konuşmak istemiş ama kız kardeşi her defasında ona omzunu silmekle yetinmişti.

“Bence Courtney yanılıyor,” dedi Cath. “Gemma T. Leslie Baz’ı asla öldürmez.”

“Sen de öyle,” dedi Wren.

“Ama Baz ölürse gelmiş geçmiş en romantik kahramana dönüşür. *Batı Yakası Hikâyesi*’ndeki Tony’yi, *Titanik*’teki Jack’i ya da İsa’yı düşünsene.”

“Saçmalıyorsun,” dedi Wren.

Cath kıkırdadı. “Saçmalıyor muyum?”

Wren dirseğiyle onu dürttü. “Evet. Gelmiş geçmiş en büyük kahramanlık ölüm olmamalı. Sen hikâyelerinde Baz’a hak ettiği ilgiyi vermek istediğini söylüyorsun. Onu Gemma’nın elinden kurtarmak istediğini...”

“Ben sadece Gemma’nın onun potansiyel bir kahraman olduğunu fark etmediğini söylüyorum.”

“Yani Baz’ı öldürecek misin? Alınabilecek en iyi intikam, hakkıyla yaşanmış bir hayat değil midir? *Yola Devam*’a punk-rock tarzı bir son hazırlayacaksan Baz ve Simon’ı ebediyen mutlu yaşatmalısın.”

Cath güldü.

“Ben ciddiylim,” dedi Wren. “İkisi birlikte çok şey atlattı; sadece senin hikâyende değil orijinal hikâyede ve onlar hakkında okuduğumuz diğer bütün hikâyelerde de. Okuyucularını düşün. Yüreğimizde küçük de olsa bir umut ışığı yaratmanın ne kadar güzel olacağını düşün.”

“Ama ben bunun aşırı duygusal bir hikâye olmasını istemiyorum.”

“Sonsuza dek mutlu yaşamak ya da en azından sonsuza dek *bir arada olmak* aşırı duygusallık değildir,” dedi Wren. “Bu iki insan için en asil ve cesurca hedeftir.”

Cath Wren’i dikkatle inceledi. Sanki bozuk bir aynaya bakıyordu. “Sen âşık mısın?”

Yüzü bir anda kıpkırmızı kesilen Wren bakışlarını bilgisayara çevirdi. “Konu ben değilim. Baz ve Simon hakkında konuşuyoruz.”

“Ben senin hakkında konuşmak istiyorum,” dedi Cath. “Âşık mısın?”

Wren bilgisayarı çekip kendi dizinin üzerine yerleştirdi ve ekranı kaydırarak Cath’in hazırladığı taslağın başına döndü. “Evet,” dedi sonra soğukkanlı bir tavırla. “Bunda kötü bir şey yok.”

"Ben de olduğunu söylemedim zaten," dedi Cath sırtarak. "Sen âşkınsın."

"Ah, kapa çeneni. Sen de öylesin"

Cath ona itiraz etmek istedi.

"Boşuna çeneni yorma," dedi Wren parmağıyla onun yüzünü işaret ederek. "Levi'ye bakışını gördüm. Bir zamanlar Simon için, Baz'ı, 'odadaki en parlak nesneymiş gibi, diğer her şeyin üzerine gölge düşürüyormuş gibi' hissederek gözleriyle takip ettiğini söylememiş miydin? İşte şimdi sen de aynısını yapıyorsun. Gözlerini Levi'den ayıramıyorsun."

"Ben..." Cath, Levi'nin bulunduğu her ortamda diğer her şeyi gölgede bırakacak kadar parladığından emindi. O parlak, sıcak ve kıpır kıpırdı; sanki bir kamp ateşinin vücut bulmuş haliydi. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum."

"Peki onunla yattın mı?"

"Hayır." Cath, Wren'in neyi kastettiğini, Levi'yle ikisinin üst üste konulmuş sandalyeler gibi Levi'nin büyükannesine ait yorganın altında birbirlerine sarılmış halde uyumalarıyla ilgilenmediğini biliyordu. "Ya sen? Sen Jandro'yla yattın mı?"

Wren güldü. "Elbette. Eee... onunla yatacak mısın?"

Cath sağ elinin bileğini ovuşturdu. Yazı yazdığı elinin. "Evet," dedi. "Sanırım."

Wren, Cath'in kolunu tuttu, sonra da itti. "Ah. Tanrım. Bunu yaptığında bana söylersin değil mi?"

"Elbette söylerim," dedi Cath de onu iterek. "Her halükârda bu yakın zamanda gerçekleşecek bir şey değil ama onu arzuluyorum. Ve o bende bunu yapabileceğim hissi uyandırıyor. Her şeyi berbat etmekten endişe duymama gerek olmadığı hissi."

Wren gözlerini devirdi. "Bir şeyleri berbat edecek değilsin."

"Eh, çok da başarılı olacağımı söyleyemeyiz değil mi? Araba kullanmayı öğrenmem ne kadar zaman almıştı hatırlasana. Ayrıca hâlâ buzda patenle geri geri kayamıyorum."

"Simon ve Baz için yazdığın o güzel *ilk anları* hatırla."

"Bu tamamen farklı bir şey," dedi Cath ilgisizce. "Onlarla vücut uzuvlarımız bile farklı."

Wren önce kıkırdamaya başladı, sonra kahkahalara boğuldu. Bilgisayarı göğsüne bastırdı. "Demek *kendi* uzuvlarından çok," dedi Wren

gölmeye devam ederek, “onlarınkini kontrol etmekte ustasın. Üstelik onların uzuvlarını *görmedin* bile...”

“Bu konuda yazarken fazla detaya girmemeye çalışıyorum,” dedi Cath de kıkırdayarak.

“Biliyorum,” dedi Wren. “Ve gayet iyi iş çıkarıyorsun.”

Nihayet kahkahaları sona erdiğinde Wren Cath’ın kolunu yumrukladı. “Merak etme. Bunu yaptığın ilk birkaç seferde sadece katılımdan not alıyorsun.”

“Harika,” dedi Cath alaycı bir edayla dudağını bükerek. “İçim rahatladı.” Sonra başını iki yana salladı. “Henüz bunları konuşmak için çok erken.”

Wren gülümsedi ama yüzünde Cath’den bir şey isteyecekmiş gibi ciddi bir ifade vardı.

“Hey, Cath...”

“Şimdi ne var?”

“Baz’ı öldürme. İstersen sana editörlük bile yaparım, yeter ki onu öldürme. Baz mutlu bir sonu herkesten çok hak ediyor.”

"Şişşt."

"Ben..."

"Sessiz."

"Korkarım ki..."

"Korkma."

"Ama..."

"Simon."

"Baz?"

"İşte."

—Yola Devam Simon, Eylül 2011

FanFixx.net yazarı *Sihircath*

OTUZ ÜÇ

“Hikâyene başladın mı?” diye sordu Profesör Piper.

“Evet,” dedi Cath yalan söyleyerek.

Elinde değildi. Hayır diyemezdi; Profesör Piper bütün bu çabadan vazgeçme hakkına sahipti. Cath ona hâlâ ilerleme kaydettiğine dair elle tutulur bir şeyler vermemiştir.

Çünkü Cath henüz en ufak bir ilerleme *kaydetmemiştir*.

Şu sıralar hayatında çok fazla şey olup bitiyordu. Wren. Levi. Baz. Simon. Babası... Aslında Cath babası için eskisi kadar endişelenmiyordu. Wren’in her hafta sonu eve gitmesinin tek iyi tarafı buydu. Wren hafta sonları eve tıkalı kalıyor ve o kadar çok sıkılıyordu ki Cath’e sürekli e-posta ve mesaj göndererek ona adeta evden canlı yayın yapıyordu. *“babam bana zorla lewis ve clark belgeseli seyrettiriyor. bu belgesel beni adeta içki içmeye TEŞVİK EDİYOR.”* Wren’in Cath’in kurgu yazma dersi projesinden haberi bile yoktu.

Cath Profesör Piper’a bir kez daha kurgu yazmanın ona uygun bir iş olmadığını, hatta bunun kendisi için bir fobiye dönüştüğünü söylemeyi düşünüyordu. Ama şimdi burada, Profesör Piper’ın güven ve umut dolu yüzüne baktığında...

Bunu ona asla söyleyemezdi. Gerçeği, hazırlaması gereken projeyi ancak bu odada aklına getirdiğini söylemektense bu işkenceden farksız sorgulamalara katlanmayı tercih ederdi.

Profesör yüzünde Cath’in görmeyi arzu ettiği bir gülümsemeyle, “Bu harika,” dedi masasının üzerinden eğilip onun koluna vurarak. “İşte

şimdi rahatladım. Sana 'kan, emek, gözyaşı ve ter dökmekle' ilgili yeni bir nutuk çekmem gerekeceğini düşünmüştüm ve böyle bir enerjiye sahip olduğumdan emin değildim."

Cath gülümsedi ve ne kadar da iğrenç birisi olduğunu düşündü.

"Ee, bana biraz hikâyenden bahset bakalım," dedi Profesör. "Şu ana dek yazdıklarını okuyabilir miyim?"

Cath başını önce olması gerekenden çok daha hızlı bir şekilde, sonra olması gereken bir hızla iki yana salladı. "Hayır, yani henüz değil. Ben sadece... Henüz değil."

"Sorun değil," dedi Profesör şüpheli bakışlarla. (Cath boş yere kuruntu yapmış da olabilirdi.) "Peki bana konunun ne olduğunu söyleyebilir misin?"

"Evet," dedi Cath. "Elbette. Ben..." Zihninde koca bir çarkın döndüğünü hayal etti. *Kaç Para* ya da *Çarkıfelek* oyununda olduğu gibi. Çark nerede durursa hikâyenin konusu o olacaktı. "Ben..."

Profesör Piper gülümsedi. Sanki Cath'ın yalan söylediğini bildiği halde onun bu yalanın üstesinden gelmesini istiyordu.

"Annem hakkında yazıyorum," dedi Cath. Ve yutkundu.

"Annen hakkında," diye tekrarladı Profesör.

"Evet. Yani... oradan başladım."

Profesörün yüzünde neredeyse muzip bir ifade belirdi. "Herkes bir yerden başlar."

"Eyrie," dedi Cath.

Levi sırtını karyola başına yaslamıştı ve Cath de dizleriyle onun kalçalarını sarmış halde kucağında oturuyordu. Cath son zamanlarda vaktinin büyük kısmını onun kucağında geçiriyordu.

Üstte olmaktan, istediğinde ondan uzaklaşabileceğini bilmekten hoşlanıyordu (bunu neredeyse hiç istemese bile). Onun kucağındayken yapabileceği diğer şeyleri düşünmemek için de bolca zaman harcıyordu. Cath için Levi'nin kucağı sırlarla dolu bir bölgeydi. Bilinmeyen. Bir haritası olmayan. Bu konuya ciddi anlamda kafa yorduğunda kendini yataktan kalkıp kanepeye kıvrılmış halde buluyordu.

"Eyrie ne demek?" diye sordu Levi.

"Kartal yuvası."

"Ah." Levi başını salladı. "Anladım." Elini saçlarında gezdirdi.

Cath de aynı şekilde onun saçlarına dokundu ve ipekli bir kumaş gibi parmaklarının arasından kayıp gittiklerini hissetti. Levi ona, naneli kahve siparişi veren bir müşteriye gülümser gibi gülümsedi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Cath.

Levi başını sallayıp onun burnuna bir öpücük kondurdu. “Elbette.” Tekrar gülümsediğinde sadece dudakları kıpırdadı.

“Sorun ne?” diye sordu Cath. Onun kucağından kalkmak istedi ama Levi izin vermedi.

“Hiçbir şey. Önemli bir şey yok. Ben sadece...” Levi başı ağrıyor-muşçasına gözlerini kapadı. “Bugün bir sınavımız vardı. Benim için bile berbat geçti.”

“Ah. Peki çalışmış mıydın?”

“Belli ki yeterince çalışmamışım.”

Cath, Levi’nin ne kadar ders çalıştığından emin değildi. Onun bir kez bile bir kitabın kapağını açtığını görmemişti ama Levi her yere kulaklıkla gidiyordu. Cath ne zaman kamyonetine binse onu ders dinlerken buluyordu. Levi, Cath kamyonete biner binmez kulaklığını çıkarıyordu.

Cath, Levi’nin odanın dört bir yanını hafıza kartlarıyla doldurup ona soru üstüne soru yağdırarak Reagan’la birlikte ders çalıştığı günleri hatırladı.

“Benim yüzümden oldu değil mi?”

“Hayır.” Levi başını iki yana salladı.

“Dolaylı da olsa benim yüzümden oldu,” dedi Cath. “Kimseyle ders çalışmıyorsun.”

“Cather. Yüzüme bak. Ben hayatımın hiçbir döneminde bu kadar mutlu olmadım.”

“Şu an hiç mutlu görünmüyorsun.”

“Şu anı kastetmiyorum.” Levi’nin yüzünde yorgun ama içten bir gülümseme belirdi. Cath onun o pembe ağzına yapışıp öpmek istedi.

“Çalışman gerek,” dedi onun göğsünü yumruklayarak.

“Tamam.”

“Reagan’la. Faydalandığın bütün o kızlarla.”

“Anladım.”

“İstersen benimle. Sana ders çalıştırabilirim.”

Levi, Cath’in atkuyruğunu tutup lastik tokasını çekiştirdi. Cath başının geriye gitmesine izin verdi.

"Senin yeterince ödevin var," dedi Levi. "Ayrıca binlerce Simon Snow hayranı yazdıklarını takip ediyor."

Cath, Levi onun saçlarını çözmeye uğraştığı sırada bakışlarını alçı tavandaki çatlaklara çevirdi. "Sen başka bir yerde başka birisiyle olacağına, burada, *kartal yuvasında* benimle olacaksan bu fedakârlığı seve seve yaparım."

Levi'nin onları çekmesiyle birlikte Cath'ın saçları omuzlarına döktü. "Beni mi yoksa bu odayı mı daha çok seviyorsun, bilmiyorum," dedi Levi.

"İkisini de," dedi Cath. Sonra Levi'nin seçtiği kelimeleri düşünerek kızardı.

Levi onu tuzağa düşürmüş gibi gülümsedi. "Tamam," dedi onun saçlarıyla oynayarak. "Bundan sonra daha çok çalışacağım." Bacaklarını yukarı kaldırıp Cath'i dizlerinde zıplattı. "Gözlüğünü çıkar."

"Nedenmiş o? Gözlüğümü sevdiğini sanıyordum."

"Gözlüğünü seviyorum. Özellikle de çıkardığın anı."

"Senin bu gece ders çalışman gerekiyor mu?"

"Hayır. Berbat bir sınavdan yeni çıktım. Çalışacak bir şey kalmadı." Levi bu sözlerle birlikte Cath'i bir kez daha zıplattı.

Cath gözlerini devirip gözlüğünü çıkardı.

Levi sırtı. "Gözlerin ne renk?"

Cath gözlerini kocaman açtı.

"Onları görebiliyorum ama ne renk olduklarını anlayamıyorum," dedi Levi. "Ehliyetinde hangi renk yazıyor?"

"Mavi."

"Mavi değiller."

"Dışları mavi."

"İçleri de kahverengi," dedi Levi. "Köşeleri gri ve araları da yeşil."

Cath omuzlarını silkip Levi'nin boynuna baktı. Biri kulağının, diğeri boğazının altında olmak üzere iki et beni vardı. Onunla ilk tanıştığı günden daha solgun görünüyordu; tanıştıkları gün teni, yazı sokakta oynayarak geçirmiş küçük bir çocuk gibi bronzdu.

"Bu yaz ne yapacaksın?" diye sordu Cath.

"Çiftlikte çalışacağım."

"Seni görebilecek miyim?"

"Evet."

“Ne zaman?”

“Bir şekilde görüreceğiz,” dedi Levi onun yanağına dokunarak.

“Ama bu şekilde değil...”

Levi etrafa bakıp Cath’ın yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Bu şekilde değil,” dedi o da.

Cath başını sallayıp Levi’nin kulağının altındaki beni öpmek üzere öne eğildi. “Ders çalışman gerekmediğinden emin misin?”

“Ya sen?”

“Eminim,” dedi Cath. “Bugün cuma.”

Levi yeni traş olmuştu. Çenesi ve boynu her zamankinden daha harikaydı. Teni hem yumuşaktı hem de nane kokuyordu. Cath elini aşağılara indirip Levi’nin gömleğinin ilk düğmesine ulaştı ve o an onu çözmeye karar verdi.

Levi nefesini tuttu.

Cath gömleğin sonraki düğmesini buldu.

Üçüncü düğmeyi de çözdüğünde Levi geri çekildi ve gömleğini başından sıyrıp çıkardı. Altındaki tişörtü de. Cath daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi onun göğsüne bakakaldı. Daha önce hiç halka açık bir yüzme havuzuna gitmemiş gibi.

Parmaklarını onun omzunda gezdirip, “Üzerinde giysiler varken daha zayıf görünüyorsun,” dedi şaşırarak.

Levi güldü. “Bu bir iltifat mı?”

“Bu... Sadece vücudunun bu kadar güçlü görüldüğünü bilmiyordum.”

Levi onu öpmek istedi ama Cath geri çekildi. Henüz bakışlarını Levi’nin vücudundan farklı bir yere çevirmeye hazır değildi. Levi, Jandro gibi kaslı sayılmazdı. Abel kadar bile. Ama omuzlarını sarıp kollarına ve göğsüne ulaşan kaslarıyla sert ve biçimli bir vücuda sahipti.

Cath geçmişe dönüp Baz ya da Simon’ın göğsü hakkında yazdığı her yazıyı değiştirmek istedi. Onların keskin hatlara sahip, düz ve sert göğüsleri olduğunu yazmıştı. Levi’nin, her nefes alıp verişiyse hafifçe hareket eden göğsü ise kavislere ve sıcak oyuklara sahipti. Levi’nin göğsü yaşayan bir varlıktı.

“Çok güzelsin,” dedi Cath.

“Asıl sen güzelsin.

“Benimle tartışma. Güzelsin işte.”

* * *

Levi'nin gömleğini çıkarmak öylesine heyecan verici bir fikirdi ki Cath şimdi kendi gömleğini de çıkarmayı düşünüyordu. Levi de aynı düşünceyle. Öpüşürlerken gömleğin ucuyla oynuyor, elini altından içeri sokuyordu. *Öpüşürlerken*. Cath bu kelimeye bayılıyordu. Öylesine güçlü bir kelimeydi ki yazdığı hikâyelerde onu bol bol kullanıyordu. Onu söylemek neredeyse yapmakla eşdeğerdi. *Aferin sana lisan*.

Levi hem çenesini hem de altdudağını kullanarak öpüşüyordu. Cath bunun ona has bir öpüşme olup olmadığını anlayabilecek deneyime sahip değildi ama içinden bir ses öyle olduğunu söylüyordu. Levi onu öperken elini gömleğinin altından içeri sokmuştu. Cath kollarını yukarı kaldırırsa Levi'nin onun gömleğinin icabına bakacağını biliyordu. Bu konuda ona güvenebilirdi. Cath bunun için neyi beklediğini, bu kadar korktuğu şeyin ne olduğunu hatırlamıyordu...

Evliliği mi bekliyordu? Şu an, evlenmeyi aklından bile geçirmediği Levi'den başkasını düşünemesi imkânsızdı. Bu durum Levi'yi daha da fazla arzulamasına neden oluyordu. Çünkü Levi'yle evlenmezse onun göğsünden, dudaklarından ve kucağında olabilecek şeylerden ömür boyu yararlanma hakkı elde edemezdi. Ya onunla değil de başkasıyla evlenirse? Hazır bu fırsat *elindeyken* onunla yatmalıydı.

Yanlış bir mantık, diye haykırıyordu beyni. *Çok yanlış bir mantık*.

Birisiyle evlenip evlenmeyeceğini nasıl tahmin edebilirsin ki? Bu zamanla mı ilgilidir? Yoksa mesafeyle mi?

Aynı anda telefonu bipledi.

Levi onun damağına yapışan son reçeli de yalamak istermiş gibi dilini Cath'in ağzında dolaştırıyordu.

Cath'in telefonu tekrar bipledi.

Bu muhtemelen acil bir çağrı değildi. Arayan herhalde Wren'di. Babalarından yakınacaktı. Babaları Wren'den yakınmak için aramış da olabilirdi. Ya da ikisinden biri yine hastaneye kaldırılmıştı...

Cath geri çekilip Levi'nin elini tutarak nefesini düzene sokmaya çalıştı.

"Telefona bakayım," dedi. "Wren..."

Levi başını sallayıp ellerini Cath'in gömleğinden ayırdı. Cath oyuncak bir ata binmiş gibi Levi'nin bacaklarından aşağı kaymamak için kendini

zor tuttu. (Bu harika bir duygu olurdu ama herhalde eski ağırbaşlılığını da sonsuza dek yitirirdi.) Bunun yerine sanki sarhoşmuş gibi Levi'nin üzerinden kalkıp yataktan telefona uzandı.

Levi de onu takip ederek omzunun üzerinden telefonda yazanları okumaya çalıştı.

Mesaj Wren'den gelmişti. *"hey, omaha'ya gelmelisin. jandro burada. guaca maya'ya dansa gidiyoruz. büyük eğlence! haydi gel!"*

"gelemem," diye yazdı Cath. *"levi'yle beraberim."*

Ardından telefonu yere fırlatıp tekrar Levi'nin kucağına oturmak istedi. Ama Levi çoktan sırtını karyola başına yaslayıp bacaklarını yukarı çekmişti. Onu kucağına kabul etmiyordu.

Cath onun bacaklarını indirmeye çalıştı ama Levi direndi. Hâlâ onun gözlerinin rengini anlamaya çalışıyormuş gibi Cath'ın yüzüne bakıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Cath onun önünde diz çökerek.

"Evet. Ya senin için?" Levi çenesiyle Cath'ın telefonunu işaret etti.

Cath başını salladı. *"Her şey yolunda."*

Levi de başını salladı.

Cath tekrar başını salladı.

Ardından kollarını yukarı kaldırdı.

Agatha perişan halde pelerinini tuttu. (Her şeye rağmen güzeldi. Onun yaşla ıslanmış yüzü bile bir güzellik abidesiydi.) Simon ona her şeyin yolunda olduğunu, Baz'la ormanda yaşadıklarını unutmamasını söylemek isterdi... *Agatha ay ışığının altında durmuş Baz'ın solgun ellerini avuçlarında tutuyordu...*

"Sadece anlat bana," dedi titrek bir sesle.

"Ne anlatacağımı bilmiyorum," dedi Agatha. "Bir tarafta sen varsın. İyi olan. Diğer tarafta o var... *Farklı olan.*"

"O bir canavar," dedi Simon çenesini sıkarak.

Agatha başını sallamakla yetindi. "Olabilir."

—*Simon Snow ve Yedinci Meşe Ağacı*, 18 Bölüm

© 2010 Gemma T. Leslie

OTUZ DÖRT

Asansöre bindiler ve Cath *dokuzuncu* katın düşmesine bastı.

“Sıkıcı bir hayran kurgusunda Simon’ın kılıcına mı yoksa sihirli değneğine mi davranması gerektiğiyle ilgili on beş dakikadır tartıştığımıza inanamıyorum.”

Cath “inanamıyorum” sözüyle aslında “bu kadar mutlu olduğuma inanamıyorum” demek istiyordu. Wren onun odasındaydı ve ikisi Levi işten çıkana dek *Yola Devam* üzerine çalışacaklardı. Bunu bir rutin haline getirmişlerdi. Cath rutinleri severdi. Vücudunun salgıladığı serotonin yüzünden kıpkırmızı kesildiğini hissediyordu.

Wren onu itti. “Bu hiç de sıkıcı bir şey değil. Önemli bir konu.”

“Sadece benim için.”

“Ve benim için. Bu hikâyeyi okuyan herkes için. Ayrıca bunun sadece senin için önemli olması bile yeterli. Sen iki yıldır bunun üzerine çalışıyorsun. Hayatını bu işe adadın.”

“Tanrım, ne kadar acıklı.”

“Yani bugüne dek kendini hep buna adadın demek istiyorum ve bu son derece etkileyici. Binlerce hayran edinmemiş olsaydın bile öyleydi. Jandro takipçi sayını duyduğunda kulaklarına inanamadı. Bu işi paraya çevirmen gerektiğini düşünüyor. Hayran kurgusu işine bir türlü kafası ermiyor. Birlikte *Sihirbaz’ın Vârisi* filmini seyretmeye çalıştığımızda uyuyakaldı.”

Cath yarı şaka yarı ciddi küçük bir çılgılık attı. "Bana onun hayran kurgusuna inanmayanlar grubuna dahil olduğunu söylememiştin."

"Senin önce onu tanımanı istedim. Bu konuda Levi ne düşünüyor?"

Asansörün kapıları açıldı ve Cath'ın odasının olduğu kata adım attılar. "Levi buna bayılıyor," dedi Cath. "Simon Snow'a. Hayran kurgusuyla ilgili her şeye. Bana yazdıklarını yüksek sesle okutuyor."

"Hikâyedeki eşcinsel ilişki midesini bulandırmıyor mu?"

"Hayır, bunu umursamıyor. Neden sordun? Jandro bundan rahatsız oluyor mu?"

"Ah, evet."

"Yani o eşcinsel insanlardan öğreniyor mu?"

"Hayır... Şey, belki. Sanırım o daha çok heteroseksüel bir kızın eşcinsel erkekler hakkında yazması fikrine karşı; bunun sapıkça olduğunu düşünüyor."

Bu sözler Cath'i güldürdü. Çok geçmeden Wren de ona katıldı.

"Jandro benim Sapık Kardeş olduğumu düşünüyor," dedi Cath.

"Kapa çeneni," dedi Wren onu tekrar iterek.

Cath durdu. Odasının kapısı önünde bir çocuk bekliyordu.

Yanlış çocuk.

"Ne oldu?" diye sordu Wren de durarak. "Bir şey mi unuttun?"

"Cath," dedi Nick öne doğru birkaç adım atıp. "Selam. Seni bekliyordum."

"Selam," dedi Cath. "Selam Nick."

"Selam," dedi Nick tekrar.

Cath odasına hâlâ altı adım kadar uzaktaydı. Oraya daha fazla yaklaşmak istemiyordu. "Burada ne işin var?"

Nick'in kaşları çatık, dudakları aralıktı. "Seninle konuşmak istedim," dedi.

Wren o gerçek bir insan değil de Facebook'taki bir fotoğrafımsı gibi Nick'e bakarak, "Bu senin kütüphaneci çocuk mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi Cath her şeyden çok "senin" kelimesine takılarak.

Nick, Wren'e şöyle bir baktıktan sonra onu görmezden gelmeye karar verdi. "Bak Cath..."

"Buraya kadar gelmek yerine beni arasan olmaz mıydı?"

"Numaranı bilmiyorum. Odanı aramaya çalıştım; numarayı öğrenci rehberinde buldum. Sana birkaç sesli mesaj bıraktım."

“Odalara sesli mesaj bırakılabiliyor mu?”

Birden odanın kapısı açıldı ve Reagan başını dışarı uzattı.

Nick’i işaret ederek, “Bu çocukla bir alakan var mı?” diye sordu Cath’e.

“Hayır,” dedi Cath.

“Tahmin etmiştim. Ona dışarıda beklemesini söyledim.”

“Haklıymışsın,” dedi Wren pek de alçak olmayan bir sesle. “Eski Dünya ülkelerinin birinden çıkıp gelmiş gibi görünüyor...”

Cath ile Nick arasında yaşananlardan, onun Cath’i nasıl da kullanıp attığından ne Reagan’ın ne de Wren’in haberi vardı. Onlar sadece Cath’in artık Nick hakkında konuşmaktan kaçındığını, Love Kütüphanesi’ne gitmek istemediğini biliyordu. Cath olanlardan, kimseye detay veremeyecek kadar utanıyordu.

Şimdi Nick’in yüzüne bakarken duyduğu utanç değildi. Öfkeydi. Soyulduğu hissiydi. Nick’le birlikte güzel bir şeyler ortaya çıkarmıştı ve şimdi onları asla geri alamayacaktı. Yazdığı o satırları, o esprileri kullandığı takdirde insanlar onun Nick’ten çalıntı yaptığını düşüneceklerdi. Sanki o, her zaman çok sevdiği şal desenli atkısı dışında Nick’in sahip olduğu herhangi bir şeyi çalmaya tenezzül edermiş gibi. Ama Nick ikinci tekil şahıs ağzından şimdiki zamanda anlattığı o boktan hikâyesini kendisine saklayabilirdi. Parmakları nikotin kokan sıkı kadın karakterlerini de öyle. (Bu kadınlar Cath’in esprilerini kullanıyordu ve bu sinir bozucuydu.)

“Bak, seninle konuşmalıyım,” dedi Nick, Cath’e. “Fazla uzun sürmez.”

“Konuş o zaman,” dedi Wren.

“Evet,” dedi Reagan kapıya yaslanarak. “Haydi konuş.”

Nick ondan yardım dilercesine Cath’e baktı ama Cath hiç o havada değildi. İçinden yürüyüp gitmek, Nick’i, çoğu zaman sevdikleri insanlar için bile zor ve sevimsiz olan Reagan ve Wren’le baş başa bırakmak geçiyordu.

“Seni dinliyorum,” dedi Cath.

“Pekâlâ,” dedi Nick boğazını temizleyerek. “Hımm. Tamam. Cath’e hikâyemin *Prairie Schooner* adayı gösterildiğini söylemeye geldim.” Cath’e baktı. “Bu, üniversitenin edebiyat dergisi,” dedi sonra Wren’e. “Bir üniversite öğrencisi için bu dergide yer almak olağanüstü bir onurdur.”

“Tebrikler,” dedi Cath bir kez daha kullanılıp atıldığını hissederek. Sanki Nick onu bu defa başına bir silah dayayarak tekrar soyuyordu.

Nick başını salladı. “Evet. Şey... Danışmanımız Profesör Piper, şey...” Tedirgin bakışlarını koridorda gezdirdikten sonra birisine kırgınmış gibi nefesini bıraktı. “Profesör hikâyemi yazarken senden yardım aldığımı biliyor ve bu onuru ikimizin paylaşmasının güzel olacağını düşünüyor.”

“Hikâyem mi?” dedi Wren Cath’e bakarak.

“Güzel olacağını mı düşünüyor?” diye sordu Cath.

“Bu çok saygın bir dergi,” dedi Nick. “Yardımcı yazardan da övgüyle bahsedilecek. Hatta ismimiz harf sırasına göre yazılabilir. Önce senin ismin gelir.”

Cath bir elin sırtına dokunduğunu hissetti. “Selam,” dedi Levi onu başından öperek. “İşten erken çıktım. Selam,” dedi sonra Nick’e de neşeyle. Cath’in diğer tarafından ona elini uzattı. “Ben Levi.”

Neye uğradığını şaşırılmış ve huzursuzlanmış gibi görünen Nick, Levi’yle tokalaşarak, “Ben Nick,” dedi.

Hâlâ neşeli görünen Levi kolunu Cath’in omzuna attı. “Kütüphane çalışsan Nick,” dedi.

Nick tekrar Cath’e baktı. “Ee, ne düşünüyorsun? Tamam değil mi? Profesör Piper’a bunu kabul ettiğini söylersin değil mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Cath. “Bu sadece...” *Sadece, sadece, sadece.* “Yaşanan onca şeyden sonra kendimi rahat hissetmiyorum...”

Nick lacivert gözlerini Cath’in üzerine kenetledi. “Kabul etmelisin, Cath. Bu benim için büyük bir fırsat. Bunu ne çok istediğimi biliyorsun.”

“Yap o zaman,” dedi Cath sessizce. Hayatındaki herkesin orada durmuş kendisini dinlediği gerçeğini inkâr etmeye çalıştı. “Bu onuru tek başına taşıyabilirsin, Nick. Benimle paylaşman gerekmiyor.”

Nick de aynı şekilde başkaları tarafından dinlendikleri gerçeğini inkâr yoluna gitti. “Yapamam,” dedi Cath’e doğru bir adım daha atarak. “Profesör Piper ya ikiniz ya hiçbiriniz diyor. Cath. *Lütfen.*”

Koridor bir anda tamamen sessizleşti.

Reagan onu şu an tren raylarına bağliymuşçasına Nick’e bakıyordu.

Wren’in Nick’e olan bakışlarıysa tıpkı onun havalı kadın karakterlerinininki gibi nefret doluydu.

Levi ise gülümsüyordu. Muggsy's'teki o sarhoş çocuklara bakarken olduğu gibi. Jandro'yu o çocuklara yumruk atmaya teşvik etmeden önce olduğu gibi.

Cath yine orada tek başınaymış gibi davranmaya çalıştı. Nick'in hikâyesini... ikisinin hikâyesini... kendisinin ona kattıklarını ve şimdi belki de verdiği emeğin karşılığını alabileceğini düşündü. Sonra birlikte kitap yığınlarının arasında otururlarken hikâyeyi yazdıkları defteri nasıl da Nick'in elinden almaya çalıştığını hatırladı.

Levi onun omzunu sıktı.

"Üzgünüm," dedi Cath. "Ama ben bunun için övgü falan istemiyorum. Sen en başından beri haklıydın. Bu hikâye senin."

"Hayır," dedi Nick dişlerini sıkarak. "Bu fırsatı kaçırمام."

"Başka fırsatların da olur. Sen iyi bir yazarsın Nick," dedi Cath bunu gerçekten hissederek. "Bana ihtiyacın yok."

"Hayır. Bu fırsatı kaçırمام. Senin yüzünden öğretim asistanlığı fırsatını da kaçırdım zaten."

Cath geriye doğru bir adım atıp Levi'ye sokuldu.

Reagan kapıyı ardına dek açtı ve Wren Nick'in yanından geçip Cath'i odaya itti. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Levi. Onu yakından tanıyan herkes sözlerinde samimi olmadığını anlardı.

Nick, Cath'i hâlâ kendisine yardımcı olmaya ikna edebilirmiş gibi olduğu yerden kıpırdamadı. Reagan kapıyı onun suratına çarptı. "Bu çocukla çıkıyor muydun gerçekten?" diye sordu kapı kapandığında. "Kütüphanede görevli olan erkek arkadaşın bu muydu?"

"Birlikte yazı yazıyorduk," dedi Cath kimsenin yüzüne bakmayıp çantasını masaya bırakarak.

"Tam bir dangalak," diye mırıldandı Reagan. "Annemin de benzer bir atkısı olduğundan eminim."

"Senin hikâyeni mi çaldı?" diye sordu Wren. "Birlikte yazdığınız hikâyeyi?"

"Hayır. Tam olarak öyle sayılmaz." Cath hızla onlara doğru döndü. "Sorun yok," dedi elinden geldiğince güçlü bir sesle. "Tamam mı?"

Onu savunmaya hazır bu üç kişiye baktığında gerçekten de sorun olmadığını anladı. O olmadan aşk karşıtı hikâyesini yazamayan Nick tarih olmuştu.

Cath gülümseyerek Levi'ye baktı.

“İyi misin?” diye sordu Levi de gülümseyerek çünkü o gülümsemeden yapamıyordu. (Tanrı onu korusun. Tanrı onu sonsuza dek korusun.)

“İyiyim,” dedi Cath.

Wren hâlâ Cath’i süzüyordu. “Harika,” dedi nihayet bir karara vararak. “Tamam. Harika.” Sonra Levi’ye dönüp onun kolunu yumrukladı. “Pekâlâ Teğmen Starbuck, artık burada olduğuna göre bizi Çiftlik Evi’ne götürebilirsin. Hatta yolda bize beyaz çikolatalı moka bile ısmarlayabilirsin.”

“Hemen çıksak iyi olur,” dedi Levi hevesle. “Kamyoneti emniyet şeridine park ettim.”

Cath çantasını tekrar aldı.

“Ayrıca ikinizin de şunu bilmesini istiyorum ki,” dedi Levi kapıyı açarak. Cath, Nick’in gittiğinden emin olmak için dışarıya şöyle bir göz attı. “Bu sözlerin *Battlestar Galactica*’dan bir alıntı olduğunun farkındayım.”

“Evet, evet, evet,” dedi Wren. “Sen birinci sınıf bir ineksin.”

Jandro’nun cemiyetine ulaştıklarında Levi kamyonetten inip Wren’in inmesine yardımcı oldu. Artık Cath’in kamyonete inip binmesine eskisi kadar sık yardım etmesi gerekmiyordu. Cath çoğunlukla ona bu fırsatı tanıımıyordu. Wren indiğinde Cath sürücü koltuğundan gönülsüzce uzaklaşp emniyet kemerini taktı.

Levi kamyoneti çalıştırıp Cath’e hiç bakmadan vitese aldı. Cath’in odasından ayrıldıklarından beri bir kez olsun bile yüzüne bakmamıştı.

“İyi misin?” diye sordu Cath.

“Evet. Sadece açım. Sen aç mısın?” Levi hâlâ ona bakmıyordu.

“Sorun Nick mi?” diye sordu Cath. Sorunun gerçekten de o olmasını umduğunu fark etti.

“Hayır,” dedi Levi. “Öyle mi olmalı? O çocuk hakkında konuşmak istemiyormuş gibi görünüyordun.”

“İstemiyorum zaten,” dedi Cath.

“Tamam. Aç mısın?”

“Hayır. Kışkandın mı?”

“Hayır.” Levi içindeki bir şeyden kurtulmak istercesine başını iki yana salladı. Sonra Cath’e dönüp gülümsedi. “Seni kıskanmamı mı

istiyorsun?" Kaşını kaldırdı. "Bu tür şeylerden hoşlanıyorsan sorun çıkarabilirim."

"Hoşlandığımı sanmıyorum," dedi Cath. "Yine de teşekkürler."

"Güzel. Açlıktan ölüyorum. Durup bir şey yesek olur mu?"

"Olur," dedi Cath. "Ya da istersen sana bir şeyler hazırlayabilirim. Mesela yumurta."

Levi ona otuz iki dişini birden göstererek sırttı. "Tanrım, evet. Sen yumurtayı hazırlarken başında bekleyebilir miyim?"

Cath gülümsedi. "Sana inanamıyorum."

Levi'nin canı omlet istemişti. O buzdolabından yumurta ve peyniri çıkardı, Cath de bir tava ve tereyağ buldu. (Cath artık bu mutfaktayken, bir daha hiç görmediği o sarışın kızı hatırlamıyordu. Kız çoktan unutulup gitmişti.)

Cath üç yumurta kırmıştı ki Levi onun atkuyruğunu çekiştirdi. "Hey."

"Ne var?"

"Kız kardeşin beni neden sevmiyor."

"Seni herkes seviyor," dedi Cath yumurtaları çatalla çırparak.

"O halde onunla neden hep bensiz takılıyorsun?"

Cath lavaboya yaslanmış Levi'ye baktı. "Peynir," dedi başıyla onun ellerini işaret ederek. "Rende." Levi yerinden kıpırdamayıp ona bakmaya devam edince, "Belki de seni sadece kendime ayırmak istiyordumdur," diye açıkladı.

"Olabilir..." dedi Levi elini saçlarında gezdirerek. "Belki de seni utandırıyorumdur."

Cath yumurtaları tavaya döktü ve rendeyi kendisi aldı. "Senden neden utanayım ki? Uzun boylu ve yakışıklı olduğun için mi yoksa karşı konulmaz bir kişiliğe sahip olduğun için mi?"

"Alejandro, Regents Bursu alıyor," dedi Levi, Cath'in arkasından usulca. "Ayrıca Sand Hills'in yarısı ailesine ait."

"Dur bir dakika... ne?" Cath elindeki her şeyi bırakıp Levi'ye döndü. "Sen beni utandırdığını mı düşünüyorsun gerçekten?"

Levi hafifçe gülümseyip omuzlarını silktilti. "Bunun için sana kızgın değilim tatlım."

“Sen *delisin*. Jandro’yla ilgili bütün bu şeylerden haberim bile yoktu. Ayrıca olsa ne yazar?” Cath ellerini onun göğsüne uzatıp siyah kazağını tuttu. “Tanırım. Levi. Şu haline bak... Sen...” Levi’yi tanımlayabilecek bir söz bulamıyordu. O bir mağara resmiydi. Kırmızı Balon’d¹¹. Cath ayaklarını kaldırıp Levi’nin yüzünü kendi yüzüne, bir seferde sadece tek gözüne bakabileceği kadar yaklaştırdı. “Sen *sihirsin*,” dedi.

Levi’nin gülümseyen gözleri mahmurlaştı. Cath onu dudağının kenarından öptü ve Levi ikisinin dudaklarının birleşebilmesi için başını oynattı.

Cath yumurtaların patladığını duyunca geri çekildi ama Levi onu belinden tuttu.

“O halde neden?” diye sordu. “Wren benden *hoşlanmıyor mu*? Senin tarzına uymuyor muyum? Kız kardeşin etraftayken beni yanında istemiyorsun.”

Cath, Levi’nin göğsünü itip ondan uzaklaştı ve tekrar ocağın başına gidip yumurtaların üstüne çabucak peynir rendeledi. “Bunun seninle ilgisi yok.”

Levi ocağın yanından lavabonun üzerine eğilerek onun görüş açısına girmeye çalıştı. “Nereden biliyorsun?”

“Önemli bir şey yok... sadece bu biraz tuhaf,” dedi Cath. “Sen bizimle büyümüş olsaydın ya da ikimizle aynı anda tanışsaydın durum farklı olurdu.”

“Nasıl farklı olurdu?”

Cath omuzlarını silkip omleti aşıp bir spatula yardımıyla tavadan ayırdı.

“Öyle olsaydı senin benim hakkımda, tercihini benden yana kullanacak kadar bilgi sahibi olduğunu bilirdim.”

Levi ocağa doğru eğilip onunla tekrar göz göze gelmeye çalıştı.

“Geri çekil,” dedi Cath. “Yanacaksın.”

Levi sadece birkaç santim geri çekildi. “Elbette seni seçtim.”

“Ama Wren’i tanı mıyordun.”

“Cath...”

11 *Le Ballon rouge* (Kırmızı Balon): Fransız film yapımcısı Albert Lamorisse’in 1956 yapımı kısa filmi. (ç.n.)

Cath omletlere bakıp kalmaktan daha fazlasını yapabilmeyi isterdi.

“Onu güzel bulduğunu biliyorum...”

“Bunu biliyorsun çünkü *seni* güzel buluyorum.”

“Onun seksi olduğunu söyledin.”

“Ne zaman?”

“Onunla ilk tanıştığında.” Levi tek kaşını hoş bir hareketle kaldırarak bu sözler karşısında kısa bir şaşkınlık yaşamış gibi göründü.

“Ona Süperman dedin,” dedi Cath.

“*Cather*,” dedi Levi o anı hatırlayarak, “sadece ilgini çekmeye çalışıyordum. Sana dolaylı yoldan seksi olduğunu söylüyordum.”

“Eh, berbat bir iş çıkardın.”

“Üzgünüm.” Levi bir kez daha onun belini tuttu.

Cath bakışlarını yumurtalardan ayırmadı. “Benden hoşlandığını biliyorum,” dedi.

“Seni sevdiğimi biliyorsun.”

Cath tavaya bakmaya devam ederek, “Ama Wren bana çok benziyor,” dedi. “Bazı arkadaşlarımız bizi birbirimizden ayırt etmekte bile zorlanıyor. Bunu sadece Wren benden daha iyi olduğu için başarıyorlar. Daha çok konuştuğu, daha çok gülümsediği, kısıcası daha güzel olduğu için.”

“Ben ikinizi ayırt etmekte zorlanmıyorum.”

“Uzun saçlar. Gözlükler.”

“Cath... haydi ama, yüzüme bak.” Levi onun kemer köprülerini çekiştirdi ve Cath omleti tersyüz ederek ona döndü. “Ben sizi ayırt edebiliyorum,” dedi Levi.

“Seslerimiz aynı. Konuşma şeklimiz benziyor. Aynı mimikleri kullanıyoruz.”

“Doğru,” dedi Levi başını sallayıp Cath’ın çenesini yukarı kaldırarak. “Ama bütün bunlar aranızdaki farkları daha da dikkat çekici hale getiriyor.”

“Nasıl yani?”

“Kız kardeşin bir şey söylediğinde, kullandığı sözleri senin sesinle duymak beni şaşırtıyor.”

Onun ne demek istediğini anlayamayan Cath, Levi’nin gözlerine baktı. Büyüyen gözlerinde ciddi bir ifade vardı. “Mesela?”

“Şu an aklıma örnek gelmiyor,” dedi Levi. “Kardeşin senden daha çok gülümsüyor. Ama her nasılsa senden daha sert bir mizaca sahip. Dış dünyaya senden daha kapalı.”

“Odasından dışarı çıkmayan benim.”

“Söylemek istediklerimi tam olarak açıklayamadım. Bugüne dek onu tanıdığım kadarıyla Wren’den *hoşlandım*. Ama o senden çok daha dominant bir karaktere sahip.”

“Kendinden emin.”

“Sayılır. Belki. Daha çok her durumda istediğini elde ettiğini söyleyebiliriz.”

“Bunun yanlış bir tarafı yok.”

“Olmadığını biliyorum,” dedi Levi. “Ama sen farklısın. Hayatı zorlamıyorsun. Yaşadığın her dakikaya dikkatini veriyorsun. Gördüğün her şeyi özümsüyorsun. Böyle olman hoşuma gidiyor. Bu çok daha iyi.”

Cath gözlerini kapadı ve yanaklarından yaşlar süzülüğünü hissetti.

“Gözlüğünü seviyorum,” dedi Levi. “Simon Snow tişörtlerini seviyorum. Önüne çıkan herkese gülümsemiyor olmanı seviyorum çünkü o zaman bana gülümsediğinde... *Cather...*” Bu sözlerle birlikte Cath’i dudağından öptü. “Yüzüme bak.”

Cath kendisine söyleneni yaptı.

“Seni herkese tercih ederim.”

Cath acı dolu bir nefes alıp Levi’nin çenesine dokundu. “Seni seviyorum, Levi,” dedi.

Cath onu öpmeden hemen önce Levi’nin yüzünde güller açmıştı.

Birkaç saniye sonra geri çekilip, “Tekrar söyle,” dedi.

Cath ona yeni bir omlet hazırlamak zorunda kaldı.

“Bir sihirbaz olmanın en heves kırıcı tarafı nedir biliyor musun?”

Penelope yıllar içerisinde iyice ustalaştığı bir hareketle başını iki yana sallayıp gözlerini devirdi. “Saçmalama, Simon. Sihrin heves kırıcı yanı yoktur.”

“Var,” diye itiraz etti Simon biraz da ona sataşmak için. “Bugüne dek çoktan uçmayı öğrenmiş olmamız gerekirdi.”

“Öf,” dedi Penelope. “Yanında bir arkadaşı olan herkes uçabilir.”

Yüzük taşıyan elini Simon’a doğru uzatıp sırtıttı. “*Yukarı, yukarı ve uzağa!*”

Simon ayaklarının yerden kesildiğini hissetti ve kahkahalar eşliğinde havada ağır ağır takla attı. Tekrar eski haline döndüğünde sihirli değneğini Penelope’ye çevirdi.

—*Simon Snow ve Beş Kılıç*, 11. Bölüm

© 2008 Gemma T. Leslie

OTUZ BEŞ

“Şunlara bak,” dedi Reagan başını şefkatle iki yana sallayarak. “Nasıl da büyüdüler.”

Cath bakışlarını kahvaltı büfesine çevirdi ve akşamdan kalma iki birinci sınıf öğrencisinin kepeklerle boğuştuğunu gördü.

“İlk My Little Pony dövmelerini yaptırıp yurda döndükleri geceyi hatırlıyorum,” dedi Reagan.

“Ertesi sabah o dövmelerin enfeksiyon kap­tı­ğını fark etmiştik,” diye ekledi Cath domates suyunu yudumlayarak. Cath’in yurtlarla ilgili öz­le­yece­ği şey­ler­den biri de buydu. Meyve suyu makinesinde hep dört farklı çeşit meyve suyu olurdu. Başka nerede domates suyu içebilirdiniz ki? Reagan onu domates suyu içerken seyretmekten nefret ediyordu. “Sanki et sosu kıvamında kan içiyorsun,” diyordu.

Reagan’ın bakışları hâlâ akşamdan kalma o iki kızdaydı. “Seneye burada tanıdık kaç kişi göreceğiz acaba? Her yıl yeni yüzler geliyor ve çoğu yurda bir daha uğramıyor.”

“Seneye ben de buraya bağlanıp kalmayacağım,” dedi Cath.

Reagan homurdandı. “Önümüzdeki yıl da aynı odada kalmak istiyorsak konaklama formlarını doldurmalıyız.”

Cath meyve suyu bardağını masaya bıraktı. “Bir dakika,” dedi. “Sen önümüzdeki yıl da benimle aynı odada kalmak istediğini mi söylüyorsun?”

“Elbette. Nasıl olsa çoğunlukla odada olmuyorsun. Kendimi nihayet tek başıma odaya çıkmış gibi hissediyorum.”

Cath gülümsedi. Sonra domates suyundan koca bir yudum daha aldı. “Eh...” dedi. “Bu konuyu düşüneneğim. Başka seksî, eski erkek arkadaşın var mı?”

Wren dediğini yaptı.

Yola Devam Simon’a yeni bir bölüm eklemek için her gece Cath’in odasına uğradı. “Aksi halde *Sekizinci Dans’a* asla yetişemeyeceksin,” dedi.

Birlikte Omaha’ya, kitabın çıkışını kutlamak için Bookworm’da düzenlenecek gece yarısı partisine gideceklerdi. Levi de orada olmak istiyordu.

Cath’le onun odasında başbaşa kaldıkları bir sonraki gece, “Partiye kostümle mi gideceğiz?” diye sordu.

“Biz ortaokuldan beri kostüm giymiyoruz.” Cath kucığında bilgi-sayarıyla kanepeye yerleşmişti. Artık Levi odadayken de yazabiliyordu; *Yola Devam’a* öylesine konsantre olmuştu ki sirk hayvanlarıyla dolu bir odada bile yazabilirdi.

“Tüh,” dedi Levi. “Ben kostüm giymek istiyordum.”

“Kimin kostümünü giyecektin?”

“Sihirbaz’ın. Ya da belki vampirlerden birinin, mesela Kont Vidalia. Baz da olabilir. Karşına Baz olarak çıksam arzudan çıldırır mısın?”

“Sen beni zaten arzudan çıldırtıyorsun.”

“Dedi kız odanın karşı tarafından.”

“Üzgünüm,” dedi Cath gözlerini ovuşturarak. Levi bütün gece onunla uğraşmış, ona imalı laflar etmişti. Amacı onu baştan çıkarıp biraz yaramazlık yapmasını sağlamaktı. “Wren’in uyumadan önce okuması için bu bölümü tamamlamam gerekiyor.”

Cath *Yola Devam’ın* sonuna öylesine yaklaşmıştı ki artık her bölüm diğerinden fazla önem taşır olmuştu. Bu saatten sonra en ufak bir hatayı telafi etmesi ya da toparlaması çok zordu. Artık yazdıklarını ileriki sayfalarda detaylandırması mümkün değildi; her bölümde ya bir olay çözülüyor ya da bir karakter son önemli sahnesine çıkıyordu. Cath hikâyedeki tüm karakterlerin hak ettikleri sona kavuşmalarını istiyordu. Sadece Baz, Simon, Agatha ve Penelope’nin değil, gönülsüz vampir avcısı Declan, keçi çobanı Eb, Profesör Benedict ve Koç Mac’in de...

Cath bu, üzerindeki baskıyı artırdığı için hikâyesinin tıklanma sayısını dikkate almıyor ama listeleri altüst ettiğini biliyordu. On binlerce takipçisi vardı. Öylesine çok yorum alıyordu ki bu yorumlarla ilgilenme işini Wren üstlenmişti. Cath'ın profilini kullanarak yorumculara teşekkür ediyor, basit soruları cevaplıyordu.

Cath derslerini de az çok idare ediyordu. Yapmakla yükümlü olduğu bütün diğer görevleri Simon ve Baz'a ulaşmak için üzerinden atlayıp geçmesi gereken birer engel olarak görüyordu.

Böylesine yoğun bir şekilde yazı yazmakla ilgili tek sorunu... zihnini Sihirbazlar Âlemi'nden ayıramıyor olmasıydı. Artık hikâyenin başına oturduğunda kendini ağır ağır konuya kaptırması, ortama ayak uydurması gerekmiyordu. Zaten hep hikâyenin içinde yaşıyordu. Bütün gün. Sanki gerçek dünyaya dışarıdan bakıyordu.

Kucağındaki bilgisayarın kapağı aniden kapandı ve Cath tam zamanında elini geri çekti. Levi'nin kanepeye yaklaştığını bile fark etmemişti. Levi bilgisayarı alıp dikkatle yere bıraktı. "Reklam arası."

"Kitaplarda reklam arası olmaz."

"Ben kitaplardan fazla anlamam," dedi Levi Cath'i kucağına çekerek. "Perde arası demek daha mı doğru olur?"

Hâlâ yazdığı son satırı düşünen ve onu geride bırakmak istediğinden emin olamayan Cath gönülsüzce Levi'nin kucağına oturdu. "Kitaplarda perde arası da olmaz."

"Peki ne olur?"

"Sadece sonlar."

Levi onu kalçasından tuttu. "Sona ulaşacaksın," dedi burnunu tişörtünün yakasına gömerek. Saçları Cath'ın çenesini gıdıkladı ve zihnindeki büyüyü bozdu. Ya da yeni bir büyü yaptı.

"Tamam," dedi Cath iç geçirerek. Levi'nin başını öpüp üzerine eğildi. "Tamam. Perde arası."

"Penelope için ayrı bir bölüm yazmalısın," dedi Wren. İkisi çamurlu sulara bata çıka yurda doğru yürüyordu. Wren sarı, lastik çizmeler giymişti ve gördüğü her su birikintisine dalıp Cath'ın bacaklarını ıslatıyordu.

"O bölümü hikâyenin neresine sığdıracağım?" dedi Cath oflaya puflaya. Kar erimeye başlamıştı ama ağzından hâlâ buhar çıkıyordu. "Bunu iki hafta önce yapmalıydım. Şimdi böyle bir bölüm zorlama

gibi durur. Gerçek yazarlar işte tam da bu yüzden onlara son noktayı koymadan önce kitaplarını kimseye göstermezler. Geriye dönüp yeni bir bölüm yazmak ölüm gibi.”

“Sen de gerçek bir yazarsın,” dedi Wren etrafa su sıçratarak. “Dickens’in tarzını taşıyorsun. O da senin gibi tefrika yazardı.”

“Sanırım o çizimleri çöpe atacağım.”

“Kıskanç,” dedi Wren yeni bir su birikintisine dalarak.

“Kıskanç falan değilim. Çizimlerin iğrenç görünüyor. Ayaklarını terlettiklerinden de eminim.”

“Bunu kimse bilmeyeceğine göre ne fark eder.”

“Odama girip onları ayağından çıkardığında ben bileceğim. Berbat kokacaklar.”

“Hey,” dedi Wren, “ben de seninle bunu konuşmak istiyordum.”

“Neyi?”

“Odanı. Odaları. Oda arkadaşlığını. Önümüzdeki yıl aynı odada kalabiliriz diye düşündüm. İstersen Pound Yurdu’ndaki bir odaya yerleşebiliriz. Benim için fark etmez.”

Cath durup kardeşine baktı. Onun durduğunu ancak birkaç adım attıktan sonra fark eden Wren de durdu.

“Sen benimle oda arkadaşı mı olmak istiyorsun?” diye sordu Cath.

Wren tedirgindi. Omuzlarını silkti. “Evet. Tabii sen de istersen. Bana hâlâ kızgın değilsen.”

“Sana kızgın falan değilim,” dedi Cath. Bir önceki yaz Wren’in kendisiyle aynı odada kalmak istemediğini söylediği günü hatırladı. Cath o güne dek hiç bu kadar yoğun bir ihanete uğradığı duygusuna kapılmamıştı. Neredeyse hiç. “Sana kızgın değilim,” diye tekrarladı bu defa bunu gerçekten hissederek.

Wren dudaklarını yukarı kıvrıp ikisinin arasındaki bir su birikintisine daldı. “Harika.”

“Ama seninle aynı odada kalamam.”

Wren’in suratı asıldı. “Nasıl yani?”

“Reagan’a önümüzdeki sene de onunla aynı odada kalacağıma dair söz verdim.”

“Ama Reagan senden nefret ediyor.”

“Ne? Hiç de etmiyor. Bunu da nereden çıkardın?”

“Sana çok kötü davranıyor.”

"Onun tarzı böyle. Hatta benim onun en yakın arkadaşı olduğumu bile söyleyebilirim."

"Ah," dedi Wren. Islak, küçük bir çocuk gibi görünüyordu. Cath ona ne diyeceğini bilemedi.

"Benim en yakın arkadaşım sensin," dedi beceriksizce. "Bilirsin işte. Ayrılmaz ikili. Sonsuza dek."

Wren başını salladı. "Evet. Sorun değil. Sizin seneye de bir arada olmak isteyeceğinizi tahmin etmeliydim." Bu sözlerle birlikte tekrar yürümeye başladı ve Cath de onun peşinden gitti.

"Peki ya Courtney?"

"O Delta Gamma'ya taşınacak."

"Ah," dedi Cath. "Orayla anlaştığını unutmuşum."

"Ama sana böyle bir teklif yapmamın sebebi bu değil," dedi Wren bunu özellikle belirtmek istercesine.

"Seneye sen de Pound Yurdu'na taşınmalısın. Bizimle aynı katta kalmalısın; ciddiylim."

Wren gülümseyip omuzlarını dikleştirdi. Kendini çoktan toparlamıştı. "Evet," dedi. "Tamam. Neden olmasın? Hem Pound Yurdu kampüse daha yakın."

Cath bir sonraki su birikintisine dalıp Wren'i baştan aşağı ıslattı. Wren sıçrayıp çığlık attı ve Cath bunu yaptığına değdiğini düşündü.

Nasıl olsa ayakları çoktan sırlıklam olmuştu.

“Morgan adına, ağır ol Simon.” Penelope kolunu ona doğru uzatıp bakışlarını tuhaf bir ışıkla aydınlanan avluda gezdirdi.

“Alevler içerisindeki bir kapıdan geçmenin birden fazla yöntemi vardır.”

—*Simon Snow ve Üçüncü Kapı*, 11. Bölüm

© 2004 Gemma T. Leslie

OTUZ ALTI

Cath aralıksız dört saattir yazı yazıyordu ve kapının tıklatıldığını duyduğunda kendini bir gölün kıyısında batan güneşi seyrediyormuş gibi hissetti.

Gelen Levi'ydi.

"Selam," dedi Cath gözlüğünü takarak. "Neden mesaj atmadın? Aşağı inebilirdim."

"Attım," dedi Levi onu alnından öperek. Cath cebindeki telefonu çıkardı. İki mesajı ve bir cevapsız araması vardı. Telefonu sessizde kalmıştı.

"Affedersin," dedi başını iki yana sallayarak. "Eşyalarımı toplayayım."

Levi kendini onun yatağına bırakıp Cath'i seyretmeye koyuldu. Onu orada, duvara yaslanmış halde görmek öylesine çok anıyı canlandırmış, içini öylesine büyük bir sevgiyle doldurmuştu ki Cath dayanamayıp onun yanına gitti ve yüzünü öpücüklere boğdu.

Levi sırtıp uzun kollarıyla ona sarıldı. "Daha yazacak mısın?"

"Evet," dedi Cath çenesini onunkine sürterek. "Yatmadan önce epeyce ilerlemeliyim."

"Profesörüne bir şey gösterebildin mi?"

O sırada çoktan onun çenesini ısırmağa başlayan Cath geri çekilip bıraktığı diş izlerine baktı. "Nasıl yani?"

"Ona hikâyeni bölüm bölüm mü sunuyorsun yoksa tamamını aynı anda mı teslim etmeyi düşünüyorsun?"

"Ben... Ben şu an *Yola Devam* üzerine çalışıyordum."

“Biliyorum,” dedi Levi gülümseyip Cath’in saçlarını düzelterek. “Sadece kurgu yazma dersi projenin ne durumda olduğunu merak ettim. Bitirdiğinde onu bana okumanı istiyorum.”

Cath yatağa oturdu. Levi’nin bir eli onun saçlarında, diğeriye kalçasındaydı. “Bunu... bunu yapmayacağım.”

“Bana okumak istemiyor musun? Çok mu özel bir hikâye yoksa?”

“Hayır. Yapmayacağım. Bu projeyi tamamlamayacağım.”

Levi’nin yüzündeki gülümseme soldu. Cath’in sözlerine hâlâ bir anlam verememişti.

“O hikâyeyi yazmayacağım. Yazacağımı söylemekle hata ettim.”

Levi ona daha da sıkı sarıldı. “Hata falan etmedin. Ne demek istiyorsun? Hikâyeye hâlâ başlamadın mı?”

Cath geri çekilip yataktan kalktı ve bilgisayarını toplamaya gitti. “Profesöre bunu yapabileceğimi söylemem hataydı; yapamam. Ne yazacağıma dair en ufak bir fikrim yok ve buna dayanamıyorum. *Yola Devam*’ı tamamlayabileceğimden bile emin değilim.”

“Elbette tamamlayacaksın.”

Cath keskin bakışlarını Levi’ye çevirdi. “Sadece dokuz günüm kaldı.”

Levi şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamamıştı. Belki biraz da kırılmıştı. “Dönem sonuna kadar on iki günün var. Ben Arnold’a dönene dek de on dört. Ama bildiğim kadarıyla *Yola Devam*’ı tamamlamak için önünde koca bir hayat uzanıyor.”

Cath yüzündeki ifadenin sertleştiğini hissetti. “Anlamıyorsun,” dedi. “Hiç anlamıyorsun.”

“O halde anlat bana.”

“*Simon Snow ve Sekizinci Dans* dokuz gün sonra yayımlanıyor.”

Levi omuzlarını silkti. “Ee?”

“Ben bu amaç uğruna iki yıl emek verdim.”

“*Yola Devam*’ı bitirmek için mi?”

“Evet. Ve onu seri tamamlanmadan bitirmeliyim.”

“Neden? Gemma Leslie seni yarışa mı davet etti?”

Cath bilgisayarının kordonunu toplayıp çantasına tıktı. “Anlamıyorsun.”

Levi sertçe iç geçirip elini saçlarında gezdirdi. “Haklısın. Anlamıyorum.”

Cath titreyen ellerini etrafı kürklü, kalın örgü hırkasının ceplerine soktu.

Levi kaşlarını çatıp, "Bu dersi *ikinci kez* riske atmanı anlayamıyorum," dedi şaşkınlıkla. "Ben aldığım her not için büyük mücadele veriyorum. Çoğu derste ikinci bir hak elde edebilmek için canımı bile veririm. Ve sen sırf canın onunla ilgilenmek istemiyor diye, kafanı gereksiz bir teslim süresine taktın diye bu projeyi çöpe atıyorsun."

"Şu an bu konuyu konuşmak istemiyorum," dedi Cath.

"Sadece şu an değil, hiçbir zaman istemiyorsun."

"Haklısın. Şu an seninle tartışacak zamanım yok demem daha doğru olur."

Cath bunu söylemekle büyük hata yapmıştı. Levi neye uğradığını şaşırması gibi ona baktı. Cath söyleyecek başka şeyler bulmaya çalıştı ama aklına gelen bütün kelimeler yanlış gibiydi. "Belki de bu gece burada kalsam iyi olur."

Levi, Cath'ın hiç tahmin etmediği kadar soğukkanlı bakışlarla onu baştan aşağı süzdü. Kaşlarının arasında iki derin çizgi oluşmuştu. "Tamam," dedi ayağa kalkarak. "Dokuz gün sonra görüşürüz."

Cath, "Nasıl yani?" diye kekeleyene dek o çoktan kapıdan çıkmıştı.

Cath'ın niyeti dokuz gün sürecek bir küslük çıkarmak değildi. Kurgu yazma dersi için vicdan azabı çekecek kadar zamanı olmadığı için bir gecelik bir kaçışa sığınmak istemişti. O aptal hikâyeyi düşünmek bile ona vücudunda açık yaralar oluşmuş gibi hissettiriyordu.

Yatağına uzanıp ağlamaya başladı. Yastığı Levi gibi kokmuyordu. Ne Levi ne de kendisi gibi kokuyordu. Levi onu anlamıyordu.

Son Simon Snow kitabı çıktığında her şey sona erecekti. Hayal ederek geçen onca yıl. Gemma T. Leslie seriye son noktasını koyacak ve bitecekti. Cath'ın son iki yılda yarattığı her şey alternatif bir evrene dönüşecekti. Hükümsüz sayılacaktı.

Bu düşünce yüzünü yastığına gömmüş, acınacak bir halde hem ağlayıp hem kıkırdamasına neden oldu.

Sanki Gemma T. Leslie'den hızlı davranması bir şeyi değiştirmiş gibi.

Sanki Cath öyle yazdı diye Simon ve Baz birlikte sonsuza dek mutlu yaşayabilirmiş gibi. *Affedersin Gemma, emeğine saygı duyuyorum ama hepimiz biliyoruz ki bu seri böyle bitmeli.*

Bu bir yarış değildi. Gemma T. Leslie'nin Cath'in varlığından bile haberi yoktu. Tanrı'ya şükürler olsun ki.

Yine de... Cath gözlerini kapadığında Simon ve Baz'dan başka şey göremiyordu.

Duyduğu tek şey onların sesiydi. İkisi her zaman olduğu gibi yine ona aitti. Cath öyle olduklarına inandığı için birbirlerine âşıktılar. Cath'in onlar için her şeyi düzeltmesine ihtiyaçları vardı. Onların hikâyesini hakkıyla tamamlamasına.

Cath zihninde Baz ve Simon'ı, midesinde Levi'yi hissediyordu.

Şu an kimbilir nerede olan Levi'yi.

Dokuz gün sonra her şey sona erecekti. Cath on iki gün sonra üniversite birinci sınıfı bitirecekti. Ve on dört gün sonra da...

Tanrım, tam bir ahmaktı.

Hep böyle ahmak mı kalacaktı? Şu acınası hayatı boyunca hep böyle mi olacaktı?

Cath doyasıya ağladıktan sonra bir bardak su almak üzere yataktan kalktı. Kapıyı açtığı anda Levi bacaklarını toplamış, dizlerinin üzerine eğilmiş halde koridorda oturuyordu. Cath'in dışarı çıktığını görünce başını kaldırıp ona baktı.

"Ben tam bir budalayım," dedi.

Cath, Levi'nin dizlerinin arasına çöküp ona sarıldı.

"Sana öyle söylediğime inanamıyorum," dedi Levi. "Senden *dokuz saat* bile ayrı kalamıyorum."

"Hayır, haklıydın," dedi Cath. "Saçmaladım. Bütün bunlar saçmalık. Gerçek bile değil."

"Ben öyle demek istemedim. Bu hikâye *gerçek*. Onu bitirmelisin."

"Evet," dedi Cath. Nerede kaldığını hatırlamaya çalışarak onun çenesini öptü. "Ama bugün değil. Haklıydın. Zamanım var. Beni bekleyeceklerdir." Bu sözlerle birlikte elini Levi'nin üzerindeki monttan içeri soktu.

Levi onu omuzlarından tuttu. "Ne yapman gerekiyorsa yap," dedi. "Yeter ki ben yanında olayım. İki hafta boyunca tamam mı?"

Cath başını salladı. On dört gün. Levi'yle. Sonra da o yıl için perdeler kapanacaktı.

“Belki de onunla dövüşmek çözüm değildir,” dedi Simon.

“Ne?” Baz sırtını bir ağaca yaslamış, nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. Saçları ince tutamlar halindeydi ve yüzüne kan ve çamur bulaşmıştı. Simon belki de ondan daha bile kötü görünüyordu.

“Bu saatten sonra pes edemezsin,” dedi Baz Simon’ı pelerininin tokalı askılarından tutup sertçe peşinden sürükleyerek. “Buna izin vermem.”

“Pes etmiyorum,” dedi Simon. “Ben sadece... belki de dövüşmek çözüm değildir. Bu sende de işe yaramamıştı.”

Baz zarif kaşlarından birini kaldırdı. “Humdrum’ı öpüp koklamayı mı düşünüyorsun? Çünkü o on bir yaşında. Ve tıpkı sana benziyor. Bu senin için bile kibirli ve sapıkça bir davranış olur Simon.”

Simon güçlkle de olsa güldü ve Baz’ı ensesinden sımsıkı tuttu. “Ne yapacağımı bilmiyorum. Ama artık dövüşmek istemiyorum Baz. Böyle devam edecek olursak uğruna dövüşecek bir şeyimiz kalmayacak.”

—Yola Devam Simon, Nisan 2012

FanFixx.net yazarı *Sihircath*

OTUZ YEDİ

"Cather."

"Hmmm."

"Hey. Uyan."

"Hayır."

"Evet."

"Neden?"

"İşe gitmeliyim. Hemen çıkmazsak gecikeceğim."

Cath gözlerini açtı. Levi çoktan duş alıp tepeden tırnağa simsiyah olan iş kıyafetini giymişti. Teninden sabun kokusu yayılıyordu.

"Ben kalamaz mıyım?" diye sordu Cath.

"Burada mı?"

"Evet."

"Bütün gün sıkılırsın."

"Burayı seviyorum. Hem zaten yazı yazacağım."

Levi sırttı. "Tamam, elbette kalabilirsin. Akşam gelirken yiyecek bir şeyler getiririm. Sen rahat rahat yaz," dedi Cath'i alnından öperek.

"Baz ve Simon'a selam söyle."

Cath yeniden uyuyabileceğini düşündü ama yapamadı. Kalkıp bir duş aldı (şimdi o da Levi gibi kokuyordu) ve koridorda kimseye rastlamadığına sevindi. Levi'nin arkadaşlarından en az biri evde olmalıydı. Cath müzik sesi duyabiliyordu.

Tekrar Levi'nin odasına döndü. Önceki gece sıcak olduğu için pencereler açık uyumuşlardı. Ama şimdi hava değişmişti. İçerisi epeyce serindi, özellikle de saçları ıslak birisi için. Pencereleri kapamak istemeyen Cath bilgisayarını alıp çift kat yaptığı yorganın altına girdi.

Açma düğmesine basıp bilgisayarının açılmasını bekledi. Sonra boş bir sayfa açarak, sürekli yanıp sönen imlece baktı. Ekranda kendi yüzünü görebiliyordu. Yazacağı on bin kelimenin hiçbiri güzel olmasa da olurdu, nasıl olsa onları tek bir kişi okuyacaktı. Hikâyeyi tamamladığı sürece nereden başlayacağı bile önemli değildi. Yazmaya başladı.

Evin arkasındaki basamaklara oturdum.

Hayır...

Evin arkasındaki basamaklara oturdum.

Yazdığı her kelime Cath onları birer birer midесinden çıkarıyormuşçasına ağırdı ve acı veriyordu.

Gökyüzünden bir uçak geçti. Ortada bir yanlışlık vardı, büyük bir yanlışlık. Bunu kız kardeşi de fark etmiş olmalıydı çünkü öyle yapmazsa her ikisi birden yok olurmuş gibi onun elini sıkırmıştı.

Çok iyi olmasa da nihayet bir başlangıç yapmıştı. Cath isterse bu cümleleri sonradan değiştirebilirdi. Kelimeleri bir araya getirmenin en güzel tarafı buydu; sayıları arttıkça fiyatları ucuzluyordu. Yazacak şeyler bulunduğu geriye dönüp ilk yazdıklarını düzeltmesi keyifli olacaktı.

Uçak öylesine alçaktan uçuyor, gökyüzünde öylesine ağır hareket ediyordu ki insan onun inişe uygun bir çatı aradığını düşünüyordu. Uçağın motor sesi evdeki bağırırları bastırıyordu. Kız kardeşi ona dokunabilirmiş gibi elini uçağa uzattı. Onu tutabilirmiş gibi.

Kız, onun diğer elinden tutup kardeşinin ayağa kalkmasını engelledi. Gidersen, diye geçirdi içinden, ben de seninle gelirim.

Kimi zaman yazmak, yokuş aşağı koşmaya benzerdi; klavyedeki parmaklar, koşarken yerçekimine uyum sağlayamayan bacaklar gibi insanın arkasından gelirdi.

Cath ardında dağınık kelimeler, kötü mecazlar bırakarak düşe kalka koştu. Bazen çenesi titredi. Bazen gözlerini kazağına sildi.

Nihayet mola verdiğiğinde karnı zil çalıyordu ve öylesine sıkışmıştı ki üçüncü kattaki tuvalete zor yetti. Levi'nin sırt çantasında bulunduğu

gofreti alıp tekrar yatağa girdi ve onun merdivenlerden koşarak çıktığını duyana dek yazmaya devam etti.

Kapı açılmadan önce bilgisayarını kapadı ve Levi'yi gülümserken gördüğünde gözlerinin boğazına dek yandığını hissetti.

"*Hoplayıp durmaktan vazgeç,*" dedi Wren terslenerek. "Bizi budala gibi gösteriyorsun."

"Tabii ya," dedi Reagan. "O hoplayıp durduğu için öyle görünüyoruz."

Levi gülümseyerek Cath'e baktı. "Affedersin," dedi. "Ortamın havasına kapıldım." Uzun kollu, siyah bir tişörtün üzerine Cath'in kırmızı *Yola Devam* tişörtünü giymişti ve nedense Simon ve Baz'ı onun göğsünde birbirlerine bakarken görmek rahatsızlık verecek derecede seksiydi.

"Sorun değil," dedi Cath. O da aynı şekilde yavaş yavaş ortamın havasına kapılıyordu. İki saatten uzun süredir kuyrukta bekliyorlardı. Kitapçada *Simon Snow* filminin müzikleri çalıyordu ve etraf insan kaynıyordu. Cath bu insanlardan bazılarını bir önceki gece yarısı partisinden hatırlıyordu. Sanki aynı kulübün üyeleri olarak iki senede bir toplanıyorlardı.

11.58.

Çalışanlar lacivert üzerine altın yıldızlı özel kitap kutularını dışarı yerleştirmeye başladı. Mağaza müdürü bir pelerin ve ucu sivri olmayan bir cadı şapkası giymişti. (Watford'da kimse sivri uçlu şapkalar takmazdı.) Bir sandalyeye oturmuş, ancak Tinker Bell'in taşıyabileceği sihirli bir değnekle yazarkasalardan birine vuruyordu. Cath gözlerini devirdi.

"Ben sinemaya gelemeyeceğim," dedi Reagan. "Yarın final sınavım var."

Levi yine hoplamaya başlamıştı.

Müdürün sıranın en başındaki kişiyi kabul etmesiyle birlikte dük-kândaki kalabalıktan bir tezahürat koptu. Sıra ilerledi ve Cath çok geçmeden kasaya ulaşp bir görevliden en az yedi santim kalınlığındaki kitabını aldı. Kitabın kapağı kadife gibiydi.

Cath kitabı iki eliyle tutup kasanın önünden uzaklaşarak yolu açmaya çalıştı. Kapaakta Simon, yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında Sihirbaz'ın Kılıcı'nı havaya kaldırmıştı.

Cath birisinin ona, "İyi misin?" dediğini duydu. Levi miydi? "Hey... Sen ağlıyor musun?"

Cath parmaklarını kapakta, altın rengi kabarık harflerde gezdirdi.

Sonra birisi ona çarpıp kitabı göğsüne bastırdı. Cath'ın göğsüne bir değil iki kitap birden bastırıyordu. Başını kaldırdığında Wren ona sarıldı.

Cath, Reagan'ın, "İkisi birden ağlıyor," dediğini duydu. "Bu manzarayı görmeye bile dayanamıyorum."

Cath kollarından birini serbest bırakıp kardeşine sarıldı. "Macera-
ranın sona erdiğine inanamıyorum," diye fısıldadı.

Wren onu sımsıkı kucaklayıp başını iki yana salladı. Sahiden o da ağlıyordu. "Bu kadar duygusal olma Cath," dedi Wren boğuk bir sesle gülerek. "*Simon* söz konusu olduğunda macera asla bitmez."

Simon, Humdrum'a yaklaştı. Daha önce ona hiç bu kadar yaklaşmamıştı. Hissettiği sıcaklık ve çekim gücü katlanamayacağı kadar yoğundu; Humdrum onun kalbini yerinden sökecek, düşüncelerini aklından çekip alacakmış gibi hissediyordu.

"Ben seni sihre duyduğum açıklıkla yarattım," dedi Simon.

"Sen beni sahip olduğun yeteneklerle yarattın," dedi Humdrum karşılığında.

Simon omuzlarını silkti; Humdrum'ın varlığı ve baskısı altında bunu yapmak için olağanüstü bir güç harcamıştı.

Simon tüm hayatını, en azından hayatının son sekiz yılını daha güçlü olmaya, kaderinde yazıldığı şekilde yaşamaya, Humdrum'ı yenmeye, belki de bunu yapabilecek tek sihirbaz olmaya adanmıştı.

Ve yapabildiği tek şey onun arzusunu kamçılamak olmuştu.

Simon öne doğru bir adım atıp ikisinin arasındaki son boşluğu da kapadı.

"Artık aç değilim."

Simon Snow ve Sekizinci Dans, 27. Bölüm

© 2012 Gemma T. Leslie

OTUZ SEKİZ

Bu onun Pound Yurdu'nda geçirdiği son cumaydı.

Odasında bir çocuk vardı.

Çocuk Cath'in yatağına yayılmış, onun kalan son fıstıklı ezmesini mideye indiriyordu.

Kaşığı ağızından çıkarıp, "Projeyi teslim ettin mi?" diye sordu.

"Ofisinin kapısının altından içeri attım. Her ihtimale karşı ona e-postayla da göndereceğim."

"Hikâyenı bana okuyacak mısın?"

"Öf." Cath çantasından çıkardığı *Sekizinci Dans'ı* yatağa attı. "Önce halletmemiz gereken başka şeyler var," dedi. "Bana yer aç."

Levi yüzünü buruşturup dişlerine yapışan fıstık ezmesini emmeye çalıştı.

Cath bir kez daha "bana yer aç" dercesine Levi'nin omzunu itti. Levi sırtıp Cath'in yastığına yaslandı ve yatağa vurup ona kıvırdığı bacaklarının arasına oturmasını işaret etti. Sonra bacaklarının arasına yerleşen Cath'e sınıksıkı sarılıp kendine doğru çekti. Cath başının arkasında onun çenesini hissedebiliyordu.

"Saçıma fıstık ezmesi mi bulaştırıyorsun?"

"Sakızım saçına değdiğinde oraya yapışıp kalmasın diye ön hazırlık yapıyorum."

Cath kitabı açıp kaldıkları yeri buldu. Kalın bir kitaptı. Onu, sadece ders çalışmak ve finallere girmek için mola vererek aralıksız iki

gündür okudukları halde bitmesine hâlâ dört yüz sayfa vardı. Birlikte tek bir hafta sonu daha geçireceklerdi ve Cath kitabı nefessiz kalana dek okumaya kararlıydı.

“Birilerinin hâlâ kitabın sürprizini kaçırmamasına inanamıyorum,” dedi.

“Ben seni daha sonra şoke etmeyi düşünüyorum ama istersen bunu şimdi de yapabiliriz,” dedi Levi.

“Bugün öğle yemeğinde Wren’le beraberdim ve tam dört kez bana *spoiler* vermenin eşiğine geldi. İnternete girmeye cesaret edemiyorum. Fanfixx.net’te insanlar sürekli bu kitabı konuşuyorlar.”

“Önlüğüme *Bana Simon Snow’un Sonunu Söylemeyin* yazılı bir rozet takmayı düşünüyorum.”

“Belki de ben bunu alnıma yazmalıyım.”

“Sana bu konuda yardım edebilirim...”

“Nerede kaldığımızı hatırlıyor musun? Kitabın ayracı düşmüş.”

“319. sayfada kaldık. Humdrum’ın okula karşı kıskırttığı deniz kurtları dört bir yana dağılıyor, peşlerinden sürükledikleri yüzgeçleriyle her şeyi ıslatıyor, küçük çocuklara dişlerini gıcırdatıyorlardı. Sonra hikâyemizin kahramanı Penelope Bunce bir sihir yapıp gökten gümüş...”

“Sanırım o sihri Baz yaptı.”

“Evet ama Penelope o sırada onu seyrediyordu. Sihirde önemli bir rolü oldu.”

“Sayfa 319,” dedi Cath. “Hazır mısın?”

Levi onu kendine doğru çevirdi, boynunu birkaç kez öpüp ısırdı, sonra da onu bacaklarının arasına sıkıştırdı. “Hazırım,” dedi.

Cath onun gözlerini kapadığını hayal etti ve boğazını temizledi.

Gümüş su damlacıkları Simon’ın teninden civa gibi akıyor ama deniz kurdunun kürkü damlaları hızla içine çekiyordu. Sarı gözlerinde çelik grisi çizgiler beliren hayvan sersemledi ve etrafa su sıçratarak yere yığıldı.

Simon nefesini tutup çayıra bakındı. Diğer deniz kurtları da oldukları yere yığılıp kalmışlardı ve Penelope küçük çocukları nispeten daha güvenli kaleye götürüyordu.

Basil pelerindeki gümüş su damlacıklarını silkeleyerek çayırın diğer tarafından Simon’a doğru yürüdü. Köpekdişlerini saklamaya gerek görmemişti; Simon onları bulunduğu yerden bile seçebiliyordu.

Simon Sihirbaz'ın Kılıcı'nı sımsıkı kavrayıp tehditkâr bir ifadeyle havaya kaldırdı.

Baz onun önünde durup iç geçirerek, "Yeter artık, Snow," dedi. Simon kılıcı daha da yukarı kaldırdı.

"Seninle dövüşmek isteyeceğimi mi düşünüyorsun gerçekten?" diye sordu Baz. "Hem de şu an?"

"Bugün hayatımızın diğer günlerinden neden farklı olsun ki?"

"Bugün birlikte savaşıyor ve bu savaşı kaybediyoruz. Sen ilk kez bir savaşı kaybediyorsun. Bu hiç de tahmin ettiğim gibi keyifli bir durum değilmiş."

Simon ona itiraz etmek, savaşı kaybetmediğini, böyle bir lüksü olmadığını söylemek istese de buna cesaret edemedi. Baz'ın haklı olmasından ölesiye korkuyordu. Kılıcını indirip, "Ne istiyorsun Baz?" diye sordu bitkin bir sesle.

"Sana yardım etmek istiyorum."

Simon güldü ve yüzünü koluna sildi. Kolu çizgi çizgi kan ve gümüşe boyandı. "Gerçekten mi? Son sekiz yıldır beni öldürmeye çalıştığını göz önüne alarak sözüne güvenmememi anlayışla karşılarsın umarım."

"Sence bunu gerçekten isteseydim seni bugüne dek çoktan öldürmüş olmaz mıydım?" dedi Baz koyu renkli kaşını kaldırarak. "O kadar da beceriksiz değilim. Çoğu zaman sadece seni üzme istedim... bir de kız arkadaşımı çalmak."

Simon'ın kılıcın kabzasını tutan elleri gerildi. Baz ona doğru bir adım daha attı.

"Sen bu savaşı kaybedersen hepimiz kaybederiz Snow. Sen ve senin o zorba babanın olmadığı bir dünyada yaşamak istiyor olabilirim. Ama sihrin olmadığı bir dünyada yaşamak istemiyorum. Savaşı Humdrum kazanırsa..."

Simon, Baz'ın ciddi bir ifadeye sahip solgun yüzünü, kül grisi gözlerini inceledi. Bazen bu gözleri kendi gözlerinden daha iyi tanıdığını düşünüyordu.

Levi kıkırdadı.

"Şişşt," dedi Cath. "Bunun olduğuna inanamıyorum..."

Bazen düşmanının yüzünü diğer herkesin yüzünden daha iyi okuyabildiğini düşünüyordu. Agatha'nınkinden bile.

"İzin ver de sana yardım edeyim," dedi Baz. Sesinde Simon'ın anlamlandıramadığı bir tını vardı. Belki samimiyet. Belki çaresizlik.

Simon hiç vakit kaybetmeden kararını verdi (hep öyle yapardı). Başını sallayıp Sihirbaz'ın Kılıcı'nı kınına koydu. Sonra kot pantolonuna sildiği elini Baz'a uzattı.

Baz her zamanki kadar zalim bakışlarını onun gözlerine kilitlediğinde Simon birbirlerine duydukları nefretin yaptıkları anlaşmayı sürdürmelerine imkân tanımayacak kadar yoğun olup olmadığını merak etti. Bir kenara atamayacak ya da üstesinden gelemeyecek kadar çok şey mi yaşamışlardı?

Onca lanet.

Onca sihir.

Yumruk yumruğa yere yuvarlanıp sihirli değneklerini savurdıkları, birbirlerinin boğazına yapıştıkları onca zaman.

Aynı anda Baz onun elini tuttu

Artık birer genç adam olan iki sihirbaz tokalaştı ve anlayıştan başka bir şeyin hissedilmediği –daha başka ne *hissedebilirlerdi ki?*– kısa bir an yaşandı.

O an geçip gittiğinde, nihayet ellerini indirdiklerinde, "Peki Agatha'ya ne olacak?" diye sordu Simon.

Baz sırtıttı ve dik yamaçtan kaleye doğru yürümeye başladı.

"Aptal olma, Snow. Ben Agatha'dan dünya dursa vazgeçmem."

Kız kardeşinizle saklambaç oynamanızın en zor tarafı onun bazen sıkılıp sizi aramaktan vazgeçmesidir.

Siz kanepenin altına, dolaba ya da ağacın arkasına saklanmışsınızdır. Pes etmek istemezsiniz çünkü kardeşinizin fırsat kolluyor olabileceğini düşünürsünüz. Ama belki o çoktan çekip gitmiştir... Belki de alt katta televizyon seyredip kalan patates cipslerini mideye indiriyordur.

Beklersiniz. Sadece beklediğinizi değil, hayatta sessizlik ve durgunluktan başka şeylerin de olduğunu unutana dek beklersiniz. Bir karıncanın dizinize tırmandığını görür ama kılınızı bile kıpırdatmazsınız. Artık kardeşinizin sizi arayıp aramaması önemli değildir, saklanmak yeterlidir. (Sizi arayan olmasa bile kimse yerinizi bulamadığında kazanan siz olursunuz.)

Nihayet ağacın arkasından çıktığınızda bunu sırf öyle yapmak istediğiniz için yaparsınız. Kendinizi uzun bir dalışın ardından ilk kez nefes alıyormuş gibi hissedersiniz. Bastığınız dallar çatırdar ve dünya size daha sıcak, daha parlak görünür. *Hazır olsan da olmasan da geliyorum.*

Geliyorum hazır olsan da olmasan da.

“Terk edilen”

Cather Avery, *Prairie Schooner Üniversite* Birinci Sınıflar Ödülü,
Sonbahar Yarıyılı 2012

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazarken bana iyi davranan herkese binlerce teşekkür ederim ama özellikle:

Hem yorulmak nedir bilmeyen, mükemmel bir editör hem de *fevkalade* bir dost olan ve benim için sadece hayatı değil interneti de güzelleştiren Bethany'ye.

Kitaptaki karakterlerden gerçek kişilermiş gibi bahseden Forest'a ve onlardan asla sıkılmayan Jade'e.

Olağanüstü bir insan olan editörüm Sara'ya.

Kitaplarımın okuyucularla buluşabilmesi için büyük çaba harcayan St. Martin's Press'e.

Dört dörtlük bir temsilci olan Christopher'a.

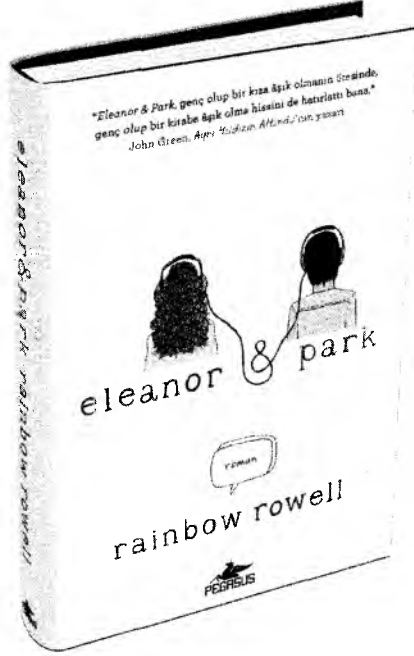
Beni mutlu eden Rosey ve Laddie'ye.

Bana bu kelimeleri yazdıran Kai'ye.

Ayrıca: Bu kitabı yazmaya çok sayıda (gerçekten *çok sayıda*) hayran kurgusu okuduktan sonra karar verdim. Hayran kurgusu okumak benim için hayatımı farklılaştıran bir deneyim oldu. Hikâye anlatmak ve yazmakla ilgili düşüncelerimi değiştirdi ve kurgu dünyası ve karakterleriyle olan yoğun ilişkiyi daha detaylı anlamama yardımcı oldu. Bu yüzden hayran kurgusu yazdığınız için *sizlere* teşekkür ederim.

eleanor & park

İki uyumsuz insan
Sıradışı bir aşk

“Eleanor&Park, genç olup bir kıza âşık olmanın ötesinde,
genç olup bir kitaba âşık olma hissini de hatırlattı bana.”
John Green, *Aynı Yıldızın Altında*’nın yazarı

“Komik, umut dolu, biraz küfürbaz, seksi ve hüzünlü... Bu tatlı
aşk hikâyesi hem gençleri hem de yetişkinleri etkileyecek.”
Kirkus Reviews

“Bu çekici, zeki ve naif hikâye gerçek aşkla dopdolu.
Okurlar Eleanor&Park’a hayran kalacak.”
Gayle Forman, *Eğer Yaşarsam*’ın yazarı

RAINBOW ROWELL kitap yazıyor.

Kimi zaman yetişkinler hakkında (*Attachments* ve *Landline*). Kimi zaman ise gençler hakkında (*Eleanor & Park* ve *Fangirl*). Ama hep çok konuşan insanlar hakkında yazıyor. Ve hayatının mahvolduğunu hisseden insanlar hakkında. Ve âşık olan insanlar hakkında. Rainbow yazmadığı zamanlarda çizgi roman okuyor, Disney World gezileri planlıyor ve aslında geniş perspektiften bakıldığında pek de önemli olmayan konular hakkında tartışıyor. Nebraska'da eşi ve iki oğluyla yaşıyor.

Daha fazla bilgi için rainbowrowell.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

Kapak tasarımı: Olga Grlic

Kapak illüstrasyonu: Noelle Stevenson

GERÇEK VE DÜŞ ARASINDA SIKIŞMIŞ
HAYALPEREST BİR GENÇ KIZ...
BİR ELMANIN İKİ YARISIYKEN
FARKLI HAYATLARA SAVRULAN İKİ KARDEŞ

Cath bir Simon Snow hayranıdır.

Öyle ya, tüm dünya Simon Snow hayranıdır...

Ancak bu Cath için bir hayat felsefesidir ve o takipçi olma konusunda çok iyidir. İkiz kız kardeşi Wren'le çocukluklarından beri Simon Snow kitaplarını defalarca okumaktan, hayran kurgusu yazmaya kadar, kendilerini seriye adanmış, annelerini kaybetmelerini de ancak bu şekilde atlatabilmişlerdir. Büyüdükçe Wren'in hayranlığı azalsa da Cath'in vazgeçmeye niyeti yoktur.

Üniversiteye gidecekleri sırada Wren, onunla aynı odada kalmak istemediğini söyleyince Cath kendi rahat dünyasının tamamen dışında, bir başına kalır. Son derece utangaç olan Cath, kendini yazdığı hayran kurgusuna kaptırmıştır. Hikâyesinde her zaman ne diyeceğini gayet iyi bilmekte ve gerçek hayatta hiç tecrübe etmediği romantizmi öyküsüne yansıtabilmektedir. Wren elinden tutmadan da Cath her şeyin üstesinden gelebilecek midir? Kendi hayatına başlamaya gerçekten hazır mıdır? Ya kendi hikâyelerini yazmaya?..

En önemlisi de Simon Snow sevdasını geride bırakma pahasına yola devam etmeyi istemekte midir?

"Son derece keyifli, sevgi dolu bir gençlik masalı; başarı kaderinde var."

New York Journal of Books

